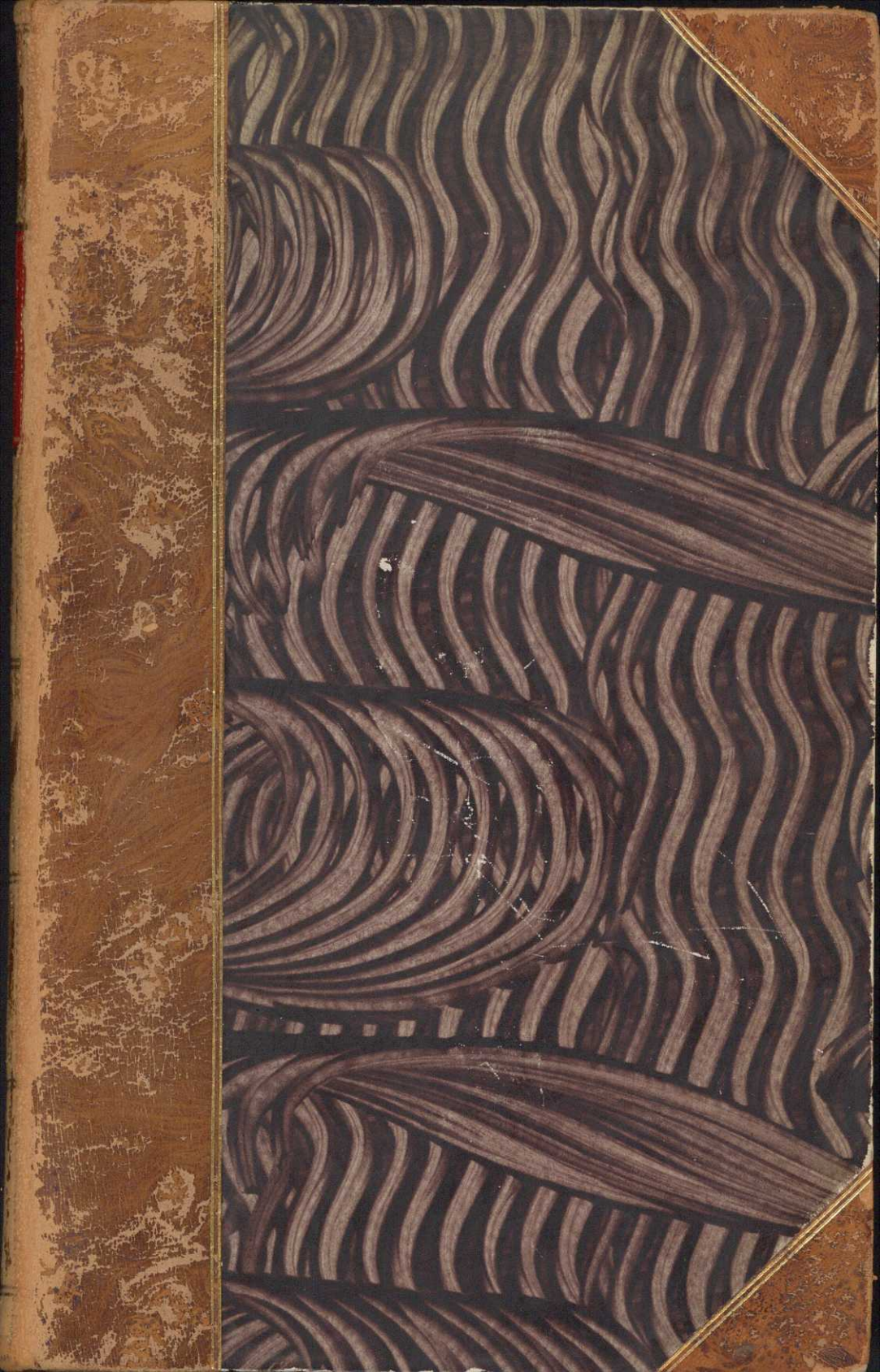

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Litt.
Sv.

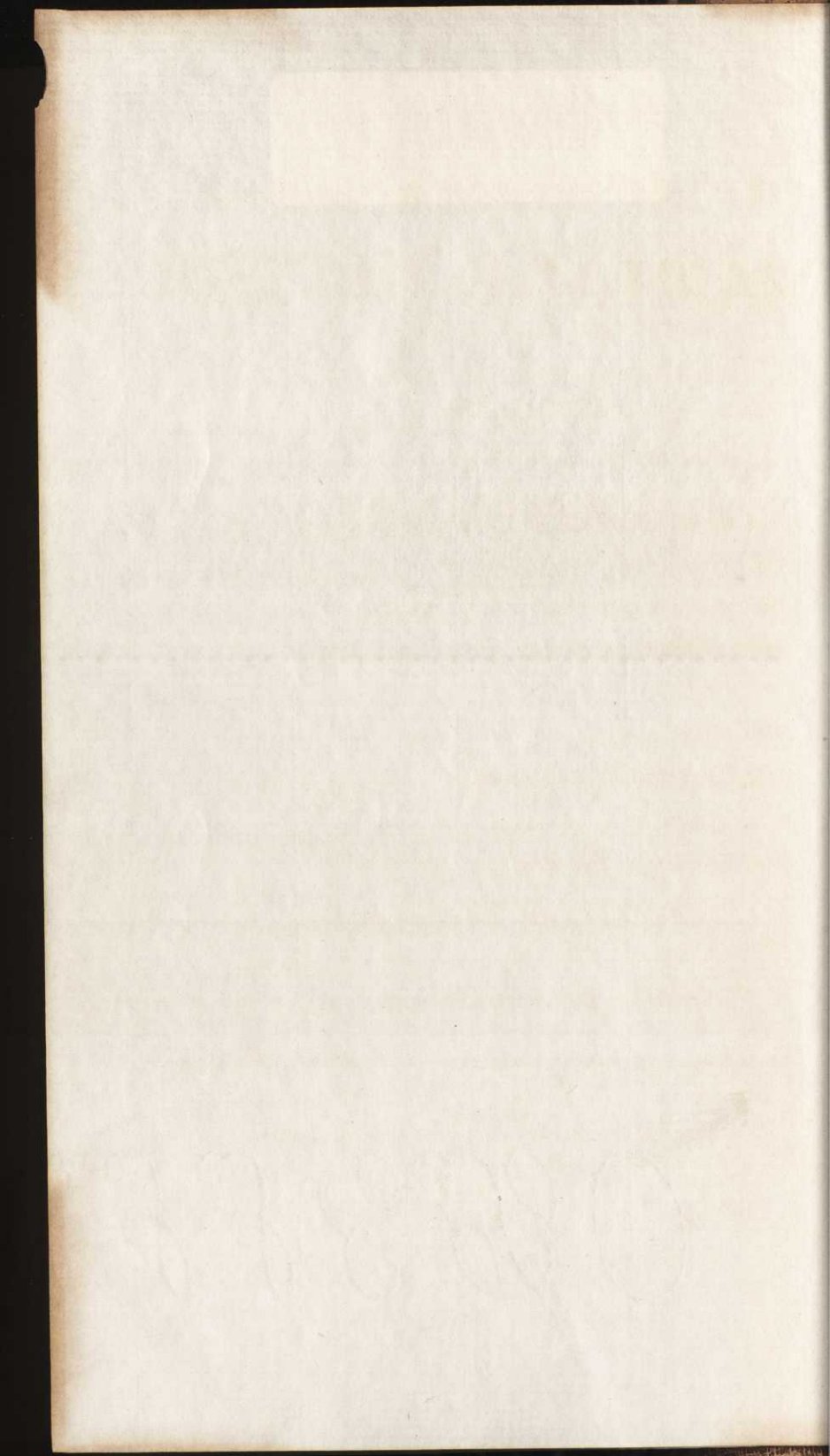
ALBERT HALLBERGS
DONATION

TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
1937

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

100181 1925

SAMLADE DIKTER

AF

Euphrosyne.

Nyberg

FÖRSTA DELEN.

Örebro,

N. M. LINDH.

1831.

SAMLADE DIKTER

AF

Gudbrand

Wald

FÖRSTA DEL

STOCKHOLM

M. N. LIND

1881

Prolog.

Liksom en dotter åt sin Moder gifver
De första, små försöken af sin konstflit:
Så helgar äfven jag, o Fosterland!
Dig blygsamt och förtroligt dessa blad.

När dina Söner tusenfaldigt dela
Triumfen af din ära, och sin hyllning
Dig bjuda få med kraftens djerfva lager,
Förherrligad af tankans höga värf;
Är Qvinnans lott, att på sin enkla bana —
Så inskränkt, som en blommas lif på tufvan! —
Blott drömma om en omärkt stilla frid.

Jag ägde också aldrig större fordran,
När mot min framtids fjerrglas ögat log:
Men Ödet leker med hvart hopp, hvar önskan;

Och hjertats böjelser bepröfvas, vexla,
Tills de, lik veka blad, af höstens vindar
Från stjelken ryckta, vidt i rymden spridas
Från nejd till nejd, vid himlens tårefloder,
Att lemna plats åt en föryngrad knoppning, —
Tilläfventyrs — en mera herrlig vår.

Så kallas oförmodadt fram i dagen
Ej sällan månet frö, som djupt i slummer
Af sinnet gömdes, tills dess aning väcktes:
Men om det en gång ock skall blomstra, mogna,
Så bör det skyddas och för kölden skonas;
Ty värman blott den späda brodden lifvar
Och höjer den från låga mullen opp.

Var ej så grym, som denna lärare,
Som ryckte spefullt ur discipelns händer
De plantor, dem han öfver berg och dalar
Med fara och med möda hunnit samla,
Att lägga in i sitt herbarium —
Och sade, höglärdt trampande på blomstren:
"Gå inom fyra väggar att studera,
Och spill ej tiden bort med olönt möda!"

Är ej Naturens hjerta just den boken,
Som själens öga först studera bör?
Har ej hvart sinne claven till hvar bokstaf
I detta alfabet? Att uppenbara
Dess dolda chiffer-skrift — hvem kan det väl,
Om icke Dikten? och är Dikten ej
Ett gudabarn, som älskar barnslig fröjd?

Tro ej, mitt fosterland! att jag vill trängas
Bland skaran af de stridande Clienter,
Som vakta porten af ditt Sångartempel.
Med dem jag visst ej vill, och ej med någon,
Liksom bland foglar sker i trånga burar,
Slåss om det öfra rummet. Den som först
Högsätet når, må sina fjädrar yfva
Och sjunga bäst han kan! Jag smyger gerna
I någon vrå och qvittrar för mig sjelf;
Nöjd, om i skuggan någon vän vill lyssna
Och dela hjertats toner från min luta,
Der känslan för allt Skönt ljudbotten är.

Dock — intet offer är för stort, för litet,
Som Dig med helig värma bringas! Dig

Må offras allt, hvad lifvet äger haldt:
Det ljufvaste hvad Kärleken har anat,
Det ädlaste och största Äran tänkt;
Ja, för Din skull allena, borde viljan
Sin valfart rigta mot det högsta mål.

O, att en sång Dig värd jag kunde höja,
Och djupet af min själs musik förklara!
Min hand vid lyran skulle salig dröja,
Och evig kärlek evigt uppenbara.

CHRISTOPHORUS.

LEGEND.

CHRISTOPHERUS

ALCIB. D.

(REPROBUS på en kulle, med rensel på ryggen och staf i handen. En hydda synes på afstånd, omgifven af palmträd.)

REPROBUS.

Farväl, o min Moder! — — Nu kan du ej mer
Likt videt i dalen mig böja;
Nu är jag så fri såsom foglarne der,
Som vingen mot himmelen höja.

Dock — — kanske du gråter en tår eller två,
Med ögat mot blånande fästet? — —
Ja, ser du, det var ej så roligt ändå,
Att krafsa ut ungen ur nästet.

Lik ensamma trädet på berget, du står;
Ej telningen hägnande sluter;
Ty fullväxt han är, och hans resliga vår
Din fostrande skugga förskjuter.

Farväl då! — — Men bäst är, nu *genast* att gå,
Ty hyddan mig vinkar tillbaka — —
Hvad? skall *jag* der buga, likt rankorna små,
Dem stormarnes örvingar skaka?

Jag blott åt den *Störste i världen* vill ge
Till hyllande offer min styrka:
Min är du tills vidare, Jord! och skall se
Min rätt att din hörsamhet yrka.

(KONUNGEN, med ett jagtfölje, kommer ur skogen.)

REPROBUS (till Konungen).

Säg mig, ett barn ännu på vandringsfärden,
Hvar finns den Kung, som störst bland Kungar är,
Hvars hjerta aldrig i den vida världen
En skymt af fruktan för en annan bär?
En sådan Drott jag vill min styrka läna,
En sådan Drott jag vill i döden tjena.

KONUNGEN.

Välan! berätta först ditt lefnadslopp;
Du kanske sedan uppfylldt ser ditt hopp.

REPROBUS.

I Canaan, der morgonsolen höjer
Ur cederskogar opp sitt gyllne klot,
Jag föddes. Nu ej mer mitt öga röjer
Min moders lilla tjäll, vid bergets fot:
Ty *buga* måste jag, hvar gång jag trädde
In genom dörrn, och därför borrt jag drog;
I hyddan stod jag rak liksom en ceder,
Men lågt der var; mig kröker man ej neder.

Du skulle sett, hur' då min mor sig glädde:
På golfvet strödde hon de blommors prakt,
Den finsta matta öfver bordet bredde,
Se'n hon i bågarn bästa palmvin bragt;
Jag drack; då vänligt sporde hennes tunga:
Hur' smakar det, min son? — Och stum jag gick
Att rensa mais, att späda rankor stöda,
Samt hösta in den gula täppans gröda.

Och såg jag lundens mogna dadlar gunga,
 Jag var ej sen att skörda hvad jag såg;
 Och der jag hörde näktergalar sjunga,
 Jag drömmande i doftrik skugga låg;
 Och vaknade, då jag var fullsöfd vorden,
 Och gjorde åter hvad i hågen föll.
 Att jag var fri och säll, visst mången finner;
 Ach! för ett *högre* mål *mitt* hjerta brinner!

KONUNGEN.

Hvad skulle du väl säga, om den man,
 Du söker, på din första stig du fann?

REPROBUS.

Om det är du, jag säger blott de orden:
 Låt mig få bli din tjenare! — Men är
 Du ej den *störste* Kung på hela jorden,
 Jag åter, långt från dig, min rensel bär.
 Ty lätt du inse bör, att, när jag bjuder
 Min styrka ut, som är min största skatt,
 Jag ej för ringa pris den skatt vill sälja:
 Sjelf fri, jag blott den *friaste* kan välja.

KONUNGEN.

Jag strax tillstädjer dig, hvad du begär;
 Ej nästa timma mer min egen är. — —
 Om du mitt öde och ditt eget kände,
 Du till din moders boning återvände
 Och der, i dunklet af ditt palmetjäll,
 Såg lifvet svinna likt en sommarqväll.

(till en småsven.)

Låt hornen skalla genom dal och höjd:
Musik ju tolkar livets qval och fröjd?
De skära toner, liksom andar, sväfva
Att känslans vida trollnät sammanväfva
I tusen färgors underbara prakt,
Ett vänligt gudalån från ljusets magt.

Må jägarne, längs efter stranden, följa.
Vi mellertid, på flodens klara bölja,
Må lyssna till den höga sångens ljud.
Min falk du, Reprobus, på handen bäre;
Men ej af någon hofvets Sven du läre
Chameleontens konst att byta skrud.

(KONUNGEN och hoffolket stiga om bord på en förgylld
slup med en drake i framstammen; flera båtar föl-
ja efter med Svenner och tjenare. De ro ej forta-
re, än Jägarne hinna följa längs efter skogshöj-
derna.)

JÄGARNES SÅNG:

O, slumra ej längre, du Jägare-brud,
Prinsessa i sofvande skogen *)!
Förtrollningen löses af Jagthornens ljud.
Se! brudgummen, kärlig och trogen,
Till småsven hvarendaste sångfogel fått,
När åter han nalkas ditt herrliga slott.

*) Man erinre sig sagan.

Du vaknar, o Echo! Från höjd och till höjd
Hans ropande stämman du svarar.

Men, grymma Prinsessa! i gycklande fröjd

Du skämtet med kärleken parar:

Hans suck: "O hvar är du? du suckar igen

Och narrar från klippa till klippa din vän.

Hvart vallhorn i cedrarnas susande lund

Din lek och din klagan vill härma;

Men när skall väl Riddarn få kyssa din mund,

Och ådran i marmorn uppvärma? —

De hviskande buskar, de hviftande stå,

Se! tårögda vänta med träden derpå.

*(Sången tystnar småningom, och borgen skönjes på
afstånd.)*

REPROBUS.

Ack, hvilken herrlig borg! — I qvällens timmar

De aftonröda torn till molnen nå;

En gyllne tupp på högsta spiran glimmar;

Månn han till himlen väl sig svingar så?

Men säg, hvi skall den Jungfrubilden sitta

Der öfver porten, med en sol bekrönt?

Är det din Drottning's bild, som så du sätter

Förutan tak, de mulna dar och nätter?

KONUNGEN.

Det helga Modren är. Har du ej än

På jorden känna lärt din bästa vän?

REPROBUS.

Visst känner jag en mor, och ej på jorden

Jag funnit eller finner bättre vän:

Huld är hon; men att hon är *helig* vorden
Och så beprydd — det visste jag ej än.
Säg vidare, du Kung, hvi stå kring muren
Så många män, med blanka spjut i hand?
Mot hvilken tänka de sin vrede öfva? —
Jag hade lust att deras krafter pröfva.

KONUNGEN.

Du får snart allt med egna ögon se;
Och sjelf du då kan dig förklaring ge.

*(Båtarne lägga till stranden. Konungen och hoffolket
stiga i land, och gå under full musik opp i borgen;
vakterne skyllra med sina spjut.)*

*(En sal i palatset; Konungen sitter under en thron-
himmel, med spiran i handen.)*

FRÄMMADE SÄNDEBUD.

Hell dig, o Solens Son! bland Kungar alla
Den störste! För din gyldne spiras magt
Med sänkta blickar vi till jorden falla,
Förbländade af Österlandets prakt.
Till hyllningsgärd vår Förste ödmjukt sänder
Dig dessa gåfvor från en fjerran zon;
Hell dig, o Konung! vidt kring haf och länder
Må fridens palm sig sträcka från din thron!

*(De framräcka sina föräringar, röra vid spiran och
sätta sig på afstånd.)*

Jag tackar eder Förste. Gån att bära
Min broderhelsning åter, till hans kust!

(till en småsven.)

Låt nu mitt hof åt Vesterns söner lära,
Hur Österns Herre njuter lifvets lust.

(Tvenne Chorer af DANSERSKOB framträda.)

FÖRSTA CHOREN.

Böljorna dansa i fraggande vågor,
Famna hvarandra med svanhvitan arm;
Solen sjelf följer i ringdans de lågor,
Dem hon, som stjernor, har närt vid sin barm.
Kysser hon hjertligt hvar ros och hvar lilja,
Då gryr hennes aning, då märks hennes vilja,
Och våren förnyar sin eviga dans,
Till hyllning åt modrens, åt Drottningens glans.

ANDRA CHOREN

Ser du Najaden? Vid källan hon dröjer;
Lefvande marmorn i badet sig rör;
Men då hon blygsam ur vågen sig höjer,
Vinden den fladdrande slöjan bortför,
Bär den i dans genom rymden den höga,
Och listigt ur floret, med halföppet öga,
Han tittar, deroppe bland foglarna små;
Hon vinkar — men längre han flyktar ändå.

FÖRSTA CHOREN.

Till Bajaderen i Indiska dalen
Färdas han snabb med det byte, han fått.
Skåda, Sultan, hvar hon svingar med shawlen,
Luftig Zephir, i ditt skimrande slott!

Nöjet det är, som kring formerna dansar, —
Tills hemligt det flätat de blommiga kransar,
Som smycka den väna, beslöjade Natt,
Se'n tyst hon bland brudliga facklor sig satt!

(De aflägsna sig.)

(*Tvenne Chorer af SKANKSVENNER framträda.*)

FÖRSTA CHOREN.

Säg, hvem som tyder i tjusande drömmar
Lefnadens gåta, så dunkel ibland? —
Drufvan! — När skön ur kristallen hon strömmar,
Nyckeln ju bär hon till dikternas land?
Tusende färgor mot glaset sig bryta:
Himmelen lånar sin bild åt dess yta,
Målåd af kärlekens lekande hand.

ANDRA CHOREN.

Se, hvar Bacchanten, på rosenbedden,
Höjer mot rodnande rankan sin hand,
Vällustens bägar hon rågar till brädden,
Ropar: "Lycksaliga öar! er strand
Glimmar ur glädjens och drufvornas nektar;
Kärlekens vinge der svalkande fläftar,
När mig den glödande saften gör varm."

(*Första Choren vill fortsätta sången, men Konungen
vinkar dem bort. De framsätta fyllda bägare på
taffelrunden, och gå.*)

KONUNGEN.

Kom, Reprob! Din Herre vill dig spörja,
Om med hans magt du finner dig tillfreds.

REPRO-

REPROBUS.

Jo, vill du sluta, som du velat börja, —
Att endast tjena *dig*, jag är tillreds.

KONUNGEN.

Naturens barn! ditt öppna lynne gläder
Mig mer, än hofvets sirliga maner;
Dock är den vishet, som du nyss hört läras,
Ej den, som skall dig i min tjänst föräras.

REPROBUS.

Hvad nyss jag hört, mig dock rätt väl behagar:
Begriflig är den läran, ganska klar;
Utöfningen kan lyckas alla dagar;
Behåll för dig din högre vishet kvar! —
Blott ej befall mig, att de kräken likna,
Som kring din thron stå bäfvande på tå,
Och vid din vink blott öfva snabba fötter,
Och stundom krympa hop som torra nötter.

KONUNGEN (*leende*).

Jag undrar ej, att dina anors seder
Du ärft med deras vext och deras blod;
Från Canaans urgamla jättslägt leder
Ditt lif sin börd, och hjeltars är ditt mod.
Gläds! du ett riddarsvärd snart skall få bära,
Att strida för Guds ord och för dess ära.

REPROBUS.

Guds Ord? — —

EN SMÅSVEN (*inkommer hastigt*).

O Konung! att din ynnest prisa,
En tröttad pelgrim stadnat vid din port;
Och ber att sjunga få en andlig visa
Vid harpan, buren ifrån fjerran ort.

KONUNGEN.

Må han i salen låta sången ljuda;
Se'n vill jag välkomstbägarn vandrarn bjuda.
(*Pelgrimen träder in, med staf i handen och harpa på skuldran.*)

Gif sångarn rum, tag stafven från hans hand;
Må han af frida sinnen vänligt hyllas!
Inom hans bröst det bor en längtans brand,
Ett hopp, som ej af Tidens löften fyllas.
Sitt, Åldrige! O, må för dig en gång
Din resa slutas vid en Seraphs sång!

PELGRIMEN (*sjunger*).

Å helig ort det står ett träd,
Det rinner opp så vida;
Men blomman är helt ung och späd,
Och hagel falla strida;
Till jord de vilja blomman slå,
Förr än i knopp hon hinner gå.

Dock vänligt vidgar det sin famn,
Att himlafrukter bära;
Vet du det helga trädets namn? —
Det heter *Herrans lära*.

Men ödmjukhet den daggen är,
Hvars perltår mognaden beskär.

Vid nöjet ren, vid plågan trygg,
I skydd af kronan stanna,
Och der ditt bo, som dufvan, bygg,
Och Mästarns ord besanna:
Ej fälles, Honom oåtspod,
Ett enda ringa blad till jord.

Men Tro, så kallas trädets rot:
Den roten vaksamt vårda,
Mot maskens list, mot stormens hot,
Mot höst och is, de hårda!
I våda är den helga rot,
Ty *Satan* står dess lif emot.

(Konungen gör ett korstecken.)

REPROBUS *(hastigt)*.

Säg, Kung, hvi du i tomma luften skrifver
Så underfulla tecken, med din hand.

(Konungen betänker sig ett ögonblick.)

Så framt du ej förklaringen mig gifver,
Mitt afsked jag begär ifrån ditt land.

KONUNGEN.

Välän! Jo, Satan är i hela verlden
Den värste fiende till menskors väl;
Emot hans magt ej båta spiran, svärden,
Blott detta tecken skydda kan min själ.

REPROBUS.

Du rädes då för Satan, Kung? — Dess värre,
Att någon öfver dig på jorden är!
Då skall *Han* också ensam bli min Herre,
Ty mäktigast den Drotten vara lär.
Du fruktar redan för hans namn allena. —
Farväl, o Kung! — Jag går att Satan tjena.

(REPROBUS skyndar ut och försvinner som blixten genom borgporten.)

KONUNGEN (*vid fenstret*).

Re'n borta! Snabb och vig, som hjorten, ilar
Han öfver fältet — — — Sköna ynglingsbild!
En verld af oskuld i ditt hjerta hvilar,
Du starka lejon, som ett lam så mild!
Du söker magtens Envålds-Kung på *jorden*,
Och vet ej om, att Han i *himlen* bor . . .
En ledare du till hans boning finner,
Blott Eremitens tjäll du lyckligt hinner.

(Mörk skog.)

REPROBUS (*ensam*).

Hvar är väl ditt rike,
Du mäktige Drott,
Som aldrig en like
På jorden har fått?
Hvar bor Konung Satan? så spørjer min röst;
Men vandraren fruktande korsar sitt bröst.

Hvart skall nu ila? — —

På himmelen blå
Re'n stjernorna smila,
Med ögon så små.

O! svara mig, klippa, med stämman så dof:
Hvar håller Kung Satan sitt furstliga hof?

NATTFOGLAR (*flaxa från skrefvorna och sjunga*).

Ser du ej nu?
I nattens rymd,
Hu, hu! Hu, hu!
Af dimmor skymd,

Thronar Mörkrets höga Drott:
Kring hans port vi vakten fått.

UGGLORNA.

Ser du ej nu?
Der kommer han,
Hu, hu! Hu, hu!
Med tigerspann;

Flammande kring hjulen slå
Afgrundsblixtar, gula, blå.

UFVARNE.

Ser du ej nu? —
Han tömmen sin
Tvinnade ju
Af ormaskinn?

Lätt med den sitt glupska spann
Tyglar och bevingar han!

(*En hop svarta Ryttare nalkas.*)

CHOR AF NATTFOGLARNA.

Ser du ej nu
 Vår Furstes prakt?
 Hu, hu! Hu, hu!
 Hans riddarvakt?

Ej hans segervagn du såg;
 Nu till häst dig når hans tåg.

EN AF RYTTARNE (*till Reprobus*).

Hvi går du så ensam på villande stig?
 Hvad mände du söka? Hur kallar du dig?

REPROBUS.

Ryt lagom! — Jo, Reprobus kallar jag mig
 Och söker Kung Satan — — — Hvar finner
 Jag honom? Tör hända du vet, hvar han bor? —
 Att honom få tjena, så mächtig som stor,
 Min styrka i ådrorna brinner.

SATAN (*kommer*).

Rätta man
 Just du fann;
 Rum är vid min sida.
 Följ mig åt,
 Drag min stråt,
 Fjerran skall jag rida:
 Sätt dig på min fåles länd,
 Håll din syn från östern vänd.

(REPROBUS *svingar sig opp på den kolsvarta, eldfrustande hästen. Nattfoglarna följa efter.*)

GEMENSAM CHOR AF RYTTARNE OCH NATTFOGLARNA.

Så brådt, så brådt,
 Till det dunkla slott!
 Innan hanen gal
 Och dagen framgår
 Med sitt skinande hår,
 Öfver berg, öfver dal!
 Så fort, så fort,
 Till den hemska ort,
 Undan Ijusets sken! — — —
 Hvad smärtar vår syn?
 Ve, den klarnande skyn! — —
 Nattens här, var ej sen!

SATAN.

Nu, Reprobus! måste du gifva mig ed,
 Att städse du lyder min vilja:
 Från Lasten, min falk, som nyss satte sig ned
 På min skullra, du ej må dig skilja!
 Min väg går i skymning, men säker och bred;
 Vid mitt hof skall du lära mång' ridderlig sed.

REPROBUS.

Jag tackar dig, Herre! Min ed tag emot;
 Jag alltid skall tjena dig trogen. —
 Men se, hur han haltar, din ungfåles fot!
 Hvi brådskar du så genom skogen?
 Hvi eldar det så öfver stockar och sten?
 Hvi skall du så hasteligt rida?
 Hvi vänder du ögat från morgonens sken?
 Hvi tar du en omväg så vida?
 Hvi stegrar sig fålen? I marken han slår — —
 Säg, vill han sin Herre ej bära?

Jag tror, att han räds för ett korsträd, som står
Till höger om vägen helt nära!

Hvad? tar du sjelf miste om vägen så bred?

O! svara, min Herre, jag beder! —

Hvi ser du med gnistrande ögon på sned?

Är på mig; är på fålen du vreder?

Du vill inte svara? — Jag spørjer dig sist:

Men ej en gång till jag dig frågar:

Ty hellre, förr'n näktergaln vaknar på qvist,

Från dig utan afsked jag tågar.

SATAN.

Nej, stanna! Jag vill ju förklaring dig ge.

Vet: Jesus, min ovän på jorden,

En gång vid ett träd, såsom detta, (o ve!)

På Golgatha Konung är vorden . . .

Ve! Ve! Ve!

Allt sedan, jag tål ej det trädet att se;

Jag flyr det som jagade hinden.

Jag mäftar ej dröja . . . Fördömde, o ve!

Fort bort i den nattliga vinden! —

Ve! Ve! Ve!

REPROBUS.

Ha, ha! — Du är rädd för Kung Jesus? — Välan!

Den rädde jag aldrig kan tjena.

Farväl då, Herr Satan! en starkare man

Jag skyndar min styrka att läna.

SATAN.

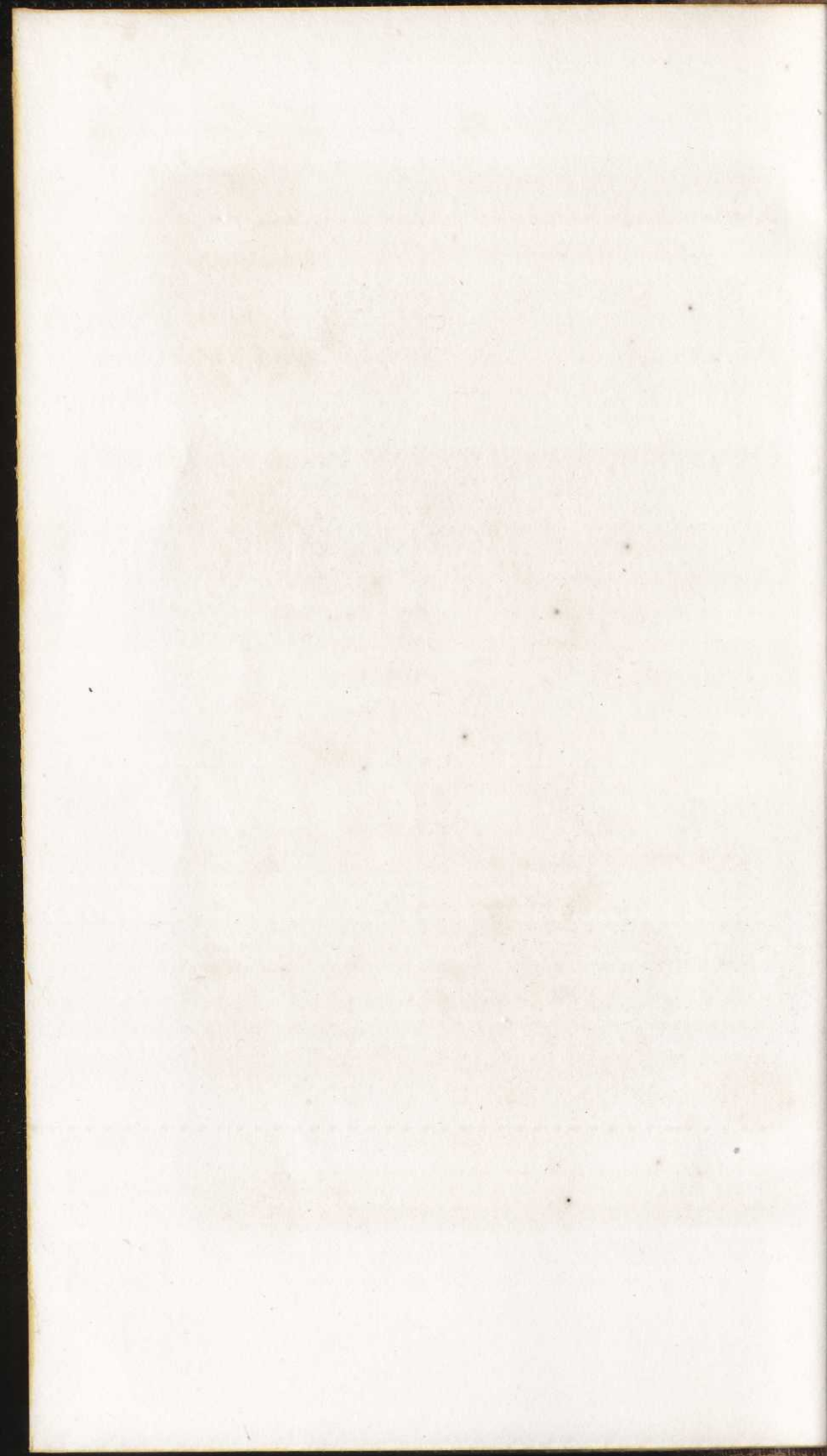
O, stanna! Jag lofvar dig skatter och slott,

Bland skönaste tärnor en fröjd utan mått,

Holmbergson inv. & lith.

Schére Imp.

Och nektar i gyllene skålar:
Och, när du har botten i bågaren nått,
Hvar gång åter bräddad han strålar . . .

REPROBUS (*afbryter hans tal*).

Hopp, hopp, från din fåle! — och fri står jag här;
Till hjeltar jag sällar mig bara.
Ha! när så försagd vid hans hågkomst du är,
Här stark lär Kung Jesus ej vara!

(*Går.*)

SATAN.

Rofvet gick,
Som det kom;
Flera finn's i verlden.
Tigerblick,
Se dig om,
På den vida färden!
Hvar jag vill, skall nog ändå
Hat och Yrsel tistlar så.

(*De svarta ryttarne rida i sporrstreck genom skogen
och försvinna.*)

(REPROBUS, *ensam i en vacker dal. Solen går upp.*)

EN LÄRKA.

Blicka åt östern, du Soljungfru lilla!
Natten med dimmiga slöjan har flytt.

EN ANNAN.

Skynda, att arla i lufthvalfvet drilla!
Lefve det eviga ljuset på nytt!

CHOR.

Templet oss öppnar sin glänsande rund,
Altaret strålar mot sångens förbund.

REPROBUS.

Svaren, J foglar! hvar månede jag finna
Jesus? Du glädtiga skara, mig säg!

LÄRKAN.

Högst, der de flyende vingar försvinna,
Har du i bönen till Honom en väg.

LÄRKANS MAKÅ.

Följ, så långt ditt öga når,
Azurns spegel klara;
Länge dock du ej förmår
Skåda, hvart vi fara.

Par om par,
Skyndom opp till ljuset's Far!

REPROBUS.

Svaren, J lundar, hvar Jesus jag finner,
Konungars Konung? Hvar månede han bo?

TURTURN.

Jo, i min kärlek, då varmest den brinner,
Och i dess helga, bevarade tro.

TURTURN'S MAKÅ.

Dufvan, trogen, öm och mild,
Af dem båda är en bild.

CHOR.

Par om par,
Skyndom opp till ljuset's Far!

(De försvinna mot höjden.)

REPROBUS.

Ack, huru mächtig Kung Jesus lär vara!
Föglarnas tungor förkunna hans lof. —
Spädaste blommor! o, värdes mig svara:
Hvar skall jag söka hans härliga hof?

BLOMMORNA.

Är det så fjerran? O! ser du ej dalen,
Der vi som hoftärnor smyckade stå?
Kyssta af solen, från himmelska salen,
Vänligt en helsning af honom vi få.
Och när de rodnande kinder han skådar,
Äfven vår längtan han skönjer fullväl:
Då med en fläkt oss hans ande benådar,
Och ur vårt innersta doftar en *själ*.

BLÄSIPPAN.

Jag fick färgen af hans öga.

VIOLEN.

Jag hans känsla, ljuf och mild.

ROSEN.

Jag fick skönheten, den höga!

LILJAN.

Jag af sanning blef en bild.

CHOR.

Hell den Konung, som oss är
Eviggt huld och evigt kär!

REPROBUS.

Hell eder, J bländande hoftärnor små!
O, helsen er Konung, J alla!

Djupt nigen för Honom; men glömmen ej då,
Att mig i hans ynnest befalla.

(Går.)

(En Eremithydda. Eremiten sitter, läsande i bibeln,
och blickar stundom på ett crucifix, som står midt
frånför honom på bordet.)

REPROBUS (*skyndsamt*).

God morgon, Gamle! — Vet du att förklara,
Hvar Konung Jesus bor, på jordens rund?

EREMITEN (*betraktar honom uppmärksamt*).

Vill du ett blomster i hans lustgård vara,
Så pröfva noggsamt först ditt hjertas grund.

REPROBUS.

Ett blomster? — Nej, en ek, du visst vill säga,
Som ingen storm förmår att böja ner.

EREMITEN.

Var *ödmjuk*, Yngling! om du tänker komma
Till Herran Jesus bland hans Helgon fromma.

REPROBUS.

Det är jag; om i sanning Han, af alla,
Den *Störste* är — se! då jag vill helt glad,
Med barnsligt sinne, till hans fötter falla,
Och fatta om hans knän, som rankans blad
Kring palmens stam. Kom, följ mig till hans boning,
Du *Gråskägg*! Jag vill troget leda dig;
Och, om du tröttnar, skäll jag äfven bära
Dig på min rygg, tills vi ä' borgen nära.

EREMITEN (*rörd*).

Haf tack, du Canaans rese! — Vid min sida,
Kam hända dock, jag bättre leder *dig*.
Vi skola länge ej på färden bida,
Ty snart han för ditt hjerta visar sig.

REPROBUS (*hastigt*).

Är han ej fjerran? — Låt oss tidigt skynda;
Jag längtar att den Envåldsherrskarn se,
Som lärt åt foglarna sitt lof att sjunga
Och skänkt ett språk åt blomstrens blyga tunga.

EREMITEN (*visande på crucifixet*).

Se der hans bild! Så måste Herrn lida
Till världens frid, beseglade sitt ord:
Med mörkrets magt hans ande måste strida
Och kämpa, som en Herde för sin hjord.
Men segrande ur grafvens natt han trädde
Till ljusets rike, i sin hvita skrud;
Som Konung der i evighet han thronar,
Och jordens barn med himmelen försonar.

REPROBUS.

Du Underman! — Är *himmelen* hans rike,
Då är hans välde ock, som himlen, stort:
Och med hans magt jag är tillfreds. En like,
Jag tänker, kommer ej inom hans port. —
Hur kalla sig hans tjenare? Jag beder,
Att der få räknas bland de starkas tal.

EREMITEN.

De efter Kungens tillnamn *Christne* kallas;
Men *Syndens* börda dock ännu är allas.

REPROBUS.

Är synden *tung*? Min skuldra skall ej svika. —
Men säg: är Jesus stor i hjeltemod,
Visst gaf vår verld blott för hans spjut då vika?

EREMITEN.

Hans krona var blott stänkt af *eget* blod — —

REPROBUS.

Hur' är Kung Jesus då allsmächtig vorden?

EREMITEN.

Ty *kärlek* heter spiran, som han bär;
Och *andans* segrar mer än *svärdens* gälla,
Om tusen härar mot hvarann sig ställa.

REPROBUS (*tankfull*).

Å enslig ort jag längtar att besinna
De undersamma ord, som du mig sagt;
Men huru skall mitt öga nånsin hinna
Upp till en så *osynlig* Kungamagt?

EREMITEN.

Med *själens* öga skall du honom skåda:
Han är för stor, att ses af *kroppens* syn.
Ej en gång himlarymdens stjernor klara
Förmå hans härlighet att uppenbara.

REPROBUS.

Farväl en stund! — Mig lundens dadlar locka,
I fall du ämnat något åt din gäst.
Men, om du vill, för dig jag ock skall plocka
Dem högst i toppen, som ha mognat bäst.

Och se'n jag hasta vill, att hvila finna;
Ty kropp och själ ju äro tvillingsbarn,
Så länge hjertats hammarslag förkunnar,
Att blodet svallar i de friska brunnar?

(Går.)

(Samma dal. Eremitens grotta, omgifven af blomster-
sängar och höga palmträd. Det är afton.)

REPROBUS (på en gräsbänk, i djupa tankar).

Hvad? äro dagens stunder redan flydda? —
Så bittid', sol! du går till sängs i qväll.
Der står den fromme Gamle, vid sin hydda,
Med ögat lyft emot ditt purpurdjäll.
Han sänker sig på knä . . . Han sakta beder . . .
Från ögat falla klara perlor neder,
Likt himla-tårar . . . Se, hvad många små,
Med hvita vingar, omkring gubben stå!

(Han närmar sig till Eremiten.)

Väl dig, som Jesu tjenare är vorden! —
Allt hvad du sagt, ger glädje åt min själ;
Dock tror jag knappt, att så med blotta orden
Din höga Herre kan betjenas väl. —
Mig därför säg: hur skall jag honom egna
Min styrka käckt i någon dugtig bragd?

(Eremiten står eftersinnande.)

Säg fort, att jag till verket snart må hasta!

EREMITEN.

Först: öfva dig i flitig bot och fasta . . .

REPROBUS.

Nej, tack! — Jag äter, när jag hungrig blifver.
För *detta* bud jag ingen lydnad har.

EREMITEN.

Välan! jag dig ett annat medel gifver:
Så *vaka* då, och tänk, i nätter, dar . . .

REPROBUS.

Nej! inte heller jag det budet håller.
Skall jag ej sofva, när min kropp är trött?

EREMITEN.

Så *bed!*

REPROBUS.

Hvad? tror du då, *jag* orkar lära
De långa lexor, dem du *böner* nämnt? —
Gif mig ett handfast arbet', för att ära
Den, som väl ock åt *mig* ett kall bestämt.

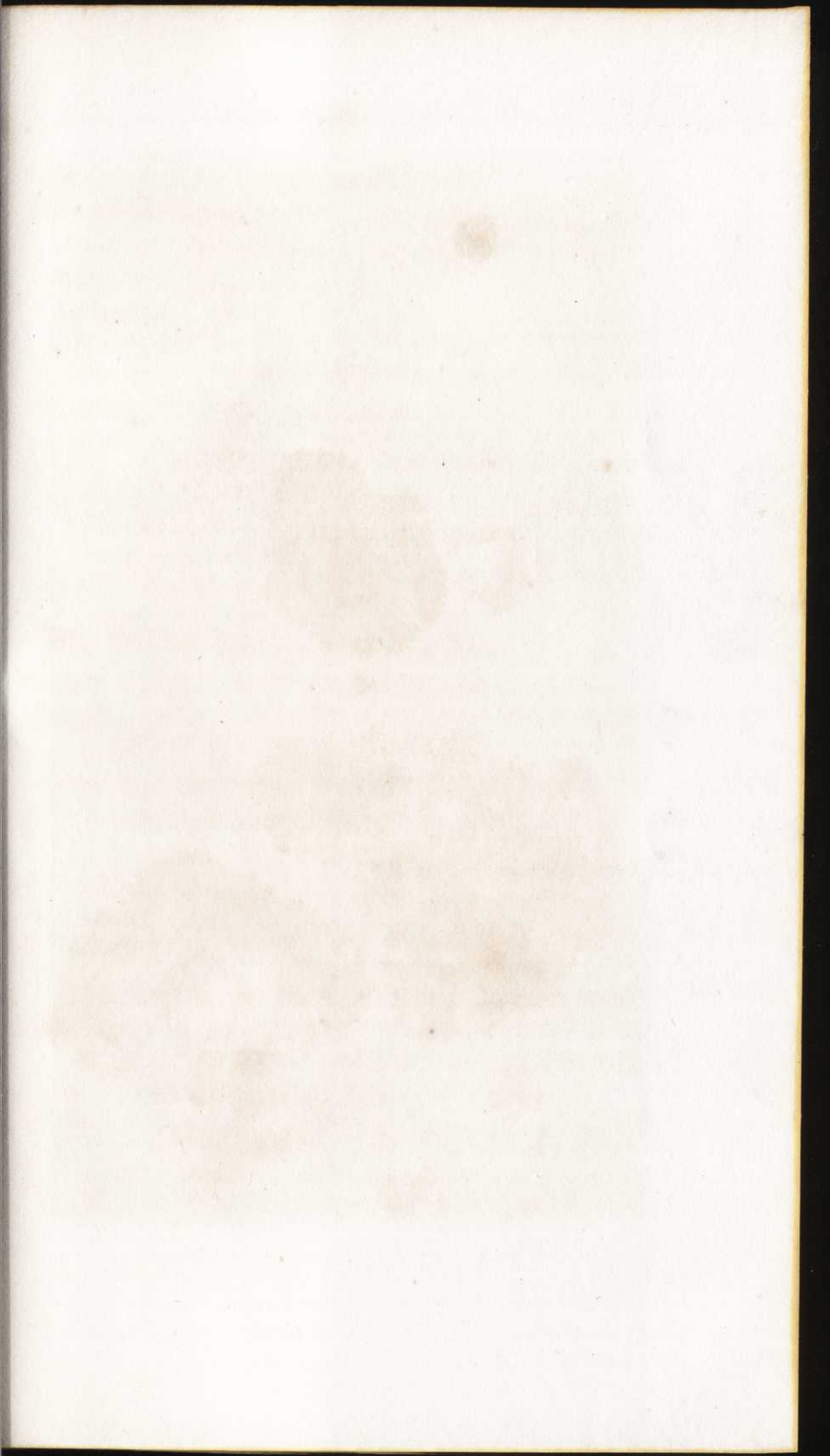
EREMITEN (*efter någon tystnad*).

Har du den färjan sett, som forsen drifvit
Helt nära hit, till flodens klippestrand?
Den strömmen mången Pelgrims graf har blifvit
Och stäckt hans vallfart till det Helga Land.
Nu — du är stark och stor: du kunde hjälpa
Dem, som af döden hotas på sin stig;
Och dermed skall du Jesu nåd förvärfva,
Och dig en boning i Hans rike ärfva.

REPROBUS.

Det budet är mig kärt. — Hur' glad jag ilar
Till flodens bädd, att fylla upp mitt kall!

Ja,

Holmberg'son Lith.

Schéle Imp^t

Ja, medan du i lugna grottan hvilar,
 Jag trotsar modigt forsens vreda svall. —
 God natt! Jag skyndar . . . Se, vi råkas åter,
 När solen dragit röda manteln på,
 Och hunnit ställa sig på bergets branter,
 Att rita upp de gyllne molnens kanter.

(Går.)

(Månen är uppgången. REPROBUS, med en väldig staf i handen, bär på ryggen, ömsom vadande, ömsom simmande, en aldrig Pelgrim öfver floden till andra stranden.)

PELGRIMEN (tar upp ett guldmynt).

Du hjälpte mig den strida floden öfver:
 Må denna ringa lön du ej försmå!

REPROBUS.

I Herrans tjänst jag ingen lön behöfver;
 Ty ofvanefter blott den komma må.

PELGRIMEN.

Hur' många har du hulpt öfver strömmen?

REPROBUS.

Rätt många; men jag dem ej räknat har.

PELGRIMEN.

Haf tack, du starke, räck mig brodersfamnen.
 Guds änglar före dig en gång i hamnen!

(Han går.)

C

REPROBUS.

Nu kommer Sönnen, med den trötta vingen.
 Jag trygg mig lägga vill på gräsets bädd.
 Ock vandrarn söker ro: i natt visst ingen
 Mer närmar sig till flodens skumma brädd.

EN SPÄD RÖST (*på andra stranden*).

Häråt!

REPROBUS.

Hvem är det nu på nytt, som ropar?
 (*Han stiger upp.*)

Jag ingen ser — — Det säkert poppeln var,
 Som ljudligt susade i tysta natten.
 (*Lägger sig å nye.*)

RÖSTEN.

Kom, hjälp mig öfver flodens strida vatten!

REPROBUS (*åter uppstigande*).

Jag ingen ser. Hvad kan mig så förvilla?
 Ej nakna galen har en röst så späd.

RÖSTEN.

Mig öfver floden bär!

REPROBUS.

Ett barn! — — Du lilla,
 Som vinkar hvitklädd mellan myrten träd!
 Hvert skall du då, så sent i natten, färdas? —
 Jag kommer strax, med stafven i min hand,

Att hjälpa dig. Som pilen snabb, jag hastar
Och dig så lätt på breda skullran kastar.

(Hastigt framhuppen på motsatta stranden, lyfter han barnet på ryggen och begynner återfärden; då börjar strömmen brusa med ovanlig häftighet.)

REPROBUS.

O, räds ej, du lille! för faran; jag snart
Med dig genom böljorna vadar.
Se, månen dig helsar; i vattnet han klart
De gullgula lockarna badar.

Uppres dig, förhäf dig, min yrande flod!
Dit välde jag stadigt bekämpar.
Ha, kraft emot kraft, och mod emot mod!
Det oron i brösthvalfvet dämpar.

I brusande svallet, hur lustigt det är,
Att trotsa den fraggande vågen!
När lyckligt på stranden min börda jag bär,
Då blir mig så lugnt uti hågen.

De uppe bor Kungen, bland stjernorna små;
De tyda hans tankar, de höga.
Och Herren, han ser nog sin färjkarl ändå,
Fas färjkarln ej blickar hans öga.
(Strömmen brusar än häftigare.)

Hej, tumla dig, bölja! än aldrig så vred
Ur djupet jag hörde dig bullra;
Men intet skall strömmen få rycka dig ned,
Du menlösa barn! från min skullra.
(Han nedsätter barnet på stranden.)

Nej! aldrig så våldsam den floden jag såg;
 Så skyhög han stapplade våg öfver våg,
 Och ville i djupet oss draga.
 Men säg mig, hur' kunde du vara så trygg?
 Än mer (ty ej alltid är svagheten skygg),
 Hur' kunde du vara så tung på min rygg,
 Som hade jag burit all världen?

BARNET.

Den tyngd ej *all världenes Herre* blott var;
 Men äfven *all världenes synd* du bar:
 Den bördan på mig har jag tagit.
 Du undrar! — I mig Konung Jesus du ser;
 Och derpå ett tecken, en pant jag dig ger:
 Din staf sätt i jorden! Då morgonen ler,
 Så bär han båd' blommor och frukter.

(Barnet försvinner. REPROBUS, förvånad, stöter stafven i jorden, på det stället, der barnet stod, och begifver sig bredvid till hvila.)

(Klar morgon.)

REPROBUS (uppvaknande).

Hvi flydde mig den ljufva drömmens villa? —
 Det vida hafvet var som källan klart;
 Och, mellan blomsteröar, lugnt och stilla
 Gick skeppet fram, vid lena vindars fart.
 Hvem var den mäktige, som främst i stafven
 De vilda stormarna till tystnad bød?

Ej tordes de ett strå bland säfven röra,
När han sin höga stämmas ljud lät höra.

Var han en Kung?—Kring hjessan, krönt af törnen,
En månas milda, klara sken sig spred.

Blid såsom dufvan, men med blick som örnen,
Han såg i djupet af mitt djerta ned;

Och i mitt inre sig en klarhet sänkte,
Kristallen lik, vid solens återsken:

Ack! men förtrytsam, fastän skönt det lyste,
Jag såg, att spegeln *många* fläckar hyste.

Då log han mera vänligt och jag tyckte,

Att ur mitt hjerta sprang en fager ros;

Den törnekrönte mig i famnen tryckte — — —

Och i detsamma var min dröm sin kos.

Besinna dig, mitt bröst! Såg jag ej vaken

Den Underbare — — i ett *barns* gestalt? — —

Ja, *Jesus Christus*, Dig jag sökt — och finner;

Och Du är Gud! — För *Dig* mitt hjerta brinner.

EREMITEN (*uppträder*).

Guds frid! Se, solens öppna öga blinkar
Mot jorden, som en brudgum, evigt ung. —
Men ser du ej den palm, hvars frukt dig vinkar?

REPROBUS (*ser, i stället för sin staf, en palm, som,
full af blommor och frukter, gungar öfver hans huf-
vud. Han störtar på knä i hänryckt andakt*).

Haf tack för detta tecken, himlens Kung!

Nu har jag sett ditt anlete på jorden.

I barnslig oskuld klädde du dess blick:

Från *oskuld* strömmar kärleken, den höga;
Från *kärlek* ljus, som tänder trones öga.

EREMITEN (*lägger sin hand på hans hufvud*).

CHRISTOPHORUS! Jag dig i dopet tvager.
O! blifve nu din själ så skär och ren,
Som denna källa här, der himlens dager
Hvar morgon gjuta vill sitt klara sken!

(*Han läser Döpelsens ord och öser med handen, ur en
vid palmen uppsprungnen källa, vatten öfver hans
hjessa.*)

Nu är du medlem i det Godas rike
Och invigd i den Högstes hemlighet;
Den kallas: *Älska, Lida och Förlåta*.

CHRISTOPHORUS.

Och vårt förbund nämns: *Evighetens gåta*.
Hon är ej längre mörk. Men säg, betyder
Mitt namn ej, att jag Verldens Herre bar?

(EREMITEN *nickar bifallande*. CHRISTOPHORUS *fortfar
med förtjusning*.)

I lif och död jag blott en Konung lyder:
Jag honom sökt, jag Honom funnit har.
Nu för Hans lära vill jag gå att kämpa,
Bland hedna folk, till dess martyrens krans
Mig krönt. O, Himlabarn! då bär Du anden,
Som förr bar Dig, igen till andra stranden.

PSYCHE.

DRAMATISERAD SAGA.

THE

OF

(*En vik af Medelhafvet.*)

(*Bland några strödda marmorpelare af ett tempels ruiner, sitter APHRODITE tankfull, med kinden lutad mot handen. På stranden dansa CHARITER, UN-DINER och NAJADER: de sednare i sjögrön drägt, bekransade med vattenliljor. Flere Tritoner lyfta sina hufvuden opp ur vågorna, spelande på rörpipor och snäckskal. I fonden, mellan stranden och skyhimmelen, synas tornen af en stad.*)

EN NAJAD.

Fåfångt under sång och dans
Glättiga, på hafvets bölja,
Strand från strand, vi Cypris följa,
Badande i solens glans.
Snöhvit barm och gyllne lockar . . .
Nej! för nöjets lätta flockar
Ingen blick vår Drottning har . . .
Ack, hvad kan dess själ beveka?
Fåfångt vi på böljan leka
Kring dess himmelsblåa char!

EN CHARIT.

Fåfångt vi i lunden dansa,
Festligt hvarje dag bekransa
Dionysos' brud . . .

EN UNDIN.

Lät se!

Om vi hafvets gåfvor ge,
Månn' ej ögat klarnar åter?

(*Nalkas Aphrodite.*)

Sköna Cypris! Säg, hvi gråter
Du, när glädjen kring dig ler,
Och ej våra offer ser?

APHRODITE.

Allt, hvad djupets rike hyser,
Skönheten till prydnad är;
Men — ett qual min själ förtär . . .

EN CHARIT (*med en blomsterqvast*).

Se! i lunden bruten nyss,
Der Zephiren stal en kyss,
Rosen som en Drottning lyser.

EN ANNAN.

Dessa flaskor af kristall
Orientens vällukt sluta:
Andan längtar blott att gjuta
Omkring Dig sitt ethersvall.

EN AF UNDINERNA.

Vattnet lik, när månen blyg
På en krusad yta blänker,
Denna klädning jag dig skänker
Af ett vattradt silfvertyg.

EN ANNAN (*med ett diamäntsmycke*).

Denna gåfva, min Furstinna,
Har en dyrbar hemlighet,
Som din bifallsblick bör vinna:
Slägt med klippornas magnet,
Diamanterna här inne
För behagens fina sinne
Fått en kraft så underbar,
Som hvart hjerta till dig drar.

EN NAJAD.

Detta bandet af coraller,
Liknande din rosenmund:
Perlor, ifrån hafvets grund,
Klara, som när daggen faller
I en blommas kalk, jag ger
Dig till offer . . .

EN UNDIN.

Ack, hon ser
Ej vår hyllning! Ögat skickar
Fjerran sina vreda blickar
Blott till denna kungastad,
Der jag ofta dröjt så glad!

EN ANNAN.

Du i staden?

DEN FÖBRA.

Ja, jag följde;
Floden, i fontänen döljde

Mig helt nära borgens mur,
Der jag ofta skälmskt på lur
Gömde mig i vattenbågen,
Skådande i spegelvågen
Psyche, ack, på skönhet rik! . . .

APHRODITE.

Hvad! Du vågar henne nämna?
Dock — kan du en målning lemna
Af dess bild?

UNDINEN.

Narcissen lik,
Enkelt skön . . .

APHRODITE (*afbrytande*).

Född att förtvina
För en höstlig vind! — Undina!
Till min Son fly, på mitt bud:
Säg, att, när en dödlig qvinna
Djerfs gudomlig dyrkan vinna,
Bör han hämnas, som en Gud.
Manerna vid Plutos floder
Lika, mina tempelstoder
Glömmas, ingen hyllning få,
Se'n för Psyches fötter alla
Jordens skilda folk nedfalla;
Men sitt brott hon ångra må!
Bed min Son i Psyches hjerta
Gjuta, med Tartarens smärta,

Sina pilars glöd . . . Likväl
Är han mig först hörsam vorden,
När den djerfva blir på jorden
Gifven åt den sämsta trä!

UNDINEN.

Hvar en flod, en bölja kröker
Sig, din Son jag genast söker:
På min vink re'n väntar här
En delphin i viken der.
Snabb min sjöhäst nu skall ila:
Intet dröjsmål, ingen hvila,
Innan Amor funnen är!

(Går.)

APHRODITE.

Nymphher! följ den lätta jullen,
Silfvermolnet lik på kullen;
Jag till Paphos återfar.
Snart min Son min skymf nu hämnar,
Och, hvad lott han Psyche ämnar,
Hennes fröjd försvunnit har.

(Alla försvinna.)

(*En Terrass vid Konungaborgen.*)

(PSYCHE, i början ensam; men snart uppträder AMOR, som, döljande sig för Psyche bakom en rosenbudske, med pantomim ger tillkänna sin beundran och förtjusning öfver hennes skönhet.)

PSYCHE.

Hell den glada sångarskaran
Och de klara morgonstrålar,

Som så tidigt väckte mig
Ur min lätta sönn! Jag flydde
Sakta genom borgens salar
På terrassen ner, att andas
Med Zephiren blomstrens doft.
Lärkan sjunger, fjäriln sväfvar,
Oviss om sitt mål . . . Hvad söker
Vårens Sylf? En vingad brud. —
Firande förmälnings-festen
I en blommas kalk . . . se! åter,
Flyende, i vida kretsar,
Glädtigt, ifrån dal till dal,
Hvar det lätta brudpar svingar
Genom luftens flod! O, finge
Psyche så, på etherns vågor,
Sväfva i sin anings drömmar,
Fjerran från den låga jorden,
Mot det ljusa Idealet,
Bildadt af dess längtans brand!

AMOR.

Psyche, hoppas!

PSYCHE.

O, hvem kallar
Mig? Än gjuter Aurora
Sina första strålar, stänker
På hvar tärnas kind deruppe
Hoppets ros i hvilans famn.
Kanske Nymphen Echo flygtat
Från sin grotta, för att lära
Lyssna vid palatsets port?

Bakom häckens gröna löfskärm

Vill jag dölja mig

(*Hvilande sig på en gräsbänk.*)

och låta

Friheten, en sommarfogel,

Bygga bo inom mitt hjerta:

Gläda mig i ostörd njutning

Af mitt lifs tillvarelse.

I mitt inre känslan ljuder,

Som musik i sälla toner

Utan ord, . . . Jasminers doft,

Döfvande mitt sinne, sluter

Ögat . . . O, hur' sällt, att slumra

Första gången i naturens

Öppna tempel, der en himmel,

Skönare än Tyrisk purpur,

Dagen hvälfver kring sin thron!

(*PSYCHE inslumrar, och glada drömmar, omkransade af blomsterguirlander, sväfva i dansande grupper öfver scenen, under dialogen imellan Amor och Psyche.*)

AMOR.

Skönsta mensklighetens blomma,

I fulländning en förfinad

Afbild af mig sjelf du är!

Medvetslös, af glada drömmar

Omkringgycklad, slumrande,

Du ej anar, hvilka fador

Dig min moders hämnd beredde;

Men den tjusning, som din skönhet

Gjutit i min själ, mig tvingar,

Att förakta hennes bud,

Och dig skänka Gudars fröjd.
Skapelsens accorder ljuda
Evig harmoni, att fira
I oändlighet förbundet
Mellan mig och dig. — O, tala
I din dröm orakelspråket,
Som du lärt i högre verldar,
Förr'n du stoftets klädnad bar!

PSYCHE (*drömmande*).

O, hvem talar i naturen
Alla tungomål, men ljufvast
I mitt bröst, det underbaras
Verld, der evig längtan kallar
Honom Urbild eller Gud?
Dold i ljus, hans blick i strålar,
Såsom gyllne pilar, sårar
Hjertat, blödande . . . O, se!
Hur' en ros derinne vecklar
Ut sin krona, och i kalken
Ler allseende hans öga,
Genomskådar tankans himmel
I förklaradt ljus . . . Han tänder
Nya verldar, nya solar,
Och de sjunga till hans ära:
"Evig kärlek!" — — — Men, förtärd
Af sin egen glöd, förbleknar
Hjertats ros . . . ur stoftet höjer
Anden sina bundna vingar,
Längtande att se hans anlet',
Som fördöljer sig . . .

(AMOR försvinner, då ASPASIE inträder.)

ASPASIE.

ASPASIE.

Förlåt,
Att er sköna dröm jag störde;
Men af Kungen sänd, jag kallar
Er till offerfesten. Skaran
Af ett talrikt hof förbidar
Eder ankomst . . .

PSYCHE (*uppvaknande*).

O, hvar är han?

ASPASIE.

Hvilken?

PSYCHE.

Skåda daggens droppa,
Som kristallklar speglar ljuset,
Utan kunskap om dess källa,
Och du får mitt hjertas svar!

ASPASIE.

Låt ej phantasiens bilder
Gyckla för ert öga! — Templet
Öppnas, der ni tillbedd är.

PSYCHE.

Gudlös är en sådan dyrkan
Åt en dödlig, som naturen
Blott på lek gaf Aphrodites
Bildning, af min moder skådad,
Förr'n jag ljuset såg. Jag gäldar
Blott inbildningen de drag,
Som förvilla folkets sinnen,
Hädande de höga Gudar.

ASPASIE.

På den plats, der ödet eder
Satt, Prinsessa! lätt det blifver
Glömma bort sin mensklighet.

PSYCHE.

Syskonkärlek är det enda
Offer, jag begär på jorden;
Men min faders bud jag måste
Lyda . . . Hjelp mig bryta blommor,
Binda mig en krans . . . Ack, se!
Hur fontänens silfverbågar
Tjusa mig med återglansen
Af min bild . . . Här vill jag smycka
Mig till festen.

ASPASIE.

Hvi beskåda

Helst sitt eget jag? Mer värdig
Er, Prinsessa, vore spegeln
Af ett furstligt ögonpar.

PSYCHE (*speglande sig*).

Hvarje anlet' för sig sjelft
Är en spegel. Vackra ande!
Fjättrad i en blomsterboja,
Gerna må du glädja dig,
Att symmetriskt se din boning
Ordnad, och med yttre glans
Smyckad af de höga Gudar;
Men du vexlar än i skilda
Inre färgor: hopp och fruktan,
Sorg och glädje; lek för alla
Känslor i ditt bröst.

ASPASIE (*fästade kransen på hennes lockar*).

En enda

Eder okänd är, dock ljufvast
Ibland alla: Kärleken. —
En Arabisk Prins nyss anländt
Till vårt Hof, och lysande
Var hans intåg: — ack, ni skulle
Sett all Österns prakt! Hur' öckuens
Smärta häst var stolt att bära
Hjelten: hur' hans svarta ögon
Täflade med diamantens
Blixtar i turbanens smycke:
Hur' en väpnad skara följde
I triumph sin furste, förde
Bördor utaf guld, brudgåfvor
Åt Prinsessan Psyche . . .

PSYCHE.

Gudar!

Skall min dröm besannas? Nej!
Aphrodites bild åt himlen
Helgad är. Bland Tempeljungfrur
Vill jag lefva, dö . . .

ASPASIE.

Gudinna

I det skönas verld! O, låt
Österns furste ej förgäfves
Fallå till er fot! O, kom,
Att förhårliga det altar,
Der ert lof förkunnadt är.

 (De gå.)

(Ett Torg. I fonden Aphrodites Tempel, i hvars yttre portik en krets af Tempeljungfrur står, med offer af turturdufvor och blomsterkorgar. Nedanför står vakten och folket, som samlar sig till festen.)

PRINS FLORENTIN (till sin Väpnare).

Här bakom pelarn vill jag dölja mig,
Att se den sköna, som Gudinnans tempel
Inkräktat har.

VÄPNAREN.

Men akta er, min Prins,
Att Psyches blick, af gudalågor tänd,
Ej smälter snön, som mannavintren lagt
På öcknens re'n förbrända ros, ert hjerta.

PRINSEN.

Välän! jag vill min andra ungdom fira
I Psyches vår. Vet då min hemlighet:
Jag redan af Romaniens Konung fått
Det ljufva kall, att föra hem som Brud,
Till furstlig prydnad för mitt hof, mitt rike,
Den andra Aphrodite.

VÄPNAREN.

Hvad, min Prins?
Ni har Prinsessan sett?

PRINSEN.

Ej än; men här
Skall Kungens bud för folket kunnigt göras.
Fördold jag ämnar dock i tysthet möta
Den första öfverraskningen, att ej
Jag må förbländas så af hennes anblick,
Som dessa furstar, hvilka strömmat hit

Från skilda länder, för att ge en Qvinna'
Gudomlig dyrkan.

VÄPNAREN.

I ett ögonblick

Ni sjelf kan pröfva styrkan af er visdom.
Prinsessan kommer. — Se! vid Kungens arm,
Från borgens härliga portal hon stiger
På purpurklädda trappor ned, der folket
Rundtom sig böjer, ödmjukt, såsom gräset,
När Zephyr med en himmelsk ande svingar
Fram öfver fältet, på guldvingar förd.
Från elphenpannan strålar diademmet,
Aff rosor krönt: den veka slöjans flor,
Lilkt ett försilfradt möln kring Cynthias anlet',
I rörlig glans än döljer Psyches bild.

*(Prinsessan nalkas, kastar slöjan tillbaka, och, under
sorg af beundran, störtar folket på knä.)*

CHOR AF TEMPELJUNGFRUR.

Hell dig, Uranos! Din höga
Allkraft i omätlig flod
Göt, med flamman af ditt öga,
Lif i Cypris' tempelstod.
Öfver marmorns ådror stänktes
Skimret ifrån morgonskyn.
Liljorna af Flora skänktes
Åt den skära blomsterhyn.

Zeus med gudaspiran rörde
Oron, Psyche! i ditt bröst:
Känslan, väckt ur slummern, hörde
Harmoniens himlaröst.

Välljud fyllde vårens dalar,
Luftens klara azurflod.
Kärleken bland näktergalar,
Brudligt säll, ditt lof förstod.

Kärlek brann i Cynthias lågor,
Andades från blommans blad.
Smekt af källans jaspisvägor,
Vaknade en blyg Najad.
Glödande af kärlek, skälfde
Böljans lekande Triton.
Fästet sina solar hvälfde,
Aphrodite! kring din thron.

Som en brud ur Gudaringen
Skönheten till jorden for,
Och, i dans kring gyllne vingen,
Stämde stjernorna sin chor.
Åt den vår, ditt anlet' målar,
Kärleken sin hyllning ger.
Själen, i ditt ögas strålar,
Spegeln af sin urbild ser.

PRINS FLORENTIN (*knäböjande*).

O, Psyche! låt mig samla strålarna
I prisman af min själ . . . Jag tillber dig!

VÄPNAREN (*afsides*).

Ja, skönhet liknar vinet: ock den starke
Blir knäsvag, när han dricker.

KONUNGEN.

Denna Prins
I folkets åsyn nu jag heligt lofvar,

Att ega dig, min Dotter, till gemål.
Men bäfva för min konungsliga magt,
Om äfven denna gång du gäcka djerfs
En faders bud!

RÖSTER BLAND FOLKET.

Må Psyche ensam tala! . . .
Gudinnan lyder blott *sitt* hjertas röst.

PSYCHE (*till Prinsen*).

Lik krigets Gud, ni min beundran väcker;
Men vredgas ej! Jag kan ej gifva *er*
Det hjerta, som blott tillhör Gudarna.

KONUNGEN.

Förmålningsfesten skall, förr'n dagen släckt
Sin fackla, på mitt bud tillkännagifvas:
Det svär jag vid min faders svärd!

PRINSEN.

O, Konung!

Jag hört mitt öde af din dotters mun,
Som af ett högre väsen, värdigt blott
Att dela äran med Olympens Gudar.
Hvi tända deras hat? Zevs har ju sjelf
Sin hyllning gett åt Skönheten på jorden? —
Farväl! Du är en dödlig ej beskärd.

(*Aflägsnar sig.*)

KONUNGEN (*till Psyche*).

Ve dig! Du trefallt dig förbrutit har:
Mot menskligheten, då du ej vill hylla
Naturens lag — och, dubbelt straffvärd, vågar
Du dig tillegna Aphrodites namn!
Du kränkt *min* ära, tvingat mig att bryta

Min ed, ej vördande mitt löftes helgd.
Jag därför vädjar till Oraklets dom:
Prestinnan skynde till Dodonas lund,
Att spörja Gudarna, hvad öde är
Den brottsliga bestämdt, se'n mig hon vägrat
Den magt, mig de odödlige förlänt!

PRESTINNAN.

Jag lyder. (*går.*)

KONUNGEN.

Må din stolthet mätta sig
Af folkets dyrkan här, för sista gången!
Förföljelse och död se'n drabbe dig,
Hvarthelst de höga Gudamagter kasta
Sin vredes offer! Från mitt stamträd har
Du skilt din telning; må den späda kronan
Förtvina i sin vår!

EN TEMPELJUNGFRU.

O, Konung, krossa
Ej med en fars förbannelse det hjerta,
Som i sin mildhet skönast närmar sig
Gudomligheten!

(*Barn och unga flickor frambära offer af blommor och
dufvor.*)

EN FLICKA.

Vredgas ej, Gudinna!
Men tag vårt offer: nu du tillhör blott
Vår kärlek, ingen jordisk fader mer.

PSYCHE.

Hvar oskuldsblomma i ert hjerta blifve
Ett heligt offer inför Gudarna:

Åt *dem* er dyrkan odeldt egnas bör.
Hvi strön J blomster för *min* fot? *Mitt* namn,
Som blef till skyn af sångens toner buret,
Blott blir en säg'n i edra tempellunder,
När Tidens anda öfver kinden gjuter
Sin kalla flägt, och stoftet gömmer mig.

FLICKAN.

O, hvi förnekar du ditt högre väsen
Och pröfvar sjelf de tunga qvalen här,
Om ej, att oss med ödets magt försona?

KONUNGEN.

Gå, bida på Oraklets dom!

PSYCHE.

Jag lyder
Med ödmjukhet de höga Gudars vilja,
Och väntar lugn den lott, de ämna mig.

(*Templet tillslutes. KONUNGEN och PSYCHE, åtföljde
af sin svit och folket, gå. Endast vakten kvarstadnar.*)

EN BORGARE.

Hvi äro Templets portar stängda? Vakt!
Säg, hvilket öde förestår Gudinnan?

EN AF VAKTEN.

Man vet det ej; men hela hofvet är
I djup bestörtning. Äfven Konungen,
Som nyss emot Prinsessan vredgad var,
Nu fäller tårar. Klagande, fördömmar
Han sjelf den stund, då han oraklets dom
Begärde: hvarje tjenare i borgen
Blott med en suck sitt qual tillkännager,
Då man en fråga gör om Psyches öde.

BORGAREN.

I hopp om glada fester komma ju
Furstinnorna Symphoria och Aglaja
Hem till sin Faders hof?

DEN FÖRRE.

Men i sin väntan
De stolta Systrarne bedragna bli:
Ty öfver hafvet den försmådde Prinsen,
Med snabba segel, återvändt alltre'n.

EN HAROLD (*följd af en talrik folkskara*).
Gif rum, och lyssnen till er Konungs bud!
(*Läser:*)

"Hvaren, som kärlek bär för Kungahuset,
I sorgeskud sig kläda må och följa,
I qvällens stund, vid tända facklors ljus,
Prinsessan Psyche! — Från Dodonas lund
Orakel-svaret mystiskt hunnit hit,
Att sänka Konung, Stad och Land i sorg.
Det lyder så: *Din Dotter Psyche bjuder
Den höge Zevs, att upp på klippans spets,
Af molnen famnad, närmast hafvets strand,
Upplättra ensam och förbida der,
I nattens tystnad, sin förmälningsfest.
Ej skall hon man af dödlig ätt bekomma,
Men en Gemål, försåtlig, grym och vild,
Som strider, segrar och förtär, — som fjettrar
De skönaste af jordens barn, — en man,
Som tvingar hvarje element till lydnad.*"

EN AF FOLKET.

O, Gudar! skicken Hercules tillbaka,
Att döda detta vilddjur! — Skyndom oss

I templet, till att bedja för Prinsessan —
Men, ack! Oraklets dom orygglig är!

EN FLICKA.

Gudomlighetens återsken ej mer
Skall pryda jorden . . . Systrar! må vi skynda
Att fästa sorgens slöja på vårt hår
Och bära facklor omkring Dödens Brud.

EN ANNAN.

Vi nedom berget samlas må, att se,
Hur' Psyche, gäckande orakelsvaret,
I stjerneskrudden mot Olympen förd,
Skall undanfly den vredgade Dämon,
Som Skönheten åt Orcus velat viga.

(Alla gå.)

(Afton. I fonden ett högt berg, uppför hvilket en gångstig kröker sig. Från sidan uppträda, under en sorglig musik, Konungen och Psyche, åtföljda af Hofvet, Tempeljungfrurna och mycket folk, hvilka alla bära facklor, som upplysa scenen och foten af klippan, vid hvilken processionen stadnar. Under stum smärta tolkas det sista farväl af Psyche; men hastigt fattar hon en fackla och ilar uppför branten, seende sig stundom tillbaka. När hon hunnit högsta spetsen, nedkastar hon facklan, och mörk natt omgifver bergets topp.)

CHOR AF TEMPELJUNGFRUR.

Re'n gränsen hunnen är: o, höjd af smärta!
Här skall den Gudabild, som templets prydnad var,
Uppoffras af en faders hjerta
Åt höga Gudars magt, som hämndens spira har.

Vid sorgens klagohymn till branten Psyche hastar,
 Mot jorden sträckande sin öppna famn. —
 Snart ödets mörka Sphinx i djupet kastar
 Den späda ned, en iskall vålnads hamn.

Dock ofvan Lethes flod i tidens öcken
 Det gifs en ursprungsverld för själarnas förbund:
 Som dagen gryr ur nattens töcken,
 Ler hoppets morgonsol på klarnad azurgrund:
 När ungdomsdrömmarne, som spridda moln, för-
 svinna

I skuggan af din barndoms myrtendal,
 Brudfacklorna på nattens himmel brinna,
 Att lysa dig till Gudars tempelsal.

*(Under det de sista tonerna af denna sång förklinga,
 ljusnar himmelen kring bergstoppen, och ett lysande
 moln, buret af Zephirer, bortförer ur folkets åsyn
 den slumrande Psyche, vid en, i fjerran ljudande,
 sakta musik.)*

CHOR AF TEMPELJUNGFRUR.

Klagen ej längre! Ungdomliga bruden
 Sakta, vid klang af de himmelska ljuden,
 Förs af Zephirer mot stjernornas rymd.
 Hell! i elysiska lundarnas sköte
 Okända Herrskarn hon ilar till möte,
 Re'n af de nattliga dimmorna skymd.

Helsningen sänds från den blommande stranden:
 Svara, o, svara den längtande anden,
 Psyche, från klagande vännerna ryckt!

Sorgen, som turtur, sin älskling vill hinna;
 Aldrig dock ilande vingarne finna
 Målet för tankarnas irrande flygt.

Gudarne skänkte det trofasta minne,
 Målände älskade bilden: derinne
 Vårda vi lågan på altaret än,
 Tills af de vingade Genier åter
 Himlen den öppnade famnen upplåter,
 För till sin Psyche den sörjande vän.

Äran, ett solgrand i ljuset, upprunnit,
 Lyser ej mer, sedan dagen försvunnit:
 Psyche! ditt lof, en förklingande ton,
 Ljuder i chorsång ej mer från de fromma
 Tärnornas mun. Re'n, o, Skönhetens blomma,
 Tillber ditt hjerta vid Gudarnas thron.

(Tåget aflägsnar sig, och musikens toner försvinna i fjerran.)

(Kärlekens Ö.)

(Psyche synes slumrande i en blomsterdäld, beskuggad af rosor, myrten, palmer och oranger.)

PSYCHE *(uppvaknande).*

Hvar är jag? Gudar! männ' de höga palmer,
 Hvarannan vinkande i etherns böljor,
 Åt sälla andar här sin skugga ge?
 Hvad yppig vår! På ambravingar leka
 Zephirerna med blomstren, darrande
 Af fröjd och tjusning. Ur sin marmorboja
 Kaskaden springer opp i hvirfveldans,

Stolt af sin färgglans, himlens båge lik,
I aftonskimret, som bland trädens skuggor
I blyga strålar spelar på hvart blad,
Der dagg-demanter rörligt gunga sig.
I hvarje topp en turturdufva smeker
Sin maka, och på gräsets silkesvågor
Hvad gyllne vingars par, hvad luftigt hvimmel
Af colibri, af fjärilar och bin,
Som, dansande på solens strålar, följa
Hvarandra flockvis, yrande af fröjd!

(Uppstigande.)

Jag drömmer ej. Min boja re'n är bruten,
Från stoftets klädnad jag befriad är. —
Hvad? kring mitt hår än dödens krans är knuten,
Än sorgens skrud, af stjernor prydd, jag bär?
Jag ser min bild i källans klara bölja —
Najader! Vetem J min brudgums namn?

O, fick jag följa

Mitt hjertas röst, och nå hans öppna famn!
Hvar är jag? — Fåfängt! — Öcknens fasa sprider
Din Elysé, o, sköna dal! — Farväl!
Ett deladt qual jag förr bland menskor lider,
Än all den fröjd, som ej, från själ till själ,
I ögat speglad och i hjertat gjuten,
Sin stråles skimmer ger och återfår.

Här ensam slutem,

Jag suckar; ej ett bröst min suck förstår!

SOLO-RÖST FRÅN AMORS PALATS.

Psyche, Psyche! tysta sorgen:
Se, mot himlen hvälfver sig,
Strålande till högtid, borgen,
Der din Brudgum väntar dig.

PSYCHE.

Darrar ej af anderöster,
Gudar! luftens silfverflor?

RÖSTEN.

Klarast stjernorna i öster
Glänsa, der din brudgum bor.

PSYCHE (*blickande i fjerran*).

Härligt ofvan höjden målas
Borgen för min häpnad syn:
Der hvar colonnad bestrålas
Af den klara aftonskyn.
Hvilken storhet i det hela,
Som till sinnet lärt att dela
Sig harmoniskt, som en ton
Af det skönas rika scala!
Har en Konung der sin thron? —
Säkert får mitt hjerta tala
Med ett menskligt väsen der?
Svalan, lyft på etherns strömmar,
Vaknad nyss ur nattens drömmar,
Bilden af min längtan är.

SÅNG FRÅN PALATSET.

Inom din borg välkommen var,
Vår Herrskares Gemål!
På hvar colonn ett dufvopar,
Som kärlekens symbol,
Åt Psyche hjertats hyllning bär.
På glänsande portal
Hjertvapnet genombrutet är
Af tusen pilars tal.

PSYCHE.

Jag blott ett enda svar begär,
 Förrän jag följer dig:
 Förkunna, hvem min brudgum är,
 Hvi han fördöljer sig . . .
 När sjungande hvar näktergal
 Sin drill i häcken slår,
 Hvem delar dessa sälla qual,
 Som sjelf jag ej förstår?

RÖSTERNA.

Du hör i näktergalens röst,
 I källor, dalars famn,
 Men ljufvast i ditt eget bröst,
 Ett genljud af hans namn.
 I dagens glöd hans rosenmund
 Dig hoppets kyssar ger;
 I stjernors ljus, hvar aftonstund,
 Hans trohetsblick du ser.

PSYCHE.

Hur underbart, af namnlös fröjd,
 Mitt hjerta klappa hörs!
 Och af din röst till borgens höjd
 Min själ magnetiskt förs . . .
 Jag ilar till min älsklings barm
 Och hviskar: "Jag är din!" —
 När lutad, blyg, på Nattens arm,
 Hvar blomma somnar in.

(Psyche följer den fortfarande sången.)

(Ett rum i Amors palats.)

(Fonden är afdelad af ett med stjernor beströdt draperie, vid hvars ena sida URANIAS bild står, med glob i hand, betraktande himmelen; vid den andra står ERATO, med plektron. Fenstren äro i form af lyror, hvilkas strängar spelas af Zephirer, klädda i ljusblå drägt, med silfverglänsande vingar. Psyches Tjenarinnor, Timmarne, dansa vid Æolsharpornas musik.)

CHOR AF TIMMARNÄ.

Hell Kärlekens Ande! melodiskt han bäfvar
 I strängade lyran, i böljornas brus;
 Från rodnande skyn till sin Psyche han sväfvar
 Med hviskande smekord i lundernas sus.
 Med jublande välljud han rymderna fyller,
 Och målar, i lefvande tafior, Idyller;
 Den älskande Bruden förnimmer hans röst,
 Med längtan att slutas till Gudomens bröst.

CHOR AF ZEPHIRERNA.

Bevingade Stunder! osynliga sväfvén
 J Psyche omkring, under lekande dans.
 Åt nöjet en slöja af rosor J väfvén,
 Och binden härinne dess brudliga krans.
 Hon nalkas vår boning, när stjernorna glimma
 Och fira den helga föreningens timma.
 Fördöljom oss åter! Hvar genius, blott
 Osynlig, de dödligas ledning har fått.
 (Genierna försvinna.)

PSYCHE (kommer).

Ej ett dödligt väsen möter
 Mig i denna borg, der, ensam,

E

Irrande i azurhvällda
 Salar, genomskinliga
 Som kristall, jag följde ljudet
 Af de klingande theorber,
 Hit till denna blomsterhydda.
 O, hvad prakt härinne! Se,
 Hur' Urania står på vakt
 Vid den stjernbeströdda förlåt,
 Højande sin hand mot kronan,
 Som i hvalfvets blå rotunda
 Lyser af demanters glans,
 Hvilande i luften . . .

(Kronan sänker sig ned på Psyches hufvud, och hennes svarta drägt förbytes i en hvit, glänsande kläd-
 nad.)

Gudar!

Männ' Elysiums sälla andar
 Smycka mig till brud? Förtrollning
 Omger Psyche, sjelf en gåta
 I det underbaras verld.
 O, männ' lifvets dröm alltre'n,
 Med de sorgsna, glada minnen,
 Flygtat ofvan jorden? — Nej!
 Af oändlig längtan klappar
 Än mitt hjerta, och min tunga
 Törstar . . .

(Ett bord, med de klaraste frukter och bägrar af kri-
 stall, höjer sig ur jorden.)

PSYCHE (fattar bågaren).

Sägen, dolda andar,
 Som försåtligt ledden mig
 Inom fépalatset, sägen,

Om i denna dryck jag tömmer
Glömskan af mitt lif. ... Förgäfves!
Intet svar — J kännen ej,
Huru hopp och fruktan strida
I ett dödligt hjerta ... Ensam
Skall jag första gången lida
Smärtan af ett gäckadt hopp —
Ensam njuta dalens frukter,
Källans dryck — han kommer ej!

SÅNG AF DOLDA RÖSTER.

Lyssna, vid ditt hjertas slag
Hur' af qvällens andedrag
Poppelpyramiden röres,
Vyssande, från gren till gren,
Sälla dufvors par, der re'n,
Sjungande en brudsång, höres
Näktergalen.

Källan sorlar fram så tyst,
Se'n till sömns hon blomstren kysst:
Natten, klädd i stjernors skimmer,
Som Urania blyg och stum,
Döljer nöjets helga rum,
Der din brudgrum dold förnimmer
Psyches längtan.

Fjäriln än en flygting far,
Ej ett tjäll i dalen har,
Af hvar blommas barm förskjuten —
Amaryllis, ensam huld,
Öppnar slöjan, stänkt af guld,
Och, i veka armar sluten,
Sylphen hvilar.

PSYCHE.

Sångens tjusning vaknar åter
 I min barm, och fattar anden,
 Buren af de gyllne vingar
 Ofvan stjernorna der uppe.
 Ägde jag min harpa här!
 (*I blinken höjer sig en harpa vid hennes fot.*)

PSYCHE (*hvilande vid harpan*).

Andar, gäckande min smärta,
 Ej ert svar jag mer begär.
 Harpa! klangen af ett hjerta
 Gömd i dina toner är.
 Slut min längtan i ditt sköte,
 Gif en röst åt Psyches qual!

AMOR (*dold af stjerndraperiet*).

Ila till din Brudgums möte
 I Uranias brölloppsal!

PSYCHE.

O, hvi dölja dig derinne?
 Säg ditt namn!

AMOR.

Jag är och var
 Drömmen af din barndoms minne,
 Hoppet af din ungdoms dar.

PSYCHE.

Sången som en vårflägt andas
 Från din mun; dock räds jag dig.

AMOR.

Suck med suck i tjusning blandas;
 Själ med själ förmäler sig.

PSYCHE.

Tanken i oändligheten
Famnar verldar i sin flygt.

AMOR.

Närmare Gudomligheten
Hjerta är, mot hjerta tryckt.

PSYCHE.

Jag vill ila till ditt möte
I Uranias brölloppssal.
Slut min längtan i ditt sköte
Och förbyt i fröjd mitt qual!

AMOR.

Echo af mitt hjerta! svara;
Välljud af min välljudsröst!
Vill du min i döden vara?

PSYCHE.

Jag vill din i döden vara:
Trohet bor i Psyches bröst.
(Mörk natt. Rideaun faller.)

(Samma Rum. Morgon.)

PSYCHE (*kommande från det inre rummet*).

Är han en Gud? Nej, Psyche famnade
Sin egen ungdom i hans bild. — Hvi flyr
Han då sin maka? Helga namn, som tolkar
Förbundets ord, förskönande den verld,
Der nyss till helhet af mig sjelf jag är

Uppvaknad, anande betydelsen
Af lifvets lif: hans kärlek! Af hans hjerta
För första gången mina tankar blefvo
Förstådda, och som strålar återburna,
Med högre klarhet, i sin inre spegel:
Och i hans famn försmälte det förflutna
Och det tillkommande, som i en himmel
Af namnlös glädje i oändlighet.
Men ack, han vill ej i mitt öga skåda
Den sälla kärlekens förklaringsljus.
Hvart har han flytt? Männ' ej i dalens sköte,
Att gläda Psyche med en morgongåfva
Af friska blomster, när han helsar mig?
(En korg med rosor och liljor höjer sig ur jorden.)
Af de osynliga en gåfva åter!
Men ack, jag bäfvar för den gräns, som är
Imellan kropp och ande . . .

EN RÖST.

Sköna Drottning!

Räds du för dina tärnor, som fullborda,
Uppå din vink, hvar önskan i din barm?

PSYCHE.

Jag räds ett lif, som jag ej kan förklara,
En bild, som ej kan fattas af min syn . . .
Men, då ej blodets purpursvall uppvärmer
Ert hjerta, hvarifrån kan lifvet strömma?

RÖSTEN.

Se öfver fälten: lefver då ej blomman
Af ljuset? Fjäriln utaf blommans doft? —
Ej mer omöjligt är vårt andelif
För Gudarna.

PSYCHE (*fattar blomsterkorgen och sätter sig vid bordet, bindande en krans*).

Men ären J som blomstren
Och fjäriln sköna?

RÖSTEN.

Ja, är viljan ren
Som ljuset, låna vi dess klädnad.

PSYCHE.

Ägen

J då en kroppslig bild?

RÖSTEN.

Vi äga den;
Men sällan menskan ser vårt andeväsen,
Förrän hon sjelf med oss beslägtad är.

PSYCHE.

En sällsam gåta! — Sköna Ros! du liknar
Min unga kärlek, glödande som den.
Du, hvita Lilja! blif ett heligt tecken
Af Psyches löfte: jag vill fästa dig
Med öppna kalken vid mitt hjerta, skrifva
På hvarje blad hans namn . . . Hans namn —
o, Gudar! —
Min tungas ljud ännu ej tolka lärt.

RÖSTEN.

Din krans är skön, ungdomlig som din bild:
Se i kristallen, hur' den kläder dig.

PSYCHE (*speglande sig*).

Rätt väl! Men ack, hvad är det värddt att se
En hälft af lifvet, när den andra utgör
Det helas glädje!

RÖSTEN.

För sin maka spelar
Först nakna galn i qvällens tysta stund.

PSYCHE.

Gif harpan hit, att jag förkorta må
Den första dag, som solen mäter ut
För mig i eviga sekunder! — Hören
Ett ämne för min sång, ej andligt blott,
Men äfven kroppsligt, och dock utan kropp.
Det är ert eget språk, J andeväsen,
Så mystiskt, som J sjelfva. Tyden då
Min gåtas ord af harpans glada spel.

(Preludierar på harpan.)

RÖSTEN.

Likt foglars ljud, når, lockande hvarann,
De längta såsom du . . .

PSYCHE.

Tyst! om min visa
Du höra vill, och gif en annan gång
Ock lika tydligt svar på mina frågor.

(sjunger.)

När Daphne sprang, med hindens lopp
Och gäckade Apollos hopp,
Var Gudens lön ej bitter?
En lager blott, af tårar närd,
Långt mer en enda kyss är värd . . .

Från mund till mund
Ljuft hörs det hviskande förbund
Liksom ett fogelqvitter.

Se! därför, mer än ärans dröm
Och smickrets kylande beröm
Och flärdens lånta glitter,
Jag skattar dig, du ljufva kyss,
Ett Nöjets barn, och till dig lyss . . .

Från mund till mund

Ljuft hörs det hviskande förbund

Liksom ett fogelqvitter.

Väl fick jag en — den bränner än;
Men ack, jag vill ha' fler', min vän!
Säg, hvem den konst besitter,
Att räkna stjernor i det blå?
I hafvet alla fiskar små?

Från mund till mund

Ljuft hörs det hviskande förbund

Liksom ett fogelqvitter.

Du skådar bilden af en kyss,
Då rosens knopp sig öppnat nyss;
Naturens hjerta spritter,
Hvar våg, hvar vind, hvart blad och strå
Åt solens kyssar glädas då.

Från mund till mund

Ljuft hörs det hviskande förbund

Liksom ett fogelqvitter.

RÖSTEN.

Din visa är en fjäril, lekande
Bland rosor.

PSYCHE.

Är dig sången kär, helt visst
Du är min goda Genius . . . Likväl
Jag veta borde mina Tärnors namn . . .

DEN FÖRSTA RÖSTEN.

Jag nämnes Eunomia.

DEN ANDRA.

Jag, Irene.

DEN TREDJE.

Jag Dike. Såsom 'Themis' Döttrar, alla
Vi vakta himlens portar.

PSYCHE.

Öfvergifven

Mig ej i denna borgens enslighet!

EUNOMIA.

Jag blir hos dig, Behagens Drottning, — speglar,
I oskuldshimmeln af din själ, min bild.

DIKE.

Jag sjunger huru Helios är skön
I sanningsmajestät, och vårdar glad
Det godas boning.

IRENE.

Och när skymningen
I magiskt dunkel slöjar lund och flod,
Nedtystar jag med vingens milda flägt
Hvar plågas röst inom ditt hjerta, tyder
Din aning om en hög, oändlig verld.

PSYCHE.

Väl den, som ovisshetens qual ej känner.

IRENE.

Min Herrskarinna! Vill du ej beskåda
De skilda tafior, som ditt inre rum
Bepryda?

PSYCHE.

Måla de hans anletsdrag?

IRENE.

Nej, Semele's, som älskad blef af Zevs
Och bad att skåda få hans bild; besegrad
Af bönen's allmagt, i olympisk glans
Han nalkas, och den dödliga nedfaller,
Af ljungeldsstrålen krossad, vid hans fot.

PSYCHE.

O, att för detta pris jag skåda fick
Hans bild, och döende, som Semele,
Hans anlete i hjertats offerkalk
Med hyacinther af mitt blod bekransa!

IRENE.

Här finns ett gallerie . . .

PSYCHE.

Nej, min Irene!

(sakta.)

I sången skall min röst beveka dig.

(*Sjunger vid harpan.*)

Måla i hans azuröga
Tvillingstjernans spegelbild,
På hans pannas hvalf, det höga,
Vårens himmel, klar och mild.

IRENE.

Först när qvällens stjernor glimma,
Psyche! ljuder mötets timma,
Och din suck i fröjd förgår:
Luftens rymd balsamiskt svalkas,
Kogerprydd din Brudgum nalkas,
Tjusad af din saknads tår.

PSYCHE.

Hvad? af jagtens lust betagen,
 Han, kring cederskogen dragen,
 Följer hindens lätta spår?
 O! hur skön, när hem han ilar,
 Kogret på hans skuldra hvilar,
 Smyckad af hans guldlockshår!
 Flygtingen, Plejader fromma,
 Lysen hem till Psyches barm!
 Han är min, då dalens blomma
 Somnar in på nattens arm!

IRENE.

Psyche! njut den salighet,
 Som hans löftesord dig gifvit:
 Vet, hvad dig förborgadt blifvit,
 Är blott Gudars hemlighet.

PSYCHE.

Nu i dalen vill jag glömma
 Dagen bort, på rosor drömma
 Blott om dig, min själs Gemål!
 Lundernas demantesmycken,
 Floras alla blomsterstycken,
 Blifve kärlekens symbol!

(går.)

(EUNOMIA, DIKE, IRENE, *synliga.*)

DIKE.

Skynden! genom rymden sväfv
 Vi i Helios' ljusa fjät.

Fritt må menskohjertat väfva
Kring sig sjelft sitt sköra nät,
Spindeln likt, som är inspunnen
I sitt veka fångselgarn: —
Brister blott en tråd, försvunnen
Är din fröjd, o stoftets barn!

EUNOMIA.

Från Zephirens myrtenstränder
Kretsande vår bana går
Borrt till nordans öckenländer
Uti Helios' gyllne spår. —
Ilande, som stormen jagar
Höstens blad i lundens famn,
Tiden vexlar menskors dagar,
Deras öden, deras namn.

IRENE.

Dock — när Pappa Gråskägg drillar
På sin aldrig sprungna qvint,
Och ett flyktigt lif förvillar
Sig i tankans labyrinth;
Psyche! dina år försvinna
Medvetslöst i Amors land,
Såsom bäckens vågor rinna
Genom vårens blomsterstrand.

(De försvinna. Zephirerne hasta in, dansande en ballet vid ljud af eolsharpor.)

(En skön dal.)

PSYCHE.

Du blomstrar än, o, sköna dal! Likväl
Jag som en dröm i dina rosenlunder

Vill dunkelt ana, att din högtidskrans
 Har prydt en sommar, — eller hur'? Hos dig,
 Ett phantasiens barn, i ensligheten
 Jag jollrade, som vid en moders hjerta,
 Och tyckte, att hans blick, i solens strålar, —
 Som halft igenombröto skymningen
 Af dina palmtjäll, dina löfhvalf, — lekte
 Med mig titt-ut: än från hvart blad jag hörde
 Hans suckar andas, kyssande min kind;
 Än, af hans röst i sångens toner tjusad,
 Jag sökte den fördolda öfver allt,
 Från strand till strand, omkring min ö, begränsad
 Af haf och himmel, famnande hvarann —
 Men fåfängt! Ej hans bild mitt öga hann . . .
 Dock — natten kom, och i dess mörka slöja,
 Ogenomtränglig för min syn, jag sönk
 Å nyo till hans bröst i sälla tårar,
 Och hvarje fråga på min tunga dog.
 Hvad salighet, tills åter dagen höjde
 Sin fackla, tankan sina längtans-vingar
 I rastlös färd, att fåfängt söka upp
 Sin själs osynliga gemål på jorden! —
 Då längtade jag till ett menskohjerta:
 Ty dessa Tärnor städs, som på en resa,
 Än gå och komma, — fly, när jag är glad,
 Och dröja, när jag leds . . . Hvar äro de?

IRENE.

Invid din sida, sköna Herrskarinna!

PSYCHE.

Förkunnen mig, hur' länge skild ifrån
 Min slägt jag varit, sedan första gången
 Jag blef hans brud, och Han mitt hjertas verld.

IRENE.

Din Brudgum ju en yngling är, hvars kraus
Bär nöjets blommor på de gyllne lockar —
Och åren fly som stunder i hans famn.

PSYCHE.

Du talar gåtor; men i dag förlåter
Jag eder, som mig räckten bågarn fylld
Ur Lethe. Minnets tafla kan fördunklas,
Ej plånas ut. Ur töcknet stego åter
De sälla bilder af min barndomstid.

EUNOMIA.

Du saknar Aphrodite's lof?

PSYCHE.

Mer heligt,

O, syskonkärlek! är det band, du knyter
Vid gryningen af lifvets morgonstund.

IRENE.

Säg, hvi din blick för första gången tjusas
Af dagens glans? En drömbild förr i dalen,
Du lutade din kind mot snöhvit hand.

PSYCHE.

Ack! solen lyser härligt öfver allt,
Men ändå klarast i ett lyckligt hjerta!
Förlåten, hulda Genier! att jag dolde
För er min hemlighet: i dag hvad fröjd,
Att mina Systrar se!

DIKE.

Hvad har du gjort,
Vår Herrskarinna! Trotsigt leker du
Med ödet, och din fröjd, en blomma lik,
Som dör, när du för hårdt på bladen andas.

PSYCHE.

O, frukten ej! När åt min själs Gemål
 Jag anförtrorde, under bön och tårar,
 Min önskan, mina tysta qual, han sade:
 "Ett råd jag ger, vid detta ditt förslag
 "Att hemta dina Systrar till din borg:
 "Med illslughet låt dem ej väcka opp
 "Begäret att den slöja genomskåda,
 "Som döljer mina drag för dig — Jag varnar
 "Dig än en gång; men ve den stund, du glömmet
 "Förbundets heliga myster! — Min Psyche,
 "Du grundton af min egen själ! Jag räknar
 "Ditt hjertas slag, och vakar, när du sofver,
 "Och lyssnar till din andedrägt, och hör
 "Hvar tanka i din barm." — Jag svarade:
 Uti mitt hjerta, med osynlig hand,
 En Gud ditt anlete i klarhet målar,
 Fast jag ej skådat spegeln af din själ;
 Hvi skulle jag din hemlighet ej värda? —
 Den är mig helig, som den första bön
 Till Amor, ibland silfvergjutna Lärer
 I fadersborgen, der hans bild jag städse
 Förtrodde mina sorger, frågade
 Till råds i mina lekar. — Min Gemål
 Då slöt mig i sin famn, och sade: "Skrif
 "Till dina Systrar, och med dufvopost
 "Ditt bref jag sänder."

EUNOMIA.

Och alltre'n du väntar
 Dem till din borg?

Psy-

PSYCHE.

Ja, om mitt bref har hunnit
Romaniens strand . . .

EN ZEPHIR.

Af snabba tjenare
Du är omgifven: till din boning ila
De höga gäster innan korrt. Ditt öga
Igenom häcken redan skönja kan,
Hur' purpurglän, blomsterkransade,
I viken svaja. Utan synlig lots
Furstinnorna ha' lyckligt stranden hunnit. —

PSYCHE.

O, gifven genljud af min fröjd, J lunder,
Och sjungen, foglar, öfver palmens topp,
I syskonchor den sälla dag, som lyser
I oskuldsglädjen af mitt barndomshopp!

(SYMPHORIA och AGLAJA inträda.)

SYMPHORIA (i PSYCHES famn).

Min hulda Syster!

PSYCHE.

O, hvad salig stund!
Jag gjuta får vid edert hjerta tårar
Af glädje . . .

AGLAJA.

Stackars Barn, så länge skild
Från sina Systrar! — Och likväl jag ville
Knappt tro på tidens magt, när dig jag ser.
Säg, hur' vi synas dig!

F

PSYCHE.

O, när jag hör
Er välbekanta röst, och blickar in
I edra ögon, blir min lefnadsbok
Uppslagen, och på hvarje sida står
En vänlig rad, och dock J synens äldre . . .

SYMPHORIA.

För första gången, ve! ett sådant ord
Har nått mitt öra; men det hörs, du redan,
I landtlig enfald och okunnighet,
Förgätit hofvets seder —

PSYCHE.

Aldrig dig,
Symphoria, lik en Junobild! Förlåt,
Jag visste ej, att åren flytt så fort
På denna sköna blomsterö.

AGLAJA.

Ditt lif
Är då en dröm? Men i din fordna enfald
Du är densamma: böjlig, eftergifven,
Mer född till slaf än herrskarinna. Säg,
Hvi dina tärnor ej din enslighet
Försköna?

PSYCHE.

Då min önskan uppfylld är,
Att famna eder . . .

SYMPHORIA.

Stackars Psyche! Omger
Dig ej ett lysande och talrikt hof?
Hvad jag beklagar dig!

AGLAJA (*afsides*).

Så mycket bättre!

Då spanar ingen blick hvart strömoln upp,
På horisonten af din lyckas himmel.

PSYCHE (*sakta*).

Eunomia festligt duka skall mitt bord
Och fylla bägaren med välkomst-drycken
För mina gäster.

EUNOMIA.

Lydnad är min pligt.

AGLAJA.

O, Gudar! Säg, förtrollade Prinsessa,
Med hvem du talar?

SYMPHORIA.

Hu! jag räds och fruktar,
Att du bland andar bor.

AGLAJA.

Min längtan ökes,
Att få beskåda ett så sällsamt hof.

PSYCHE.

Jag äger intet hof.

SYMPHORIA.

Hvad säger du?
Är då en koja endast ditt palats?

PSYCHE.

O, kommen i min borg, att Psyche får
Den minsta önskan i ert öga läsa!

SYMPHORIA.

Jag tackar dig; men du förlåta skall,
 Om *här* min skönhet och min börd, som bära
 Sin krona högt på pannans majestät,
 Ej dväljas utan vittnen af sin ära.

(De gå.)

(Inom en pelarsal höjer sig ett bord, dukadt med de
 skönaste frukter och anrättningar. SYMPHORIA,
 AGLAJA och PSYCHE inträda.)

PSYCHE.

Välkomna, hulda Systrar, till min boning,
 Der efter resans mödor jag er bjuder
 Förfriskningar af dalens frukt.

AGLAJA.

Jag häpnar

För denne borg, der konstens skimrande
 Zirater med naturens lekande
 Behag omärkligt sig förent. Min syn,
 Förbländad af den yttre prakten, hvilar
 Sig ljuft härinne, der förmildrad dagen
 Sin strålgans gömmer bland oranger, myrten
 Och blomstervaser, rikt omkransande
 Colonnerna i denna pelarsal.
 Ack, Psyche! ej du mächtig är att fatta
 Den härlighet, som omger dig.

PSYCHE.

Min fröjd

Är ljufvast detta ögonblick, när delad
 Den njuts af dig. Men tagen nu er plats
 Vid bordet, mina gäster!

(De sätta sig.)

SYMPHORIA.

Ja, med nöje

Jag ser ett väl serveradt bord, der smaken
Från alla verldsbekanta länder har
Hopsamlat sina skatter.

PSYCHE (*fyllande bägaren*).

Tillåt mig,

Symphoria, att den första välkomstskålen
Jag egnar dig! Nu, min Aglaja, dricker
Jag äfven din af lika trofast hjerta.

SYMPHORIA.

Jag tackar dig!

AGLAJA.

Vid bägarns klang jag saknar
Dock en person inom din borg: hvi synes
Ej din Gemål?

PSYCHE.

Han är på jagt i dag.

SYMPHORIA.

Säg, är han ung?

AGLAJA.

Och vacker?

PSYCHE.

Som vårens Gud . . .

Ja, ungdomlig,

AGLAJA.

När kommer han tillbaka?

PSYCHE.

I afton, mycket sent.

SYMPHORIA.

Beskrif för oss
Imellertid hans bild, men drag för drag,
Som hans porträtt du målade.

AGLAJA.

Min Syster,
Drick först hans skål!

SYMPHORIA.

Ja, om jag först får veta
Hans namn.

PSYCHE.

Han heter . . . jo, han kallas Fursten
Af Myrtendalen . . .

AGLAJA.

Ha! ha! ha!

SYMPHORIA.

Min syster!
Det är ej artigt — Ser du, hur' hon rodnar,
Det stackars barnet, tårens perla glänser
Från sänkta ögonlock, att värja få
Sitt öga för din skarpa blick.

AGLAJA (*sakta*).

Hvad har
Hon att fördölja? (*högt*) Din Gemål, en Furste
Af Myrtendalen, säger du? Det var
Ett vackert rike!

PSYCHE.

Några famnar blott
Kring mig och honom, och din syster vore
Ändå den sällaste af jordens barn!

AGLAJA.

Men när på enslig ö han lemnar dig,
En suckande herdinna, öfverlåten
Åt ensamheten af en öde verld; —
Säg, med hvad trollkraft du förjaga kan
Din ledsnad. O, hvad fasa, när jag tänker
Mig dessa långa timmars tal!

PSYCHE.

Hvem ger
Åt tiden vingar, om ej Sång och Kärlek?
Men ack, jag glömmer vid ert ljufva möte,
Att fira dagens sköna fest! Irene,
Bjud mina Genier höja sångens ljud!

IRENE.

Sjungen, sjungen! Blåsen på
Strängarna, Zephirer små!
Ton med ton i ring, i ring
Flygen luftens böljor kring,
Som i dans en vingad tropp
Med det godas röst
Ditopp!

Men i hvarje trolöst bröst
Surren, surren, utan ro,
Som en geting kring sitt bo!

SYMPHORIA (*förskräckt*).

Jag ryser, Psyche, för de tjenare,
Som omge dig i denna borg . . .

AGLAJA.

Hvem rör
De gyllne strängar med osynlig hand?

Jag nödgas på det underbara tro
I denna boning, fast ej förr mitt sinne
Var svagt därför . . .

PSYCHE.

Hvem stämmer i vårt hjerta
En inre melodi till lika välljud,
Om ej en ande, fast fördold ännu
I stoftets dräkt?

AGLAJA.

Hvad hon har blifvit vis
I Myrtendalen!

SYMPHORIA.

Och likväl hon är
Den yngsta af oss alla tre.

AGLAJA.

Jag skådar
Dock endast verkligheten öfver allt
Och prisar mitt förnuft.

PSYCHE.

Ja, vanan har
Försvagat själens öga, för att se,
Att lifvet sjelft ett under är.

SYMPHORIA.

Hon talar
Liksom en bok! Hur' är det möjligt här,
Der tankarne ej gälla såsom mynt
I vexladt byte, att din kunskapshåg
Kan finna näring? Ty jag minns rätt väl,
Hur' tidigt du med frågor plågade
Mig i din barndom, och hur' girigt städse

Du sökte leta ut, hvad du ej än
Fått veta.

AGLAJA.

Denna forskningslust dig hedrar,
Min Psyche; men din kunskap liknar än
Drömtydarns, utom möjlighetens gräns.

SYMPHORIA.

Nå, än vår resa då?

AGLAJA.

Ja, sådant prof
Af syskonkärlek aldrig fann sin like.

SYMPHORIA.

Jag vill berätta . . .

AGLAJA.

Nej, din ordrikhet,
En vårflod lik, i tusen bäckar gjuter
Sig ut, förr'n du till målet hinner fram.

SYMPHORIA.

Och du, om skatter lika rädd, som ord . . .

AGLAJA.

Dock ej så stolt som du . . .

SYMPHORIA.

En Kungadotter
Af Gudaätt det egnar.

PSYCHE.

Hulda Systrar!
J fören ännu samma barndomsgnabb,
Som fordom; men hvad vore målningen
Förutan skugga, vännen utan fel?

För idel ljus de kära dragen skulle
Ju eljest ej ur taflan stiga fram,
Med sälla minnen af förflutna dagar!
Men längst i fonden ler, med isgrå hjessa,
Min faders bild — Säg, lefver han?

AGLAJA.

Ja, lik

En skugga af sig sjelf, hvars enda önskan
Är den, att återse sin älsklingsblomma,
Sin Psyche: ty af trenne syskonlotter
Du fick den största i hans kärlek, — lyste
Som Aphrodites bild, fördunklande
Oss arma! Dock hvi skulle du försaka
En sådan höjd af ära? Och för hvem?
Du tiger ... Men man gissar mycket ...

PSYCHE.

Hvad?

AGLAJA (*sakta*).

Jo, att han är en annan Python, döljer
Sin rysliga gestalt ...

SYMPHORIA.

Ja, döm, min syster,
Hvad vi ha' vågat, för att famna dig:
Jag fruktar hvarje ögonblick, han kommer
Tillbaka, och jag räds, att för hans grymhet
Vi blifva offer ...

PSYCHE.

O, hur' kan du så
Förnärra min Gemål? O, att jag kunde
Förtälja er min lyckas höjd! Likväl

Jag är er gäldenär; till tacksamhet
Hvad kan jag bjuda eder?

AGLAJA.

Låt oss först

Få se oss om uti din borg.

(*De stiga från bordet, då Aglaja blir varse ett skrin.*)

Säg, hvilka

Klenoder gömmas här?

PSYCHE.

Du förekommer

Min blyga önskan: ty jag visste ej,

På hvilket sätt jag djerfdes visa eder

Ett sådant lappri.

(*Öppnar skrinet.*)

Här, Symphoria,

Ett smycke af demanter! Här, Aglaja,

För dig en gyllne krona: ty jag minns,

Att guldets alltid glädde dig!

AGLAJA.

Då var

Jag ju ett barn!

PSYCHE.

Förlåt, jag visste ej,

Att du har ändrat smak. Jag skynda vill

Och hemta hvad jag dyrast äger.

(*Illar bort.*)

SYMPHORIA.

Hvad?

Hon flyr, ej bedjande oss följa sig?

AGLAJA.

Hvem vet? Kanske hon denna stunden väntar
Sin härliga Gemål, lik Danaës,
Uti ett guldregn genom fenstergallren.

SYMPHORIA.

Du skrämer mig . . . Ack, skyndom oss dit ner
I dalens famn, der aftonsvalkan sänker
Sin första fläkt. — — Från denna ö vi hasta
Ju bort, förr'n Phoibos har sitt öga lyckat?

AGLAJA.

Ja! sökom, medan Psyche borta är,
Ett skuggrikt tjäll, och i dess dunkla skygd
Jag vill dig anförtro, hvad här jag fruktar
Att nämna inom borgens mur, bevakad
Af andar, lyssnande till hvarje ord.

(De gå.)

(*En Lund i Borgens Trädgård.*)

AGLAJA.

Hon, som i enfald öfverträffade,
Ifrån sin barndom, hvarje tänkbart väsen;
Som aldrig, i sin faders Kungaborg,
Omstrålad af ett hof, sig nånsin lärde
Att riktigt bära sina vingar opp, —
Nu med en Gud förmäld! Se, därför är
Han ju osynlig? Dessa dolda röster,
Som henne omge, — allt förkunnar mig,
Att han ej är en dödlig.

SYMPHORIA.

Psyche, ack,
 Hur afundsvärd! Förmäld med en Gemål,
 Prydd af en evig ungdom, — när jag arma
 Är bunden vid en dvärg, som öfvergår
 Min far i ålder! . . .

AGLAJA.

Jag olyckliga
 Är dömd, att hos min sjukliga gemål
 Förrätta en trälinnas tjenst, att vårda
 Ett lif, som Parcerna af nesseltrådar
 Ha' spunnit! I hans drifhus tidigt blef
 Vårblomman af mitt lif förbränd. — Hur' kan
 Jag, i mitt armod, Psyches fröjd fördraga?
 Hon, som min Faders hjerta stal och gjorde
 Mig till ett styfbarn i hans gunst? Nej, hämnaden
 I öcknen af min själ till sista droppan
 Sin kalk skall gjuta! — Ve den skrymterskan,
 Som under larven af sin enfald döljer
 Sin lyckas öfvermått!

SYMPHORIA.

Vi fåfängt sporde,
 Med hvem hon var förmäld.

AGLAJA.

Dock tydligt röjdes,
 Att om hans namn i ovisshetens töcken
 Hon sväfvade; men jag vill gjuta dager
 I mörkret, så att Psyche innan korrt
 Skall ångra sin förvetenhet.

SYMPHORIA.

Men huru?

Jag lemnar medlet i ditt kloka val.
Att tänka sjelf, det tröttar mina sinnen.

AGLAJA.

Ja, tacka Zevs, som satt dig på den plats,
Der du kan gälda andra för den mödan.
Du äger endast att vid detta värf
Hvart anletsdrag med öfvad konst beherrska.

EN PAPEGOJA (*i lunden*).

Aglaja!

AGLAJA.

Hjelp! mig andarne förfölja.
Hvart skall jag fly, att deras röst ej hinner
Med fasans ljud min själ?

PSYCHE (*med ett juvel-skrin*).

I trädets topp
Du anden ser, som jag har lärt ditt namn:
Ty Psyche ville hvarje tunga ge
Del af sin längtan. Hvarje blomma gläder
Sig åt er ankomst, ty för eder skull
Hon fått min vård.

(*Öppnar skrinet.*)

Låt detta diadème
Få spegla glädjen i din blick, Aglaja! —
Symphoria, denna spira tillhör dig!

AGLAJA.

Du äger mer?

PSYCHE.

Ja, tag alltsammans gerna,
Min hulda syster, om det gifver dig
Den minsta skynt af glädje!

AGLAJA.

Men hvar skall
 Jag gömma skrinet, tills jag reser? Jo,
 Der borta, vid den marmorglänsande
 Najadens fot.

(*Ilar bort.*)

SYMPHORIA.

Min hälft uti din skatt
 Du ej förglömm!

PSYCHE.

Å, var trygg, min Syster,
 Och gläds i ostörd ro i Psyches' verld!

SYMPHORIA (*med blicken följande Aglaja*).

En sådan prakt ej nånsin förr jag såg;
 Hur' tarflig är min boning emot din!
 Se, ofvan dalen en amphiteater
 Af blommande terasser höjer sig!
 Der guldigenombrutet löfverk slingrar
 Sig trappvis opp, och vid dess fot Najaden
 Vid dammens spegel tankfull står och gömmer,
 Med armarna i kors, sin blyga barm —
 En annan i sin famn en urna håller,
 Som, skimrande mot höjden, i kaskaden
 Guldfiskar stänker kring.

AGLAJA (*återkommer*).

Hu! öfvergjuten
 Af vattenstrålen, rigtad mot min barm,
 Jag hörde andar skrattande i luften
 Förhåna mig. Är detta på ditt bud?

PSYCHE.

Ett narri blott — Förlåt!

AGLAJA.

I fall Värddinnan

För gästfrihetens lagar aktning bär,
 Jag skulle önska, att jag blef' befriad
 Från gycklet af de dolda lyssnare . . .

PSYCHE.

Aflägsnen er, J trogna tjenarinnor! . . .

AGLAJA.

Och hvarje väsen, som osynligt är.

PSYCHE.

Så är mitt bud.

CHOR AF DOLDA RÖSTER.

Farväl! Farväl! När Philomela saknar
 Sin Brudgum, och kring berg och dal uppvaknar
 Ett längtans echo ur naturens bröst,
 Hvar finns en tufva, der hon vingen hvilar?
 Hvar är den verld, dit hennes tanke ilar,
 Anklagad af ett trolöst hjertas röst:
 "Det godas genier öfvergett min själ!"
 Vi lyda dig och fly. Farväl! Farväl!

PSYCHE.

Den sista ton förklingar

I fjerran re'n: de trogna Genier,
 Som utgjort vården af min stilla lycka,
 Hvi har jag öfvergifvit dem?

AGLAJA.

Min Syster!

De komma ju tillbaka på din vink;
Vi råkas nu för sista gången. Låt

Mig

Mig utan vittnen gjuta i ditt sköte
Min fruktan för ditt väl. Du känner ej
Den make, som du sluter till ditt bröst . . .
O, jag besvär dig vid din faders minne,
Säg, har du sett hans drag?

PSYCHE (*lutar sig ned*).

Ett fogelbo

Ur häcken fallit ned — den stackars modren,
Som plockar dunen ur sitt eget bröst,
Att ge till bädd åt sina små, hur' glad
Hon måste bli, att vid sin återkomst
Sitt lilla hushåll se i samma ordning,
Ej anande den hand, som henne hjälpt!

AGLAJA.

Vet du hans ålder och hans namn? — Nej, se,
Hur', lik ett barn, när det sin lexa glömt,
Hon står förskrämd! Är det ej sannt, han är
Ej mera ung?

PSYCHE.

Ja!

AGLAJA.

Men du sade nyss,
Att han ungdomlighetens skönhet egde . . .

PSYCHE.

Jag glömde det.

AGLAJA.

Döm sjelf, om du ej re'n
Förrådt din hemlighet? Ja, rodnaden
Uppå din kind, mer sanningsfull än orden,

Förkunnar uppenbart, att aldrig än
Du skådat din gemål. O, Psyche! se
Den sorg, som i mitt hjerta bor. Förgäfves
Jag hejdar tårens lopp, som tolkar dig
Min smärtas höjd; och dock förutan skoning
Fördöms mitt uppsåt! Säg, hvad leder mig,
Förutan nitet för ditt väl och hoppet
Att rädda dig från döden, redan svuren
Af din gemål? Dock njut din villa! Aldrig
Skall ensligheten mer inom din verld
Bli störd af våra fjät. En gång, för sent,
Du minnas skall, att dina systrar vågat
Sig åt ett trolöst element förlita,
I hopp att rädda dig . . .

PSYCHE.

Mordbrännarn lik,
Du kastar eld inom det tjäll, som nyss
Omhängnade i stilla frid min lycka.
O! jag besvär dig: tala, säg, hvad skäl
Du har, att misstro min Gemål? O, gif
Mig blott ett enda, och jag skall ej mer
Betvifla dina ord, om smärtan gaf
Mig döden vid din fot.

AGLAJA.

Du hörde ju
En gång Oraklets svar?

PSYCHE.

Nej, aldrig visste
Jag mer derom, än att en skön Gemål
Af himlen var mig lofvad.

AGLAJA (*ger henne en pappersrulle*).

Nå, välan!

Läs här dess dolda innehåll.

PSYCHE.

Hvart ord

Med svärdsägg skär mitt hjertas trådar af.
Som dufvan, genom öckenlanden jagad,
Hvar finner jag ett skygd?

AGLAJA.

Kom, följ oss åter

Hem till din Faders rike: öfvergif
En grym tyrann, och krossa länkarna,
Som fjettra dig vid detta mörka väsen,
För ljuset skyggt och doldt i fasans natt!

PSYCHE.

Ack, grymma sanning! Aldrig såg jag än
Hans anletsdrag . . . ej nånsin hviskade
Min tunga, under sälla suckars ljud,
Hans namn!

AGLAJA (*sakta*).

Nu har jag fogeln i min snara!
I buren må han sjunga, bäst han kan,
Sin vackra visa!

SYMPHORIA.

Tillåt oss ledsaga
Dig, ännu vacklande på branten af
En afgrund. Kan du tveka än att fly
Den oförklarlige, som aldrig gifvit
Dig återglansen af sitt namn, sin frejd?

PSYCHE.

Ack, kan jag trolöst öfverge den make,
Hvars huldhet bar mig i sin själ?

AGLAJA.

Jag medger,
Att ej Symphorias bjudning kan begagnas
För ögonblicket; men beskåda först
Hans anlet'.

PSYCHE.

Ack! hur' kan jag det
I nattens mörker?

AGLAJA.

Bakom sänggardinen
Göm tända lampan, men så väl fördold,
Att ej en stråle dig förråda kan:
Se'n, när han somnat, skall du varsamt smyga,
Med sakta steg och tysta andedrag,
Intill hans bädd.

PSYCHE.

O, Gudar! hvilken stråle
I mörkret af min själ, att skåda få
Hans anlete! . . . Likväl han vid sin kärlek
Det strängt förböd . . .

AGLAJA.

Och hvarför, menar du?
Han räds, att som en vanlytt varelse
Vid första blicken skrämma bort ditt hjerta.

PSYCHE.

Jag måste hopom se!

AGLAJA.

Det måste du;

Men hör din äldre Systers visa råd:
 Ej utan vapen kan du närma dig
 Ett monster, som med underjordens magter
 Står i förbund. Vid minsta gny uppvaknad,
 I raseri, att se sin hemlighet
 Uppdagad, dig han skulle offra först:
 Och då hvad ägde du till ditt försvar?

PSYCHE.

Ej mer än ångren i mitt bröst och döden,
 Ljuf af *hans* hand . . .

SYMPHORIA.

Hvad? Äger ej ditt sinne
 Från dina Fäder, Konungar och Hjeltar,
 En gnista mod i arf?

AGLAJA.

Ve, att, med fara
 För eget lif, vi velat frälsa ditt!

PSYCHE.

Så lemnen ej ert offer! Må jag trycka
 Er till mitt hjerta, att ej kärlekslöst
 Det steltnar i mitt bröst!

AGLAJA.

Tag denna dolk!
 Göm den vid hufvudgården: när du hör,
 Att monstret somnat in, du fattar lampan
 I venstra handen, dolken i den högra.

PSYCHE.

Bort härifrån! Nej, intet vapen, nej!
Det är ju blod derpå?

AGLAJA.

Välan! så njut,
I ostörd ro, vanäran af ditt lif!
Glöm vid hans sida, hur' oraklet lyder:
"De skönaste af jordens barn han fjettrar;
"Försätlig, grym och vild." — Du blir hans offer!

PSYCHE.

Gif dolken hit, ett nödvärn i min hand . . .

AGLAJA.

Fort, skynda dig, att denna natt fullborda
Ditt fattade beslut: och, snart befriad
Ifrån Centaurers ättling, dig vi hemta
Från denna ö och fly med borgens skatter
Hem till en Far, som än har Psyche kär.

SYMPHORIA.

I blinken måste vi dig öfverge;
Ty Phœbus flyr med gyllne charen, re'n
Bestrålande den vestra oceanen.
Hvar äro dina tjänare?

EN RÖST.

Vi bida

I viken än, att, på vår Drottning's bud,
I lätta jullen öfver hafvet föra
Er till Romaniens land. Kom, Eurus, kom,
Vår starke frände! Bördan trycker oss.

EURUS.

Jag kommer.

SYMPHORIA.

Hu! hvad var det för en röst,
Som brusade så starkt i poppelns krona?

PSYCHE.

O, rädens ej för mina tjenare!
De lyda ju en vink af eder Psyche.
Farväl, J systrar! Eder kärlek förde
Er till min enslighet: jag tackar er
Än i mitt sista ögonblick därför.

SYMPHORIA.

Farväl! Må höga Gudamagter sluta
Dig i sin vård! — Haf mod, min hulda Syster,
Och glöm ej, att du är ett Kungabarn!

AGLAJA.

Din rika gåfva, förr'n jag går till stranden,
Jag hemta vill. Farväl! O, gif oss snart
Ett bud, och genast hasta vi tillbaka.
Farväl! (*sakta*) Du har ditt öde i din hand!
(*De gå.*)

PSYCHE.

Ja, hon har rätt: här är mitt öde. Snart
Skall täckelset, som Gudarne ha' satt
För Psyche's vandring uppå jorden, falla.
Min lednings stjerna, kärleken, min värld
Omtöcknad är af evig natt . . . Hvar finnes
En hvilpunkt för min *tanka*, irrande
I tviflets mörka chaos? — Leder mig
Ej *känslan* mer, en trogen Ariadne,

Ur labyrinthen af mitt öde? Nej!
 Hon är förbytt till Furie i mitt hjerta . . .
 I endrägt med mig sjelf, af genier följd,
 Jag kände förr ej enslighetens fasa;
 Blott längtan, ljuf, som näktergalens sång,
 När stjernan tändes, och den Grymme kom,
 Som natten mörk och dock min himmel vorden!
 Nu är jag ensam, och i brottets afgrund,
 Som vid sitt hjul Ixion, är jag bunden
 Af er, J Eumenider! — Dock, haf mod
 Att krossa bojan i Förrädarns blod!

(Hon går. Furierna stiga opp ur jorden, dansande med
 brinnande facklor, och följa PSYCHE.)

(PSYCHE'S sofrum.)

(Mörk natt. Æolsharporna ljuda i elegiskt förklingan-
 de accorder. När de sista tonerna i nattens tyst-
 nad försvunnit, smyger PSYCHE med tysta steg ur
 det inre rummet, framtager lampan, dold bakom
 Uranias fotställning, kastar förhänget tillbaka, och
 i en grotta af stalaktit, på en bädd af rosor, sy-
 nes AMOR i lugn, hvilande skönhet. PSYCHE när-
 mar sig den sofvande, och vid första strålen, som
 upplyser hans anlete, faller dolken ur hennes hand.)

PSYCHE.

O, ljus af skönhet! strömma ur hans anlet',
 Som ingen fläkt af tidens vinge rört,
 Ned i mitt bröst, din spegel, att jag må
 Till helhet af mitt lif bli' väckt, och andas
 In i hvart drag min urbilds återglans!

När styrkan på din pannas majestät
Förkunnar, att du är naturens Herre,
Det fina löjet på din kind förmildrar
Ditt höga magtspråk. — O, hvad fröjd, att skåda
I dig min afbild, ack, så nära mig!

Men hvarför *döljer* du i nattens slöja
Den ljusa, härliga gestalt, hvars själ,
I drömmen till Elysiens dalar buren
Af tankans flygt, skön som en fjäril målar
På munnens ros sin vinges glada spel?

Af inre tjusning månn' min syn förvillas? —
Hvad glindrar bland de rika lockars krans,
Som af guldliljor kring hans hjessa bunden?
Han är en Gud! — Daggstrålande hans vingar
På skuldran glänsa i all ljusets prakt!

Ve mig! — Ej mer i nattens dunkla sköte
Han öppnar famnen för sin brud . . . O, må
Jag släcka ljusets törst för sista gången
I Gudomskällan, — salig af hans kyss,
Föreviga mitt väsens lif i döden!

(I det ögonblick PSYCHE kysser AMOR, faller en sjud-
het oljedroppe ur lampan på hans skuldra. Vaknad,
uppspringer han, med hotande blickar och majestä-
tiskt allvar på sin panna. Åskans röst förkunnar
hans vrede, och ljungande blixtar upplysa rummet.
PSYCHE störtar på knä vid hans fot.)

AMOR.

Ve dig, förmätna! Evigt blifve jorden
Dig arm på kärlek, der förbannelsen

Hvar hoppets dröm inom din själ förbyte
 Till svikna löften och till sviken fröjd!
 Dock — att en gång du af en Gud var älskad,
 Skall Minnet, som en säg'n, förkunna dig,
 Omgycklande dig städs med himlasyner,
 Som fåfängt till ditt Eden vinka dig
 Tillbaka! — Främling för dig sjelf, en flygting,
 På jorden skall du irra, saknande
 Min gudafamn, hvar gång med ökad längtan,
 När stjernorna sig hvälfva kring min thron.

PSYCHE.

Du är en Gud . . . I stoftets ringhet vågar
 Min sänkta blick ej höja sig till dig . . .
 Men säg, hvi hjertat blef en stridens plats
 För två dämoner? Hvarför blef du ej
 Dess Envåldsherre?

AMOR.

Segren vore då
 Ej din . . . Ty vet, så högt du aktad var,
 Att friheten, kungsblomman i naturen,
 Tiaren på din hvälfda panna är: —
 Din kärlek endast genom tvånglöst val
 En Gud blir värdig.

PSYCHE.

Skall din afbild, Psyche,
 Af dig förskjuten evigt bli på jorden?

AMOR.

Min dom i tiden jag förkunnar dig:
 Ditt hjerta hete *oro*: dina tankar
Flyttfoglar, irrande i gränslös rymd:

Din pröfning hete *bedja* och *försaka*!
I sorgens land en pelgrim, skall du tyda
Min gåtas ord: sök opp din Brudgum der, —
Och, förr'n du nått hans famn, hvar fröjd försvinne,
Ett irrbloss på din stig!

PSYCHE.

Mitt hjerta är
En naphthalåga: tänd af dig, den kan
Ej slockna ut. Hvar skall din famn jag söka?

AMOR.

Igenom död du finner lifvet åter.
Gå! Skaka stoftet af, och blif min Maka,
En vingad Psyche! — Dig, vid grafvens rand,
Jag räcker synlig min försoningshand,
Och gifver dig din kärleksdröm tillbaka.

*(Åskan nedslår genom det öppnade hvalfvet, och vid
ljungande lågor sänker sig en sky, på hvilken AMOR
försvinner mot den lysande himmelen. Nejden för-
bytes till en öde klipptrakt, och PSYCHE nedfaller
sanslös, vid de ur jorden uppstigande flammorna,
på ruinerna af sin borg. Åskan tystnar smänin-
gom, försvinnande i det aflägsna fjerran.)*

CHOR AF GENIERNA (*osynliga*).

Vår Gud är flydd: och nejden sig förbyter
I öcken re'n, der Edens port är stängd.
Med Psyche ön på hafvets vågor flyter
Till jorden, städs af sorg och saknad mängd,
Der, sökande hans famn, den gudasälla,
På okänd strand hon snart en främling går.

Personerne:

VUBLINA.

ALCIDES, *hennes Son.*

NORRMAN, }

STOIKOS, }

STEPHANOS, }

ODYSSEVS, }

Grekiska Befälhafvare.

CYANE, *hans Syster.*

EN TJENARE.

EN TÄRNA.

MAJNOTTER *af båda könen.* LYRSPELARE, GYCK-
LARE, DANSARE, KRIGSFOLK.

Inledande Anmärkning.

Författarinnan beder läsaren erinra, att hon icke lofvat en Tragedi, utan blott ett Dramatiskt Poem, i hvilket hon mera haft för afsigt att teckna en intressant situation och en ädel sinnesstämning, hos ett utur långvarigt förtryck uppvaknande folk, än en betydningsfull handling, ursprungligen från en tragisk karakter. Hon har därför sökt att måla Greken, såsom en sammanfattning af hvad han fordom varit och hvad han nu är, och alltså i *Förspelen* sökt framställa Hellas lünebyggare — dessa eviga barn, enligt den Egyptiska Prestens ord — med den ursprungliga glädthet, som slaveriet och förtrycket icke förmått att fullkomligen kufva, fastän det nedsänkt dem från deras fordna bildnings höga ståndpunkt. Derför i stället för de fordna prunkande Olympiader, helsas den kommande Våren nu mera af en fest, glädtegjord genom en här af Gycklare och Upptågsmakare, hvilka dock ännu liksom omedvetet erinra om en försvunnen tid och låta höra ett svagt åter skall af Greklands fordna Classiska Dithyramber. Så åtminstone är detta folk tecknadt i *Historisk och Geografisk Tafla öfver Grekland*, den hufvudsakliga källa Författarinnan haft att tillgå. Angående Vublina sjelf, har hon icke kunnat erfare andra än de torftiga underättelser, som de allmänna Tidningarne meddela, icke en gång haft tillfälle att se den Roman, som i Tyskland utkommit öfver denna berömda Hjeltinna. Författarinnan har således måst till det mesta följa sin egen

upppfinning, och har hon heldre velat framställa Hjeltinnan såsom en concentrerad uppenbarelse af den frihetsanda, hvilken nu tyckes hafva bemäktigat sig hvarje Grekiskt sinne, än såsom en uppretad Maka och Moder, utan dock att låta henne alldeles förgäta sin bestämmelse såsom sådan. Gerna hade neml. Författarinnan velat göra begripligt, att den lugna passionslösa själskraft, som är oundvikligt nödvändig för hvarje stor handling, borde vara Vublinas tillhörighet, utan dock att alltid vara mäktig underkufva de känslor, hvilka oemotståndligt påtränga sig henne, vid erinringen af de förflutna, för hennes själ så dyrbara minnen. De öfriga Personerna, af hvilka några genom berättelsen om dagens händelser torde vara bekanta, andra åter äro rena phantasi-skapelser, framstå blott att bereda clair-obscuren i den målning af Hjeltinnan, som åsyftats. Likväl har man fränskiljt henne allt eget befäl, eller rättare, låtit hennes eget ljusa förstånd lägga det på den mera starka manliga armen och blott förbehållit henne äran, att — såsom det alltid är Qvinnans dåd för det älskade — uppoffra allt: lugn, gods och lif för fäderneslandet, samt med sin inspiration uppelda krigarne till mod och uppoffringar. — Så har Författarinnan, en dotter af det fria Sverige, uttänkt sig den beundransgård hennes hjerta pålagt henne att hembära åt det förtryckta Greklands fria dotter.

F ö r o r d.

I Norden står ett marmorstott,
Der bor en gammal hednisk drott,
Som heter Vinter. År från år
Han spökande på fjällen står,
Höjd i sin hvita svepningsskrud,
Och kallar natten för sin brud.

En fiende till vår och sol,
Han blickar strängt omkring sin pol:
Hvar fågel flyr hans bleka hamn,
Rädd att förstelna i dess famn,
Hvar blomma skendöd dignar ner
När denna skräckgestalt hon ser.

Hur kan då sång och poesi
Hos denna hedning hemma bli? —
De vilja söderns lunder nå
Och som Korsfarare de gå,
Att värma sig vid österns bloss
Och väpnade mot Turken slåss.

På deras helga tros-baner
Klart mensklighetens fackla ler:

Hon slocknar ej i stormens brus,
Ty hon från Gud har fått sitt ljus,
Och lågar för det sannas skull
Så evigt skön och kärleksfull.

Blott ledd af denna stjernas blick
Jag Amazonen skåda fick,
Som frihetens palladium höjt;
Dock — snart på tafians duk jag röjt,
Att ej i tidens fjerrglas än
Fullbordad syntes teckningen.

Ack! österns färgglans, skär och varm,
Omstrålar aldrig nordens barm;
Ty konstens helga flamma här
Blott af en inre sol sig när, —
Men ljuf är denna lågas brand,
Som i Vublins fosterland.

Och lyran ljöd bland moln och snö
För Nordanskogens sköldemö:
Dig, Svea, helgas dessa Blad;
Men ödmjukt alltid dottren bad,
Att hjertats offer, som hon ger,
Du ej med styfmors-ögon ser!

En Bergstrakt i Maina.

(Små vattenfall slingra sig utför klipporna. I dalen nedanför några hyddor omgifna med plataner. En samling af landtfolk fira vårens fest: Ungdomen med sång och mimiska dansar, de äldre vid dryckesbordet. **ALCIDES** och **NORRMAN**, klädde som sjömän, närma sig.)

En grupp af **BARN**, (dansande omkring en lågande halmeld, sjunga).

Alla, alla i en ring,
Låt oss, dansande omkring
Vårens tända offerlåga,
Skimrande som regnets båga,
Gläda oss, att, utom vägg,
Bränna få Kronions skägg. *)

Ack, hvad vintern varit lång:
Inga blommor, ingen sång!
Stängda inom dalens hydda
Trenne månar, ändtligt flydda;
Ha vi längtat utom vägg
Bränna opp Kronions skägg.

*) Vid vårens början plägar Greklands ungdom på fria fältet församlas, drickande och sjungande, dansa kring itända halmkärvar. Detta kalla de att bränna Kronions skägg. (Se Historisk och Geografisk Tafta öfver Grekland.)

Se hvar grönskande platan,
 Prydd med hög och vid turban,
 Sig liksom en Pascha yfver —
 Svalan åter luften klyfver,
 Bygger bo vid grannens vägg.
 Nu vi bränt Kronions skägg.

(*De aflägsna sig.*)

NORRMAN.

O, hur lifligt söderns nöjen
 Måla söderns sköna himmel!
 Se, af Gycklare och löjen,
 Sångare och dans, ett hvimmel
 Genom dalen!

ALCIDES.

Jag är hemma! —

Ljufva visshet! — mäktigt bjuder
 Flöjtens lena fogelstämma
 Mig till dansen. Lyran ljuder
 Hemlandstonen länge saknad,
 Och af glädje ögat gråter.

NORRMAN.

Se! naturen, österns Drottning,
 Här i blomsterspråket åter
 Re'n förklarar kärleksdrömmen.

EN MAJNOTT (*med bågaren i hand*).

Fröjden Er der drufvan glöder:
 Nalkens, Fremlingar, och tömmen
 Bägarn. — Skål för våra bröder!

ALCIDES.

Skål för deras vapen! — fälle
 Den blodtörstige skorpionen!

EN GUBBE.

Skål! — mot våra klippor skalle
 Tusen genljud af kanonen,
 Som från Grekers flotta spelar,
 Under tappra segertågen!

ALCIDES.

Skam för Er, att ingen delar
 Deras faror, medan vågen
 Brusande kring stäfven svallar,
 Utan här, i stiltje, biden
 Bakom bergen!

MAJNOTTEN.

Gå i striden
 Hvem som vill — jag hellre plöjer
 Mina fäders jord. Men, broder,
 Att du är vår landsman röjer
 Du?

ALCIDES.

Från späda barndomsåren
 Jag i Greklands ärestoder
 Såg en bättre tid. På båren
 Såfver Hellas — ingen räddar
 Hennes barn. Vid klagoljuden,
 Turken, hänfullt, grafven bäddar
 Åt den sköna hjeltebruden,
 Och dess minnen sönderbryter. . . .

GUBBEN.

Men — du känner ej törhända
 Fru Vublina?

ALCIDES.

Nej.

GUBBEN (*stolt*).

Hon byter
Manligt bort, båd' nål och slända,
Emot svärdet.

ALCIDES.

Hvilken Qvinna!

GUBBEN.

Ja, en sådan Evas dotter,
Säger jag vid Sanct Johannes,
Växer blott hos oss Majnotter —
Skål för Henne!

(*Dricker.*)

ALCIDES (*rörd*).

Tack, för skålen! —
Men hur' blef hon först hjeltinna?

GUBBEN.

Åh, den saken är helt tydlig. . . .

ALCIDES.

Nå beskrif den då.

GUBBEN.

Jag lärde
Ej, som stadsbon, vara prydlig
I mitt tal; dock mången tärna,
Under svalkande platanen,
Lyssnar till min saga gerna.
Inom gröna palisader
Kring min hydda, samlas barnen
För att leka. — "Gode Fader!" —
Ropa alla. — "Låt oss veta
Någonting om gamla gudar,

Och om fremlingar, som leta
Efter deras marmorstycken
Ner i jorden, om de funnit
Några skatter."

ALCIDES (*afbryter honom*).

Har Hjeltinnan
Ur ditt minne re'n försvunnit?

GUBBEN.

Åh, jag tänkte nu att börja
Min historia — straxt på stunden
Skall du en Legend förspörja,
Som, i denna tid, så fattig
På det underbara, väcker
Din förvåning. ...

ALCIDES (*otålig*).

Nå, till saken! —

GUBBEN.

När en gång Vublina sluter
Ögat till, i nattens tystnad,
Sig förgäfves sömnen sänker
På den lena vallmo vingen:
Greklands fasansfulla blodbad
Rysligt sig för själen målar:
Öfverhöljer fosterjorden
Med Martyrer, hvilkas plågor
Gaias vilda döttrar *) uttänkt
Ned i Hades djup. Då hastigt —

*) Erynnierne, aflade i Gaias eller jordeus sköt af de blodsdroppar, som nedfallo från den, af Kronos, hans son, sårade Uranos eller Himmelen.

Jagad upp af dödsgestalter,
 Som, med stela, hemska blickar
 Mana hämd — Vublina ilar
 Till Kapellet. Helga lampan
 Öfver himla-jungfruns anlet
 Slocknad var; dock ej förfärad,
 Af en inre flamma lifvad,
 Knäböjd hon vid altarfoten
 Ber till Christenhetens Moder,
 Att hon skulle sig förbarma
 Öfver sina tryckta barn.
 Af ett himmelskt ljus omstrålad
 Hastigt syns Panagias panna,
 Och en chor af Änglaröster
 Hinner till den häpnas öra:
 ”Strid för dina christna bröder!”

ALCIDES.

Må det helga budord ljuda
 I hvart hjerta, när och fjerran!

GUBBEN.

Sjelf du gånge först, att bjuda
 Lifvets blomma, fulla rosen
 Af din ungdom. Dig ej sårar
 Än erfarenhetens törne.
 Ack, hvad Grekers blod och tårar
 Re'n för Turkens bila flutit! —
 Och du vill, att Tigerförsten
 Än skall dricka mera?

EN UNG MAJNOTT.

Turken? —

Gerna må han släcka törsten

I mitt hjertblod, om jag kunde
Blanda gift deri. — Det sjuder
I min barm hvar gång det namnet
Öfver mina läppar ljuder.

GUBBEN.

Hvem är du?

DEN FÖRRE.

En Grek, som lågar
För sin ära. Hör, än mera:
Jag i denna stunden tågar
Till Vublinas skepp; i morgon
Segla vi.

GUBBEN (*framdrar ett par pi-
stoler ur bältet*).

Du Lejon-unge,
Som gör narr af gamla Björnen
I sitt ide! — Segren sjunge
Din triumf. Att ej förglömma
Denna dalen, i ditt bälte
Kan du dessa vapen gömma.

YNGLINGEN (*emottagande pistolerna*).

Tack! — Det bådard godt att möta
Männer först, på färden. — Åter
Nu jag vandrar.

(*Han skyndar bort öfver bergen.*)

ALCIDES.

Ädle Gubbe!

Spartas äkte son! Du låter
Ynglingen den ära vinna,
Som dig åren neka hinna.

GUBBEN.

Jag på många ströftåg varit
 Emot Paschan: Ärren hölja
 Ännu märkbart gamla barmen;
 Stridens ljungeld ofta farit
 Öfver den, då sommar-varmen
 Lågade i mina ådror.
 Nu jag längtar, att mig dölja
 I Olivens svala skugga,
 Se hur' mina barn bekransa
 Sig till festen. — Säg, min dotter,
 Hvi du dröjer än att dansa,
 Sjungande vid Castagnetten:

FLICKAN (*omlindad med blommor*).

Ack, min fader! allt är färdigt —
 Straxt vi börja.

GUBBEN.

Håll ditt hufvud

Högre, en Spartanska värdigt;
 Men så ledigt som en svana
 När hon kastar det tillbaka,
 Blickande kring stilla viken,
 Efter nöjet och en maka.

EN LYRSPELARE (*sjunger och accom-
pagnerar sig*).

Yngling, prydd med vapengördeln,
 Svinga kring din älskarinna,
 Genom dansens labyrinther
 Liksom fjärln, för att hinna
 Källans hvita hyacinther
 Öppnade för solen nyss
 Vid Zephirens andekyss.

EN YNGLING (*dansar och improviserar*).

Blott *en* blomma, vill jag finna:

Flickans tro, när våren gryr!

(*Till sin danserska.*)

Vill du ej, o, Majnottinna!

Dela mannens äfventyr? —

FLICKAN (*upplifvad af samma inspiration*).

Hvarje sår jag skall förbinda,

Som på stridens fält du får,

Och, vid *egna* bragder, linda

Lagerkransen kring *ditt* hår! —

CHOR AF FLICKOR.

Och, vid *egna* bragder, linda

Lagerkransen kring ditt hår! —

YNGLINGEN.

Darra, Tripolitzas murar,

För min flickas hjeltomod!

Kulor, ljungen fram i skurar,

Baden Er i Turkiskt blod!

Hell! när krigets åskeld hviner,

Stridens byte tillhör dig:

Paschan gäldar med zechiner

Dyrt, den fred han tigger sig!

CHOR AF YNGLINGAR.

Paschan gäldar med zechiner

Dyrt, den fred han tigger sig!

FLICKAN.

Fria hem vi åter ila —

Vid min slända, liksom förr,

Dagen lång jag då skall hvila,
Sjungande vid hyddans dörr:
Se dig, uppå åkern, trägen,
Turkiskt korn och hvete så;
Men, du stiger ej ur vägen
För en enda Turk, ändå!

CHOR AF YNGLINGAR.

Men han stiger ej ur vägen
För en enda Turk, ändå! —

EN MASKERAD GYCKLARE (*med Tyrsus
i hand*).

Gif, snabba svala, vingen hit!

Till Aphrodite

Jag ila vill — till Cyperns kust,
Der kärleksgudar skälmska leka
Bland glada menskor, och beveka
Hvart sinne till den ljufva lust,
Som skänks af drufvans purpurmust.

O, vore jag i Paphos land!

På flodens strand,

Som hundramunnig kyssar ger
Åt blomstren, hvilka yppigt linda
Sig kring hans sköt och kronor binda —
Och vid hvar kyss, allt mer och mer
Han deras kinder rodna ser.

EN ANNAN GYCKLARE (*äfven med Tyrsus*).

Mig till Olympens höjder bär

O, Bromius! der

Chariten obeslöjad får
Bland yrande Bacchanter dansa,
Och till din gudafest bekransa,

Med veka rankors blad, sitt hår,
När Erato sin lyra slår!

ALCIDES.

Säll den vid svala källan hvilar

På flickans arm

Mot rosor sänkt!

Der vinets eld bland liljor ilar

Till hennes barm

Af vällukt stänkt!

Der drufvan tvenne hjertan bjudit

Och blomstren fira gästabudet

Med nöjets blick i tårar dränkt!

LYRSPELAREN.

Ljuden strängar

Öfver ängar,

Berg och dalar, hvart det bär!

Näktergalen

Här på balen

Sångens Gudaskänk förär.

Unga, gamla,

Vill jag samla,

Alla, alla, på en gång,

Följen mig i glädtigt språng!

(De äldre bortföras äfven af den glädtiga Ungdoms-
hvirfveln, och alla aflägsna sig, utom ALCIDES
och NORRMAN.)

NORRMAN.

Hvad herrlig syn! O, må en gryning randa

Sig lika klar för hela ön en dag!

Hur' himmelskt skön är ej den frihets-anda,

Som målad är i dessa anlets-drag!

ALCIDES.

Förtrycket har ej hunnit hit, att krossa
Guds verk i stycken, som Tyrannen gjort
Med skönhetens och konstens gudaminnen. —

NORRMAN.

De blomstra än i dessa menskosinnen.

ALCIDES.

Som folkets like, såg du nu, helt nära,
I denna lånta dräkt, mitt fosterland.

NORRMAN.

Det gömmer gerna, för en ytlig ära,
De skatter, som Naturens dolda hand
Förtrodde hjertat.

ALCIDES.

Må vi återvända

Till flottan, der, vid morgondagens sol,
Jag lycklig skall min långa landsflygt glömma
Och salig frid i modersfamnens drömma.

Ett ensligt Rum.

(Det är skymning; öfver Panagias bild brinner en lam-
pa; på ett bord ligger en mängd juveler, en casque
och en sabel.)

VUBLINA (*försänkt i sig sjelf*).

Du minnets kedja! ofta sönderbruten
Af tidens hand — än för min inre syn,
Du har en länk af ungdomsrosor knuten,
Som ler på stjernbeglänsta aftonskyn,

Att själen vid de ljusa verldar binda —
Men ack! vid Hellas öde än jag är
Med starka fjättrar bunden. . . O, min maka,
Än måste jag din helgonfröjd försaka!

Ej händeropen i mitt hjerta tiga:
De storma vildt, på lifvets öde haf —
I nattens dvala mina Söner stiga,
Likt brustne tempelstoder, ur sin graf,
Och, stympade, som dessa, till min fasa,
De sucka: "Moder! Bödeln har en Thron
Och grafven ingen hvila!" — Arma hjerta!
Ej svalkar någon tår din heta smärta.

(*Fattar ett diamant-smycke.*)

Som hoppets stjerna, sköna smycke, lyste
I mina lockars natt en gång din glans!
Ljuf var den boja då mitt hjerta hyste
Och klar din gloria sken i brudens krans —
En blodröd måne lik, som storm bebådar,
O, dyra minne! jag dig återskådar. —

Ack, hvad i dag mig offret dock blir ringa,
Att helga dig till frihetens försvar! —
Må för ditt värde blott en enda klinga
Bli köpt och hinna fram till den Barbar,
Som, insöfd i en kraftlös vanmägt, kämpar,
Att hålla slafven inom bojans gräns: —
Fri höjer han på fädrens örnevingar
Sig modigt opp, och våldets magt betvingar!

(*Faller på knä för Mariebilden.*)

Panagia! i ditt sköt jag lägger neder
Hvar skymt af fruktan, hvarje veklig tår —

Du följde under korsets höga ceder
Din Son en gång: du qvinnans mod förstår:
Det blossar opp i farans heta stund
När det i kärlek har sin fasta grund.

Snart som Prestinna fosterlandet kallar
Mig till sin sista, stora offerfest.
När hafvets våg omkring mitt här-skepp svallar,
Trons helga sköld invid mitt hjerta fäst!
Den skall i striden själen krafter ge
Och hopp, att Hellas åter räddadt se.

EN ÄLDRIK TJENARE (*inkommer*).

Förlåt, att här, i Edert bönrum sluten,
Min ädla Fru, jag eder andakt stör! —

VUBLINA (*hastigt uppstigande*).

Mig dyrbar är den ilande minuten;
Säg fort hvad budskap du mig återför:
Har Juden fått mitt bref?

TJENAREN.

Han genast följde

Mig utan dröjsmål upp till slottet, här —
Att ej Hjeltinnans stora värf förhala —
Han edra smycken vill i guld betala.

VUBLINA (*med saknad*).

Vet, detta diadem min Stam-mor prydde —
En helig sägn har gått från led till led,
Att när för Grekland frihetsfacklan grydde,
En Qvinlig ättling för dess ära stred;
Då skulle under kampen detta smycke
I hennes hand, ett segertecken bli —

Ditt

Ditt blinda nit dock ber mig att förära
Den Talisman, som skall mig seger bära? —

TJENAREN.

Blott värdigt skall dess dyrbarhet du skatta,
När allt du offrar för din äras mål.
Mån alla Kungars kronor innefatta
Så ädla smycken, som det hedna bål
Mordbrännarn tändt? de christnas kyrkor re'n
Gått opp i rök med våra Helgons ben!
Ej gälda Förstars purprade talarer
O, Marmora! din blod-bemängda sjö,
Der mödrar, barn, af Asiens barbarer
Nedsänkta bli, att som martyrer dö:
På torgen säljas christna jungfrur bort,
Som blommor, för att skördas innan kort!
Vår Patriark — en bild af himlafriden,
Det fromma sinnets heliga relik,
Som för vår synvidd öppnade i tiden
En andeverld på tronens skatter rik —
Är mördad. Ack, med hjessan, silfverprydda,
Af åtti' vintrar — själens svaga hydda,
I stycken af Tyrannens vilda här
Kring gatorna för hundar kastad är.

VUBLINA.

O, jord och himlar! — Eder åska tiger? —
Blygs Christenhet! Min svaga arm till värn
Jag väpnar, och mitt svärd åt Gud inviger! ...
(*Räcker honom smycket jemte ett skrin med Juveler.*)
Tag detta, byt briljanterna i jern,
Till kulor och kanoner. Böljan har
Ännu ett fosterland för Grekland kvar!

TJENAREN.

Din Stam-mors spådom *nu* är uppfylld vorden:
 ”Till skarpa svärd förbytes hvar juvel”
 Och länge, länge, minnes fosterjorden
 Hjeltinnan i sitt stora sorgespel!

(Går.)

VUBLINA (*ensam*).

Så glad är själen, att ett offer bringa,
 Som lärkan tjust af morgonsolens guld —
 O! att jag kunde öfver jorden svinga
 Och den erindra tusenårig skuld:
 Från Delphis och Olympias salar blott,
 Har konsten sina gudabilder fått.

Der räddades de ljusa snillens ära, —
 En skugga här på seklers stolta graf —
 I evigt välljud våra skalder bära
 De krönta lyror öfver fjärran haf;
 Men ack! den jord, som dem sitt ursprung gifvit,
 En plundrad Mausolé för Turken blifvit.

EN TÄRNA (*kommer*).

Re'n äro krigets vänner här; de bida
 I salen, att Hjeltinnan helsa få.

VUBLINA.

Tag hit min svarta Dolman — vid min sida
 Ock Damascener-sabeln blixtra må!

TÄRNAN.

Jag skyndar sorgsen Edra ord att lyda.

VUBLINA (*ger henne en mängd
 svarta strutsfjädrar*).

Låt dessa svarta fjädrar Casquen pryda.

TÄRNAN (*fäster fjädrarna*).

Men — hvi skall Amazoners Drottning bära
Den svarta drägten? —

VUBLINA.

Undran dig förtär? —

Så länge fosterland och gudalära
Förblöda, *trefalt* än jag Enka är!

(*Sätter casquen på sig.*)

O, hvilket himmelskt ljus min själ omstrålar!

TÄRNAN (*sagta*).

Hvad majestät sig i dess blickar målar:
En Juno-bild, från konstens flydda dar!

VUBLINA (*seende mot höjden*).

Hur' lifvets irrbloss för min syn försvinna;
Jag ville följa molnen åt, att hinna
Till någon punkt, der Gud sin boning har:
Der blixten ljungar och en verld förstör,
Der hämden hvilar, men dock aldrig dör!

(*Går.*)

En Sal.

(*I nicherna stå antika bildstoder; väggarne äro rikt
prydda med målningar. Krigarena äro samlade.*)

VUBLINA (*med ett crucifix i handen*).

Hetärias söner, ädle bundsförvandter!
Jag hälsar Er i mensklighetens namn.
På ljusa vingar ock från Mainas branter,
En Genius sänker sig till Hellas famn —

Nu eller aldrig! — hörs hans frihets-röst —
Den säkert finner genljud i hvart bröst?

EN ÄLDRE KRIGARE.

På dessa bergen, som naturen stälde
Till vallar för den tappreste nation,
Ej efter fyra sekler Turkens välde
Har hunnit resa opp en blodig thron.
Hvad frukta vi? Skall en så ringa skara
Från fria hyddor, söka krigets fara?

VUBLINA.

Vill du i grafven höra bojan smidas
Åt dina barn? Du ej ditt ursprung bär
Från Lacedemons hjeltar! — Leonidas
Ju trotsade det stolta Persiens här
Vid Thermopyle — räknande allena
På Vapenbröders mod, ej deras tal?
Finns nu af seklers lysande idrotter,
Hans namn blott öfrigt här hos oss Majnotter?

FLERE YNGLINGAR.

Till kamp och död! vi följa dig, Hjeltinna,
Att rädda Hellas ö! Det kostar blod;
Men intet offer är för dyrt att vinna
Förnyad rätt till fädrens hjeltemod.

VUBLINA (*räcker dem crucifixet*).

Så svärjen då, vid denna helga bild,
Mig trohets-ed från svek och villor skild.

(*De lägga händerna på den korsfästes-bild.*)

Förr våra kroppar af barbarers skara
På sträckbänk läggas må! — Hvart ohördt qual

På oss må Turkens mordlust uppenbara,
Om någon Judas ibland oss blir fal!

VUBLINA.

Välan! vårt vapenbrödraskap är knutit —
Ej Thomas misstro, Petri feighet, må
Opplösa det! — Re'n elfva år förflutit
Se'n Frihets-Hjelten lät ett budskap gå
Till Hellas vänner: bland vår spridda här
Han delte tiotusende gevär.

Men Europas störste Hjelte vorden
Har fallit, sjelf af våldets magt förtryckt.
Ack! denna kalla himmelsluft i Norden
För töcknig var för örnens höga flygt.
Dock verkar än hans anda: skyndom oss
Att åter tända opp hans frihets-bloss!

STEPHANOS.

Ja! skön dess helga flamma ännu skiner
Kring Europa — Och, vid lagerns sus
På Greklands brutna, grusade ruiner,
Dess låga uppgår i förklaradt ljus.
Se! Barbariets natt förskingrad är
Och *äran*, vaknad, menskorätt begär.

VUBLINA.

Ack! djupast denna själ det ordet känner —
Till kriget tio skepp jag rustat har;
Men — kunnen J tillgifva, vapenvänner,
Att öfver dem jag sjelf befälet tar
Och mig upphöjer, förr'n J ännu pröfvat
Om denna rang jag af naturen ärft?

ALLA KRIGARENA.

Vi vilja det! Du denna rätt förvärfvt —
Och vid din makas sida länge öfvt
Din blick, att stridens blixtar modigt se ...
Allt nog: vi svärja, att dig lydnad ge!

VUBLINA.

Som hafvets fåglar vi med fria vingar
Ha' samlat kraft, att åter bygga opp
Vårt eget näste, ingen boja tvingar
På denna ljusa ban vår resas lopp —
Upp Vapenbröder! — Stephanos du tage
Näst mig befälet — Flottan ordres gif,
Att vi vid dagens gryning äro klara,
I viken samlade, att fjärran fara! —

Samma Sal.

(Hjeltinnan ligger på en hvil-soffa i sin förra drägt; endast casquen är aftagen; midt emot synes en målning, som föreställer en man klädd såsom Sjö-Officer.)

TÄRNAN.

Min Fru! skall denna sal Ert sofrum blifva?

VUBLINA.

Du känner denna bild; jag den vill gifva
De sista stunder, som mig unnas här.
Dess anblick skall min hämdekänsla lifva
Och helga offret, som min själ förär.

(Räcker henne handen.)

Jag skiljs från dig, som ensam ibland alla
Läst hvarje ord i hjertats sorgeskrift ...

Farväl, du trogna! kanske aldrig mer
Jag dig och denna boning återser!

TÄRNAN.

På denna hand låt mina tårar falla:
De tolka bäst min känslas öfvermått.

VUBLINA.

Jag dig förstår. — Du äfven mig förstått ...
Låt nu din lyra några toner ljuda:
Än eger sången sitt orakel-svar,
Hvars sköna språk förkunnar dess mystér,
Om Gudens tempel, hjertat, renadt är.

TÄRNAN (*sätter sig vid hennes fötter och
sjunger accompanierad af sin Lyra*).

Solon kom till Lydiens rike,
Der af Cræsus blef han spord:
”Säg hvem är i fröjd min like
På den hela vida jord?
Se! hur’ gyllne thronen prälar,
Silfver-stoder, offer-skålar,
Vakt i kopparsmida brynjor stå
Rundt omkring; hvem kan min lycka nå?” —

”Fellos lycka öfvervägde
Vida din” — var Solons svar —
”Han mång’ tappra söner egde,
Gick, för frihetens försvar,
Segrande med dem i döden.” —
”Nå dernäst, säg hvilkens öden
Likna Konung Cræsi lyckas dar?
Fjorton folkslag jag besegrat har.” —

”Tvenne bröder öfvervinna
 Dig i fröjd: När deras mor
 Skulle skynda, som Prestinna,
 Till sin tjenst i templets chor;
 Tvenne mil på offerdagen
 Hon, af sina söner dragen,
 I en char, vid folkets jubel, kom
 Till Gudinnan Häres helgedom.

Bifallsrop kring nejden skalla
 Och vid Tempelstoden böjd
 Ses Prestinnan: tårar falla
 På dess snö, af modersfröjd:
 ”Häre, dyrkade Gudinna!
 O, låt mina söner finna
 Högsta mått af jordisk salighet,
 Som ännu en dödlig ana vet!”

Medlertid, i pelargången,
 Cleobis och Biton re'n
 Slumrat in vid helga sången,
 Som vid tända lågans sken
 Sig på välluktsvågor höjde.
 Först vid offrets slut, då röjde
 Modren dem — o, vaknen opp! hon ber;
 Men — de ädle vaknade ej mer.

Gifs en större fröjd på jorden,
 Än, när säll, vid banans slut,
 Själén flyr, en ängel vorden
 I uppoffringens minut?
 Och med Gudalånet svingar
 På de ljusa liljevingar,
 I förskönad himlaglans dit opp
 Till sitt ursprung, med odödligt hopp! —

VUBLINA (*halft inslumrad vid de sista tonerna*).

Ja, döden skall förädlad himlen gifva.

TARNAN (*bortlägger Lyran*).

Hon sofver re'n. I drömmens elysé

Må sonlig kärlek ock ditt hjerta lifva!

Än vill jag dig mitt tysta offer ge.

(*Hon stänker ambra och rosenessencer kring Vublina, och inslumar slutligen sjelf vid hennes fötter.*)

FRIHETENS GENIUS (*nedsväfvat under en sakta musik, lik tonerna från en glasharmonika, med lossade fjättrar, och en bruten spira i handen*).

Hell slagtingens brud!

Vid böljornas ljud, —

De fria, som segla

Kring jorden och spegla

De eviga stjernornas glimmande skrud —

O Pallas Athene!

Du åter förene

Min söndrade spira

På fäderne jorden! O, skynda att fira

Din stundande seger bland hjeltarnes tal!

En blommande lager

Kring Hebes pokal

Herakles skall vira,

Och dricka din välgång i Gudarnes sal.

(*Hon försvinner, och musiken förvandlas till vilda accorder.*)

HANDENS FEE (*uppträder och höjer sin lågande fackla öfver Vublina's hjerta*).

Högt må du blossa,

Du eviga brand!

Skynda att krossa
 Tyrannernas band.
 Qvinna, anamma
 Min tjusande flamma,
 Den lifvar ditt mod;
 Strålarne klara,
 Som blixtar må fara,
 Att tända ditt blod!

Gudar blott dela
 Den dryck, som du får;
 Ljuft skall den hela,
 Vublina, ditt sår,
 Som afgrundens smärta
 Har gifvit ditt hjerta —
 Be'n Hämnaren tecknar
 De sekler, som fly,
 Och *Halfmånan* bleknar
 På klarnande sky.

(Hon försvinner.)

VUBLINA (*uppvaknar*).

Hvem sårade mitt hjerta? blodet strömmar
 Som eld derinne; dock, hvad härlig syn,
 Som tjusade min själ i nattens drömmar!
 Jag såg min maka, strålande i skyn
 Af himmelsk ungdom, med ett svärd i handen;
 Och rundtomkring, hvad gny och vapenklang! —
 En krigisk låga i mitt bröst sig sänkte,
 Och cherubs-svärdet vid min sida blänkte.

(Hon uppstår, fattar casquen och säger till sin mans
 porträtt:)

Farväl, o, ljufva bild! — Från ljusa landen
Din ande vinkar mig till minnets dal,
Der lifvets Ängel än med blomsterbanden
Bekransade vår sälla bröllops-sal;
Der kärleken, vid hymens altar, myste
Med turturdufvor sväfvande i dans —
Och fädrens tempel stodo upp och lyste
Med fallna Gudar i förnyad glans.

Farväl! — Hvar dröm af sällhet nu försvinne,
Som dimmans flod, af stormens vinge rörd! —
På Hellas kust en hämdens dag är inne;
Medea lik, af böljans drakar förd,
Jag skall en trolldryck, full med mordlust, blanda
Af hat och kärlek, åt min qvinno-barm!
Och eld skall regna, och Erynners anda
Omsusa mig i stridens vilda larm!

(Till Tärnan.)

Må du en bön för mig till himlen sända!

TÄRNAN.

O, tacksamhet! mitt hjertas varma sol!
Hvar afton skall jag vigda vaxljus tända
I Ert Kapell, och vid Er bönestol
Jag till mitt helgon bedja skall, och hoppas
Att evig lager för Er krona knoppas!

(De gå.)

(Solen går opp. Flottan är segelfärdig och folket i lif-
lig rörelse; under det seglen hissas och ankartågen
lyftas, sjunga)

MATROSERNE.

Nu skyndom oss med enig hand,
Att ankartågen lyfta!

Oss fåfängt Polyfem från strand
Vill hinna med sin klyfta.

Hola! hola!

Nu går det bra;

Ty blind han står på stranden kvar
Och ser ej hvart Odyssevs far.

Farväl, Herr Jätte! länge nog
Du Grekers hjertblod tömde.

Odyssevs i din håla log

Och blott om händen drömde —

Hola! hola!

Nu går det bra;

Ty listen är ett värdigt stöd
Och hjälper mången Grek ur nöd.

Fast Sultan Polyfem, nog späd

Den fångne Hjelten tyckte,

Han dock ett glödgdadt masteträd

I Jättens öga tryckte.

Hola! hola!

Nu går det bra;

Ty denna heta *Brännare*

Skall Segrens lager Greken ge!

(På Chef-Skeppet står en samling af Grekiska och ut-
ländska Officerare.)

ALCIDES.

Är ej vårt Grekland härligt? — Viinden sväfvat
Med stulna kyssar från Chariters mund:
De hvita blommor i Orangens lund.
(*Några lätta jordskalf märkas **)

NORRMAN.

Hvad? Jorden sjelf, för Turkens boja bäfvar!

ALCIDES.

Naturen spritter ur sin korta blund:
Hon rör sig blott när hon med rosor lindar
En nyfödd vår, vid kärlig modersbarm.

FLERE UTLÄNDNINGAR (*med hänryckning*).

Vi andas på en klassisk jord, hvars minnen
Så tidigt eldat våra unga sinnen!

ALCIDES.

All menskelig storhet ädla själar gläda,
Och, värdige Lykurgi fosterbygd,
J hafven gått att denna jord beträda,
Som skolan var för kraft och hjeltedygd.
(*Visar dem i fjärran en forulemning, hvars murar äro
öfverväxte med oliv-träd.*)

Se! ännu höjer sig, oliv-bekransad,
En lemning från den svundna kämpatid,
Då Spartas enade familj var gifvet,
Att fri åt jagt och vapen helga lifvet.

*) För de fleste bland mina läsare torde det ej vara obekant, att våren i Grekland gifver sig tillkänna genom detta Natur-fenomen.

NORRMAN.

Ej sagan, som den fromme Gubben täljde
 Om Greklands skyddsgudinna, villat mig:
 Säg hvi Vublina krigets yrke väljde?
 Så högt ej *Quinnan* kan förneka sig,
 Att blott för ryktbarhetens glans hon lemnar
 Den bana huld naturen henne ämnar? —

ALCIDES.

Nej! ryktets skimmer hennes själ ej dårat.
 I bildningsskolan af ett fjerran land
 Ett odeldt qual nog länge hjertat sårat,
 Ett deladt öde löser tungans band:
Fem bröders och min faders dödsrop mana
 Den älskade till hämd på stridens bana!

Af bödelsbilan deras lif blef skördadt —
 Ty allt hvad menskligheten dyrbart är:
 Dygd, ära, oskuld, ingenting blir vördadt
 Der despotismens furie spiran bär —
 Ett lika öde äfven mig var ämnadt,
 Om ej en ädel Frank mig fristad lemnat.

VUBLINA (*anländer i en praktfull
 slup och blir, då hon nalkas flottan, hälsad med den
 honnör, som tillkommer hennes rang såsom Befälhaf-
 varinna; under det hon ambarkerar på Chef-Skeppet,
 uppfylles luften af lifliga hurrarop; den förste, som
 möter henne, då hon öfverstigit relingen, är ALCIDES
 hvilken hon uppmärksamt betraktar*).

Gud, fremling! hvad din åsyn mig förvillar! —
 Hur' underbart mitt modershjerta rörs! —
 Jag bäfvar för det svar min oro stillar,
 Och dock förgås jag, om ej frågan görs:

Hvem är du? ... låt mitt ljuftva hopp försvinna! ...
 Man *måste* vara stark, bland vapnens dån.

ALCIDES (*sedan han några ögonblick med
 innerlig rörelse betraktat henne*).

Ej alla barn, från dig, o Lejoninna!
 Har våldet ryckt. ...

VUBLINA (*störtande i hans armar*).

Alcides! o, min son!

(*Lång paus. Sedan de hemtat sig från återseendets
 första förtjusning.*)

Men desse fremlingar, som jag ej känner,
 Säg, äro äfven de förbundets vänner? —

ALCIDES.

Min moder! ännu finnes riddaranda
 På jorden kvar. Liksom en ensam svan,
 På fjerran kust jag fick som flygting landa;
 Men seglar åter, öfver böljans ban,
 Till fosterjorden med en syskonskara
 Af ädla vänner, som, på lif och död,
 Ett korståg, broderligt, för oss Hellener,
 Nu börja åter emot Saracener.

VUBLINA.

Väl dig, mitt fosterland! om ej af throner
 Du stödes i din kamp på lif och död,
 Dig räcka dock de ädlaste nationer
 En broders hand.

(*Till fremlingarne.*)

Till Edert hjerta ljud

Vår suck i nöden, och J gifven alla
 Ett enskildt offer i betryckets stund. ...

NORRMAN.

Min korta lefnad blir då först af vigt,
När den sig adlar till en hjeltedikt.

VUBLINA.

Välkommen, fremling! — Årans höga klyfta
Är den Olymp, som strålar här mot dig.

NORRMAN.

Jag skall mitt svärd emot Titaner lyfta,
Och mäktigt Gudasegren vinkar mig,
När, vid din sida, stridens åskvigg ljungar
Och *dem* uti Tartarens afgrund slungar!

STEPHANOS.

Med blodig vinge går den nya dagen
Ur österns port. — Gif dina erdres snart,
Hjeltinna!

VUBLINA.

Skyndsamt till Archipelagen
Vi ställa må vår resas snabba fart.
Vårt första göromål skall bli att stänga
Nauplis hamn, och bringa upp hvart skepp,
Som väpnadt möter oss.

STEPHANOS.

Re'n flottan färdig
Till strid, ur viken tågar.

VUBLINA (*till sin son*).

Af min hand
Tag mot din faders svärd, och bär det värdig
Hans hjelteminne och ditt fosterland —
Du är min Adjutant!

AL-

ALCIDES.

Med fröjd, min moder! —

Spartanska blodet lågar i mitt bröst —
Jag tidigt såg i minnets helga stoder
Det mål, som tolkades af ärans röst.

VUBLINA.

Farväl, o fosterbygd! som trottsa mägtar
Tyrannens våld. På dina klippors topp,
Som barn jag druckit af din frihets nektar, —
Än vinkar du, lik Hebe, mig dit opp
Till gudasalen. Slutet fasta murar
I edert hägn Majnottens fria tjäll!

ALCIDES.

Från bergets håla Nordan re'n är gången:
Han dela må den glada brödrasången!

*(Under det flottan aflägsnar sig från stranden, instäm-
ma Gröker och utländningar i en samfält choeur.)*

O, frihet! himlaburna!
Du lifvets högsta mål;
Stig opp ur grafvens urna
Lik Phœnix på sitt bål! —
Se! Religionen tänder
Din helga offerbrand,
Och gudastrålen sänder
Till alla folk och land!

Och straxt, vid ljungeldsbuden,
Som Våringar, vi stå
Kring dig, i vapenskruden
Din thron att stöda få.
En jätte, fordomtiden
På hjeltebragder rik,

K

Dig vinkar ut i striden,
O, Hellas Republik!

Lik Thesevs, ibland hjeltar,
Du är ditt ursprung värd:
Som han du stenen vältrar
Ifrån din faders svärd;
Och djerf, på öppna stigar,
Med detta arf i hand,
Vidundren du bekrigar
Inom ditt fosterland.

I snilletts barndomsvagga
Du ammad blef en gång;
Men segrar korsets flagga,
Sjung än din morgonsång.
Dig hyllat vid Janina
Den tappre Alis mod,
Och väpnad står Vublina,
Att offra dig sitt blod!

(Skeppen försvinna fjärran.)

Archipelagen.

(Strid mellan VUBLINAS flotta och några Turkiska skepp,
som ännu äro af Grekerna.)

VUBLINA (med sabeln i hand,
till de besegrade).

Vid mina fötter Edra vapen läggen!
En christen ej en öfvervunnen slår.

(Den Turkiska Befälhafvaren höjer i detsamma sin sabel
öfver Hjeltinnans hufvud: hon afböjer hugget, då
Alcides stöter sitt svärd i hans bröst.)

ALCIDES.

Först pröfva af mitt svärd den skarpa äggen,
Förrän du lömskt till modershjertat när! —
Se der den första droppa blod, som tvager
En skymflig död ifrån min faders namn.

(Till Grekiska besättningen.)

Nedkastan Turken, att vid Asiens strand
Han hinna må sitt rätta fosterland!

(De döde blifva kastade öfver bord.)

VUBLINA.

Nu fören våra fångar under däck; —
Men liknen Turken ej i öfvermod.

EN GREK.

Turbaner simma på det blåa täcket,
Som flundror. . . .

EN ANNAN.

Dricken nu, i edert blod
Vublinas skål och blotten edra hjessor,
För första gången värdigt! —

DEN FÖRRA.

Mahomet

Se'n helsen, att er vinet smakte väl.

DEN ANDRA.

Hans tusen Houris fröjda må er själ!

VUBLINA *(till sin son).*

Från masten tagen Turkens bleka måna
Och höjen korssets helga flagga opp!

(Korsflaggan blir upphissad på de Turkiska skeppen.)

Den sol, hvaraf du skall ditt skimmer låna,
Är: Frihet, Gud och ett odödligt Hopp! —

K 2

Dock — hvar jag ser dig, fången eller fri,
Min segerfana skall du evigt bli.

*(Ett fremmande skepp, äfven med korsflagga, nalkas
och förenar sig med Vublina's flotta. Då det när-
mat sig Chef-skeppet, uppträder:)*

ETT GREKISKT SÄNDEBUD.

Hell dig: för Gud och friheten, hjeltinna,
Lik Orleanska jungfrun, sköld du bär.
Ack! att så dyr och helig lager vinna,
Dig skydde himlen med sin englahär!
Ditt rykte vidt kring dessa kuster ljuder. —
(Räcker henne ett bref.)

VUBLINA *(läser)*.

”Vublina! dig Odyssevs vänligt bjuder
”En broders helsning! — Bland sin tappra här
”I lägret vid Naupli, han begär
”Med dig ett möte, segrande hjeltinna!
”För att ditt råd vid krigets planer vinna.” —
(Till Stephanos.)

Till Golfo di Napoli!

STEPHANOS.

Vinden fyller
Re'n våra segels vingar med sin fläkt.

VUBLINA.

När morgonsolen fästningen förgyller
Blir Paschan ur sin opie-slummer väckt,
Då Turkens kulor, stridens bästa byte,
Vi återslunga mot hans egen barm.

STEPHANOS.

Med mina brännare till himmels sky
Snart fienden jag tvinga skall att fly!

ODYSSEV'S Läger utanför Naupli.

(Bakom Kanonerna står Infanteriet i parad, med hviladt gevär. Spridda fornlemningar synas emellan tälten. Främst på fältet står ODYSSEVS, med en skön GREKINNA vid sin sida. Han har aflagt hjälmen på en afbruten pelare, emot hvilken han tankfull stöder sig.)

CYANE.

Hvi är din blick så mörk? en forntidssaga
Förtälj, min bror, från Greklands flydda dar;
Det gör dig alltid glad.

ODYSSEVS.

Ack! Candias Aga
Min tanka vid sin grymhet fängslat har.

CYANE.

O, säg, när skedde det?

ODYSSEVS.

Du älskar dikten,
Fast dagen är på ryslig sanning rik!

CYANE.

Det sanna kan ju ock i dikten bo,
När hjertat har en ren och barnslig tro?

ODYSSEVS.

Välan! — Jag låg i Candias hamn; då hördes
Ett sorl från alla gator: straxt jag lopp
Till torget och af fasta armar fördes
Jag midt i hvirfveln bland den yra tropp.
Der stod en ung och skön Grekinna lutad
Emot en åldrig far — dess spridda hår

I vågor öfver hvita skuldran svallar;
Och högljudd så den gamles vrede skallar:

"Se här min enda dotter! — Ack! hon höjde
"Sig lik en ros från min försvunna vår —
"Men veten, Christne! i min lustgård röjde
"Sig satan, i den hamn bland oss han går:
"Öns Aga, Kyrkans ovän, Folkets gissel
"Har henne våldfört!" — — Här han tystnade
Och blottade sin dotters barm och sänkte
En dolk deri. — Kring folket blodet stänkte! —

CYANE.

Och flickan?

ODYSSEVS.

Dog Virginias död! — — Nu höjdes
Ett upprorsskri bland folket: "Störtom ner
"Tyrannen! Skyndom!" — Ingen stund fördröjdes.
Ej vakten skydda kan palatset mer —
Förr'n solens purpurklot i hafvet sänktes
Var Citadellet blott en eld-kolonn,
Som grusad sönk, att sig med stoftet blanda.

CYANE.

Och ön blef fri, som flickans frälsta anda?

ODYSSEVS (*suckande*).

Fri! — är blott fågeln, som deroppe sväfvar
Från sky till sky,

CYANE (*gråtande vid hans bröst*).

Ett himmelskt fosterland! —
Ack! utan dig, jag för mitt öde bäfvar. . . .

ODYSSEVS.

Än skyddas du af denna broders hand;

Men — om jag faller — hvar skall fromma dufvan
Då söka skydd? — vid korsets helga fot? —

(Ger henne ett diamant-kors.)

Tag detta minne! då till dunkla Cellen
Min blick skall smyga sig i stjerne-qvällen.

CYANE (djupt rörd).

Du fallen! — Gud! — Lik Antigone jag skulle,
Trotts Creons bud, på fältet smyga mig,
Att söka opp ditt lik — och på en kulle
Der vyssande Cypresser höjde sig,
Snart bäddades den ljufva syskonsängen. . . .

ODYSSEVS.

Cyane! klart i minnets perspektiv,
När kärleken dess ljufva bilder målar,
Min barndomshyddas vid din sida strålar!

CYANE.

Då visste vi ännu, att fria vara
Och Turkens välde brydde oss ej stort;
Vi gladde oss, när Janitscharers skara
Så präktig red förbi vår låga port.
Med palmer och olivekransar prydde,
Vi fröjdades när högtidsdagen kom *)
Och drömde fred med alla.

ODYSSEVS.

Hos de döde
Den ljufva drömmen först blir hjeltens öde!

CYANE.

Den lager du i ärans sommar eger
Dig trösta bör, fast vårens sol är flydd —

*) På Palm-Söndagen bära alla Greker kransar, till minnen af Jesu intåg i Jerusalem.

Men skåda der, hvem nalkas till vårt läger
I qvinno-drägt och dock med vapen prydd?

ODYSSEVS (*glad*).

Jo, qvinnans skönaste triumf: Vublina!

CYANE.

Min Gud, hur hjertat klappar i mitt bröst! —
Skall mensklig storhet, då den skådas nära,
På samma gång oss gläda och förfära?

DE FÖRRE. VUBLINA, (*åtföljd af en hedersvakt. Då de fremmande hunnit lägret, skyldrar Hären och gifver sin glädje tillkänna med mångdubblade hurrarop*).

VUBLINA (*räcker Odyssevs handen*).

Ej fremlingar vi äro för hvarannan!

ODYSSEVS.

I stora ögonblick, när tiden leker
Med menskorätt, då knyter livvets flägt
Med fasta handslag åter samhällsbandet,
Och det blir varmt, som blodsband.

CYANE.

Var välkommen,
Hjeltinna! Här, bland Greklands sista spillror,
En värdig mötesplats vi bjuda dig.

VUBLINA.

Väl valdt; ty på den fordna, fasta grunden
Vi vilja bygga opp det nya Hellas;

Men målet fjerran är och dyrt blir offret.
För oss det gäller: seger eller död!

CYANE.

Martyrens död!

VUBLINA.

Martyrens krona äfven!

(En skara af femtonåriga Ynglingar nalkas, åtföljde af Mödrar, Flickor och Barn.)

YNGLINGARNE (*sjunga*).

Hell dig, Odyssevs! — På fäderne-jorden
Lossar du bojan från Lejonets mahn:
Kulan är öppen och ramen är vorden
Väktarens fasa, på frihetens ban.
Rassla ock länkarna än, genom nejden,
När det går ut till den blodiga fejden,
Hörs det dock ryta med väldiga ljud:
Bäfven, Barbarer, för Härkungens bud!

EN YNGLING.

Du bygger opp ett nytt Olympia, Hjelte!
Låt mig få dela helga kämpaspelen,
Och få en krans af dig vid banans mål!

HANS MOR (*på knä för Odyssevs*).

Tro ej hans ord, Anförare, han trotsar
Sin egen Moder, glömmmer Herrans bud
Och talar blott om fädrens hedna seder:
Ryck icke bort min son, min moders-fröjd!
Ryck icke plantan från sin stam, nyss sprungen
Mot ljuset opp! ...

YNGLINGEN (*till sin mor*).

Ej tårars språk förstås

Af Hjelten.

(*Till Odyssevs.*)

Vi ha slutit inför Gud

Ett tros-förbund, och hvarje dag bland bergen

Oss samlat till en här, att raskt besegra

En Turkisk Pascha, på sin dolda smygväg;

Men du har förekommit oss. Se här;

Vår Capitain! —

ANFÖRARN.

Tag min ed, mitt lif!

Och låt mig vira, efter femton somrar,

Den unga kraftens friska murgrönsranka

Kring fosterlandets altar, och med dig,

Du stolte Ek, i stormen härda ut! —

ODYSSEVS.

Välan — J skolen vara mina söner,

Och jag skall fostra Er i krigets skola,

Till kamp och vapenlek:

(*Räcker honom ett svärd.*)

Tag af min hand

Du femtonåriga, din frihetspant!

ANFÖRARNS MOR (*med stolthet*).

Farväl, min son! — Jag mins Spartanska qvinnan,

Söm, när dess son drog ut i Perserkriget,

Med dessa orden honom skölden räckte:

”Kom hem *med* denna, eller ock *på* den!” —

(*Går.*)

EN GOSSE.

Jag är blott fjorton år, dock, ädle Hjelte!

Mitt hjerta brinner, att få följa dig!

MODREN (*drar honom tillbaka*).

Han ljuger: han är endast tretton år! —
 Hvad gagnar dig hans späda arm i striden?
 Ej kunna dessa hedniska Tyranner
 Sin blodtörst släcka i en enda droppe?
 Ej kraft han har, att svärdet föra än.

GOSSEN.

Vet, slafvens boja mer än svärdet väger. . . .

YNGLINGARNE.

Blir kampen blodig, heter lönen seger!
 Farväl J mödrar! — vänden åter hem
 Till Edra tjäll, vi skola skydda dem.

*(De slita sig ur Mödrarnas armar och blanda sig mellan
 Krigarena; Qvinnorna aflägsna sig gråtande.)*

VUBLINA (*rörd*).

Betryckta Hellas! — hur' ditt hjerta blöder!
 Hvem rycker dolken ur din moders-barm?
 Europa! än för dina Christna bröder
 Förlamad är din magt, din starka arm!
 J Riddare! ur edra grafvar stigen —
 O, slumra intet längre! Hellas tårar
 Er mana opp, att frälsa eder brud:
 Ett nytt Jerusalem i blodig skrud!

*(De unga Flickorna närma sig Odyssevs och nedlägga
 sina smycken på den afbrutna pelaren.)*

DEN FRÄMSTA.

Som fädren offrade af hvarje byte
 I fordomtid på sina Gudars altar;
 Så helga vi i dag en ringa gåfva
 Åt våra bröder, Hellas sista stöd!

VUBLINA.

Nu synes samhällsbandet åter knutet —
 Elektriskt alla blott en känsla dela:
 Det hopp, att fosterlandet räddadt se.

ODYSSEVS.

Allt manar oss till seger eller död —
 O dröjom ej, att på Nauplias fäste
 Upphöja korsets strålande banér! —
 Döm sjelf, Hjeltinna! Mitt Infanteri
 Har re'n så djerft fortsatt belägringen,
 Att, blott jag låter trenne minor springa
 Och slungar några hundra svåra kulor
 Mot muren, för att öppna brêchen, färdigt
 Allt är till stormning: alla utanverken
 I grus vi lagt: tretusende fachiner
 Stå färdige till grafvens fyllnad; fältet
 Höljs af Kavalleriet, hvarje pass
 Från fästningen är stängdt: ej någon själ
 Kan slippa fram; ty både dag och natt
 De trenne tappra Legionerna:
 Athén, Thessalien, Macedonien,
 Patruller sända ut och fånga alla,
 Som våga sig utom förskansningen.

(En Patrull med en fången Turk anländer.)

ANFÖRARN.

Ett ringa byte, General! det gäller
 Knappt en Zechin: ett enda simpelt hufvud
 Från Hydran fästningen!

ODYSSEVS.

Välan! det sitter

Ej länge qvar, om det ej vill bekänna.

(*Till fången.*)

Säg om du önskar att få andas längre:

Har Paschan Ali Beij i fästningen

Amunition och proviant? — Hur' talrik

Är Garnizonen? Väntar den förstärkning?

Men tala sanning! —

TURKEN.

Femton tusende

Man räknar den; och Ali modigt trotsar

Sex mån'ar än, förutan hjälp, den skara

Här lägrat sig. —

ODYSSEVS (*till vakten.*)

Stöt ner den fräcke lögnarn,

Att han vid evighetens port må lära

Sig tala sannt!

(*Vakten omringar honom med dragna svärd.*)

VUBLINA (*med en börs i hand.*)

Jag läser i ditt hjerta

Hvarenda tanka, som din Mahomet

I Alkoran.

TURKEN.

Ditt öga är en dolk. . . .

VUBLINA (*fixerar honom.*)

Som ej kan nå *din* själ. — Men dessa mynt

Med sina blanka, gyllne blickar, tydligt

Dig säga, att mång jordisk fröjd du hinner

Om du dem egde. Bejramsfesten snart

Är inne, och din frihet vore ju

Omistlig då? — Bekänn om fästningen

Är väl försvarad!

TURKEN.

Bejrämsfesten nalkas.

O, Allah! kan en Turk försaka den. . . .

VUBLINA.

Besinna dig ej länge: Döden står
Och bidar på ditt svar, blott en sekund
Ej längre!

TURKEN (*förskräckt*).

Fästningen i denna stund
Är svagt bevakad. Hela Garnizonen,
Femtusen man, förutan barn och qvinnor,
Nu firar högtid: Sultan fått en son.
De fleste poster äro friade
Från tjenst i dag. Se, därför smög jag mig
I trots af Edra vakter, till min flicka,
Som bor i nejden.

(*Bedjande.*)

Skona nu mitt lif!

Ty jag, vid Mahomet! har talat sanning,
Och flickan sörjer sig ihjäl, om jag
För hennes skull nu måste dö. . . .

ODYSSEVS.

Du blir

I vårt förvar med skonsamhet behandlad
Till dess att fästningen är vår. Då skickar
Jag dig till fästmän, för att säkrare
Bevaka henne, än Nauplias fäste.

VUBLINA (*ger honom börsen*).

Din flickas hemgift!

(*Han bortföres.*)

ODYSSEVS.

Bifall mitt förslag,
Hjeltinna! — Dagen gynnar oss: befall
Er flotta genast bombardera Staden —
(Ty snart den svaga rest af Alis skepp,
Som skola skydda hamnen, af Stephanos
Bli slungade till molnen). — Medan J
Med Edra bomber, spriden eld och död
Ibland den glädjedruckna fienden
Och tvingar honom dela sina trupper
Till eldens släckning och försvar af hamnen;
Så rycker jag, från fältets sida, an
Mot fästet och bestormar vallarna . . .
Om Gud ej vikit från oss, skall min plan
Fullkomligt lyckas!

VUBLINA.

Eder plan är god:
Jag ilar glad, att flottan ordres ge. . .

ODYSSEVS.

Ännu en bön ifrån mitt brodershjerta:
Tag min Cyane i ditt starka skydd!
Hon på din flotta bättre vårdad är
När kulorna begynna segerdansen.

VUBLINA.

Cyane, blif min dotter! I din blick
Min ungdom återstrålar: du skall värma
Mitt hjerta, när af manlig köld det vill
Förstelna.

CYANE.

Ack, hos mig, Hjeltinna, kan
Du trygg dig hvila när från stridens larm,

Som falcken, blodig, från sin höga bana,
Du sänker dig: mitt hulda sköte, såren
Snart skola läka — O, farväl, min broder,
Må himlen skydda Dig och Greklands frihet!
(*Afbryter några qvistar från ett Lagerträd.*)

VUBLINA (*till Odyssevs*).

Farväl! — Vi träffas på Nauplis fäste.
Signal'n till anfall blir Kanonens åska —
Vårt fältrop vare: Gud och Friheten!
(*Vublina och Cyane gå.*)

STOIKOS (*anländer*).

Jag förer ifrån fjerran glada budskap:
Det stolta Tripolitza kufvadt är
Af våra landsmän. — Men Nauplis fäste
Oss trotsar än, och Turkens flagga svajar
För vinden, gäckande, att oss påminna
Om Paschans löften: flygtiga som den
Och lika trolösa. Nej, tappre vänner!
Må våra svärd Tyrannen lära sanning!

ODYSSEVS (*till det församlade Befälet*).

Ja, Vapenbröder! tiden är förbi
Då fästningsverken skulle öfverlemnas
Af Paschan; men hans kända trolöshet
Med undanflygter söker ännu längre
Fördröja segern. Trotsande och säker,
Han svagt bevakar hufvudposterna
I denna stunden

(*Kanonaden från flottan höres på afstånd.*)

Hör! Vublina re'n
Signalen ger till anfall. Hvad beslut

Vi

Vi taga, afgör fort: skall fienden
Oss gäcka längre? —

ALLA.

Upp, att storma!

STOIKOS.

Upp, att storma! Jag i spetsen går,
Och tinnarna af fästet Palamidus,
Som dominerar Staden, jag bestiger.

ODYSSEVS.

Jag vid din sida går, att hugga ner,
Med svärdet i min hand, den mogna skörden
Af ett förfallet släkte — qvinnor, barn
Och värnlösa, det tillhör Christenheten
Att skona. — Modigt skyndom oss, kamrater,
Att bryta sönder slafveriets band,
Som fjettra Religion och fosterland! —

*(Under detta samtal, har en liflig Kanonad blifvit hörd
från Vublinas flotta. Larm slås i lägret och Trop-
parne formera sig i tvenne afdelningar, hvilka, an-
förde af Stoikos och Odyssevs, med klingande spel
och flygande fanor, tåga mot Fästningen.)*

*(Scenen förvandlas. I förgrunden synes Fästningen,
till hvars stormande Odyssevs's Armé från landsi-
dan bereder sig medelst löpgrafvarnas fyllning och
stormstegars anbringande. I fönken ses Staden i*

L

brand och hamnen, der Vublina börjar landsätta en del af sina Troppar för att förstärka Belägrings-Korpsen, under det en annan afdelning af flottan närmar sig fästet och bombarderar det från sjö-sidan. På reddan, längst i bakgrunden, ses flera Turkiska skepp, anfällne af Grekernes brännare, flyga i luften.

VUBLINA (uppstigen på stranden, håller en hvit fana i handen, på hvars ena sida ses ett eldrödt kors omstråladt af en gloria, på den andra en Phoenix, uppsväfvande från bålet. Då hon närmat sig fästningen och rangerat Tropparne till anfall, säger hon till sina krigare):

I Tidens bok Historiens Ängel vänder
 Ett blad i dag. De förste Christne stå
 Omkring hans thron med sammanknäppa händer
 Och vänta bäfvande, hvad tecknas må.
 Han deras blickar tyder och hörs svara:
 ”Det folk Försonarn först, ifrån sin grift
 Sändt Evangelii ljus, det milda, klara,
 Ej plånas ut ur evighetens skrift!”
 ”Gud är med oss!” — så hörs hans stämman ljunga
 Till jordens rymd vid stridens vapengny;
 ”Gud är med oss!” så luftens härar sjunga
 Der frie de mot himlahvalfvat fly —
 ”Gud är med oss!” Vi strida för hans ära —
 Se! i min hand, hans segrande banér:
 Dess hvita grund är ren, lik Jesu lära,
 Som genom strid blott segrens löfte ger!

(Till Stephanos.)

Gif nu signal till stormning! — Hela laget

Från skeppen spela må mot fästningsmuren.
Vårt fältrop vare: Friheten och Gud!

(Chor af Prester och Klosterbröder på Grekiska flotan, under det Kanonerna lossas):

Fly Hedna flock för Herren Gud! —
Han bor i våra sångers ljud.
I nådens helga skimmer
Ej Herren är oss långt ifrån;
Vid stridsigny och kanoners dån
Han dock vår suck förnimmer.

Fly Hedna skaror bort, som strå! —
Vi segra eller falla må,
Är Gud vår sköld i tiden,
Och bland de fromma, utan tal,
Han förer till sin helgon-sal
Hvar trogen själ ur striden!

Se! korset på vårt stridsbanér
Åt de betryckta seger ger,
I kamp för Herrans lära.
Må fästet sjunka ned till grus!
Vi bygga opp, i evigt ljus,
Ett Zion till Guds ära.

(Sången fortsättes under striden. Turkarnes försvare hårdnackadt murarne för de påträngande Grekerna; men måste, sedan flera brecher blifvit öppnade,

och ODYSSEVS, STOIKOS, ALCIDES, och NORRMAN, i spetsen för hvar sin afdelning, från fyra särskilda punkter, med raseri förnya anfallet, gifva vika och öfverlemnna fästningen i segervinnarnes händer. VUBLINA ses under hela attacken, med baneret i hand, hasta än till den ena än till den andra skaran och uppmuntra krigarena. Då Turkarne öfvergifvit förskansningarna, synes Hjeltinnan, åtföljd af CYANE, på fästningsmuren i förgrunden, dit ODYSSEVS, STOIKOS, NORRMAN, ALCIDES, STEPHANOS och det öfriga Befälet jemväl anlända.)

ODYSSEVS (*nedrycker Turkiska flaggan*).

Hell Gud och Friheten! — Vi hafva segrat.

VUBLINA (*uppsätter det hvita korsbaneret*).

Omstrålad af den klara aftonsolen
Du svajar, efter dagens heta kamp,
På fästningsmuren, helga segerfana!

(*Blickar omkring sig med hänryckning.*)

Se! hvilket byte de förtryckta fått! —

Här skall det fria Grekland åter finna

En borg för sine tappre Ädlingar,

En hamn för sina flottor! — Här ifrån,

Ånyo stigna opp ur seklers natt,

Vi skola se hur' Förstar och Nationer

Oss gifva brodershelsningen tillbaka

Med ärans återvundna arf, ej mer

Ett rof för barbariets rövvarband —

Här får ett ädelt folk sin hufvudstad —

I deras sinnen sulllets djupa skatter

Årtusenden förborgade, uppdragas
 Vid frihets-facklan — och ett nytt Athén
 Skall blomstra här, i ofördunklad glans.

(Ser till himlen.)

Min make! mina ädla söner! — alle
 Uppoffrade för Tyranniets bila —
 Må segrens läfsång ofvan molnen ila
 Till fridens ljusa, kärleksrika land!
 På aftonvinden sväfven sakta neder
 Vid sångens ljud med palmer i Er hand,
 Att kyla hjertat. Tagen snart till Eder,
 J Helgonkrönte! bland Martyrers tal,
 Blods-hämningarinnan ifrån sorgens dal! — —

ODYSSEVS.

Ja, himlen åt din arm har gett förmåga,
 Att segrande förbinda Hellas sår;
 Och krönt bland Hjeltar till ditt mål du går.
 Gif mig din hand,
 Att ej vår frihetslåga
 Förr slocknar, än ett älskadt fosterland
 Är räddadt, eller ock, begrafna alla,
 Vi på vår sköld bland dess ruiner falla!

(Alla räcka hvarannan händerne.)

CYANE (öppnar sin slöja).

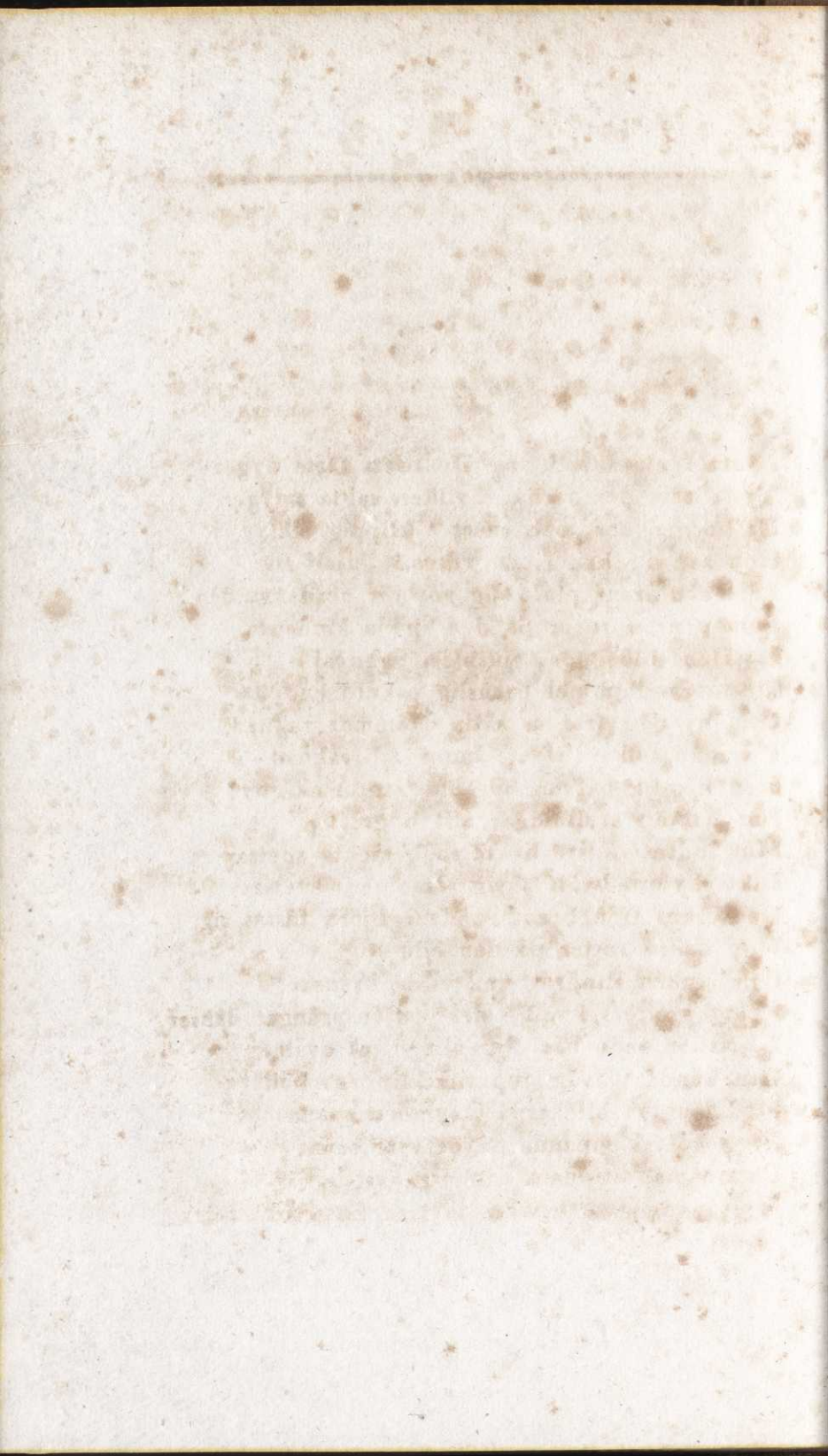
Jag ensam på Hjeltinnans skepp mig gömde,
 När striden röt från haf och fästets brant;
 Men dock mitt hjerta tyst om äran drömde,
 Då dessa segerkransar stolt jag bandt:
 Först för min broder, Stoikos och Vublina,
 Och se'n för Hjelten, som från fjärran kom,

Att med ett okändt folk sin kraft förbinda,
Jag denna kransen skönast velat linda.

(Hon astager NORRMANS, VUBLINÁS, STOIKOS' och
ODYSSEVS' casquer, och sätter på kransarna. I det-
samma bilda de omgifvande Krigarena med sina
svärd en gloria öfver deras hufvuden, upplyst af
den sjunkande solens sista blodfärgade strålar, un-
der folkets jubel.)

NORNAN.

I.

Nattfogeln re'n kring Donnarts fäste flyger
Tyst, som den tärna, hvilken sakta smyger
Ur borgen ner; och snart i klippig vik
Hon ser sig kring, en vingad ljusalf lik.
Lätt skuldrans plaid sig rör för nordanvinden,
Som penslar rosor på den späda kinden:
I själens blommor, ljusblått ögonpar,
Sin morgonhimmel barnslig oskuld har,
Som nyss ur fridens sälla drömmar vaknad
I vemod tolkar lifvets hopp och saknad.
Med hemlig bäfvan hör hon stormens gny,
När hafvets svallningar allt högre fly
Mot lodrätt kust, hvars snöbetäckta spetsar
Likt skytorn hvälfva sig i molnens kretsar.
Der brant från brant en dvärgbjörk fästet sig
Med nakna rötter på den öde stig,
Ormbunken slingrat sina vilda kransar
Kring grottors hvalf, der vattensprånget dansar
I hvirflar ned, hon flyr i månljus qväll
Den kända hålväg opp till klippans håll.
Med längtan blickarna i rymden spana
Ett segel, kämpande på hafvets bana,
I strid med stormen och den svälda våg --
Hvar gång ur svartnad sky en ljungeld bryter,

Än i ett störtsvall djupt det sunket låg,
 Än spånlett öfver böljorna det flyter
 Likt jagad svan, som ingen hvila fann,
 Tills sist det i en snöhvit punkt försvann. —

II.

Der förr Druiden tänt, i hedna dagar,
 Sitt offerbål, nu Älskarinnan klagar
 Sin ångest, knäböjd, under bönen ljud:
 ”O, rädda honom! Tag mitt lif, o Gud! ...
 När åskan ljungar med din allmaktstämman,
 Att suckens ljud på rädda läppar hämma,
 O, sänk din strålvigg i mitt hjerta ner,
 Förr'n Allans graf i djupets våg jag ser!” ...
 Då hörs bland bergen, som än högre torna
 Mot skyn, en röst — och hemsk stod fjällets Norna,
 Liksöm en vålnad i besvärjarns ring,
 Vildt stirrande den öde trakt omkring: —
 ”Hvi skall du ugglan i sitt näste störa? —
 Männ' luftens Andar *dina* suckar höra,
 På stormens vingar med hvaran'n i krig? —
 Nej! för *min* vink de endast höja sig —
 Vårdkasen, se, på offerhäll'n, jag tänder:
 Trollrunor tecknande, jag stormen vänder
 I vestans sus. — O, stå den djerfva bi
 Du under af den dunklaste magi! ...
 Var trygg: Mac-Allan hastar till ditt möte. —
 Minona! gläds, när i din älsklings sköte
 Din ungdomsfullhet famnar lifvet helt,
 Förr'n tiden ur ditt bröst dess tjusning spelt.”

MINONA.

O, stanna, Norna! att min tunga hinner
 Ge tankan ord, förr än din bild försvinner,
 Nu, som den tid du följde öfverallt
 I mina fjät, en töckenlik gestalt,
 Väl huld, men dold, städs mina öden ledde;
 Borgfrökens gunst du äfven mig beredde,
 Då faderlös, en flygting än, jag var,
 Som harpans välljud till hvar hydda bar.
 Skall på ditt samband med de dunkla makter,
 Som sägs med dig, i dessa öde-trakter,
 Om natten på Druidens klippa bo,
 Väl med en skymt af hopp jag våga tro? —

NORNAN.

Re'n stormen lugnas. Se! ur molnen tågar
 Den facklas ljus, som för ditt öga lågar
 Så himmelskt skön: Ett segel närmar sig...

MINONA.

O, det är han! ...

NORNAN.

I hast på klippig stig,
 Brådstörtande, lik källans lätta bölja
 Från häll till häll, att sig bland rosor dölja,
 Min Skyddling hastar i sin älsklings famn,
 I suckar bytande sin fröjd, sitt namn.

III.

Vid månens glans, ur delta skyar bruten,
 Hög, hjeltelik, i sköna former gjuten,

På klippig strand, af hafvets skum betäckt,
 Sprang Allan opp, i söderns riddardrägt,
 Smärt som den unga ek, med kraft att strida
 Mot stormars ras; ett bredsvärd vid hans sida
 I gördeln satt, som vapenrocken slöt;
 Baretrens plym sin lätta skugga gjöt
 Kring pannans hvalf, der tvenne stjernor blänkte;
 Spetskragen sirligt sig kring skuldran sänkte
 Bland ljusa lockars svall. Re'n till sitt bröst
 Han slöt Minona, säll vid hoppets röst:
 "Jag ser dig åter, och min själ förnimmer,
 Vid glansen af äoner stjernors skimmer,
 Närvaron af den Gud, som kärlek tänt,
 Serafens fröjd en gång till jorden sänt!" ...

MINONA.

Dock, Allan! säg, hvi trotsa dödens våda
 I mötets stund? —

ALLAN.

Jag får ditt öga skåda;
 Jag hör din röst! ...

MINONA.

Men, ack! ditt lif, så kärt,
 Är det ej mer än ögonblicket värtd?
 Låt himlen sjelf om glädjens dag besluta.
 Den dröm är skön, att ock i tankan sluta
 Sin älsklings bild.

ALLAN.

Tror du, att ödets makt
 I följd af år en högre tjusning lagt,
 Än stundens fröjd? O, fick med dig — på jorden
 Min tankas ljus, min känslas himmel vorden —

Jag ana af mitt lif betydelsen,
 Och sammanljödande i kärleken,
 På rosor slumra, se dess vår försvinna! —
 Men, ack! min dröm skall först förklaring finna
 I hoppets stjernland... Grymt, o, flicka! vet
 För dig jag dolt mitt ödes hemlighet...

NORNAN.

Som dalens flod i jämna vågor flyter,
 Dock djerf hvart hinder på sin bana bryter
 Med ökad fart, ej hämmad i sitt lopp,
 Sök, yngling! målet för din längtans hopp. —
 Minona! re'n dig borgens tornur kallar
 Till aftonbön från Castle-Douarts vallar —
 Vindbryggan lyfts, då nästa timslag hörs. —

MINONA.

Dock hvarje suck med Allan fjerran förs.
 Farväl! farväl! —

ALLAN.

Hvem är den Gamla? svara!
 Hvars siarblick tycks ödets bok förklara,
 Och med vår kärlek är så väl bekant?

MINONA.

Min fostermor.

ALLAN.

En sällsam anförvandt! —

NORNAN.

Ha! männ' din hånblick andans gåfvor mäter? —
 Hvad lifvets skyldskap dock man snart förgäter!
 Likväl din Stamfar var engång lik min
 En Nattens Son; men kröp ur kulan sin

Ett sekel förr. Vet, att när stolt kring heden
Du blickar från din borg — i syskonkjeden
En högre länk — den minsta dock deri,
Kan dig till nytta eller skada bli! —

MINONA.

Ack, Allan! säg, hvi hennes hat du väcker? —
Vansinnet i dess själ väl stundom släcker
Förnuftets ljus; men snart det skimrar opp
I större klarhet, lik på klippans topp,
Dess offereld. Så högt hon aktad blifvit,
Att namn af Norna henne folket gifvit;
För min skull vredgas hon dock ej på dig;
Skyddsandan lik hon troget följer mig. —
Ack, Allan! re'n vi måste skiljas åter! ...

ALLAN.

Gif mig ett löfte förrn jag dig förlåter:
Följ ej din Laird, när han till Isla far!

MINONA.

"Jag lofvar det." —

Och re'n hon borta var.
Dock än en blick, som ljufva lågor tänder,
Den lätta tjuserskan, i flygten, sänder,
Ljuslockig, späd, ur blåa ögonpar.

IV.

Från ödslig strand Minona var försvunnen,
Och obemärkt till borgkapellet hunnen,
Der tända ljus från helig altarrund,
För Mac-Leans Clan bebåda bönen stund.

Glad såsom dufvan, att ej skådad vara
 Af klippans örn, ibland sin krigarskara
 Hon Lairden såg, med hvilken tiden lekt,
 Ej ögats eld, men blott hans lockar blekt.
 Närmst vid hans hand uppå den hvälfda gången,
 'Tolfårig gosse, en Mac-Donnald, fången,
 Som gisslan i hans borg, förtroligt gick,
 Och läste huldhet i hans Dotters blick.
 Stolt som en Sköldmö vid sin faders sida
 Malvina stannar, att sin vän förbida,
 Minona, som lik skogens rädda hind
 Framhastade, att dölja högröd kind
 Med sunken panna mot de knäpta händer; —
 Men tankan söker icke himlens länder,
 Än öfver böljan med sin Allan förd,
 Der vågens brusning är med bäfvan hörd.
 När Cynthias fackla ur de glesa skyar,
 På målad ruta, först sin glans förnyar,
 Och strålen darrar i den blyga tår,
 Dess suck, bevingad, ofvan jorden går.

V.

Mot harpan lutad, ifrån loftet höga
 Vid båghvälft fönster, såg med längtans öga
 Minona öfver hafvets mörkblå våg. —
 Den Ö-fläck, som i dunkla fjerran låg
 Var dock ej målet. — Nej, dess tankar flydde
 'Till Höglands bergen, der för minnet grydde
 Så mången vänlig barndoms-scen, då än,
 Lik glädjens fjärill sorglös, kärleken
 Inom dess bröst, en ljudfull scalas toner,

Blott fann sin harmoni i högre zoner,
 När lyssnande, i stjernklar sommarnatt,
 På ättekumlet hon, hos Barden, satt,
 Sin fader, som i forntidsminnen sluten,
 En hjeltevälnad, af sin plaid omfluten,
 Söng fädrens låf, liksom på molnen än'
 De hört hans röst och känt sitt språk igen. —
 Nu hos sin Lady, fastän vän, förtrogen,
 Ej längre fri, som näktergal'n i skogen,
 Hon blott förstulet når sin Allans famn,
 För fjällens echo hviskande hans namn,
 'Tills klockan kallar genom qvällens dimma
 Från fästets torn i mötets sälla timma. —
 Så drömmer tärnan, då i drömmen störd,
 En vänlig röst är vid dess sida hörd:

MALVINA.

I morgon segla vi till Isla; följer
 Du med din vän? — Säg, hvi du tveksamt döljer
 Din sänkta blick?

MINONA.

O, låt mig dröja här,
 Der om er Skyddling, Archibald, jag bär
 Den vård, som Lady sjelf åt fången skänker.
 Dock mången gång jag än med smärta tänker
 På gossens längtan, från sin hembygd ryckt,
 När städs han sällar fogeln i sin flygt,
 Som sväfvat till de kära barndomslanden . . .
 Fastän hos Eder, som vid modershanden,
 Han intet sakna kan.

MALVINA.

Han följer ju
 På resan oss? Den fröjd ej anar du,

Att

Att detta barn ett medel är allena,
 Att Mac-Leans och Mac-Donnalds stam förena:
 Han återgifs i morgon åt sin far,
 Då Isla skall, som stridens ämne var,
 Hans lösen bli. O, kom att vännen följa
 Bland männer ensam uppå hafvets bölja,
 Att James, den ädlaste bland alla, se!
 Då skall ditt ärfda hat du öfverge
 Emot hans namn.

MINONA.

Att en Mac-Donnald skåda,
 Jag längtar ej.

MALVINA.

Har du dem sett?

MINONA.

Ej båda;

Den Gamle blott.

MALVINA.

Välän! du hatar dem,
 Som jagat dig från dina fäders hem —
 Men jag ... o, låt mig gjuta i ditt hjerta
 Min hemlighet! — Tung är en odelt smärta,
 Tung, som den luft den arma fången drar
 I hvalfvet stängd, der natt ej morgon har: — —
 Vet då — jag älskar! — —

MINONA.

Vågar Tärnan fråga,
 Hvem är den Lycklige? — För Amors låga
 Jag trott Er skyddad af det stolta mod,
 Som tillhör Mac-Leans ätt.

M

MALVINA.

Det ärfda blod,
Der hatets furie förr sin afgrund närde,
Förbytt i kärlek, anar lifvets värde —
Jag älskar James . . .

MINONA.

Hvad? — En Mac-Donnald? — Nej! —
Sagdt af ett helgons mun — jag tror det ej.
Han, som Er Far en evig hämd har svurit,
Som eld och svärd, förhärjande, har burit
Till denna ö? —

MALVINA.

Ja, detta namn, o, ve!
Som tillhör mina Bröders mördare,
Mer saligt i min själ än orgeln klingar,
När bönen flyr på helga andaktsvingar
Till ljusets thron — det är min tungas ljud,
Mitt hjertas enda verld. — Förlåt, o Gud! . . .
Men är ej kärleken, en himlaflamma,
För Dig och honom, i mitt bröst, densamma? —
Dock i mitt vanvett jag med fasa ser,
Att mer än himlen jag åt jorden ger! . . .

MINONA.

Männ' lika högt han älskar Er tillbaka? —

MALVINA.

Hvart ögonblick kan ej sig sjelft bevaka,
Och om ej skenet gycklande bedrar,
Min tysta kärlek icke odelt var,
Fast i vårt bröst vi lika djupt den döljde.

MINONA.

Hvar såg Ni honom först?

MALVINA.

Till Stirling följde

Jag med min Far. I hofvets glans försvann
 Det mörka hat, som i hans öga brann;
 Och fridsamt syntes han sig ändtligt närma
 Angus Mac-Donnald, fast med konstlad värma
 Han tillgaf honom mina bröders död,
 Då Kungen sjelf Clanhöfdingarne bød,
 Att stifta frid. — Nyss till sitt hemlands stränder
 James kommit åter ifrån söderns länder,
 Med fina seder, skön och ridderlig. —
 Marie af Guise, som artigt nämnde mig
 Den Skottska Sköldmön, sade: "Om Malvina
 Ej glömt i strid, der spjut och lansar hvina,
 Valkyrian lik, att hon ett hjerta har,
 Med välbehag jag såg ett värdigt par:
 Blif fridens Engel! Du skall bättre lyckas
 Än min Gemål, om än hans panna smyckas
 Af Kronans glans: Du äger Skönhetsmakt,
 Som mer än riken till sitt välde lagt." —
 Ej med en suck jag hjertats qual förrådde;
 Men inom festligt hof dock ej försmådde
 Namn af hans hjertas Dame, som rundtomkring
 Ljöd vid torneringen, i dansens ring.
 Än hat och kärlek, ack! hvaran'n så nära,
 Om väldet stridde, att mitt bröst förtära! —
 Dock — nog härom. Följ mig den korta färd
 Till Isla; se om James, min dyrkan värd,
 Ej föddes att min stolthets hopp belöna —
 Din främlingsblick skall ej hans bild försköna,
 Som kärlekens. O, kom med vännen, kom! —

MINONA.

Ack! låt mig dröja här — jag ber derom! ...

MALVINA.

Du suckar ... darrande din blick fördöljer,
Och vännens hand med heta tårar sköljer ...
Ej så, Minona! ... Kom intill min barm,
Der känslan klagar, uppå kärlek arm,
Att vi ett systerligt förbund må sluta,
Likt tvenne blommor på en stängel, luta
Oss till hvaran'n! — Men — när ditt öga ber
Som engeln ur ett moln till jorden ner,
Min herrsklust måste för din bön ge vika.
Följ ditt beslut. — I hoppets verld, den rika,
Lef säll! — Farväl! —

MINONA.

O, må Ert ödes lott,
Den gyllne dröm, som namn af kärlek fått,
En fiende af Eder Clan besanna! —
Må frids-symbolen på Er ädla panna,
Vid Eder hemkomst bli en brudlig krans!
Res lyckligt, Lady! —

MALVINA.

Skön i hoppets glans
En nytänd sol du för mitt öga målar.
På vimplad slup, vid österns rosenstrålar,
Allt närmare jag tankans himmel når.
Farväl! farväl! Re'n afskedstimman slår.

VI.

På Islas skogbeväxta strand sig höjde
Ett ensligt Slott, som blott för Öbo'n röjde
En graflik tystnad långa vintern om.
Men jagtens lek med våren återkom:
Då hvimlade förr obebodda hallar
Af prydda pager, och kring bergens vallar,
Fick ödslig nejd ett gensvar mångengång
Af lösta kopplet i sitt glada språng. —
Nu, Laird Mac-Donnald, re'n i strid med åren,
Ej följde mer den lätta hjort i spåren.
Nej, från sitt Jagtslott, öfver blånadtt haf,
Liksom han skådat bortom tid och graf —
I gränslöst fjerran för hans öga målar
Sig hoppets land, och lik den frid som strålar
Ur själens inre verld så ljuf och varm,
Är faderskärleken inom hans barm.
"I dag" — han sade — "får jag åter famna
Min Archibald! — Syns intet segel hamna
I viken än? — Om ej min syn bedrar
Han redan kommer." —

JAMES.

Tillåt mig, min Far,
Att klippkrönt strand jag spejande må följa
Och se om Mac-Lean vill försåtligt dölja
Det gamla hatet, fast förbytt i köld,
Med svekfullt sinne under avfig sköld.
Med folk om bord han kan ju omärkt smyga
I bugten in, och djerf som örnen flyga
Uppå sitt rof? —

ANGUS.

Min Son, ditt varma blod

Kan lätt en vådeld bli: ett öfvermod,
Som ofärdsandar väcker opp i orden.
Ej misstron stiftar någon frid på jorden.
Nej, James, blif här! — Jag re'n, på gammal sed,
Har sändt min tjenare till stranden ned,
Att be den stolte Laird välkommen vara,
Som vänsäll gäst.

JAMES.

Men hvem kan väl ansvara,
Att en föråldrad fiende *det* är? —
Hvi är Er Clan ej sammankallad här
Till denna Ö, som Ni åt Mac-Lean ämnar
I lösen ge, då han tillbaka lemnar
Er Archibald? —

ANGUS.

Männ' en beväpnad tropp
Ej väckte mer den långa tvedrägt opp,
Än värnlös Gubbe, som till målet hunnit? —
Hvar gnista hat har ur mitt bröst försvunnit,
Jag endast längtar nu, att öppet ge
Ett redligt handslag åt min fiende
Vid grafvens port.

JAMES.

Min ädle Far! — försvinne
Mot Mac-Leans stam ock i mitt riddarsinne
Det ärfda hat!

ANGUS.

Har du Malvina glömt,
Hvars skönhet, om min blick ej orätt dömt,
Din täflan på torneringsbanan väckte,
Då först på Stirling jag åt Mac-Lean räckte
Min hand till frid? ...

JAMES.

Som dock så trolöst bröts,
Fastän i helgd af Kungens borg den slöts,
Då Er, min Far, på hafvets fria bölja
Hans dolda list tvang, att som fånge följa
Till Castle Douart, der min spåde bror
Er gisslan blef! ...

ANGUS.

Säg, hvad i hjertat bor! —
Om fridens blomma i din kärlek knoppas,
Min aftonhimmel i dess majglans hoppas
Jag lugn och skön.

JAMES.

Hvad hoppas Ni, min Far? —
Jag ej förstår ...

ANGUS.

Städs du en gåta var
Alltse'n du hemkom från den sista fejden:
Ditt koppel hvilar; ej, som förr, kring nejden
Med skogens rådjur, blixtsnabb i ditt lopp,
Du följer djerf till fjällets branta topp. —
Nej, ensligt vandrande, du ser från stranden
Till Mull, Laird Mac-Leans Ö, vid aftonranden,
Dit ock i går du var ...

JAMES.

Ack, lifvets skuld
Fördubblad är, se'n Henne, englahuld,
Jag älska lärt! — Hon är min lefnadsblomma,
Och blott om Henne hjertat tala vill, ...
Men denna stund — när Edra gäster komma —
Hör Er som Vård och Far gemensamt till.

VII.

Laird Mac-Lean kom. — Mac-Donnalds milda sinne
 Hann ej välkomna gästerna, ren inne,
 Förr'n Archibald de späda armar slår
 Omkring hans hals, att blanda suck och tår:
 "Jag är hos Dig; Du får ej längre skilja
 Mig från din famn!" — Stum, uppå eklagd tilja,
 Liksom han räknat rutorna derpå,
 Sågs vid den ljusa gruppen, Mac-Lean, stå,
 En mörk gestalt, som än sin mordblick sänker
 På dolken, hvilken i hans bälte blänker,
 Med guld och blodträd uppå fästet prydd;
 Än på sin Dotter, som båd' stolt och brydd
 James återser, och rodnande besvarar
 Den välkomsthelsning, pryddigt han förklarar:
 "Hvi kan ej Isla, såsom Papho's Ö
 För Skönheten blott ros och myrten strö,
 Att, Mylady, Er boning värdigt sira! ...
 Dock — dessa blommor, som ur hjertat spira:
 Den tacksamhet, som för min broders skull
 Jag helgar Er" ...

ANGUS.

Förlåt mig, Laird af Mull,
 Att jag som Far ett ögonblick förglömde
 Min pligt, som Värld! — Men hvad vårt hjerta
 gömde
 Af hat och tvedrägt från vår ungdomsvår,
 Vid grafvens rand ju som en dröm förgår,
 När i det ljus vi se vår flydda bana,
 En evighet hörs till försoning mana
 I åldrigt bröst? Ett öppet handslag är
 Dock mer än ord ...

Hemsk, sluten i sitt inre, Mac-Lean gick,
Undflyende Malvinas häpna blick.
Men, som ett bloss i grufvans natt förråder,
För spejaren, den dolda malmens åder,
Djupt under pannans hvalf en ljungeld bröt,
Som vredens åska, gömd i molnet, slöt.

VIII.

Som tåren darrande i kalken hvilar
Af böjda liljan, då en stormvind ilar
I hast förbi — så stilla, lugn och klar,
Malvina log, med sänkta ögonpar. —
Stark, hög, förskönad af sin vredes låga,
Hörs ynglingen: "Kan en Mac-Donnald våga,
Att i en Mac-Leans låf än stämman in?
Då är den rösten icke endast min;
Nej, Mylady! Ert loford uppenbaras
Ej blott på Mull: innom vår Clan förvaras
Ock minnets gärd.

MALVINA.

När Manna-handen slår,
Det tillhör Qvinnan hela smärtans sår.
En uppfylld pligt om ryktets låf ej drömde,
Då vårdande Er bror, jag lätt förglömde
Hans ärfda namn.

JAMES.

Det är ju icke mer
En fiendes, när friden återger
Hvart segrens byte? — — Fordom gafs ett hjerta
Af hatet glödande — med längtans smärta

Det drömmar nu, på stranden af Er Ö,
Sin lyckas blomma, ren som fjällens snö
När dagens rodnad deras spetsar målar;
Dess blick är stjernans, som ur molnet strålar
Ljuf, klar likt själens obemärkta frid,
Ej anande en verld af qual och strid,
Inom den sfer, der banans trånga gränser
Hon troget följer, och huldsaligt glänser
Mot Enstigen på öde stig — o, säg!
Ni vet dess namn? —

MALVINA.

Nämn, Riddare, det ej! —
Helst åt min Far sin rätt jag öfverlåter . . .
Men se, han kommer der med Angus åter
Och Archibald.

ARCHIBALD.

Malvina, kom och se,
I denna sal, hvad mången jagt-trophé! —
Kroknäbbig kungsörn bredvid högbent trana
Med sten i klon, liksom på hedens bana,
När skaran sofver, än hon stod på vakt; —
Se, der en huggtand sig till hvila lagt
I vargens käk: af buffelns breda panna
Ett väldigt horn, att jagtens fröjd besanna
När det åt klippig nejd sitt gensvar ger —
Hola! hola! — ryckt ifrån väggen ner,
Dess ton jag vill med starka lungor böja,
Att hvarje kronhjort, lyssnande, skall höja
Månggrenig hjessa öfver hedens stig.

MAG-LEAN.

Bra, Archibald!

ANGUS.

James! nu det tillhör dig,
Att Mylady till sina rum ledsaga.
Re'n qvällen skymmer, molnen sammandraga
Sig öfver vesterns rymd, ett förebud,
Att snart Orkanen, under thordöns ljud
De vreda böljorna i dyning höja.
Vill under gästfritt tak Laird Mac-Lean dröja;
I morgon först från Isla skiljas vi? —

ARCHIBALD.

Min Far, jag följer Dig, och får ju bli
Hos dig i natt?

MAC-LEAN.

Du är min Gisslan, stanna! —

Du blir hos mig! . . .

ARCHIBALD.

Laird! med din rynkta panna
Du skrämmer mig; ack, från min faders bröst
Ryck mig ej bort! —

ANGUS.

O, hör hans sorgsna röst —
Ni har mitt riddar-ord: i morgon åter
I eder hand mitt barn jag öfverlåter,
En underpant för dem ni mistat har;
Men unna mig . . .

MAC-LEAN.

Nej!

JAMES.

Klaga ej, min Far!

MAC-LEAN.

Tror du, med handen uppå svärdets fäste,

Förhindra Örnen, att till klippans näste
Med rofvet fly? —

JAMES.

Men lodet hinner snart
Den djerfve Rövvar'n i sin snabba fart,
Och det kan tämja äfven öknens tiger ...
Försvara Er! ...

MALVINA.

Håll, Riddare! Ni stiger
Ej närmare — jag är min Faders sköld.

MAC-LEAN.

Låt honom smäda. Se, med trotsig köld,
Jag här allena står.

ANGUS.

Jag ber om skoning! —
O, sansa dig! Mins gästfrihetens boning
Är heliggjord.

MAC-LEAN.

Mins Angus, att din Son,
Min underpant, ej skiljes mer ifrån
Min sida. Fåfängt vill du återkalla
Ett gifvet löfte! — Dina blickar falla
På klippans häll.

JAMES.

Ve, att till syndens lön
Ge löften helgd! Min Far, ditt ögas bön
Bör Englarne, men icke Satan söka;
Dock gaf du, att hans makt på jorden öka
Ditt riddar-ord ...

MAC-LEAN.

Du aftvår blott med blod
Din smädelse, din tungas öfvermod!

JAMES.

Ja, låt oss kämpa man mot man: förene
Oss svärdens spetsar! Faller ock den ene
Så är dock, Lady, Eder återfärd
Ju lika fri?

MALVINA.

Så sannt jag kallas värd
Min Faders namn — så sannt med namnlös smärta,
Jag stöter dolken i Er broders hjerta! . . .

JAMES.

Tillbaka! — — Ve! hör ni ej barnets skri? . . .
Djupt vid Er fot jag sänker, Mylady!
Mitt svärd; men säg, hur' vågar handen röra
En blottad dolk, och utan fruktan föra
Dess hvassa udd mot värnlös gosses bröst? —
Ve qvinnan, trotsande naturens röst! — —

MALVINA.

Tag gossen, Fader! handen maktlös faller;
Jag kan ej mer . . .

MAC-LEAN.

Hola! från fönstrets galler
Förnimmen hornets ljud kring fjäll och dal!
Dess treklang skulle såsom strids-signal!

JAMES.

Förräderi! — Gud! denna sköna blomma
Bär äfven gift. . . Se Mac-Leans skaror komma:

Fräls er, min Far! — Mia vapenbror är här,
Mitt goda svärd.

ANGUS.

Gud! hård din straffdom är.
O, må jag offret bli: min hjessa luta
Till hvila ned! — och frid skall döden sluta
Med Mac-Leans stam.

JAMES.

Nej, dö förrädare!
Förrän min Far, du skall som fånge se
På Douarts borg ...

MALVINA.

Förmätne! — Se, förvägen
Jag trotsar dig — blott detta bröst är vägen
Till fadershjertat! — bryt igenom den
Om du har mod!

MAC-LEAN.

Fort, gripen mördaren
Mitt tappra folk! Ha! se hans ögas häpnad
Vid åsyn af min Clan, med claymor väpnad,
Den jag fördold uppå galejan lagt —
Likväl han trotsa djerfs min öfvermakt;
Dock fåfängt, James! — Friskt låten svärden klinga
Det hjälper ej — han har ej lust att springa
Vid första hugg — nej, se! han leken tål —
Åt bättre arm gafs ej det blanka stål! ...

MALVINA.

Gud! skall han ensam emot mängden strida? —
O, fräls hans lif! nog dyrt jag vid din sida
Alltre'n min skuld till dig betalat har

I dag; o, ve! hvad har du gjort, min Far?
Må för din äras skull han skonad blifva! ...

MAC-LEAN.

Död eller lefvande han först skall gifva
Sig i mitt våld! — Ha! mig hör segern till:
Han fängslad är. — Min hämd jag njuta vill! —
Mac-Donnald! se! re'n straffets timma nalkas:
Falkungen fjättrad, att hans blod må svalkas,
Och vingen bruten, som din ära var. —
Nu ändtligt vid mitt mål, den makt jag har
Att hånligt på din stolta hjessa trampa! — —
Snart på min borg, vid tornets dunkla lampa,
När ångern vakar och ur midnattsskyn,
Två kända vålnader, en dubbelsyn
Af mina Söner för ditt öga sväfva —
Ej blott för Domaren du måste bäfva,
Nej! ock för den, som hämdens ande lik,
Kom och försvann från Islas gömda vik. —
Så hungrig räf, när korpens skrik bebådar
En blodig lek, ock den med lystnad skådar;
Men går dock icke rakt till målet fram.
Snart äfven Du, lik en förtorkad stam,
Ser dina telningar till jorden falla —
Men — tiden flyr. Uppå Galejan, alla
Fort under däck! Som bäfrar i sitt hus
Vi kommo hit och gå, vid stormens brus.

IX.

En stjernlös natt, mörk såsom Mac-Leans sinne,
Han vandrade kring klippig vik. Derinne
Druir-

Druidens fjälltopp lik en rese stod
 Af gråa manteln hölj'd i molnens flod.
 Åt Lairdens bild hemskt facklans eldsken delar
 Sitt bleka skimmer: ljus med skugga spelar
 Bland klyftorna, der klättrande han går
 Till offerhäll'n, der Nornas boning står,
 En grottas hvalf, i skyggd af tvenne granar —
 Från brant till brant den dolda väg han spanar,
 Tills sist en dörr, af rankor skyld, han når,
 Och trenne slag med dolkens fäste slår. —
 "Ej något svar! — Skall jag din varning tåla
 Du, mörka Ande, i mitt brösthvalfs håla,
 Med namn af *samvet*? — — När jag närmar mig
 Vansinnets boning och jag ropar: tig!
 Hvi lyder icke du min herrskarstämma? —
 Skall grånad kämpe likt ett barn du skrämma
 Amsaga? — Nej; från dunkla minnen fri,
 Jag hör blott tidens röst: — det är förbi!" —
 'Tre hårda slag ånyo dörren skaka —
 "Dock fåfängt! Ve! skall jag med ugglan vaka
 Den mörka nat?" — Nu Nornas röst, han hör:
 "Hvem klappar? — säg, hvå du mitt nöje stör:
 Min harpas välljud, som min smärta döfva?" —
 "Låt opp! din Laird är kommen hit, att pröfva
 Den siarkonst Skyddsanden lärde dig." —
 "Ja, vänta! — Först jag måste pryda mig." —

 X.

En reslig bild ur grottans hvalf sig höjde
 Lik en ruin, som majestätiskt røjde

Sin fordna skönhet, fastän tiden lagt
Grymt i förödelsen sitt väldes makt.
En högländsk harpa i dess famn låg sluten,
Der nyss balladen var i toner gjuten;
En glitterkrans de spridda lockar knöt,
Hvars silfversvall ned öfver skuldran flöt.
Runprydda gördeln omkring medjan binder
Den sida klädnaden. På bleka kinder
Höstlöfvets rodnad spridde sig i hast,
Då vred hon hörs, med vilda ögonkast:
"Hvad vill du vålnaden, den hädangångna?" —

MAC-LEAN.

Jo vet, Mac-Donnalderna äro fångna
Och i mitt våld!

NORNAN.

Säg, hvad du mer begär? —

MAC-LEAN.

Välan! jag aktning för din kunskap bär:
I stjernors bok du skall mitt öde tyda.

NORNAN.

Männ' stjernorna ditt bud, deroppe, lyda,
I molnen döljande sitt blida sken?
Nej, bäfva! de för dig gått ner alltre'n. —

MAC-LEAN.

Männ' ofärd eller helgd mig ödet bringar,
När hämden af min hand till tystnad tvingar
Mac-Donnaldernas hat? —

NORNAN.

Spörj den, som sår
Ut hatets frö; din själ i bojor slår!

Två andeväsen hvar dödlig följa:
 En mörk, en ljus gestalt. — Tro ej de dölja
 Sig för min syn — dock manande jag vill
 Framkalla den, som hör *mitt* hjerta till:

”Kom, ljusa Ande, som åt detta hjerta
 Gaf Sångens välljud, vyssande min smärta
 Till sömns så mången gång på sorgens jord.
 Du bifall ger, och själens himmel klarnar;
 Den mulnar åter, då din stämma varnar
 Med dunkla ord.

Hur' väl från fordom jag förstår och känner
 Din röst igen: vi voro barndomsvänner;
 Du var min lekbror, då i skogens sal
 Ett blomstertjäll vi byggde opp derinne,
 Och bundo kransarna åt hopp och minne
 I fjällstängd dal.

På dödens läger jag din vinge hörde,
 Som sakta susande, min panna rörde
 Med hälsans fläkt och själens inre frid;
 Dock se'n hur' ofta såg din blick med smärta,
 Än flyende ifrån och till mitt hjerta,
 Dess vilda strid!

En ljungeld lik, säg, när du tanken tänder
 Hvarfrån du kommer, och hvarthän du vänder
 Tillbaka? Kom, att än i brottets verld
 Ge dåren tydningen af livvets gåta,
 Och åt din ledning vill jag öfverlåta
 Min pilgrimsfärd!”

XI.

Flydd Nornan var. Inom sin grotta sluten
 Hon dröjer. Snart med rösten hemsk och bruten
 Hon återkom: "Ve, att min själ förnam
 Den Andes makt *din* åsyn kallat fram! ...
 Höjd ur sin afgrund, uppå nattens vingar,
 Förfärlig, hotande, han mig omsvingar,
 Att dunkla minnen väcka opp på nytt. ...
 De ljusa stunder ur mitt sinne flytt;
 Dock djerfs för dig jag himlens bud förklara,
 Och skyddande, ditt ödes Norna vara;
 Men icke här." — I hast — med blosset ryckt
 Ur Mac-Leans hand, uppskrämmande till flygt
 Libbåderskan, som spräcklig vinge rufvar
 I hålig stam, och skrefvans dystra Ufvar,
 Storögda vaknande, vid lågans ljus —
 Till stranden hunnen, hon vid vågens brus
 Trefalldigt facklan genom mörkret svängde,
 Att gnistrorna i skiftad glans sig mängde
 Med luftens våg, hemskt gjutande sitt sken
 Omkring de två, då ordande alltre'n
 Hon närmare till Mac-Leans sida trädde:
 "Här, stolte Laird! der tvenne lik du klädde
 I svepningsskruden, väfd af hafvets skum —
 Uppvakna, Syndare! — På detta rum,
 Vansinnig, såsom jag, af dig förskjuten,
 Med späda dottern i sitt sköte sluten,
 Din Maka störtade i böljan ner! ...
 Du blir så blek ... Männ' du dess vålnad ser,
 När ögat vildt kring mörka djupet stirrar? ...
 Kanske du räds, att än din ättling irrar
 En okänd främling uppå jordens rund? ...

Hvad säger Gasten dig i nattens stund? —
Ha! hör ett skrattchor af de mörka Andar,
Hvar klippa svarande sitt genljud blandar
Från häll till häll . . .

MAC-LEAN.

— Vanvettiga! o, ve! —
Vill du ej svaret på min fråga ge? —

NORNAN.

Förr'n Dag och Natt sig i hvarannan gjuta;
Förr'n Elfvorna sin glada ringdans sluta
Vid rosenstrålarna på tufvans bädd,
Och Bergsråt sänker sig från grufvans brädd
I djupet åter — lös ur fångselbanden
Mac-Donnald och Hans Son! — Så bjuder Anden,
Och du har frälst din egen dotters lif.

MAC-LEAN.

Min dotters? . . .

NORNAN.

Ja! åt James sin frihet gif;
Hon eljest offret för din hämdlust blifver.

MAC-LEAN.

En Dåres lögn!

NORNAN.

Välän! Du döden gifver
Ditt eget blod — Din onda genius lik,
Gå mörkrets väg!" —

Nu öfver böljans vik

Hon facklan slungade — och var försvunnen. . . .
En stjärna blott, på österns hvalf upprunnen,
Såg matt och döende i enslig rymd

Sin bana snart af dagens Gudom skymd,
 När Mac-Lean tornen af sitt fäste røjde. —
 Ett genljud än af Nornans röst sig höjde
 Inom hans barm: "Din dotters mördare!" — —
 "Skall, för en villas dröm, du öfverge
 Det mål, till hvilket du så blodigt sträfvat? —
 Än aldrig du för mörkrets makter bäfvat! —
 Nej! fritt må lätt-tron, bortom grafvens rand,
 I molnen bilda sig ett öckenland,
 Der kropplös själen som en fågät försvinner —
 Först smärtans sår, den glöd i hjertat brinner,
 I lifvet svalkas må! ... Ett sjufallt ve
 Kan hämdens feber blott en läskdryck ge!" —

XII.

Vår-melodier lund och bölja sjunga:
 Snöhvita svanorna vid stranden gunga
 Och vingen hvila, tills snart resans tåg
 Ånyo ordnas uppå luftens våg.
 Dock fåfäng väntan, när i stilla qvällen,
 Minona hörs på måssbeklädda hällen:
 "Ej Allan kommer! — Ej min längtan ser
 Vindlätta seglaren i viken mer! —
 Ack! tro och kärlek i mitt hjerta bodde,
 En dröm så skön! Männ' han den anförtrodde
 Åt vind och flod? — Stormfogeln lik, han kom
 Och vände åter från mitt hjerta om,
 När nordans brusning hafvets bölja rörde.
 Männ' blott en saga han på tungan förde,
 Förklingande alltre'n i mötets stund? —

Genkärlek, högsta väl på jordens rund,
 Gjut himlens lågor i den hulda sången,
 Och måla Allan, då den första gången
 Jag honom såg! Högt klinge berg och dal
 Ett återsvar af enslig näktergal:

På heden, kransad af de höglå kullar
 Der Lara rullar
 Sitt strömfall, tumlande från håll till håll;
 Der Colmas vålnad flyr ur nattens sköte
 Med våta lockar än till Salgars möte,
 Jag växte opp i Bardens låga tjäll.

Dock fann han sig i enslig hydda fången;
 Ty fri är Sången:
 Vid harpan målande förflutna dar,
 Från borg till borg, stödd af min hand, han flydde;
 Tills denna fjälldal, der hans morgon grydde,
 Det sista målet för hans vandring var.

Snart på hans graf, med harpan vid mitt hjerta,
 Jag söng min smärta,
 Min dunkla aning och min längtans hopp. —
 Mac-Donnalds stridshorn genom nejden hördes,
 Och bäfvande från hemmets dæld jag fördes;
 Min ärfda hydda gick i lågor opp.

Vid hafvets strand jag sönk i sanslös dvala;
 Med vingar, svala,
 På dimmans hvita moln af rosor stänkt,
 Skön, som när morgonen ur österns salar
 Sitt perlregn strör kring vårens blomsterdalar,
 En Engel hviskade, till jorden sänkt:

”Hell, dig! i dag för första gången vaknad
 Till fröjd och saknad,
 Du genom kärlek in i lifvet går!
 Jag kommer åter då af dolda skiften
 Synvillan skingras, om du ock vid griften
 Ett högre lif igenom kärlek når.”

Min dröm försvann — och nattens stjernor
 släcktes.

När ögat väcktes,
 En väpnad Yngling vid min sida stod —
 Omkring hans bild hvad ljufva löjen lekte:
 Det milda alfvar på hans panna smekte,
 Som fjärillsvingar kring en herculs-stod.

Jag såg ej lågan, som på himlen glödde,
 Mitt hem förödde;
 Nej, endast Honom: liksom blommans knopp
 Först medvetslöst de späda hjertblad sträcker
 Emot den Gudom den till lifvet väcker,
 Jag mot Mac-Allan slog mitt öga opp.

Snart röst af röst blef genljudlikt besvarad.
 Min själ förklarad
 En högre verld kring jord och himmel såg
 I återglansen af sin inre spegel,
 Skön, som när svanen med de hvita segel
 Ser af sig sjelf en bild i klarnad våg.

MALVINA.

Jag lyssnat har. — Vål dig, som älskad vorden,
 Ej anar ovisshetens qual på jorden!
 Dock, flicka, säg, hvem är den hvita Svan?

MINONA.

En Krigare utaf Mac-Allans Clan.

MALVINA.

Du känner Kärleken, den underbara? —
 I ljufva samljud du får den förklara,
 Då i mitt bröst en afgrunds qual den är . . .
 Dig anförtrodd, af dig jag tröst begär: —
 Min Far är grym. — James i hans bojer sluten,
 Och snart är öfver honom stafven bruten — —
 Hvar finnes räddning? hvar? . . .

MINONA.

Den sökas bör

I troheten, som hjertat saliggör,
 Som vågar allt: Försök er Far beveka!
 Naturens röst han vågar ej förneka;
 Ni är hans enda barn: I rosenband
 James fjättrar bytas snart af eder hand.

MALVINA.

Min äras röst hörs mäktigt sammanljuda
 Med kärlekens: Skall så en qvinna bjuda
 Sig sjelf till pris? — Dock — lif och frihet får
 Han af min hand. — Men — om han den försmår:
 Den grymme blott förmäler sig med döden? — —

MINONA.

Var trygg — Lätt leder ni en fånges öden
 Med stjernorna af edra ögons glans —
 Ej något mannahjerta ännu fans,
 Som deras tjuskraft trotsande försmådde.

MALVINA.

En tyst bekännelse hans blick förrådde;
 Men ack, den brann, att emot fjällets snö,

Min blyga stolthet, likt solstrålen dö!
 Ve mig! jag väpnade med köld mitt hjerta;
 Men såret glödande med febersmärta
 Förfryser ej. — På Isla nyss likväl
 Jag hört en röst ur djupet af hans själ:
 "Min lyckas blomma är på Mull." —

MINONA.

Hvem tvekar
 Vid dessa ord? Nej, ljuft af hoppets lekar
 Omgycklad, Lady, njut af segrens lön! —
 Fly till er Far; han hör ert hjertas bön.

MALVINA.

Du känner ej, att tvedräktsandan störde
 På Isla hoppet i min själ, och förde
 James svärdsudd mot hans bröst. Minona, vet,
 Förblindad af sin hämd till trolöshet,
 Min Far försåtligt sine Clanmän gömde
 På skeppet. Om hans svek jag fåfängt drömde
 Förr'n han signalen med sitt stridshorn ger
 Se'n James, af honom retad, våldsamt ser
 Sig tvungen, att hans hätska grymhet tukta
 Med maning till försvar. — Jag måste frukta
 För Älskarns lif, och afsky Fadrens brott —
 Ha! hvilken smärta! . . .

MINONA.

Fly, förr'n ödets lott
 Är kastad re'n, att för hans fötter falla! —

MALVINA.

Mest fruktar jag bland onda väsen alla,
 I hvilkas band min fader fångslad är,
 Den grymme Harry, Kastellanen här.

Ett evigt hat Mac-Donnalds Clan han svurit,
Fast aldrig än i öppen fejd han burit
Mot den sitt svärd.

MINONA.

För feg dertill, likväl
Med ränkfullt svek han Lairdens bifall stjal.
Alltse'n den dag då först mig Norna förde
I denna borg, der Er mitt öde rörde,
Han hatar mig. Jag honom frukta bör;
Men icke den, som med en trollstaf rör
Hans låga hjerta. Förr'n han offret fälde,
En lag hos Lairden Eder förbön gälde
Så mången gång.

MALVINA.

Välan! jag lyder dig
När dagens rodnad åter höjer sig.

XIII.

De mörka tankar, som med Mac-Lean vaka
Likt skuggor fly för dotterns blick tillbaka,
Då bedjande hon vid hans fötter stod:
"Min Far! låt ej Mac-Donnaldernas blod,
Hämdropande, din äras sköld befläcka!

MAC-LEAN.

Skall deras rika stam mitt armod gäcka,
Fortplantande sitt namn? — Nej, dess baner
Med falkar tre, må äfven sänkas ner
I glömskans djup! —

MALVINA.

Må blod i striden flyta;
Men skall den rost ditt vapens glans förbyta,
Som uppå Mördarns dolk fastklibbar sig? —
Svag är den Gamle, och hvad gjorde dig
Hans yngste Son, som på ditt knä du smekte,
När med de hvita lockarna han lekte,
En oskuldsbild, emot din skuldra böjd? —

MAC-LEAN.

Ha! snarligt skall han, i sin styrkas höjd,
Djerf som den örn från rymdens bana ilar,
Se ned på grafven der jag multnad hvilar
Med hånfull blick — Nej, död och helvete!
Hör Kastellan!

MALVINA.

Vill du mig döden ge? —
Bort, Harry! bort! Du, som att slafviskt lyda
Din Herres vink, vill himlens lag förtyda
I menskors bud ...

HARRY.

Jag går.

MALVINA.

Se! hur' han skygg,
Ormkrypande, med vågor på sin rygg,
Ur rummet smyger uppå tå helt sakta,
Med blicken rädd, att andras blick betrakta;
Men gömd i bakhåll, som i dunkel natt
Roflystna ögat af en tigerkatt.

MAC-LEAN.

Gift på din tunga bor — dock i hvar åder,

Med viljans fasta kraft din själ förråder,
Att du min ättling är. Din önskan säj!

MALVINA.

Jag är det, Fader! och förnekar ej
Mitt ärfda blod, när stark, i år af smärta,
Jag dolde kärleken inom mitt hjerta
Till James Mac-Donnald. — Ödets vågskål fick
Du i din hand i detta ögonblick.
Beslut, min Far! — men vet mitt lif det gäller,
Om blodig gerning du i verket ställer —
Jag bäfvar ej att döden sjelf mig ge....

MALVINA.

Nedkalla ej en Fars förbannelse! —
Stig opp, Malvina. —

MAC-LEAN.

Nej, här vill jag ligga,
Och vid din fot, med knäppta händer, tigga
Om lifvets lif, till sista ljudet af
Den röst, som gråter vid sin lyckas graf,
Ditt hårda hjerta — ack, det glädjetomma! —
Förkrossa kronan af den sista blomma,
Som högväxt kring din stam än' slingrar sig,
Och ångrens ve skall evigt följa dig! —

MAC-LEAN.

Du hota djerfs? —

MALVINA.

När far och dotter båda,
Om segern tvekande, hvaran'n beskåda —
Jag är den svaga, som af dig begär
Sin lyckas verld, som evigt flygtad är,

Om trotsande du kallt min bön förskjuter ...
 Se! denna dolk, som vid min barm jag sluter ...

MAC-LEAN.

Olyckliga! — Har icke döden ryckt
 Bort mine Söner? — Till mitt hjerta tryckt —
 O, sansa Dig! — Hvad Norna mig förkunnat
 Jag anar ... Gud! Du åt mitt lif förunnat,
 Bland legioner hämdeandars röst,
 En Engel talande till detta bröst —
 Gå, förr'n de mörka furier återvända,
 Att James ett bud om lif och frihet sända:
 Säg, att för honom lifvets stråle ler
 Blott vid den hand, som trogen kärlek ger.

XIV.

Halfbrutna strålen, som från östern faller
 Till James Mac-Donnald genom fängslets galler
 Ej skingra hann de mörka drömmars flock,
 Som vingen sänkt uppå hans ögonlock,
 Förr än en Page, med blickar jungfrublyga
 Och lätta steg, sågs genom dörren smyga,
 Tills obemärkt, i skuggan gömd, alltmer,
 Han fångens bild, tyngd af sin boja, ser.
 Då hastigt bäfvande mot pelarn stödde
 Han lockigt hufvud — hvarje ros som strödde
 hans kind försvan — och under qväfda ljud
 Han hviska hörs: "Är detta James? — O Gud!
 Den styrka gif, som utom Dig jag saknar,
 Att offret bli! — Må, när han åter vaknar,

Med röst förställd, i vecken af min plaid,
Jag dölja mig, ej för mitt öde rädd,
Som afgjort är i denna stund." ...

JAMES.

Hvem klagar? —

Är det en röst ifrån min sällhets dagar?
Kom närmare.

PAGEN.

Mig har Laird Mac-Lean sändt
Ett fridens bud. Der fordom hatet tändt
Sitt offerbål, från hymens altar ljuder
Välsignelsen, som edra stammar bjuder
Försoning, slutande den långa strid: —
En flicka skön, som hoppets rosentid
'Tre himlaskänker vid er hand allena:
Lif, frihet, kärlek, gläds att sällt förena! —
O, mottag dem! Men vet er ungdomsvår
Är flygtad re'n, om Ni dem kallt försmår.
Gif mig ert svar! —

JAMES.

Låt dessa troll-ljud hinna
Hvar hjertats fiber och sitt gensvar finna! ...
Säg, Gosse, säg, hvar stal du denna röst,
För lifvets tjusning öppnande mitt bröst? —
Du tiger? ... räds att mig din blick förunna? —
Välän! mitt svar du skall din Laird förkunna:
Af Mac-Leans Clan Minona odelt blott
Mitt hjertas tro, min ed för evigt fått.
Men hvilken likhet med dess bild du röjer ...
Hvad aning ... Gud! ...

PAGEN.

Ej hafvets vågor plöjer

Mac-Allan mer. Ej på Druidens häll,
Sitt qvåde sjungande i månljus qväll
Står Sångarflickan, ser de lätta segel
Med hoppets längtan på den klara spegel —
Nej, Riddare! den tid är re'n förbi; —
Så ringa pris ej köper fången fri.

JAMES.

Minona, kom, att sträckta famnen höja
Mot Allans famn! — hvi bakom pelarn dröja?
Jag fångslad är — Ej ljuga kan din röst —
O, det är du! —

MINONA.

Min Allan! ...

JAMES.

Vid mitt bröst

Du hvilar åter! — Väl den arma fången,
Som himlen i din blick för sista gången
Får återse! — O, tillgif, att för Dig
Jag dolt mitt namn, när hoppet tjuste mig,
Att för min egen skull blott älskad vara! —

MINONA.

Med sveklöst sinne låt min själ förklara
Sin sista bön: O, mins förflutna dar
Då uppå Stirling än Malvina var
Ditt hjertas Dame — Att hennes färger bära
Var höjd af lycka, höjd af segrens ära: —
Af festens Drottning, i sin skönhets glans,
Emottog Riddaren sin lagerkrans —
Hon älskar Dig! ...

JA-

JAMES.

Om än den stolta, kalla
 Malvina sjelf jag till min fot såg falla —
 Förgäfves! — För min Faders skull hon vann
 Min hyllning blott. Säg om jag rädda kann
 Mitt lif för priset af en mened, svuren
 Vid Herrans altare till himlen buren? —
 Minona! Nej, den ärelösa slaf
 Föraktets gärd ditt rena hjerta gaf. —
 Kom till mitt bröst, der turtur lik i skogen
 Jag blir mitt löfte och min kärlek trogen. —
 Du hört mitt svar.

MINONA.

Ack, vid din fot jag ber:
 O, rädda Dig, och mig du lifvet ger!
 Mac-Allan! ... James! ... o, tag din ed tillbaka!..

JAMES.

Uppoffrande dig sjelf, du vill försaka
 Min Kärlek? — Nej! Du är den ensam värd.

MINONA.

Jag tillhör Dig! — men — i en bättre verld ...

JAMES.

Här eller *der* — jag helgar dig i döden
 Mitt hjertas tro! ...

MINONA.

Tänk på din Faders öden;
 Vi följa Dig. — När på min Allans graf
 Jag blommor strör ... förr'n bladen falla af,
 Mig sjelf, en bleknad ros, vid kulna vindar,
 Af döden bruten, vid Ditt bröst jag lindar

O

I minnets krans... Låt ej Malvina ge
Det fallna stoftet sin förbannelse! ...

JAMES.

Förenade vi jordens röst ej höra ...
Gå, att mitt svar till Mac-Lean återföra:
Jag aktar icke livvets skuggverld mer —
Odödlighetens hopp din kärlek ger! —
Farväl, Minona! — vid ditt hjerta slutet,
En evighet jag anar i minuten — —
I Döden Din! ...

MINONA.

Olycklige! — Farväl! ...
Re'n Harry kommer ...

JAMES.

Bed för Allans själ! —

XV.

Malvina bäfvande Väninnan skådar:
”Säg ut, min dom! ... Lif eller död bebådar
Din anblick — Gud! — Din tystnad jag förstår! ...
Dock tala, förr'n min sista suck förgår —
Hvad har han sagt? — Min kärlek han förskjuter...

MINONA.

Han älskar ...

MALVINA.

Hvem? O, säg dess namn — jag
njuter

Dock hämdens tröst! — Högtidligt alfvarsam,
Jag Dig befaller!

MINONA.

Se — ditt offerlam! —

Han älskar mig ...

MALVINA.

Dig! — som Mac-Allan gifvit

Sitt hjertas tro? —

MINONA.

Ja; grymt jag villad blifvit

Af James Mac-Donnald — Vet ett enda var
Det dubbla namnet ...

MALVINA.

Till *min* himmel bar

Du djerf din blick? ...

MINONA.

Ack! medvetslöst — O, skona

Ej Brottsslingen! — gif mig en martyrkrone,

Som stjernorna med evig glans beströ ...

För Dig och Honom — o! hur' ljuft att dö! —

MALVINA.

Ej döden i din barm — den otacksamma —

Betala kan med livvets sista flamma

Till mig sin skuld. — Jag närmade till mig

Den faderlösa, som på öde stig

Kringirrade ... likväl du mig förrådde ...

Hvad blir mig öfrigt? — Äfven Du försmådde

Den Syskonkärlek jag dig odelt gaf — — —

Ha! till ett likrum, till en öppen graf

Sig jord och himmel för mitt öga hvälfver,

Der af föraktets köld mitt hjerta skälver! . . .
 Ej någon blomma för dess längtan fans.
 I lifvets trollgård, med sin kalla glans,
 Jag drömde, att jag liljor bröt — de voro
 Snöflingor, som ur töckenrymden foro,
 Med glittret bländande min själ, så arm,
 Bortsmältande till tårar vid min barm! . . .
 Och detta lönnmord på min själ, Minona,
 Har Du begått? — En fallen Engels krona
 Du och mitt Öde kastat vid min fot! —

MINONA.

Anklagad af den inre röstens hot,
 Jag föddes att er sällhetsdröm förstöra;
 Dock hör min bön: låt fångens öde röra
 Ert hjerta, som hans första kärlek vann! —
 Den stjernas ljus i hoppets klarhet brann
 Fördunklad är — o, må den tändas åter,
 När irrande det lätta strömoln gråter
 I enslig rymd, och flyr dess ban förbi! — — —
 James — eller Allan — från sin ed är fri! — —

MALVINA.

Fast Mac-Leans Dotter kan, som budskap skicka
 I kärlekshvärf den arma Sångarflicka,
 Hon afslår offret — För så ringa pris
 Hon köper icke himlars paradiset! —

XVI.

Vildt stormen hven kring Castle-Douarts vallar.
 Med däfva brus mot muren hafvet svallar.

Entonigt, hemskt hörs urets hammar slå
De mörka timmar, som så sent förgå,
När lifvets strider genom själen ila;
Mot inre fiender en vapenhvila
Förgäfves sökande, Malvina satt,
Med krossadt hjerta i den dunkla natt,
Hos Mac-Lean vakande i vapensalen.
"Borg-Kastelan!" — han röt — "fyll vinpokalen;
Minona kallad är — jag dricka vill
Förråderskan och hennes Brudgum till!
Du mig förstår" . . .

HARRY.

Ja, Laird! i hvarje åder
Ett smyggift, som ej Blandaren förråder,
Jag gjuta vill

MAC-LEAN.

Hon eller Han? — beslut
Mitt Barn! — Min ätt med dig skall slockna ut. —
Säg, manas ej af hämdens röst ditt sinne?
Se, dina Bröders rustningar — härinne
De hänga — hjelmarne bekransade
Af vissnadt eklöf — detta dödshugg, se!
Förrostadt re'n . . .

MALVINA.

Föraktad kärlek sårar
Än djupare. Men — vid min smärtas tårar:
O, skona James! — gjut döden i hvart bröst;
Men ej i hans — ack! mer än blodets röst
Allsmäktig i min själ den skyldskap talar,
Som med en blick, en suck, hvart qual hugsvalar.
Välj offret sjelf. — Se der! se, der — var tyst! . . .

Hon kommer — hon! som nyss hans läppar kysst —
Hon, som allena var hans "Lyckas blomma!" —
Och se! med henne vågar Norna komma
Så sent till Borgen. — Ack, förskräcklig var
Mig hennes anblick, från min barndomsdar,
Då städs hon kom liksom ur luften buren
Förr såsom nu, och tecknade på muren
Med runestafven mången hemsk gestalt,
Liksom hon andas till sin tjänst befallt ...
Hvad vill Du här? —

NORNAN.

Hvem vågar Norna fråga,
Hvart fågeln flyger eller molnen tåga,
När hon af deras flygt och stjernans lopp,
Förkunnar döden eller lifvets hopp? —
Men, Lady! om ni än' er hand mig räckte,
Lifslinien dock sig icke längre sträckte:
Jag har den sett. ej likt ett yppigt träd
Den grenar har; nej! den är blek och späd,
Som rosen, döende på Jungfruns kinder,
När hopplös kärlek hennes brudkrans binder.

MALVINA.

Hvad oombedd din spådom innebär,
Jag räds ej den af dig förkunnad är:
Ju dödens dvala hvarje smärta söfver? —

HARRY.

Jag glömmar mig — en välkomstdryck behöfver
Den sena vandraren ...

NORNAN.

Af bägrar två,
Hvem tillhör mig? —

HARRY.

Att vinet smaka må,
Fru Norna, önskar er hörsammast vorden,
Af tjenare den ringaste på jorden! —
Minona, drick ni ock — ni synes svag.

MALVINA.

Ja, drick vid minnet af hans kyss i dag
Din afskedsskål! ...

HARRY.

Ja, vinet stillar qvalen. —
När Lady bjuder, sätt ej bort pokalen.

MINONA.

Malvina, glad jag skulle tömma den
Att dö för Dig!

MALVINA.

Dö! — Falska ...

NORNAN.

Drick ej än' —
Först svalkas bör det varma blod, som sjuder
I ångstfull barm — Skål, Kastellan, som bjuder
Den svala dryck! — Men se, ni vinkad är
Af Lairdens blick, som mera vin begär —
Ni är hans Munkänk och hans Råd allena,
Fångvaktare och Vän, att allt förena. — — —
Han går — var trygg —

MINONA.

Säg, hvi du bägrar böt? —

NORNAN.

Tyst, arma Barn! — En dryck mer ljufligt söt
Ej finnas lär?

HARRY.

Likväl ej bäger'n blifvit
Rörd af er mun? —

NORNAN.

Jag har mitt Helgon gifvit
Ett löfte, som ej trolöst brytas bör.
Och när man Andens röst i hjertat hör,
Då fordras träget både bön och fasta.

HARRY.

Men, sköna Jungfru! Ni bör ej förkasta
Er Ladys bud.

MAC-LEAN.

Jag dig befaller — drick!

MINONA.

Stöd mig i detta ängslans ögonblick ...
Jag bäfvar ... Gud! ...

NORNAN.

Drick, Mylady till ära! —

MINONA.

Till sista droppan! — Låt mig blott begära
Ett huldrikt ord i qvalfull afskedsstund! —
Jag ser, en flygting uppå jordens rund,
Min lyckas dag i evig natt försvinna ...
Farväl, Malvina! ... låt mig tillgift vinna,
Att jag ditt hjertas sköna drömbild stal,
Till öcken bytande din ungdoms dal! ...
Dock fåfäng bön — Du för min åsyn ryser ...
Ditt ögas blixtn af vredens flamma lyser,
Förkrossande min själ ...

MALVINA.

Gå! — lemna mig

I dag . . . I morgon . . .

NORNAN.

Kom, jag följer dig

Förskjutna barn! Vet, Borgens Herrskarinna!

Att, nästa dag, Du skall med häpnad finna

Den arma Bedjerskan i bröllopsskrud,

Af rosor smyckad, som Mac-Donnalds Brud.

MALVINA.

Jag rår om ödet och mig sjelf. — 'Törhända

Skall nästa sol för *tvenne* Brudar tända

Sin facklas ljus . . .

MAC-LEAN.

Mitt Barn! — af qual förtärdt —

Har du det dunkla tal af Norna lärt? —

Gå, Sierska, att trolldomsörter bryta

I nattens stund! — Du kan ej lag förbyta

I ödets hand . . .

NORNAN.

Förr'n hanens rop Du hör,

Ej blott missgerningen din slummer stör;

Nej, du kan väktaren i tornet fråga,

Om ej af skepp han ser en skara tåga

Från Skye till Mull? — Dock vill du lyda mig,

Vid Trenmors klippa skall jag vänta dig

När trollen fly, nattfoglarna sig dölja:

Låt dina Pager, dina Barder följa

I festlig skrud sin Laird. — På fjällets topp

Går för din stam en nytänd stjerna opp!

HARRY.

Alltså en fest, hvartill Fru Norna bjuder? —
Högst underbart! —

MAC-LEAN.

Lögn eller vanvett ljuder

Din tunga — gå!

NORNAN.

Högtidligt vara bör

Det ögonblick min hemlighet du hör;
Men evigt gömd, om du mitt bud ej lyder,
När morgondagen prophetian tyder. —
Laird Mac-Lean, kom! — Den skatt af mig du får
Blir ej så ringa, att du den försmår. —
Följ mig, mitt barn, jag skall din ungdom stöda.
Fast drufvor ej i gyllne bägrar glöda
I Nornas grotta, prydligt snäckbeklädd, —
Af hedens jung hon har för dig en bädd. —

En hånblick Mac-Lean vred på Norna kastar,
Då Sångarflickan ifrån borgen hastar,
Liksom hon kom, så faderlös och arm,
Med Bardens harpa tryckt till qualfull barm.

XVII.

Till hvila Mac-Lean gick. Malvina stördes
Af drömgestalter, som fantastiskt rördes,
Omväxlande för själens inre syn,
Likt molnen glödande på aftonskyn:
Än hotande stod Norna vid dess sida
Bland bilder, som hvart anletsdrag förvrida . . .
Än med en brudkrans på sitt blonda hår

Minona snöhvít låg på dödens bår ...
 Än James mot fuktig mur sin hjessa stödde;
 Ej hälsans rosor mer hans kind beströdde,
 Och dock så stark hans trogna kärlek var,
 Att frihet, lif, för den han afsagt har ...
 Så lik en vredgad Fée hvar tanka hviftar
 Sin trollstaf, och den mörka taflan skiftar
 Alltmera hemskt i själens andeverld,
 Tills för sig sjelf förskräckt, af qual förtärd,
 Malvina spratt ur slumren opp, och ilar
 Till fönstret, der hon stödd mot handen hvilat
 Sorgtyngda hjessan, då i nattens sköt
 Hon blickar ut, och hemska tystna'n bröt:
 "O, att min själ en mäktig ande vore,
 Som stormande på molnens vingar fore
 Från sfer till sfer, tills jag en stjerna fann,
 Der evig kärlek för min längtan brann! —
 Hvi bäfvar jag ... i morgon re'n deroppe ...
 Från jorden skild, der ej af tröst en droppe
 Kan hela hjertats sår ... ett samvete,
 Der oskuldsgengeln flytt för brottets ve ...
 Hvert skall jag fly dit ej dess röst mig hinner? ...
 Min själ af qual förgår, min tunga brinner ...
 Gif vatten hit! — — — Fins ingen vänlig hand,
 Som svalka ger den inre feberbrand? — —
 Är detta dödens rum, det tysta, kalla,
 Der ensam en fördömd jag är bland alla
 Inslumrade?" — Till vapensal'n hon går
 Vid lampans sken — "Väl! ännu orörd står
 Ju Nornas bågare — den vill jag tömma,
 Och vinets glöd må i mitt hjerta strömma
 Att döfva smärtan, som der inne bor ...
 Ha! ljufva sömndryck!" ... Snart ett blandadt chor

Af gråt och löjen genom salen skallar
 Tills Mac-Leans röst till sans Malvina kallar:
 "Hvad gör du här? Räds, att din Stamfar ser
 Med vrede på sin svaga ättling ner! —
 Hvem jagar dig, så arla från ditt läger
 Mitt arma barn? —

MALVINA.

Med ångest hjertat säger,
 Att Hon, som jag till vansinn' hatat har
 Dödsoffret blifvit . . .

MAC-LEAN.

Hvad beslutat var
 Du sjelf ju vet? — Men du kan Harry fråga. —
 Hur' sällsam, Barn, är dina kinders låga
 Omväxlande från snö till purpurglöd —
 Gå, du är sjuk! —

MALVINA.

Säg, är Minona död? — . . .
 Har den Oskyldiga din hand förgifvit,
 Lönnmördare! — O, ve, att re'n jag blifvit
 Din bundsförvandt! . . .

HARRY.

För timmar, ej för år
 Hon tillhör lifvet — kanske re'n på bår —
 'Till James ej Tjuserskan sin trollblick vänder. —
 Men Laird! ett bud af vigt dig väktar'n sänder:
 Vid dagens gryning han på hafvets ban
 Sett skepp från Norden . . .

MAC-LEAN.

Ha, Mac-Donalds Clan!

HARRY.

Likt bin, sin Vise sökande, de närma
Sig Mull, att snart otaligt öfversvärma
Din gamla borg.

MAC-LEAN.

Väl, att den byggdes opp
Örnnästet likt på klippans branta topp.
Fort, låt Mac-Donnalderne blodigt falla! —
Nej! Clanens stridshorn först må återskalla,
Som dödssignal! — Sänd detta bud från mig!

HARRY.

På Isla och på Skye den samlat sig,
Att Stammens Höfding ur ditt våld befria,
Och fåfängt sväfvar dödens sänkta lia
Uti din hand — det är för sent, o Laird!
Vet Kungens makt är äfven fruktansvärd:
Enväldet snart från hvarje borg skall vika.

MALVINA.

O, lyd mitt råd: gå att din själ förlika
Med Gud och dina fiender, min Far! —
Se, huru ödet re'n besannat har
Hvad Norna sagt.

HARRY.

Ett medel gifs allena,
Att händen och ditt eget väl förena:
Gif James sin Brud, och tjust af hoppets röst,
Han trycker snart ett lik intill sitt bröst,
Ej anande, att han bedragen blifvit;
Så nås ert mål och ni har räddning gifvit
Åt denna Ö . . .

FLERE KRIGARE.

En flotta närmar sig
Fiendtligt Mull. — Att strida nu för dig,
Det är att till en säker död dig följa,
Så Norna spådde . . .

MAC-LEAN.

Gån, att eder dölja
I mörka kulors natt! — En enda Man
Skall visa, att han döden trottsa kan.

HARRY.

Hvad hjertat talar, låt din mun förtiga.
Med list du kan din fiende bekriga:
Laird, följ mitt råd!

MAC-LEAN.

Ack, att jag offrat opp,
Af kärlek till mitt barn, mitt sista hopp:
Den hämd i år af qval jag närt! — Att rädda
Dig och mig sjelf, hvad återstår? —

MALVINA.

Att bädda
Din Dotters graf. — O, gå till Trenmors vik,
Dit Sierskan, det mörka ödet lik,
Dig kallat har!

MAC-LEAN.

För ingen makt sig böjde
Den viljas kraft i stålklädd barm sig höjde
Ju fordom? — Är det ödets dunkla lag,
Som bjuder? — Har väl åldern gjort mig svag? —
Men val ej fins . . .

HARRY.

Beslut. Om mig ni sänder
Till fångarne, med dem jag återvänder
Till detta rum, der ni med svekfullt hån
Förkunnar Laird Mac-Donnald och hans Son,
Att deras flotta väntar dem, och dröjer
Vid Trenmors vik.

MALVINA.

Ack, Cainstecknet röjer
Minonas mördare.

MAC-LEAN.

Välan, din hand
Skall leda falkarna med lösta band,
Till fädrens grafvar, som till hämden kalla.
Malvina, svara! ångstens droppar falla
Ned från din bleka kind ...

MALVINA.

Se, dödens bild,
Med håligt öga stirrar hemsk och vild,
Från hvarje stålskrud, med sitt fällda galler. —
Hvem tillhör rustningen från muren fallen? —
Det är min Broders ... ja, jag kommer snart! ...
Dock först till James ...

MAC-LEAN.

Din mörka sinnesart
Är icke festligt stämd; likväl beredde
Du denna dag — och med sin svartkonst ledde
En Dåre ödet ...

MALVINA.

Till en bröllopsång
Jag kallad är, att ur den dunkla gång,
Lik Ariadne, trolös älskling föra.

MAC-LEAN.

Försmädd, låt kärleken ej hjertat röra:
Du vet, förrädiskt kallar hoppets stund
James, för att stifta svekfullt trosförbund.

MALVINA.

Ej så, min Far! — jag skall hans boja bryta;
Och må vid hoppets altare han knyta
Mer ljufva band ...

MAC-LEAN.

Väl hämden hvilar än
Men vakar i den dolda gerningen ...
Följ vindeltrappan, som till hvalfvet leder.

MALVINA.

Väl mig, jag friheten åt James bereder;
Och Archibald skall flyga i min famn
Från fadrens bröst, välsignande mitt namn.

XVIII.

Kring blåa höjder, som till molnen räckte,
Dem furans evigt gröna krans betäckte;
Kring dalars djup, vid vestans lena sus
Naturens anlete, i morgonljus,
Af aning rodnande, slog opp sitt öga
Mot dagens Gud. — Bland spillror tempelhöga
Stod vid ett kors en hvit Mariebild,
Der Norna bad: "Från jordens töcken skild,
Din tempeldöme, af himlens båge buren,
Sig hvälfver kring den lefvande naturen,

En

En Moder såsom Du, af kärlek varm
 Ett gudabarn hon vaggar vid sin barm:
 En nyfödd vår; och vid dess thron i öster,
 En Segerkonung, under jubelröster
 Utvecklande sitt strålande baner
 I glorians herrlighet, Din Son jag ser!" —
 En vördnadsbjudande gestalt hon böjde
 Sin hjessa ned, och tacksamt rösten höjde:
 "Pris vare Gud! all verldens Harmonie;
 Vansinnets natt är i min själ förbi!
 Jag bedja kan! — —

MINONA.

Väl dig, som målet hinner!

NORNAN.

Ack, bed och hoppas: — solens stråle brinner
 För Styfmors-blomman ock, fast späd och ung,
 Gömd och allen, hon står bland hedens jung.

MINONA.

Så fann han mig — och vid hans hjerta sluten,
 Till enslingen blef hoppets solblick gjuten
 Den första gång ...

NORNAN.

Sök hjertats läkedom
 Der ofvan skyn.

MINONA.

Jag har bedt Gud derom;
 Men fåfängt! — Af en jordisk trollmakt bunden,
 Ej tanken höjer sig i andaktsstunden
 Till den Oändlige ... nej under skyn

Min blick förföljes af en villosyn,
 Ett dödligt väsen såsom jag; men danadt
 I evig samklang med min själ, som anat
 Sin höga urbild: Gud i kärleken,
 Och känt förherrligad hans röst igen!

NORRAN.

Försakelsen är ljuf inom ditt hjerta —
 Den bär ju tyngden af sin egen smärta
 På lätta vingar, som till himlen nå?
 Låt harpan klinga, sorgens suck förgå!

MINONA.

Välan, min klagan skall du ensam höra:
 Mitt sista afsked till Mac-Donnald föra,
 När vandrande från tjäll till tjäll jag flyr,
 Och minnets stjerna blekt ur töcknet gryr:

Det gifs en verld, som för min längtan brinner,
 Der lifvet i en hänryckt dröm försvinner,
 En läkdom för sitt qval begär och får:
 Der himlen är af ringa gränser sluten,
 Och dock oändligt i sin spegel gjuten
 Förkunnar morgonen af hoppets vår.
 Hvar är den verld? — Hör i min suck dess namn:
 En älskad famn!

När dig jag ser, och af din röst besvaras,
 En medfödd känsla för allt skönt förklaras,
 Hvar tanka bilden af sin drömverld ser: —
 Hvad ädlast är, hvad ljufvast i mitt sinne
 Igenomstrålas af din blick derinne:
 Lif, ljus och glädje strömma saligt ner. —
 Hvar är den verld? — Hör i min suck dess namn:
 En älskad famn!

Hvad dolda välljud, magiskt underbara,
 Som för hvaran'n de skulle stämnda vara
 Af evighet, i sympathiens mystér! —
 Väl skönjes då från hoppets land en strimma;
 Men som ett stjernfall syns i natten glimma,
 Den släcks när du din blick till jorden bär. —
 Hvar är den verld? — Hör i min suck dess namn:
 En älskad famn! ...

NORNAN.

Man lyssnar på din harpas klang, Minona!
 Vän, ovän, kommer, att i dag försona
 Den långa strid. Se! ifrån Trenmors strand
 Hvad festligt tåg: — James vid Malvinas hand;
 Laird Mac-Lean sjelf, bland Barder högtidsgranna:
 Mac-Donnalds Clan, med ekbekransad panna,
 Frigifna Höfdingen på sköldar bär
 Hitopp alltr'en ...

MINONA.

James och Malvina här? ..
 Hvart skall jag fly? ...

NORNAN.

Räds ej, mitt Barn, jag bryter
 I dag den ed, som hat i kärlek byter.
 Se! re'n de komma — Lyft ditt öga opp
 Mot Archibald, glad som ditt ungdoms hopp.

XIX.

Lik stängda fogeln, som i buren sitter
 För första gången, och vid sorgligt qvitter

En sårad vinge emot gallret slår,
 Då hastigt friheten han återfår
 Uppsvingande i klara luftregioner —
 Hörs Archibald: "Din harpas ljufva toner
 Mig lockade, att först dig famna få —
 Här är ju himlen, ack! så ren och blå,
 Och bland ruiner herrligt solen lågar
 Ur öppna hvalfvet med de brutna bågar,
 Der en Madonnas bild bekransad står! —
 Bor Norna här?"

NORNAN.

Från Christendomens vår
 Här bor blott Tiden, som skall allt föröda,
 På grafvar thronande, bland glömda döda
 Af Mac-Leans ätt. Den siste af dess stam
 Re'n nalkas, vandrande till målet fram. —
 Välkommen Laird! — Högtidlig vare stunden
 Församlande här inom tempelrunden
 De ädla vittnen till min gätas ord! —

MAC-LEAN.

Har Anden talat? — Blef han evigt spord
 Till mitt förderf? —

NORNAN.

Der ångrens andar vaka
 Byts ve i väl. — Mins Laird din sista maka.
 Med krossadt hjerta, gäckadt hopp, du vet
 Hon sökte döden. . . . Hör den hemlighet,
 Som rör det barn, för dig hon undandöljde
 När flyende din borg hon stranden följde,
 Och kom att klappa på min grottas tjäll: —
 Kall blåsten hven — det var en höstlig qväll

Då elementerna i vilda strider
 Likt, menskohjertat, när det tärs och lider,
 Om väldet kämpade på hafvets våg —
 Jag öppnade... Din späda dotter låg
 Vid grottans dörr... Din Måka var försvunnen...
 Men denna skrift — i barnets linda funnen —
 Upplýser dig:”

MAC-LEAN.

Det är min Makas hand.

NORNAN.

”Ja, andra gången knöt du hjertats band
 Med henne. Mins, fast Nornas ögon stråla
 Ej mer som stjernor och din sällhet måla,
 Dock Nattens dotter var din ungdoms-brud,
 Då ännu kärleken var lifvets gud. —
 Vid detta altar, der du tro mig svurit,
 Till dopets fest har jag din dotter burit,
 När Modren sönk från 'Trenmors klippan ned,
 Här i min själ jag svor en helig ed,
 Att i din vård ej mer den späda gifva;
 Hvi skulle högmod hennes arfslott blifva
 Och barnasinnets, ack! så oskuldsfromt
 Se lifvets eden kallt och glädjetomt.”

MAC-LEAN.

Hvar är min Dotter? ...

NORNAN.

Henne anförtrodde
 Jag till en Bard utaf din Clan — han bodde
 Bland Höglandsbergen, dit han undandrog
 Sig för ditt hat. Likväl en ljusalf log
 Emot den gamle, när han harpan rörde,

Din späda Ättling. — Ödet återförde
 Dock efter år, till egen hyddas härd,
 Den åldrige, som från en kvalfull verld
 Här hvilar ut. —

MAC-LEAN.

Hvar är min Ättling? — Svara! —

NORNAN.

Vill du en Fader för Minona vara? —
 Hon tillhör dig! ...

MINONA.

På knä för dig, min Far! ...

MAC-LEAN.

Ve öfver Mördarn, som din Fader var! ...
 'Tro icke honom om han famnen sträcker
 Emot sitt barn... Snart dödens natt betäcker
 Din rosenvår... Och det är jag, som gjöt,
 Med svekets orm, närd i mitt eget sköt,
 Gift i ditt blod! ...

NORNAN.

Nej! ingen droppa hunnit

Den ädla blomman vid din stam upprunnit:
 Som kallt förskjuten i min vård jag tog —
 Jag Kastellanens vaksamhet bedrog
 Och bytte bägare — med offret flydde
 Ifrån din borg — och Sierskan du lydde
 O, stolte Laird! —

MAC-LEAN.

Näst Gud — jag tackar Dig! —

Min dotter vid min barm, o, tillgif mig! ...

MINONA.

Må Gud förlåta, som jag dig förlåter! — —

MAC-LEAN.

Malvina! kom, du har din Syster åter.

MALVINA.

Med slocknad blick lik stjernans bleka ljus
 I molnen döende vid stormens brus,
 Jag helsar dig, du hvita Syskonlilja!
 From ödmjukhet, men ej oböjlig vilja,
 Som stark naturen åt mitt hjerta gaf
 Blef qvinligt ljuf din milda själs Seraf.
 Dock stridast svallar, ej af fjjettrar bunden,
 Vårkällans våg, som från den fasta grunden
 Ur skötet af den hårda klippan går,
 Hvars djupa ådror intet öga når. —
 O, säg, hvem tyder menskohjertats gåta? —
 Blott den Allsmäktige, som kan förlåta
 En blodig tanke i förtviflad själ,
 Som grafven mörk; men ack, förstådd likväl! —
 Jag ville blomman af ditt lif föröda
 Och samvetets, Guds röst, i hjertat döda;
 Men himlen sjelf har nu förenat dem
 Jag ville skilja, och till fridens hem
 Försoningsoffret går förut ur tiden.
 Förlåt! vid minnet af en dröm — förliden,
 Min villas brott — — James, tag din brud emot! ...

MAC-DONNALDS KRIGARE.

Vid sköldars klang, inför Madonnans fot,
 Hell, Eder, hell!

ANGUS.

Så vårens kransar bilda
 Ett fridens band kring tvenne stammar skilda,
 Uppblomstrande på nytt, att vandrarn ge

Till hvila tjäll — Tag min välsignelse
J Lycklige! och delen lifvets öden!

MINONA.

Malvina ... Gud! ... du är en bild af döden ...
Da sjunker i min famn! ...

MALVINA.

Min — dag ... är slut ...
Jag drack det gift ... i qvalets ... dödsminut ...
Dig ... ämnadt ... var! ...

MAC-LEAN.

Den blixt, som brottet tände
I svekets afgrund mot mitt bröst du vände
Rättvise Gud! ... Så himlen återtar
I samma stund allt hvad den gifvit har! —

NORNAN.

O, vet! när mörkrets makt du hjertat gifver
Der kärleken allt mer förkohlnad blifver. —
"Min hämden är!" — så bjuder himlens röst. —
Sjelf du ett Lik nu trycker till ditt bröst,
Och James en Brud ...

JAMES.

Ack! glädjens ros på jorden
Till sorgens lilja är en Syster vorden. —
Som englar vingade dock hand i hand,
De vandra båda till sitt himlaland!

MALVINA.

Så ... i din famn ... hur' ljuft att dö ... Minona! ...
Låt nu min älsklingsbard på harpan tona,
Att sångens välljud i min själ må bli
Ett anslag ... till ... en ... högre ... harmoni! ...

EN BARD

Jordlifvets ande är i hjertat fången,
 Lik enslingen på heden vilsegången,
 Der blott en stråle genom töcknet ler: —
 Den blick, o kärlek! du mot hemmet vänder,
 När i hvart pulsslåg du den tjusning tänder,
 Som minnet af ett flygtadt eden ger.
 Hvar är den verld? ...

CHOR AF BARDER.

O hör dess ljufva namn:
 En älskad famn! —

EN BARD.

När drömmen flyr, mörkt blir ditt hjertas eden,
 Liksom du ensam, ryckt ur syskonkjeden,
 Stod gråtande vid sista blomman kvar —
 Hvar är den fristad hon på jorden finner,
 När stormens il den veka kronan hinner,
 Och blad för blad i kulna rymden far?
 Hvar är den verld? —

MALVINA.

Hör ... i min ... suck ... dess ... namn:
 I ... grafvens ... famn! ...

EN BARD.

Hvi söker du din tankas bild på jorden? —
 Hög, oförgänglig, lik sitt ursprung vorden,
 Den lefver blott i djupet af ditt bröst:
 En dunkel aning om den verld allena,
 Som ungdomsdrömmen skall en gång förena
 Med barndomsfriden och dess oskuldröst.
 Hvar är den verld? —

MALVINA.

Hör ... i min suck ... dess namn ...
Guds kärleksfamn! ...

EN BARD.

Stjernhymner omkring Ljusets thron sig blanda,
Lofsjungande den milda allmaktsanda,
Som hjertats tonverld gaf sitt återljud.
Från offeraltaret flyr dubbelflamman,
En delad låga, som har smält tillsammans
I kärlek till hvaran'n och Ljusets Gud. —
Hvar är den verld? —

MALVINA.

Hör! ... i min suck ... dess — namn:
O! ... Gud! ... Din — — famn! —

EN BARD.

Så hörs en treklang i ditt hjertas toner,
Med evig längtan till sitt hemlands zoner —
Fyrstämmig först den blir en full accord,
I enhet mig dig sjelf när evigheten
Af löftets ord uppdagar hemligheten
I kärlekens och hoppets tempelgård. —
Hvar är den verld? —

MINONA.

Malvina! vet dess namn:
Guds kärleksfamn! —

Så blef o, kärlek! från din ursprungskälla
En återglans i öfverjordiskt sälla
Förklaringar, din bild i hjertat tänd,
Att ej dess fibrer må förfrusna brista,
Ömt, troget vårdande den gudagnista,

Odödlig längtan till ditt upphof sänd!
Hvar är den verld? —

CHOR AF BARDERNE.

O! hör dess helga namn:
Guds kärleksfamn! —

Omkring Malvina stod, i dödsminuten,
En knäböjd grupp i tempelrunden, sluten
Af brutna pelare, som vårens fläkt
Ånyo klädt i hoppets gröna drägt:
Från öppnad hvalf i skiftad skuggning sänkte
Löfkronorna sig ned: daggskimret blänkte
När solens fackla genom dem sig bröt,
Och sin förklaringsglans kring taflan gjöt. —
Vid måssklädt altare sig ödmjukt böjde
Dödsoffret, och den Brustna blicken höjde
Halfslocknad, liksom lampan i en graf,
Och James den sista, matta strålen gaf. —
Den stelna kölden omkring Mac-Leans hjerta
Upptinades vid glöden af hans smärta:
Förkrossad räckte han till frid sin hand
Åt Angus, blickande till ljusets land. —
Med tro och hopp i ögats helgonstrålar
I bön försunken, vid Malvina, målar
Minona bilden i hvart anletsdrag
Af Sorgens Engel vid en sarcophag.
James, endast drömmande om jordens fröjder,
Sin krigarskara, spridd kring dal ooh höjder,
Nu ordnade till festligt återtåg.
Glad Archibald sig ställd i spetsen såg

För prydda Pager; öfver mörkblå vågor
 Flög blicken strålande af hoppets lågor
 Till hemmets ö. — Nu trädde Norna fram,
 En bild af friden, hög och alfvarsam
 Hon på Minonas ljusa lockar sänkte
 Välsignande sin hand, och strålfull blänkte
 Än ögats eld vid dessa afskedsljud:
 ”Farväl! Lef säll, Mac-Donnalds ädla Brud! —
 Mitt hvärf är slutadt — mörkrets natt förliden
 I klarnad själ. När Sierskan ur tiden
 Dör bort, en sägn kring hemmets fjäll och dal,
 Då kommer först, från stjernors tempelsal,
 Skyddsanden åter i den stilla qvällen
 Ledsagande sin brud från offerhällen,
 En renad låga, skild från jordens qval.” —
 Försvunnen Norna var. Till ljusets throner
 På seraphs-vingarna af sångens toner
 Sig höjde ångrens bön och hjertats hopp
 I enad kärlek ifrån fjällets topp.

MINNESSÅNG

ÖFVER

HEDV. CH. NORDENFLYCHT.

Du, som ljufst och lärdt förenar,
Städs i röst och hjerta öm;
Tankar, ord och påfund renar
I den klara kunskaps ström!
Klio och Erato båda
Om din dyrkan täfla mest:
Och, som båda fått dig råda,
Ha' de kransen på dig fäst.

H. C. NORDENFLYCHT.

Flyg, sångens dufva, öfver tidens bölja
Till fjerran stranden af den dolda ö,
Der glömskans nattliga dämoner dölja
De runor, Skalden går att blomsterströ!
Dock, vill hans Genius än hans vandring följa,
Skall minnets stjerna ej i molnen dö;
Inom sin själ, fastän i bleknadt skimmer,
Ett återsken han af dess glans förnimmer.”

En anslagston så ifrån harpan klingar
I *Lugnets* dæld 1), der vandrar'n ensam stod.
Än åskan gömde sina ljungeldsvingar;
Men bäfvande Natur'n dess hot förstod:
En stilla dödssuck genom nejden svingar,
Och mörk sönk qvällen öfver lund och flod.
Det var en sorgfest åt en tid, förfluten,
Åt Sångmön här, af Kärleken förskjuten.

Snart, vid en blix, som molnet genomlågar,
En luftig bild ur natten höjde sig:
”Kom!” — hörs en röst — ”du ensam efterfrågar
Mitt fordna tjäll; du ensam minnes mig,
När tiden kallt förbi min urna tågar.
Mitt öde vill jag nu förtälja dig
Bland spillrorna, der känslans offer gråtit
Och sorgens lif åt dikten öfverlåtit.

Tyst är mitt *Tankespel* 2). Min samtid hvilar
 I grafven. Mer ej hörs ett hjerta slå
 För *Uranie*. Ett annat slägte ilar
 Densamma vägen fram till glömskans å.
 Från nattens thron nedljunga blixstens pilar,
 Verlds-andens orgor genom rymden gå.
 Naturens röst till minnets högtid bjuder:
 Stäm sinnet, vandrare! Re'n lutan ljuder.

Min ungdomsdröm af snilletts oro stördes:
 En evig längtan till ett okänt mål.
 Hvar fästa tanken, som till molnen fördes,
 Lik *Phoenix*, stigen från sitt tända bål?
 Djupt i mitt inre sanningsrösten hördes;
 En ytlig tid var ej min själs idol;
 Då speglades en *Brudgums* 3) bild derinne
 I morgonglansen af mitt unga sinne.

O, Diktens värld! hur' ljuft jag dig förskyller
 Den stråle, som i saknadstimman brann!
 I fjerran genljöd lyran af idyller,
 Som längtande vi söngo för hvarann 4).
 Men ändtlig' hoppet sina löften fyller,
 Och troheten vid heligt altar fann
 Den bröllopgäst, som på den dunkla heden
 Än skapar i vårt bröst ett flyktadt Eden.

Med vingar, ej för världens larver födde,
 Vår själ, o, *Kärlek!* var ditt allmagtsord;
 Med hoppets färgglans du vårt lif beströdde,
 Och *Englars* fröjd blef i vår hydda spord.
 Men nattens storm snart siskans bo förödde,
 Och fjerran skild, uppå den vida jord,

Från

Från Måkan, söng hon djupet af sin smärta,
En sorglig ton, förstädd af intet hjerta.

Ett solhvarf, — Gud! — och Hymens fackla
släcktes 5)? ...

Nu *Tuturdufvan* sökte *Lugnets* dal.
Af sorgens draperi mitt tjäll betäcktes,
Af Elegier ljud min clav-cymbal 6).
När dagens öga slöts och återväcktes,
Ej hopp, ej fruktan vexplade mitt qual.
Ack! glädjens morgon, härligt solbegjuten,
Mig bådade en dag, i töcken sluten.

Ack, ensam lutad vid min Makes urna,
Jag ingen afbild till mitt hjerta slöt!
Af moderskärleken, den himlaburna,
Ej någon blomma närdes i mitt sköt.
I kransarna, af *Daphnes* krona skurna,
Jag kände än ett hjerta slå, och göt
Mång' tår på bladen: liksom *Skaldeguden*,
Omfamnande den kalla *Lagerbruden*!

En öfrig skatt dock himlen mig förvarar.
Hvad klara perlor *Diktens* källa bär!
För *Enslingen*, sitt fosterbarn, förklarar
Naturen helst sitt gudaspråk, och lär
Sitt inre välljud — Men i nejden svarar
Snart *Ryktets* echo, och vid thronen är
Jag af *LOVISAS* drottningblickar skådad:
I deras glans blef *Snillet*s seger bådad.

Snart äfven *SVEAS* valde söner hunno,
I huld förening, vägen till min dal.

På sorgens grund, förskönade, upprunno
 Min Sångmö's blommor; men, bland vänners tal,
 En yngling 7) var. För mig hans ögon brunno
 Med strålar af en slocknad fröjd 8). Mitt val
 Sjelft lågan af ett vaknadt bröst förlåter.
 Med rosenband jag knöts vid lifvet åter.

Mitt ödes herrskarinnas var mitt hjerta:
 Hvar bokstaf af naturens hand deri
 Var än ett missljud af oändlig smärta,
 Än klangen af oändlig harmoni.
 Här i din famn jag slumrade, o, Hertha!
 Seraphiskt säll; och *Känslans* poesi
 Blef lyckligt anad i sin första ljusning.
 För Phaon blott så slog ett bröst af tjusning.

O, Kärlek! blomman uppå lifvets bana,
 Så rädd som sensitivan, för min hand: —
 Du andades minutens fröjd, att ana
 Af himlarna den första gryningsrand.
 Din fågring prisades af sångens svana,
 Men färglös dock du blef i dödens land;
 Der re'n en länk med andars verld du knyter,
 När själ med själ sitt himlaväsen byter.

O minnets verld, der Mälar'ns armar taga
 Mot bäckens våg! Hur' mången qväll till strand
 Jag ilade, att öfver sjön uppå
 Det slott 9), der Adil med förtrollningsband
 Min själ höll fången! Ack, min lefnads saga
 Hur' magiskt målade hans siarhand!
 Hur' hjertat klappade i lundens sköte,
 Af salig längtan, anande hans möte!

Snart hopplöst till den ljusa fensterraden
 Mitt öga irrade i nattens flod:
 Från eken 10) fladdrade de gula bladen,
 Och hjertat ensamt deras fall förstod.
 Än speglar du, o, marmorslott, façaden
 I böljans våg; men, hvar min hydda stod,
 Snart ingen mins; — ej efterverlden aktat
 Det ringa tjäll, af Sångens Genier vaktadt.

Dock hvälfver dälden sina alar höga
 Än till ett grafchor öfver bäckens våg,
 Der först så hemskt, så kallt i Adils öga
 Jag skymningen af hoppets vårdag såg:
 Jag kände glömskans kulna vinter snöga
 Dödsliljor i min barm . . . tungt qvalet låg
 På själens himmel, molnet likt deroppe,
 Som gråter bort sitt lif i hvarje droppe.

Med falkens blick i ovisshetens dimma
 Jag spanade. I öcknars vilda natt,
 Der gastars rop från öde klippor stimma,
 Jag ryste, vid förtviflans hemska skratt. —
 Sågs än en gnista i det öga glimma,
 Som var mitt lif, min död 11), likväl jag spratt
 Tillbaka, som när Belisar, vid stafven,
 Först tog en gåfva af den fordna slafven.

Förstummad blef *Herdinnans* sång i Norden:
 För vekt var lyrans ljud mot smärtans röst.
 Frid, rykte, vänner, kunskap, allt på jorden,
 Uppoffrades åt lågan i mitt bröst.
 Snart hyddans inskrift 12) blef besannad vorden:
 Vid misstrons kalla hån dör hoppets tröst —

O, *Sappho!* se'n jag delt ditt hjertas öden,
Lik dig, jag slet min plågas band i döden 13).

Dödsengeln kom: på dunkla vingen grydde
Svagt evighetens stjernor: Tiden bar
Ett stelnadt hjerta, och till afgud prydde
Sin men'skovishet, som oraklet var.
Men tviflets chaos från mitt öga flydde;
Religionen förde, sanningsklar,
Min själ till ljuset, der den englasälla
Nu dricker lif ur evighetens källa."

Nu vålnaden försvann. I östern blänkte
Den första strimman, och i purpursken
Verldsögat strålade, och åskan sänkte
Sin thordönsröst. I *Lugnets* däld allen
Stod vandraren: en tår från kinden stänkte
På minneskransen, som han knutit re'n.
Han tog sin staf, och under ekens krona
Hans afsked hörs i morgonvinden tona:

"J, dunkla minnen af försvunna dagar,
J vålnader, som sväfven för min syn!
Er fåfängt skalden från sin drömverld jagar:
Ur phantasiens spegel ej J flyn.
Jag lyssnar, — och *Camillas* 14) luta klagar;
Jag ser förtviflans tår på bleka hyn,
När dödens offer sist åt *Adil* bjuder
Den sång, som glödande af kärlek ljuder.

Farväl, du nejd, som genom hjertats lågor
Är heliggjord! Igenom skuggrik dal

Gjut, silfverflod, än dina jaspisvägor
 Kring ekens rot! I lundens hvälfda sal,
 Än binden, Älskare, af ängens tågor
 Ert ödes ked: *här*, under sälla qval,
 Har Nordens Sångarinna fordom knutit
 Sitt lefnadsstrå, af glömskan sönderbrutit.

Uti din hand Satirens lans ej skiner
 Med slipad udd; men under sångens lek
 Din känsla, sväfvande bland Amoriner,
 Med blommor smyckar sig, idylliskt vek:
 Och, stundom lärd, bland klassiska ruiner
 Du plockar af Historiens stolta ek 15)
 Med egen hand ett gyllne blad och vrider
 Det i din krans, när du med *Rousseau* strider.

Det skönas strålar, här i moln fördränkta,
 Uppklarna först vid andelifvets blick,
 Ideers verldar, sekler, genomtänkta
 På jorden, i en blink du skåda fick.
 Bland palmerna, för ljusets gloria sänkta,
 Du *Creutz* och *Gyllenborg* till mötes gick:
 Med dem du Poesiens bildspråk delar,
 Guds höga solsång med millioner spelar.

-
- 1) *Lugnet* kallades den boning, der Skaldinnan vistades de sednare åren af sin lefnad.
 - 2) *Qvinligt Tankspel* — hennes första Poetiska Samling.
 - 3) Kyrkoherden *Fabricius*, sjelf utmärkt som författare. Hans Skrifter samlades och utgäfvos under titel: *Amaranther*, af hans efterlevande Enka.
 - 4) Se *Svenska Mercurius*, 1763, sid. 602, 603.
 - 5) Sju månader efter deras giftermål, hvilket af Fru *Nordensflychts* slägt i fyra år blifvit uppskjutet.

- 6) *Den sörjande Turturdufvan* — en samling af Poemer, som utkom efter hennes Mans död. Efter denna tid skall hennes rum varit svartklädt, endast pryddt af sorgliga tafior, några foglar och en clavicymbal, vid hvilket instrument hon komponerat musik till sina Elegier och Herdeqväden.
- 7) *J. Fischerström*, känd som vetenskapsman.
- 8) "Då Adil första gång sitt hjerta täckte opp,
Då från hans läppar först det ordet kärlek lopp,
Förtjusad, häpen, stum, jag såg mitt öde vackla,
Som räckte mig på nytt det släckta nöjets fackla."
Fru Nordensflychts Utvalda Arbeten, sid. 343.
- 9) *Sjö Herregård*, der *Fischerström* var Intendent, ligger midt emot *Lugnet* på andra sidan af sjön, men upptäckes icke förr, än man från *Fru Nordensflychts* fordna boning — hvaraf nu knappt något spår finnes öfrigt — följer den dystra, graflika dalen ner till en täck äng, der utsigten öppnar sig.
- 10) Ännu visas den eken, i hvars skugga *Fru Nordensflycht* ofta skall hafva hvilat och med längtande blickar sett öfver sjön till sin älskares boning.
- 11) "De ögon, som af ömhet brunnit,
Som ha' mitt lif, min död i sig,
Ha' nu af sorg och saknad runnit,
För hvem? ack, för en ann' än mig."
(Utvalda Arbeten, sid. 147.)
- 12) Till inskription öfver sin dörr hade *Skaldinnan* följande strof:
"Så klandra ej min smak, att jag från men'skor flyr:
Jag söker sinnets lugn, hvar det kan lättast vinnas;
Det enda, som mig än uti min saknad bryr,
Är, att jag men'skor mins, och att mig men'skor minnas.
- 13) Då *Fischerström* öfvergaf henne för en annan, kastade hon sig i sjön. Hon räddades väl, men dog tre dagar derefter, den 28 Juni 1763. —
- 14) *Camilla*, *Sorgeqväde* af *Fru Nordensflycht*.
- 15) *Tacitus*, *Plutarchus* m. fl. äro citerade i *Skaldestycket Fruntimrets försvar emot Rousseau*, och vittna om en stor beläsenhet samt kännedom både af de gamla och moderna språken.

KLIPP-KYRKAN.

I.

I Sagans da'r, vid Rhenens flod
 En Riddarborg på klippan stod;
 Vidt skådade från molnens rand
 Dess torn kring drufbevuxen strand.

När i den vida klippenejd
 Mer ingen vågade en fejd
 Med Fridulf, han i veklig ro
 Ej ville uppå borgen bo.

"Farväl, J Döttrar!" — Riddar'n sad' —
 "I morgon till den helga Stad,
 Förr'n sol'n på vestra tornet gryr,
 Jag fjerran på min drake flyr." —

"Hvem skall beskydda oss, när du
 Så fjerran far? Bland döttrar sju
 Du ingen manlig ättling har,
 Som drager svärd till vårt försvar." —

"Det gifs en arm, som *allt* förmår,
 Som hvarje härsmagt nederslår:
 Han slute er i fadersvård,
 Som liljor i sin rosengård!"

"Med grannar har jag fredsförbund;
 Vasallerne i farans stund,
 Vid väktarns rop på borgens mur,
 Försvara eder Jungfrubur."

”Hvar tjenare på borgen här
 I Christna läran invigd är,
 Och främst bland dem jag satt mitt hopp
 Till Arnolf, som jag fostrat opp.”

”I skygd af Herrans englavagt
 Och dold för Hedningarnas magt,
 Har jag bland dessa fjällar tryggt
 Den första Christna kyrkan byggt.”

”*Der*, kring den törnekröntes bild,
 I tempelsången, hög och mild,
 Städs söken helgelse och frid! —
 Farväl! — Mitt lif är kamp och strid!” —

Bland raska kämpar Riddar'n sprang
 På skeppet ner, vid sköldars klang.
 Mång' tårfull blick haus segel hann,
 Från loftet, tills han sist försvann.

II.

Bland tjänande Vasaller
 Ung Arnolf sorgsen gick.
 Till Jungfruburens galler
 Förstulet smög hans blick.

Men, ack! blott ögat hinner
 Till helgedomen opp —
 I Berthas hjerta brinner
 En högre längtans hopp.

När Trubaduren dröjer
 I borgens höga sal
 Och Minnessången höjer,
 Förökes Arnolfs qual:

”Fick *jag* dock hennes hjerta
 Så ljuft i sången nå!
 En *sådan* blick af Bertha . . .
 Hur’ säll jag vore då!” —

När frejdad kämpe stannar
 I gästfri borgasal,
 Sitt öde han förbannar,
 Och suckar tyst sitt qual:

”Hvi bär ej *jag*, som denne
 Kors-Riddar’n, sköld och svärd?
 Hvi får jag ej för henne
 Eröfra mig en verld?”

”Välan! till bragder buren
 Ej Vapendragar’n blef —
 Men i hans bröst naturen
 Dock hämdens runa skref.”

”Ve äfver stolta Tärnan,
 Som uppå Tjenar’n ser
 Så lugnt, som morgonstjernan
 Till jorden blickar ner!”

”Den Gud, jag tvangs att dyrka,
 Ej än förvekt mitt sinn’; —
 Det bor i manlig styrka
 En Gud och — den är min!”

III.

Den tornprydda muren gick Väktaren kring,
 Och, trygga i loftet, i systerlig ring,
 Vid elphenbens-sländan hvar Borgfröken satt:
 ”Hvad drömde” — sad’ Bertha — ”du, Thora, i natt?”

”Jag drömde, att skumhvit från klippan jag såg
 En brusande ström, som med svallande våg
 Mot Borgmuren slog: som en Jätte han var,
 Och vindbryggan bort på sin skuldra han bar.” —

”Hvad drömde du, Siglind?” — ”Jag tyckte en hvar
 Af oss uti kyrkan: till altaret bar
 Vår Moder sju snöhvita kransar, och tog
 Oss alla i saliga famnen och log.” —

”Du, Gudrun?” — ”Jag drömde, från böljornas våg
 Min Fader på Rhenstranden åter jag såg:
 Till borgporten kom han; men borgen försvann:
 En grushög på ödsliga klippan han fann.” —

”Hvad drömde lill’ Elfrid?” — ”Jag drömde, att Gud
 Gaf Elfrid en Brudgum: i Englarnas skrud
 Han kom, likt ett barn, och begärde min hand,
 Och förde mig bort till de saligas land.” —

Nu Bertha, den äldsta bland Systrarnas tal,
 Förtrodde: ”Min dröm är ett anande qual.
 Båd’ åkrar och hjordar vid Rhenflodens strand
 Från fienden skydde Guds heliga And’!” —

IV.

Den östliga solen ur böljorna blå
 På rodnande skyarna sam,
 Då Borgherrens Döttrar till Klippkyrkan gå
 Den hemliga gångstigen fram.

Fromt lyssnar till Systrarnas heliga sång
 Mång' herde vid klippornas fot —
 Då nalkas en främling, med ilande gång,
 Och spörjer med trotsande hot:

”Hvem sjunger der uppe?” — ”Visst Elfvorna små
 I berget begynna sin dans” —
 ”J ljugen, förvägne! men lären förstå,
 Att ära en segrares lans!” —

”Hvem är du, o, främling? Din sällsamma skrud
 Ej såg jag i hemmet förut” —
 ”Mitt namn dig förskräcker: Eröfrarens bud
 Jag ristar med svärdsudd och spjut.”

”Fort sägen: hvem höjer de saliga ljud,
 Som strömma från klippornas topp?” —
 ”Här foglarne stämma för himmelens Gud
 Sin lofsång i lunderna opp.” —

”Välan!” — Nu den trotsande Främlingen satt
 Sitt spjut mot den Svarandes bröst —
 ”Snart strömmar ditt blod: vid den eviga natt,
 Bekänn, hvilka höja sin röst!” —

”Jo, Borgherrens Döttrar, när fogeln från qvist
 Uppsvingar i morgonens stund,
 Lofsjunga Messias, den heliga Christ,
 Derinne vid altarets rund.” —

Nu Herdarne flydde. Ur skrefvorna störd,
 En örn från sitt näste uppflög,
 När klättrande Jägarn, af tonerna förd,
 Kring skyhöga branterna smög.

En kyrka han såg; men dess port han ej fann,
 Förborgad i klippornas schakt.
 Blott sången på morgonens skyar försvann,
 Osynlig som andarnas magt.

V.

Det kom en Furste östan från,
 Otalig var hans här:
 Vid hornens klang och vapnens dån
 Till Gallien resan bär.
 Och Furstarne i Vesterland
 För Härjar'n darra då:
 Ty innan korrt vid Rhenens strand
 Hans vilda skaror stå.

I Allemaniens skogar snart,
 Vid krigar'ns gälla rop,
 Att lätta härens öfverfart,
 Mång' flottbro timras hop.
 Der blanka yxan, öfver allt,
 En thorvigg, ljunger fram;
 Vid bergens genljud tusenfallt
 Neddignar furans stam.

”Hvar är vår Kung?” — en Höfding hörs. —
 ”Med spjut på senig arm,

Kring skog och mark nu Herrskar'n förs,
 För jagtens nöje varm.
 Hvar helst han kom, man städs förnam
 Hans lust för äfventyr:
 Till vapenbragd och qvinnoglam
 Han lika hurtig flyr." —

Snart, från en klippbrant, örnen flög
 I kämparingen ned:
 Ej var hans vext lik hjeltars hög,
 Men stark och skulderbred.
 På klippan så en dvärgtall står
 Och trotsar stormens krig.
 Korpglänsande hans svarta hår
 Kring hjessan krusar sig.

Ur ögon, glänsande och små,
 Vildt herrskarblicken bröt:
 Så syns en ljungeldsstråle gå
 Ur midnattsmolnets sköt.
 "Mig följ, krigare, dit bort,
 Der borgens vallar stå,
 Att Borgherr'ns Döttrar innan korrt
 Må Segrar'ns hyllning få!"

"Ej näktergal'n, från Volgas trakt
 Till Vallands myrtenlund,
 Så tjusa vet med sångens magt,
 Som dessa Tärnors mund.
 Må guld och ädla smycken bli'
 Mitt anfallsvapen der!
 För qvinnoögat städs deri
 En magisk spegel är."

På snövit hingst, från berg och dal,
I fläckig tigerskrud,
Af skaran följd till tusental,
Vid hornens glada ljud
Och hästarnas gnägg, basuners skall,
När Kungen borgens mur, —
Och ifrån tornomkransad vall
Genmäler väktarnas lur:

VI.

"Hvem klappar uppå borgens port?" —
"En Hjelte ifrån fjerran ort
Vill Allemaniens Döttrar se,
Och sångens gyllne lön dem ge." —

"De söka blott en helgonkrans,
Ej sångens pris i guldets glans;
Men säg ditt namn!" — "*Guds Gissel* är
Det namn, som Kungars Konung bär!" —

I Jungfruburn steg Väktarn in,
Och ordar med förfäradt sinn':
"Nu Attila, med Hunners här,
Som vänsäll gäst vid porten är.

Men lyden gamle väktarns råd,
Och frukten Härjarns öfverdåd:
O, väljen mellan död och blygd ...
Till kyrkan flyn, bland klippor byggd." —

"O, Väktar' god, vår barndoms vän!
Vi känna städs ditt nit igen:
Vi välja mellan död och blygd,
Och fly till korsets helga skygd."

"Tillsäg hvar tjenare dernäst,
Att äras bör så ryktbar gäst:
I gyllne horn till Hjeltens mod
Klart svalle vinets perleflod!"

"De Hunners Kung vår helsning bjud,
Att lydnad för en faders bud, —
Att nunnans enkla, blyga skick
Oss dölja för hvar främlings blick" ...

"Att i vår oskuldsrena själ
Bevara Christi lära väl,
Det är vår pligt — farväl! — vi gå,
Dit Herrans röst oss kalla må." —

Så Bertha slöt. Med tända ljus,
I snöhvít hand, till Herrans hus
Borgfröknarna, vid helig sång,
Framvandrade den mörka gång.

VII.

Hvar tjenare i högtidsskrud,
På Berthas bud, sig klä'r;
Vid glada instrumenters ljud,
Den höga vapensalen
För Kungen öppnad är.

Der prålade, på forntidssätt,
 Bland många conterfej,
 Langfegda-tal om fädrens ätt;
 Men borgens fagra Tärnor
 Derinne syntes ej.

Der vexplades mångt skämtsamt ord,
 Och snart, till hjeltars lust,
 Uppdukadt blef ett kostligt bord:
 I horn och bägrar glödde
 Den Rhenska drufvans must.

När vinets lätta ande steg
 Till glädjens ljusa rymd,
 Med rynkta ögonbryn än teg
 De Hunners Kung: hans panna
 Af vredens moln var skymd.

En gunstling såg, hvad föregick
 Inom Beherrskarns bröst,
 Och talade med listig blick:
 ”Hvi klingar ej härinne
 De väna tärnors röst?” —

”De gäcka Envåldsherrskarns magt,
 De undandölja sig;
 Men har jag hand på fästet lagt,
 Så ve de stolta sinnen,
 Som våga trotsa mig!”

Till borgens tjenare han röt:
 ”J Slafvar! sägen fort,
 Igenom hårda klippans sköt

Hvar

Hvar går den gömda stigen
Till Christna kyrkans port?" —

Ur salen tjenarskaran flyr;
Blott Arnolf stannar der.
Ej längre hämdens medel bryr;
Till Kungars Kung han säger:
"Dig Slafven hörsam är."

"En underjordisk gång jag vet,
I klippan huggen ut:
Se, under virkad guldtapet,
En dörr: må regeln brytas:
Ditin jag går förut." —

Den mörka tempelgången snart
Af yxans genljud skalf.
Nattfoglarna, med ljudlös fart,
Uppskrämda, genomflögo
De höga klyftors hvalf.

Från tömda horn hvar kämpe sprang,
Vildt lyste ögats glöd:
Gällt hvarje svärd mot skölden klang —
Dock skaran stum förbidar,
Hvad Kungens stämma böd.

"Gån, fören till min sida opp
De fagra Tärnor! Må
Min ynnest hämma tårens lopp!
Hvi skall min blick förfära
De rädda dufvor små?"

VIII.

En krans, af liljor bunden,
 Re'n syskonringen slöt
 I bön kring altarrunden,
 Då djupt ur bergets sköt
 Stridsgnyet höres skalla,
 Likt åskans dofva hot:
 De häpna Tärnor alla,
 Dödsbleka, nederfalla
 Vid korsets helga fot.

Men — Tröstens Engel sväfvar
 Ej bönen långt ifrån;
 Snart hjertat mer ej bäfvar,
 Ej mer af vapnens dån
 Är tempelsången bruten;
 Mild, som en Seraphston,
 I välljud sammangjuten,
 Bevingad, i minuten
 Den hinner ljusets thron:

"Om vredens åskor skälfde
 Kring himmel, jord och haf,
 Om klippan sammanhvälfde
 Och blef vår syskongraf;
 Dock, från sin grund ej vike
 Den Tro, som ger oss tröst!
 O, Jesus! i ditt rike,
 Vi blifve Englar like:
 Hör våra suckars röst!"

Den vilda skaran ryter;

Men, fåfängt! våldets magt

Ej porten sönderbryter;
 Der står Guds Englavakt. —
 ”Låt våra böner hinna
 Till skyn i qvällens stund,
 Som blomstrens doft försvinna,
 Och våra Själar finna
 Din famn i sällt förbund!” —

Så fortfor sången. Slagen
 Mot porten dåna gällt;
 Men i Madonnadragen
 Dock strålar friden sällt. —
 ”J Tappre Hunner!” — skallar
 Nu Arnolfs stämman — ”fram
 Vi gå till klippans vallar,
 Att hugga ned bland tallar
 En väldig furas stam!”

”Den skall oss öppna vägen
 Och spränga portens jern. —
 Hvar Tärna då, förlägen,
 Skall söka sig ett värn,
 Ej sig till Nunna viga —
 Då obehindradt in
 I templets hvalf vi stiga,
 Fromt Helgonen förtiga,
 Att, Bertha, — du blir min!”

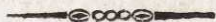
Så sagdt. Ej skaran dröjer;
 Snart dignar furans topp;
 På starka skuldror höjer
 Man jättevapnet opp.
 En hemlig stig tillbaka

Den vilda troppen går,
 Att kyrkans jernport skaka:
 Hemskt facklans gnistor spraka,
 I svekets mörka spår.

Snart är ock vägen hunnen,
 Som fram till målet bär;
 Men porten blir ej funnen,
 En klippbrant kyrkan är.
 Hvert fenster är försvunnit,
 Af bildverk fordom pryddt:
 Hvert altarljus förbrunnit:
 Hvar tår, derinne runnit,
 I klar demant förbytt.

Från Martyrgrafven sväfvar
 Dödslockans sista ljud;
 En röst ur djupet bäfvar:
 "Tro Christendomens Gud,
 Som mörkrets magt betvingar!" —
 Och från kupolens höjd
 Trons hvita dufva svingar,
 På fridens andevingar,
 Till Gud, i sångens fröjd.

När stjernehvalfvet skiner
 På Rhenens bölja, der
 Bland höga borgruiner
Klippkyrkan öfrig är;
 En helig Syskonskara,
 I Herrans tempelgård,
 Plejaderna, förklara
 För dem, som tron bevara,
 Legendens minnesvård.

GULDBRÖLLOPET *).

På upptäcktsresor genom underjorden,
 Vid tända bloss, den muntra Bergsman for.
 Liksom ruiner öfver djupets urverld,
 Hvalfbågar hängde, rikt bekransade
 Af vårens grönska, och i perspektiv
 Derunder, i ett dunkelt halfljus, stod
 Mång' dvärglik bild, med släggan i sin hand,
 Arbetande, på branten af en afgrund.

Från brädden af den sänkta farkost slog
 Hvar en sin fackla mot den höga klippvägg,
 Och, i förnyad glans, omkretsande
 Det mörka svalg, uppflögo gnistorna
 I luftig ringdans, tills de sönko ned,
 Som klara stjernfall, i Cyclopers boning.
 Och af naturens hand fulländadt var
 Eldstycket i en blink, när vålnadsligt
 Den spridda flamman göt i bleknadt skimmer
 Sitt återsken på hvarje anletsdrag.
 På färden ljöd, af klippans orgel svarad,
 Med helig bäfvan, ifrån hvalf till hvalf,
 En enkel hymn till ljusets Allmagt opp:

*) Detta stycke är ett försök att åter tillegna fosterjorden och inskrifva i dess inbyggares hjertan en händelse, som för lång tid tillbaka tilldragit sig vid Fahlus grufva, och som sedan, af *Hülphers* och *Cronstedt* berättad, af *Schubert* i hela dess naturfilosofiska betydelse blifvit så skönt framställd. Se *Betraktelser öfver Naturvetenskapens minst utredda Problemér*. Stockholm, 1819, sid. 209.

Vårens fagra blomsteryta,
Ängens prakt och lundens sus,
Källans sorl och dagens ljus,
Mot den hemska natt vi byta,
Att ur djupets underland
Bringa rikdom, hand ur hand.

Jordens skatter snart bortvika; —
Gud! från Dig en enda blott
Evighetens prägel fått:
Andans frid gör alla rika.
När till Dig vi satt vårt hopp,
Klarnar själens midnatt opp.

Mellan branter, afgrunds djupa,
Flyg, bevingad, ur vårt bröst,
Bönens helga dufvoröst!
Uppför grufvans ättestupa
Ett hallelujah, o Gud!
Svarar klippans återljud.

Blick mot blick vi döden skåda
På vår bana dristigt an;
Gud! du endast frälsa kan
Vandrarn ifrån fallets våda.
Ofvan eller under jord
Är din allmagt lika spord.

Försvinnande i fjerran mer och mer,
Re'n sången slöts, — och på den fasta grunden
Bergsmannen gick, att bryta kraft mot kraft,
Snart släggan dånade från hvalf till hvalf,
Och upp förskräckta sprungo dvärgarne

Ur malmens ådror, der de hamrade,
 Fördolda, — dock ett flitigt folk, som ej
 Behöfver sofva hälften bort af lifvet;
 Men, illslugt, när de samla skatter hop
 Åt jätteslägtet ofvan jord, de gjuta
 Förtrollningsrunor in i guldets glans,
 Så att dess tjusning ger ett dvärgasinne.
 Nattfjärilar kring djupets underblommor,
 Förfärade af ljusets första strålar,
 Som strömmade i klyftans remnor in,
 Till uppbrott samlades den lätta skaran,
 Och inom kretsen dvärgakungen qvad:

”Hör, skottens åskor tona,
 Som till en brölloppsfest.
 Min Drottning, tag din krona,
 Din slöja af asbest.”

”Din hofstat sammankalla
 I berget rundtomkring:
 De små Elftärnor alla,
 Ur dansens glada ring.”

”Vår skara fjerran vike;
 Ty men'skokraften är
 En thorvigg; till mitt rike
 Han ljungeldsstrålen bär.”

”Min kopparport är sluten,
 Men ramlar snart ändå,
 I stycken sönderbruten,
 När styrkan klappar på.”

”Till grottans hvalf, det höga,
 Der jätten, marmorkall,
 Än ler med stelnadt öga:
 Re'n ljungar knall på knall.”

”Men till hans öra tränger
 Ej dånets vilda larm,
 Som dvärgpalatset spränger
 Och skakar klippans barm.”

”Hur' gladt med honom delte
 Vi pelarsalens rund,
 Der vattnets droppar spelte
 Likringning hvarje stund!”

”Ej mer härinne klinga
 Elfklockorna af glas:
 I hvalfven sönderspringa
 Grundpelarne i kras.”

”Vi ingen tid förlöre,
 J små Bergvandrare!
 Och Jätten, Mats den Store,
 Vi samfällt öfverge.”

”Med saknad bort vi ila
 Till fjerran schakt alltre'n.
 Farväl! här får du hvila
 I evighet allen.”

Som på ett slagfält, när kanonen dånar,
 Så skottens genljud återskallade
 I grufvan, der Inkräftaren af jorden
 Tog i besittning äfven djupets verld,
 Och bröt förseglingen utaf naturens

Skattkammare, och genomsökte girig,
 Som en arftagare, de dolda gömmor.
 Och i uråldrig verkstad forskarblicken
 Af mästarns skilda formationer slöt,
 Hvertåt han skulle finna malmens ådror.

På stegar, fästade i lodrät sänkning,
 Man efter man nedklättrade, — och, se!
 I schacket, af ett bergras igenmuradt,
 Låg en förstenad men'skobilid: ännu
 I vårens blomning oförändradt var
 Hans anlet', och det syntes, liksom klippan
 Ej vågat krossa Herrans afbild. Snart
 Den återfundne brodern buren blef
 På fasta skuldror ur det graf-kapell,
 Som af ohuggna pelare var buret.

Från griftens natt i ljuset åter bragt,
 Han skådad blef liksom ett underting
 Af folkets blickar; men till intet öga
 Hans anlet' bar ett vänligt minnesord
 Af flydda dagars glädje, och förgäfves
 En samlad skara frågade hvarann:
 "Hvem är han?" — Nej! till tysthetstecken hade
 Re'n döden laggt sitt finger på hvar mun
 Utaf hans samtid, — och i fosterbygden,
 Lik främlingen på fjerran kust, hans namn
 Af ingen tunga tolkadt var . . . Då kom
 En sjuttiårig gumma, stapplande
 Vid kryckan fram, och på den bleka kinden
 Ett ungdomsskimmer spridde sig i hast,
 Lik lampans stråle, när han, slocknande,
 Sist flämtar opp; och vid sin ynglings hjerta
 Den Gamla började sin svanesång:

”Min är du! Trolofningens ring på min hand
 Jag burit i femtio år.
 O, kunde ditt hjerta i sorgernas land
 Upptinas af Trohetens tår!

Dock, nej! med de samtida vänner förent,
 Din längtan från jorden är höjd;
 Och aftonens stjernor, de uppgå väl sent,
 Men båda dock kärlekens fröjd!

Gud signe din hvila! Vi råkas på nytt,
 Som barn, hos en älskande Far.
 Än målar ditt anlet', i marmor förbytt,
 De glada, de sorgliga da'r.

På rosiga skyar rann morgonen opp
 En gång öfver ungdomens dal,
 Der foglarne söngo, från topp och till topp,
 Brudvisor i björkar och al.

Då skildes vi arla. Jag skyndade mig,
 När ögat ej längre dig hann,
 I väfstoln, och hurtigt, med tankan på dig,
 Led sysslan, och dagen försvann.

I solgången först från den öppnade dörr
 Kring dalen jag blickade ut,
 Och tänkte: ”Mats kommer väl hem nu, som förr,
 Från grufvan, när dagen är slut.”

Men fåfänga väntan, som sakta förtärt
 Mitt åldriga hjerta! Likväl
 I år och i dagar ej nå'nsin jag lärt
 Att plåna ditt qual ur min själ.

Båd' fjerran och när, i den ödsliga trakt,
 Det fanns intet svar för min röst.
 Jag höjde, bland bråddjup i grufvornas schackt,
 Ditt namn ur mitt klagande bröst.

Jag sporde hvar sjungande fogel på qvist,
 Hvar bölja, hvar suckande vind;
 Men öfrigt af allt, hvad jag ägt, hvad jag mist,
 Var tåren på bleknande kind.

I ensliga hyddan jag gömmer ännu
 Brudlakan, så fina som saf:
 Det ena får jag, och det andra får du. —
 Tag åter, o jord, hvad du gaf!

Du kom ju att hämta din brud! O, jag ser
 Hos Gud din förklarade blick!
 Sin bräckliga staf lägger sjuklingen ner
 Vid källan, der hälsan han fick.

Gud viger oss samman: Guldbrölloppet snart
 Jag firar bland Englarnas tal.
 Till årsdagen Herren en krona har spart
 Åt bruden i himmelens sal.

Tårglänsande ler Christi-kors-blomma re'n
 I Helgonens strålande krans ...
 Och härligt, o, Jesus! din glorias sken
 Bland stjernors oändliga glans." —

Och död var den Gamla: i famnen hon slöt
 Sin Yngling med guldlockigt hår.
 Så vintren på fjällen, i skyarnas sköt,
 Hopsmälter med blommande vår.

DEN NORDISKE PELGRIMEN.

(Sann Händelse.)

I.

Ung Halfvar han bodde vid Ljusna-elfs våg:
Han hade lill' Kerstin så kär i sin håg.
Om sönda'n, i aftonens glädtiga dans,
Ej fagrare tärna i lekstugan fans.

Gick hon öfver ängen på grönskande teg,
Sig väplingen böjde och gullvifvan neg.
När linskörden glänste på fältet omkring,
En Elfdrottning gick hon i tärnornas ring.

En qväll, när ej asparna rörde ett blad,
Blott vakan i skyhöga talltoppen qvad,
Då smög liten Kerstin, med längtande qual,
Till kärlekens möte i blomstrande dal.

Vid elfven, der forsen sig entonigt göt
I silfrade vågor ur klippornas sköt,
Hon lyssnande stannar: — hvem ilar från byn
Så fort, som en ljungeld ur mörknade skyn?

Jo, Halfvar med fålarnas guldgula spann
Sig närmade stranden, der Kerstin han fann —
Med glänsande ögon mot ungmön han ler,
När vatten ur floden åt spannet han ger.

"God qväll, liten Kerstin! Så sent uppå strand?
Mig blomsterna gif, som du bär i din hand!" —
"Nej, dem har jag plockat, att sofva uppå,
Och drömma, med hvem jag i brudstol får gå." —

"Hvi drömma, när vaken du skådar mig än?" —
 Hans öga nu sänktes till jorden igen —
 "Ack, pengar ge mod, och med sorgfullt sinn'
 Mig anar, att, Kerstin, du aldrig blir min."

Då höjde hon ögat mot himmelen opp:
 "Jo, elfven förr vände tillbaka sitt lopp,
 Och sjelf jag mig störde från ättstupan ned,
 Än Halfvar jag glömmer och trohetens ed!"

En kyss på de Älskandes läppar nu brann,
 Och stolt, som en Konung, ung Halfvar försvann;
 Men Kerstin hon drömde, den midsommarnatt,
 Att brudklädd i himlen bland Englar hon satt.

II.

Men liten Kerstin tänkte ej mer på drömmen, då
 Den stolta Modren talar till häpna dottren så:

"Till Stockholm skall du segla, när skörden bergad är,
 Ty snart den arme Halfvar du der förglömma lär.

Min släkt har hittat vägen till ära der i hast:
 Hvem vet, hur' lyckan spelar med dig sitt tär-
 ningkast?"

Förgäfves voro böner, förgäfves hot och gråt;
 Snart måste Kerstin följa på hafvets vida stråt.

Den rikt bebyggda gården vid elfvens strida ström
 Sig gömde ren i dalen med hvarje barndomsdröm.

Snart kyrkans torn, som höjde sig öfver skogens bryn,
Försvann i morgontöcknet, liksom en helig syn.

Så sorgsen bygdens tärna på däcked lutad stod,
Neckblomman lik, som vaggas i strida tårars flod.

Ett sorgfullt öga sänktes på vågens yra lek,
Der solens matta stråle begrafdes, kall och blek.

Omätlig syntes färden på hafvets böljor blå:
Der fanns för hoppets dufva ej punkt att hvila på.

Men stormen spände vingen i segel och i tåg:
En tafra snart i fjerran förbländad tärnan såg.

Som hvita snöberg glänsa i hemmet, topp från topp,
Så Kungastaden höjdes ur böljans vågor opp.

Längs efter hamnen prålar en skog af master re'n,
Och ståtligt borgen thronar i morgonsolens sken.

Hon suckar dock, hvar t ögat med häpen undran flyr:
”Du, myrstack, hur' du hvimlar och äflas hufvudyr!

Med hvarje blick der hemma min blick var väl
bekant;

Här flyr han rädd tillbaka, som ifrån fjellets brant.

Hvi skall jag här förbyta min enkla lefnadsfröjd?

Hvi flytta dalens blomma på okänd klippas höjd?

Hvi skall mitt ringa öde åt lyckan anförtros?

Min tanka fri dock ilar till Ljusna-elf sin kos.”

III.

Ack! kärlekens tankar de mötas förvisst;
 Ej tid eller rymd deras lårkvingar binder:
 De mötas som dufvor på grönskande qvist,
 När blomstren, de blyga, med rodnande kinder,
 Som brudtärnor smyckas i dalarnas famn,
 Der vindarne sucka de älskandes namn.

Ung Halfvar sig glädde, en flyttfogel snart:
 När vårsolen löste den vintriga boja
 Och strömmarne sprungo med lekande fart,
 Då lemnades hembygdens koja.
 Hvar brusande störtvåg för ynglingen var
 Ett rullande hjul, som till Kersti-lill' bar.

Han söng under förliga vindlarnas lopp:
 "Farväl nu, J klippor. J grönskande vallar!
 Ej mer med min bössa jag klättrar ditopp,
 Ej mera min lockpipa skallar,
 Att hjerparna narra. När två bygga bo,
 Hvi skulle jag störa de menlösas ro?"

Snart Halfvar i Stockholm, med spejande blick,
 En Nordbo, med hälsa till kropp och till sinne,
 Den anvista trakten till Kersti-lill' gick. —
 Han kom till en kyrka, när sången derinne
 Till andaktens himmel samljudande hann
 Och stilla på aftonens skyar försvann.

När orgornas tungor, lofsjungande Gud,
 De jordiska sinnen på tonerna höjde
 Till andeligt lif, — o, hvad saliga ljud!
 Ung Halfvar på kyrkgården dröjde,

Och kunde ej rycka sig lös derifrån. —
 Ur drömmen han väcktes af klockornas dån.

IV.

Så sorgligt hörs en dödspsalms tona:
 Ett liktåg fram till grafven skred,
 På kistans lock en myrtenkrona
 Sönk frisk och grön med bruden ned.
 Först broderligt, när sången tystnat,
 Och på dess klagan Halfvar lyssnat,
 Han sporde: "Säg, hvem Jungfrun är,
 Som i sin brudskrud gömmes här?"

Han hör sin flickas namn: — hans öga,
 Förstelnadt, kan ej tårar ge:
 Kring jordens rymd, från himlen höga,
 Nedljungar blott ett afgrundsve.
 I grafvens natt hans sol sig gömmer,
 Och, störtad i dess djup, han glömmes,
 Med domnad puls inom sitt bröst,
 Ett ögonblick hvar plågas röst.

På kyrkogården sent han väckes
 Ur dödens sömn: vid stjernors ljus
 Han står vid Kerstins graf, som täckes
 Så mörk, så kall, af jordens grus.
 "Hvar är jag?" — suckar Halfvar åter —
 Än skrattande af qval, än gråter
 Han i sitt vansinn': — tankan re'n
 Kringirrar, som ett nattligt sken.

"Hur'

"Hur' var det? Jo, de svarta männer,
 Förhånande mitt sista hopp,
 Här skilde tvenne såta vänner,
 Och ryckte mig ur grafven opp.
 Männ' hjertat tusenårigt blöder?
 Af de fördömdas plågor glöder
 Min panna — Gud! jag mins ju blott,
 Att Kerstin här sin boning fått?

Men död, det kan hon dock ej vara;
 Ty ej på dödens lögn jag tror,
 Min barndomsbrud! vill du ej svara,
 Hvi du i tjället ensam bor,
 När det är rum för två derinne?
 En stråle i mitt dunkla sinne
 Från dina ögons stjernor sprid!
 Du ser ju bortom graf och tid?

O, mins du ej midsommarsqvällen?
 Du svor mig tro vid elfvens brädd,
 Och strömkarln spelade på hällen,
 Och jorden var med liljor klädd.
 Der hemma än, med hvita vingar
 Små elfvor, när gulddharpan klingar,
 Till dans vid midnattsolen gå.
 Och trasten hörs sin brudsång slå.

O, kom! låt oss till hemmet vandra,
 Och snart, ett brudpar, hand i hand
 Vi gå till kyrkan med hvarandra:
 Leksystrarna, med rosenband
 Kring flätadt hår, oss parvis följa;
 Ljuf rodnad synes kinden hölja,

Ovh på det helga rum ditt ja
Blir englarnas hallelujah!

Bort, tankans ljus! du vill föröda
Hvar bild, jag i min villa ser.
Mitt hjertas ros ibland de döda
Uppblomstrar ej på jorden mer.
Dock, när ett solhvarf har försvunnit,
Och blomstren på din graf upprunnit,
Kanske ej mer du nekar mig,
Att få ett hvilotjäll hos dig." —

Och till sin hembygd, mild och stilla,
Han efter trenne dagar går.
Dock ingen hånblick stör hans villa,
När på sin vallfart, år från år,
Till Stockholm Nordens pilgrim tågar,
Och, sörjande på grafven, frågar:
"Hvi får ej Halfvar hos dig rum?
Lill'-Kerstin, var ej längre stum!

Du vet det nog, fastän du tiger:
Man kallar Halfvar sinnessvag —
O, tro dem ej! när månan stiger
I fyllnad opp, ljus som en dag,
Då har jag styrka nog, att skåda
I helga syner kring oss båda
En verld så skön! — Dit vill jag fly,
Med stjernorna på nattens sky."

Så hvarje vår den trogne klagar.
Till slut i tretti år han har

Sin vandring gjort: — i trenne dagar
 På grafven dröjt och bett om svar.
 En vålnad lik, han sist förlåter
 Sin hembygd; uppå grafven gråter:
 "Lill'-Kerstin, var ej längre stum!
 Snart får ju Halfvar hos dig rum?"

Låt opp! Hos dig jag måste stanna:
 Jag orkar ej gå hem igen.
 Det svalkar så min heta panna,
 När på din graf jag lägger den;
 Ty ur ditt hjerta, dina fingrar,
 Snöblomstren vexa, som du slingrar
 Omkring mitt hår — O, se derpå,
 Hur' silfverglänsande hvart strå!" —

Och Halfvar fick ej längre gråta:
 En gång, när Ottesången ljöd,
 Han svaret fick på livvets gåta,
 Och vandrarn låg på grafven död.
 Då ändtlig' fick han rum hos henne,
 Som var hans själ så kär. De tvenne
 Hvarannan återfunnit, *der*
 Guds kärlek *allas himmel* är.

OITHONA.

Molnets slöja öfver kullen dröjer,
 Månan bäfvar i den mörka skyn,
 Och sitt anlet' nattens dotter höjer
 Blott till hälften öfver skogens bryn;
 Blek hon vänder ögat från den öcken,
 Der på slätten, hemsk, i smärtans töcken,
 Mornis Son till fadersborgen går.
 Intet ljud ifrån palatset, ingen
 Stråle bryter genom dunkla ringen
 Som kring rymden dimmans mantel slår —
 "Skall ej mer din ljufva röst, Oithona!
 Vid Duvrannas milda böljor tona?

Nuaths Dotter! svara, hvar du döljer
 Dina lockars prakt, din skönhets blick?
 Lathmon ännu fienden förföljer;
 Och du lofte, när din broder gick,
 Att inom din kämpes murar stanna,
 Tills jag kom, med kransen om min panna,
 Att som fridens ande hylla dig.
 Dina kinder tårades af smärta,
 Tysta suckar smögo ur ditt hjerta,
 Då jag hastade på ärans stig.
 Men din sång med harpoklangen hvilar,
 Då jag åter till ditt möte ilar!" —

Så den tappre Gaul sorgsen talar,
 Då han nalkas tornen af sin borg.
 Vädren spela i dess tomma salar,
 Dela klagande hans vilda sorg.

Porten öppnad står för blåst och skurar,
 Gulnadt löfvet höljer alla murar,
 Prasslande från glesa ekars hvalf.
 Gaul satt på klippan, lik en vålnad,
 Ögats eld i tårens flod var kolnad:
 I sin rustning, stum, af harm han skalf.
 Trogne Morlo teg, och tycktes fråga:
 Hvilken tröst kan lindra sådan plåga?

Sömnens Gud omsider smög kring hjälten
 Med en fläkt ifrån sin vallmokrans;
 Då från molnen sänktes öfver fälten
 Nattens vålnader, i drömmens dans.
 För hans själ, bland dessa lätta flockar,
 Fladdrade en bild med mörka lockar,
 Ögat bländande som azurns flod;
 Skära klädnaden till hälften sväfvar
 Kring ett såradt bröst, som höjs och bäfvar,
 Kring en svanhvit arm, bestänkt af blod ...
 Bedjande Oithona sönk till jorden
 Framför Gaul, under dessa orden:

"Du, som jag i trofast hjerta sluter,
 O, hvi sofver Du? Upp, Mornis Son!
 Snart Oithona dödens suckar gjuter.
 Hafvets böljor hvälfva sig med då
 Kring Tromathons ö; på kala stranden
 Saknadstårar drickas der af sanden;
 Ödslig klippan är och kall dess barm.
 Der, Dunrommath, i en kula, döljer
 Nuaths dotter, som hans våld förföljer!
 Hvad förmår min svaghet mot hans arm?" —
 Hastigt for en susning genom linden,
 Gauls dröm försvann i midnattsvinden.

Fröjd och vrede Hjeltens muskler spände,
 Kraftfull stod han opp och grep sin lans:
 Ögat hoppets blick mot östern sände,
 Bidande på morgonrodnans glans.
 Ha, hur' långsamt ljusets flamma dröjde! —
 Dagens gud omsider hjessan höjde;
 Vinden spelade i skeppets tåg,
 Sänd från bergen i hans vida segel;
 Snart Tromathons ö på böljans spegel
 Som en mörkblå sköld för ögat låg.
 Vilda vågor vredt mot stranden höjdes,
 Nuaths dotter, blek, vid grottan röjdes.

Sänkt i tårar, gick hon der på stranden,
 Lyssnande till böljans hemska ljud;
 Ack! sin blick hon höljde dock med handen,
 Då hon Gaul såg i vapenskrud.
 Glädjens tjusning ögat mer ej tände,
 Rädd hon sig ifrån den stjerna vände
 Som gick opp så skön ur sorgens haf.
 Bleka kinden rodnade i lågor,
 Öppna famnen slöts af stumma plågor,
 Styrkan veka Tärnan öfvergaf:
 Trenne gånger vill hon fly; men hinner
 Ej ett steg, förr'n hvarje kraft försvinner.

GAUL.

Nuaths Dotter! Säg, hvarför du röjer
 Fruktan? Är din Gauls blick så vild,
 Der den tjusad af din fägring dröjer?
 Eller svärta hatet så min bild?
 Du för mig lik morgonrodnan blänker,
 Då mot fjällens kust hon kinden sänker;
 Men hvi skymms ditt ljus i molnens flod?

Är Oithonas fiende i nejden,
Snart han stupa skall i öppna fejden
För den arm, som lyfts af hämdens mod.
Gaul gråter — hoppas, min Oithona!
Klingan gnistrar, att ditt qual försona.

OITHONA.

Hvarför' kom du öfver hafvets bölja,
Strumons Höfding? Nuaths dotter ler
Aldrig åter. Mätte glömskan dölja
Mig, som blomman öfver branten der!
Okänd höje hon den fagra kinden,
Tills de fallna bladen strös af vinden!
Gaul! jag din sista suck begär!
Snart mitt namn skall blott din afsky väcka:
Och likväl — skall Mornis ättling sträcka
Famnen mot det moln, som anden bär. —
Hvi fick böljan Strumons höfding bära
Hit, att sörja fallet af min ära?

GAUL.

Att din äras fiende besegra,
Nuaths dotter! Gaul kommen är.
Skulle ödet mig hans fall förvägra,
Dig jag dock min sista suck beskär.
Res mitt kummel der på klippan, hvila
Unna mig hos dig! Och ser du ila
Något vänligt skepp på böljan klar,
Kalla seglaren: bed honom bära
Detta svärdet, minnet af min ära,
Hem till Mornis borg och till min far;
Att den Gamle ej förgäfves blickar
Åt den kust, som mig ej återskickar.

OITHONA.

Gaul, ack! när stormen stammen bryter,
 Blomman böjer ock sin hjessa ner;
 Fast med döden i sitt spår den ryter,
 Din Oithona ej om misskund ber.
 Först med Dig i högens trånga kammar
 Bäddad, slockna skall den eld, som flammnar
 I mitt bröst för Mornis ädle Son.
 Bölja famnar bölja öfver hafven,
 Och jag skulle klagande på grafven
 Ensam vekligt se Dunrommaths hån?
 Nej! mig jorden i ditt sköt må linda,
 Bröst mot bröst sin tro med tro förbinda!

O! hvi var du fjerran från Oithona,
 Då hon satt, vid ömma fåglars ljud,
 Sent på qvällen under ekens krona,
 Såg, hur' Natten tog sin stjerneskud?
 Hastigt dessa milda toner stördes
 Af ett vapengny, som nära hördes —
 I min själ ett hopp då tände sig:
 Arma bruden om *din* ankomst drömde,
 Fruktan, farans svaga värn, jag glömde,
 Ilande att återmöta dig.
 Svekfull slöja höljde vida nejden,
 Der Dunrommath smög till lömska fejden.

Och han kom; hans blick i vilda lågor
 Hvälfde sig; hans svärd var sköljdt af blod,
 Som i purpur stänkte gräsets vågor
 Der mitt folk beseglade sitt mod,
 Fallande i grymma vapendansen,
 För Dunrommaths hugg! Den tunga lansen

För min svaga arm en främling var.
 Snart Dunrommath mig på hafvet förde,
 Der hans hån och stormens tjut jag hörde
 Som de spända seglen fjerran bar. —
 Fly, o, Gaul! Se, Dunrommath ljungar
 Fram, mot dig, en skur af pilar slungar.

GAUL.

Skulle jag för stridens fara bäfva?
 Är mitt svärd ej ock min vapenbror?
 Skulle Mornis Son i fruktan sväfva,
 Der din ovän fräckt sig säker tror?
 Nuaths dotter! dröj i grottan stilla:
 Snart jag röfvarns nidingsblod skall spilla.
 Skynda, Morlo! bringa hit min lans!
 Manstark fienden till stranden tågar;
 Låt oss spanna våra fäders bågar,
 Kogret dåna må i solens glans!
 Få vi äro: men vår kraft ej felar;
 Modets styrka jemlikt striden delar." —

Nuaths dotter satt i grottan sluten:
 Glädje tändes på den sorgsnas hy,
 Lik en ljungeld, mellan molnen bruten,
 Som försvinner i en stormig sky.
 Men, fast hjertat ny förtröstan kände,
 Tårfullt ögat sig mot fästet vände,
 När Dunrommath mötte Mornis son.
 Ilskna löjet på hans läppar skälfdes,
 Ögats svarta bryn sig trotsigt hvälfdes,
 Blicken gnistrade föraktets hån,
 Då Dunrommath dessa orden ryter,
 Lik en ström, som fram ur klippan bryter:

”Är det endast vindens makt, som drivvit
 Hafvets söner till Tromathons Ö?
 Bäfven, om J Nuaths dotter gifvit
 Frihetsord, och väpnen er att dö!
 Svage Främlingar! J skolen falla,
 Och min hämdlust i ert blod skall svalla!
 Vet, Oithona är den stråles glans,
 Som är tänd att endast *mig* förtjusa!
 Och du ville hit på rofvet rusa
 Som en örn från lätta skyars dans?
 Däre! det är mitt: tro ej på skoning!
 Aldrig ser du mer din faders boning.”

GAUL.

Är jag för Dunrommath okänd? Svava,
 Mins du Mornis allbekanta svärd?
 Har du glömt, hur' det ur stridens fara
 Re'n engång dig dref i ömklig färd?
 Rundt omkring dig tusen stridsmän vaka,
 Men var viss, jag träffar dig! Tillbaka,
 Stoftets usle son, i högmod närd!
 Gaul är ej af de svagas slägte,
 Och den gnista, som min ära väckte,
 Lågar blott att bli sitt ursprung värd.
 Dock, välan! Du pröfva vill min klinga:
 Pröfva ock, att henne undanspringa!”

Gaul steg nu fram. Hans vapen blänkte.
 Rövvarn, feg, in i sin här sig drog.
 Hämnarns lans dock i hans bröst sig sänkte,
 Mornis svärd se'n af hans hufvud slog.
 Trenne gånger Gaul sågs det skaka,
 Vredgad: rådlös, flyende tillhaka,
 Vek Dunrommaths här. På klippan låg

Mången fallen: Morvens pilar klungo
Då de öfriga på skeppen sprungo,
Brådskande på hafvets dunkla våg.
Under kölen klyfda böljan brusar,
Der i djupet dödens midnatt susar.

Gaul till Oithonas grotta ilar:
Der en yngling stod, mot klippan böjd;
Såradt var hans bröst af dödens pilar,
Under hjelmen dödens blick var röjd.
Gaul talar: "Vet, jag örter känner,
Att dig hela; många tappra vänner
Lönt min läkdom med en tacksam tår.
Må ej sorgen, snart, i nattens slöja,
Kring din fosterbygd med klagan dröja,
Att du fallit i din äras vår!
Men om du af ädel frejd dig gläder,
Säg mig, hvilka voro dina fäder?" —

"Mina fäder kunde makten bära,
'Ty de ägde kraft och kungamod.
Men försvunnen är mitt ryktes ära
Som en morgondimmas lätta flod.
Der Duvrannas klara böljor segla,
Höga, mossbelupna torn sig spegla;
På en skyhög brant ses ett af dem
Stolt sin hjessa opp till molnen höja;
Om du der din resa vill fördröja
Gästfritt öppnas dig min broders hem.
Mäktig är han, onskans våld han hämnar —
Denna hjälm du honom återlemnar."

Sade så: nu hjelmen sönk. Hvad häpnad!
Gauls blickar sågo Nuaths mö.

Hon ur grottan smygt, förklädd, beväpnad,
 Att med älskarn segra eller dö.
 Men med ögat tyngdt af dödens smärta,
 Suckar hon, och blod flöt ur dess hjerta:
 "Mornis Son! min sista klagan hör!
 Laga till min trånga graf — Mitt öga,
 Såsom morgonstjernan i det Höga,
 För en högre flammans ljusning dör.
 Redan nalkas sömnen — för Oithona
 Höjs ej mera dagens gyllne krona!

Gaul! o, hvi fick din brud ej stanna,
 Säll af kärleken och hoppets vår,
 I sin oskuld's himmel, i Duvranna?
 Der med fröjd J följden mina spår,
 Bygdens Tärnor! Glada ungdomsstrålar! —
 Griften öppnas ... Ärans ljus ej målar
 Mer mitt namn, som flyr i glömskans haf!" ...
 Nu hon sönk på klippans håll, förbleknad.
 Hjelten, lik en stam i stormen veknad,
 Reste stum på höjden hennes graf:
 Satt der ofta, under nattens timma;
 Såg Oithonas bild på molnen simma.

Sällan sågs han se'n i Fingals-borgen;
 Hvarje stråle i hans öga dog.
 Ossian blott förstod att smälta sorgen,
 När den Gamle på sin harpa slog.
 Då hvar sträng så skärt han hörde tona
 Minnes-sången, helgad åt Oithona,
 Sväfvade ett ljus på Gauls kind.
 Mången suck då från hans hjerta hördes;
 Sucken var, som om en bölja rördes
 Sakta krusad af en midnattsvind,
 Sedan stormens vingar mer ej rasa,
 Allting hvilar; blott ej nattens fasa.

**DEN SKÖNA
CUNIGUNDA.**

SAGA.

THE UNIVERSITY

OF MICHIGAN

LIBRARY

I den på romantiska händelser så rika Medeltiden, bodde i det södra Frankrike en Grefve af Toulouse, fjerran bekant för sin rikedom, sitt glada, lättsinniga lynne, och sin gästfrihet; men isynnerhet för hans undersköna Dotter Cunigunda ansåg hvarje Riddare för en ära, att hafva besökt hans borg, och i kämparingen kunna berätta, att han sett den öfver allt beprisade Skönheten. Och då ryktet allt mer och mer härom hunnit sprida sig, hvimlade borgen af vandrande Riddare och Troubadourer, hvilka gemensamt förenade sig, att lofva och besjunga Skönheten, uppeldade af det kosteliga vin, som den åldrige, dock ännu glädjeälskande Grefven, vid sådana tillfällen, lät ymnigt flöda.

Då begaf sig en dag, att den gamle Grefven inträdde i Cunigundas kammare, med en ung, skön Riddare vid sin sida.

"Här" — sade hån — "får jag föreställa dig den ädle Cunibert af Valdineau, som, från ärofulla strider i Österlanden, kommer, att, på återresan till sin stamborg, hedra oss med sitt besök."

"Min sköna Fröken!" — sade Riddaren — "Ryktet har äfven i främmande länder förkunnat

edert lof; men jag finner, att dess bemödanden att skildra er varit fåfänga; det har blott till hälften lyckats att hinna verkligheten. Jag får äfven nu tillfälle att beundra ert konstrika arbete; men — tillade han — hvarföre väljer er phantasi dessa ensliga föremål? Der står ett träd helt allena, speglande sig i källan; der hvilar en hind på den mjuka blomstermattan, och der flyter en ensam svana vid hafsstranden; och der, utbrast han med rysning, vacklar en gammal Gumma mellan ödsliga klippor, samlande örter! Hennes långa spetsiga näsa döljer nästan de förtorkade läpparna — — hu! Hvarföre välja dessa ensliga föremål? Hvarföre är tvåtalet förhatligt för ert unga sinne? Eller skulle ni, lik Narcissus, förblindad af er egen åskådning, förskräckas för hvarje förening, och derföre låta er inbillning rastlöst gyckla med denna onaturliga enhet, för att tysta naturen i ert hjerta?"

"Nej," — svarade Cunigunda, och skön och glad som morgonrodnaden, sänkte hon sina blickar på den perlstickade tapetvåden — "den mest lekande ungdomsdröm har på ett eget sätt väckt mina inre föreställningar; men hvad som gifvit dem deras ursprung, är en hemlighet."

Af ädel grannlagenhet ville Riddaren ej längre fortsätta samtalet, utan aflägsnade sig. Snart lemnade han ock Toulouse och ilade med orolig skyndsamhet till sin fäderneborg, med fast föresats att glömma den besynnerliga perlstickerskan. Men ju ifrigare han sökte att utplåna den, ju

dju-

djupare kände han Cunigundas bild vara intryckt i sitt hjerta. Snart blef hans boning honom ett ödsligt fängelse: de liflösa stenmassorna tycktes afspegla hans inre tomhet, och endast Cunigunda kunde skänka honom åter hans förlorade lugn och lifva hans omgifning. Han dröjde ock ej länge, innan han gjorde ett förnyadt besök hos Grefven af Toulouse, hvilken, hjertligen glad att återse en så vidtfrejdad Riddare på sin borg, mottog honom med gästfri välvilja. Äfven Cunigundas svarta ögon blixtrade glädje, då Valdineau helsade henne.

Imellertid hade Cunigundas äldre syster hemkommit till sin fäderne-borg, och med henne många sköna barn, som blifvit frukten af ett lyckligt äktenskap. När de täcka barnen, lika Kärleks-gudar, samlades omkring sin Mor, täflade om hennes ynnest, och den ena lekte med hennes lockar, den andra smög sig till hennes hjerta, den tredje, afundande de andras lycka, hängde vid hennes hals, under det de äldre bildade en vacker grupp, uppfattande hennes blickar med kärleksfullt leende — då plögade Riddar Valdineau hviska till Cunigunda: "Vore ej denna tafsla värd eder konst, sköna Fröken?" Men Cunigunda gick alltid, under ett flyktigt leende bort vid dessa ord, och fortsatte sitt arbete, våd efter våd, i samma smak, som hon börjat det.

"Detta hjerta är en gåta för mig," — sade Valdineau. "Gåtor hafva dock alltid någon ting så lockande, ty vår egenkärlek finner sig så väl,

då vi lyckas att upplösa dem. Men — huru vill jag förklara dessa ensliga föremål på hennes broderi, som nästan skulle kunna antyda en olycklig kärlek, om ej hennes glada, skälmska ögon, hennes i tusen brutna strålar ständigt återskimrande liflighet, gjorde denna gissning omöjlig? Snarare skulle jag tro, att hennes glada själ ännu ej uppvaknat ur barndomens gestaltlösa drömmar. Knappt hann jag i dag börja ett samtal och på ridderlig sed, i ett bildrikt språk, hylla hennes skönhet, förr än hon lutade sig ned på terrassen, bröt af en tulpan, och sade: ”jag lönar lika med lika: håll till godo den orientaliska blomman!” och i detsamma sprang hon skrattande sin väg; men de lifliga ögonen sade i en enda blick mera, än alla mina ord, och hon hade redan erhållit min tillgift. Med denna barnsligt lustiga varelsen, som ännu aldrig kastat en allvarsam blick in i lifvet, för att ana dess djupa betydelse, vill jag lifvas till en glad verksamhet på mitt gods och, i stället för krigets blodiga lagrar, se lyckliga ansigten omkring mig.”

Tjust af denna dröm om sin framtid, anhöll snart Valdineau om Cunigundas hand, och den glade fadren skyndade att förkunna sin dotter Riddarens önskan, som så väl öfverensstämde med hans egen. Han prisade Valdineau's tapperhet, ädla börd och utseende, rikedom och förvärfvade ära; men Cunigunda, åhörande det vidlyftiga berömmet, skakade sitt lilla hufvud, lekte, under otålig väntan, med de rika svarta lockarna, och sade slutligen, då hennes far behöfde en paus,

för att draga andan: "Min ädle Far, som tillbeder Friheten mera än alla andra Gudomligheter, vill ju icke instänga näktergalen i buren? Låt mig få lefva hos dig, och förlänga min ungdoms lyckliga ålder, så länge rosorna blomstra på mina kinder."

"Och sedan?" — sade fadren, — för första gången låtsande en allvarsamhet, som han ej egde.

"Det gifves intet *sedan* för mig," — svarade Cunigunda — "ty det närvarande ögonblicket, har du sjelf sagt, är ju det enda i lifvet? — Låt mig njuta det, och jag begär ej någon annan hemgift af dig!" tillade hon, smekande hans fylliga kinder.

"Men hvad är orsaken till ditt beslut?" frågade Grefven med återhållen vréde.

"Ingen annan än hvad jag redan sagt," svarade Cunigunda, och skyndade med synbar glädje ut ur rummet, under förevändning, att det vore tid att pryda sig till de väntade gästernas ankomst.

Ej långt ifrån slottet i en enslig trakt, kallad Korpdalen, bodde den åldriga Veronica, känd för sina underbara kunskaper i konsten att af örter tillreda läkemedel och — som folket sade — mången trolldryck. Hon hade alltid blifvit rådfrågad, så snart någon var sjuk på slottet, ty hennes kännedom af naturens hemliga krafter, medelst tillblandningar af helande örter, hade till-

vunnit henne högt anseende kring hela nejden. I synnerhet stod Veronica väl hos Cunigunda, som hon lyckligt vårdat under de vanliga barnsjukdomarna; hon hade äfven sedan framgent varit anlitad att med doftande kryddor tillaga den sköna Frökens bad.

Grefven kände detta förtroende och grundade derpå sin plan, att genom den gamla Zigue-nerskan utforska sin dotters hemlighet och hennes oförklarliga uppförande; ty det sköna ögonspråket, som icke behöfver några ord, för att uttrycka sin rikedom, hade i Cunigundas blickar, ehuru mot hennes vilja, för fadren upptäckt, att hennes hjerta, mer än för någon annan Riddare, klappade för Valdineau. Derföre lät Grefven genast uppkalla Veronica på slottet, såsom husets förtrogna, för att genom henne aflocka sin dotter orsaken till hennes underliga beslut.

När den gamla, stödd mot sin krycka, steg in i Cunigundas rum, och såg sin åldriga bild inväfd på den granna tapeten, sade Fröken vänligt:

”Känner du igen hyddan i Korpdalen? Se, der står du lutad och söker de underbara örterna, som räddade mitt lif, då jag var barn.”

Härvid kastade Veronica en tacksam blick på den blomstrande flickan, och sade: ”Det kallar jag tacksamt af våren att ej förgäta vintern, som gjort dess fågning så mycket mera lysande. Men hvarföre föreviga mina skröpliga anletsdrag? hvarföre ej heldre afbilda den vackra Riddaren Valdineau? Föreställ er, sköna Cunigunda, då den

Ädle Riddaren på sin stolta Arabiska häst sväfvade öfver vindbryggan med korsfanan i handen: hans rika hjälmbuske fladdrar i vinden, när den ystra flickan rycker en törnros ur sina lockar, och nedkastar den till tecken af sin ynnest, i det samma han blickar upp till slottsfenstren. En tropp af Kors-Riddare följer honom, alla nys återkomna från det narrspel, hvartill Påfven och Munkarne nyttjat dem."

"Smäda ej," — sade Cunigunda, — "du känner ej Valdineau's förtjenster."

"Å, jag känner mycket," — svarade Veronica, — "ty jag har färdats vida omkring. Men nog af, hade ej detta varit ett värdigare ämne för er uppfinningsgäfva?"

"Det lönar ej mödan att äga någon hemlighet för dig," — sade Cunigunda, brydsamt nedslående sina sköna ögon — "när du äfven vet min oförsigtighet den dagen Riddaren anlände. Hvem har sagt dig, att jag, hänförd af Valdineau's anblick, då han i den gröna och violetta drägten red öfver vindbryggan, dold bakom fenstergallret, nedkastade en törnros?"

"Ingen ting är mig förborgadt," — svarade den gamla med illsluga blickar, — "ty mina hemliga kunskaper hafva mognat under en varmare sol, och mina stamfäder hafva ej förgäfves läst i stjernornas bok."

"Nå väl! jag vill säga dig allt, och äfven den lefnadsplan, jag uppgjort, — endast du, vid dina stjernkunniga Fäder, svär mig en evig tystnad."

”Hvad skall jag förtiga? Kanske att ni älskar Valdineau, ehuru ni med samma behagslystnad gör edra anspråk gällande hos alla andra Riddare.”

”Deri består ej allenast min hemlighet,” tillade Cunigunda, skalkaktigt leende. — ”Hör mitt stora beslut: jag vill älska och försaka!”

”Älska och försaka, vid edra år och med er medfödda lättsinnighet! — Ni vill då förmodligen, som blomman skiljd från ljuset, låta er namnkunniga skönhet, hvilken drager hälften af Orientens äfventyrare till edra fötter, förblekna inom de dystra klostermurarna?”

”Jag, gå i kloster!” genmälte skrattande Cunigunda. — ”Nej, skönheten är just den blomman, som mest älskar ljus och fjärilar. De unga Riddarne må gerna bära mina färgor, upphöja mitt lof till skyarna i sina kärlekssånger, och täfla med ädel stolthet, att som segervinnare mottaga belöningar af min hand; men att föra denna hand till altaret må ingen hoppas. — Sätt dig, Veronica, jag vill ännu länge språka med dig, medan den talrika skaran sysselsättes af jagten. — Hör, huru härligt jagthornen dåna i skogen!”

Nu satte sig den svartbruna Veronica vid den sköna Frökens sida, och den sednare började:

”I dag vill jag tala rätt förtroligt med dig; ty jag näns ej längre stegra din nyfikenhet, icke längre dölja orsaken till mitt beslut. Men du måste lofva mig, att hvarken för min Far eller någon annan dödlig yppa, hvad jag säger; ty man skulle då kalla mig fåfäng, och ingen tapper

Riddare mer bryta en lans för att vinna en blick af mig till belöning. Nej, skönheten är mera värd än ett konungarike, och i sanning det enda lysande i kvinnans lefnad.”

”Nå väl!” — sade den gamla med spänd nyfikenhet. — ”Jag svär eder, vid Osiris helgade bild, den djupaste tystnad.”

”Välan! hör då min hemlighet: den är ingen annan, än att just denna skönhet, dessa behag måste bibehållas; ty man anser ju för en förtjenst att med omsorg vårda en dyrbar marmorbyst af Greklands mästare; det blir således visserligen ej något fel, att bevara sin egen bild från förgämgelsen.”

”Derföre har jag också” — svarade Veronica — ”på österländskt vis sökt att underhjelpa naturen och med gnidningen af lena välluktande oljor, då ni uppstigit ur badet, förhöjt er sköna hy och gjort edra välbildade lemmar böjliga, att den förra blifvit skär och bländande som liljans blad och de sednare smidiga som dess stängel. Visserligen har till eder förtrollande växt mycket bidragit den gördel, jag medförde från Circasien, men kom ihåg, på bröllopsdagen måste den afläggas.”

”Har du då alldeles förlorat förståndet?” — utbrast Cunigunda med otålighet; — ”skall jag då förklara mig tydligare? Men du begriper ju eljest ingen ting! Jag gifter mig aldrig. Och hvarföre, har jag ju redan sagt dig: derföre att jag vill njuta min ungdoms sköna vår, som en fogel i den fria luften.”

"Nå, vid Memphis' hieroglyfer, om jag hört någon ting besynnerligare!" sade den gamla, och rynkade pannan, stödd mot kryckan, för att eftersinna något medel, hvarigenom hon kunde öfvertala den fåfänga sköna, att förändra sitt dåraktiga beslut."

"Ja," — återtog Cunigunda — "skulle det förvåna dig, att jag alltid vill blifva, som jag är, en enväldig herrskarinna på min Faders borg? Ty du vet, att ingen Son gör denna rättigheten hos min Fader stridig."

"Men hvem skall då blifva er försvarare, när oroliga grannar öfverfalla, — ert beskydd, när krigiska härar genomtåga landet?"

"Å," — svarade Cunigunda med skalkaktigt leende — "alla Riddare stå i skönhetens sold; de äro mina slafvar, så länge mina behag fångsla dem."

"Men detta är oerhördt," — fortfor den gamla — "att ej vilja uppfylla sin Fars önskingar, ej sitt eget hjertas!"

Nu, fästade sina skarpa blickar på golfvet, efterräknade hon de många tunga guldstycken, Grefven lofvat henne, medan Cunigunda flätade några törnrosor i sitt långa svart-lockiga hår och sade, då hon med sjelf-förnøjelse speglade sig:

"Och denna fina, späda varelse, hvars sköna bildning du så mången gång i badet beundrat, skulle jag, för ägandet af en make, lemna till pris åt döden! — — — Jag skulle se min ungdoms blommor, blad efter blad, bortvissna, såsom den stackars Syster Gertrud, för hvar gång hon

blir mor. Hu! det är förkräckligt, när jag tänker derpå, ty jag har till min olycka en gång varit närvarande, då min Syster genomgick höjden af det kvinnliga eländet. Låt oss ej mera tala derom, Veronica, ty jag känner, att mitt hjerta börjar slå litet fortare, när jag hör jagthornen närma sig. Ack, Valdineau! snart är du tillbaka, och du skall då, af min Fars mun, emottaga underrättelsen om mitt beslut. — — — Och ändå är det för din skull jag i dag, i morgon, ja, hela mitt lif, vill vara skön! Jag kan ej uppoffra mig sjelf; nej! jag kan det ej, Veronica! Tala ej mera derom! — — — Jag har sett dödens rysliga plågor på min Systers panna.”

”Men — sköna Fröken!” — stammade Veronica, och hvarje anletsdrag förvred sig till en ohygglig grimace, och de små, svarta, illistiga ögonen togo en skef rigtning — ”om jag bland de örter, jag studerat kring ruinerna vid Nilens stränder, der scorpionerna lägga sina ägg, äfven funnit den att förekomma” . . .

”Hvad säger du?” — utbrast Cunigunda, högt rodnande — ”Dock — om så vore — o, Veronica! tystna, jag befäller dig det! En inre röst säger, att det är en grufflig synd, hvad du är på vägen att förklara för mig.”

”Det är större synd” — fortfor Veronica, trotsande — ”att ej lyda sin Fader, att ej uppfylla, hvad som åligger hvarje qvinna sedan verdens skapelse. Jag ger er en dryck, som för alltid skall bibehålla er retande kroppsbildning, er smärta, fina växt, och befria er från de plågor,

som göra er fasa, samt länge bevara er blomstrande skönhet, om ni uppfyller er Fars önskan och gifver Valdineau er hand. Men besinna er ej länge; ett vägrande svar aflägsnar mig för evigt ifrån edra ögon, och ett dröjsmål förhindrar verkställigheten af ert beslut: ty redan nalkas den modiga jägarskaran, och min närvaro hos er, då de anlända, skulle kunna väcka Valdineau's misstankar. Dessutom har jag ej gifvit örterna deras kraft. Endast tillblandningen är *min* konst. Ni har intet att svara för."

Under tystnad, ömsom rodnande och bleknande, hör Cunigunda sin onda Genius tala; men, i det samma hon blickade genom fenstret, såg hon Valdineau komma från jagten, och den sköna mannen framställde en förförande bild af helsa och ungdomskraft. Hennes inbildning eldades ännu mera, och hörbart klappade hennes hjerta under vällustiga drömmar.

"Du har segrat, Veronica!" — utbrast hon ändtligen med yrande glädje — "jag ger Riddaren min hand."

Oförmögen att kunna uthärda den sataniska fröjd, som lågade i den gamlas blickar, dolde Cunigunda sitt glödande ansigte, under det Veronica gaf sitt tysthets-löfte och försäkrade sig till bröllopsdagen hafva färdig den utlofvade trolldrycken.

Den gamle Grefven underrättades snart om sin Dotters förändrade sinnelag, och Veronica njöt belöningen för sitt djefvulka nit, utan att behöfva särdeles konst, för att tillfredsställa den lättsinniga Fadren med en förevändning om orsaken till Dotterns förändrade beslut.

Snart lyste ock delad kärlek ur de lyckliga älskandes blickar, och Valdineau's bild inväfdes på Cunigundas tapet, der hon sjelf i brudskrud räckte honom ett ymnighetshorn, fullt af yppiga blommor. Riddaren såg konstarbetet med salig förtjusning; men en ovillkorlig rysning genombäfvade hans varelse, då han på samma våd blef varse Veronicas förskräckliga gestalt; och han plägade utropa: "hon synes vara till, endast för att, som ödlan, draga gift ur jorden!" — men tillade alltid skonande: "jag glömmer, att hon varit min Cunigundas vårdarinna."

"Ja! du måste för min skull tåla henne" — svarade den tjusande flickan; — "den bruna Egyptiska qvinnan har haft det missödet, att af Ziguenare blifva bortförd till ett aflägsset land; dock sväfva ännu, ehuru oredigt, hennes hembygds underfulla Gudasagor för hennes själ, och dessa berättelser utgöra en rätt brokig tafla i mina barndomsminnen."

Riddaren korsade sig och sade: "jag hoppas dock, att den vidunderliga häxan ej kommit dig att förgäta den enda sanna Guden, och att hon ej med otrons mörker fördunklat den hvita klädnad, du en gång skall bära i det nya Jerusalem."

”Å, tala ej derom, du trogne Korsdragare!”
 — inföll Cunigunda och satte sin lilla snöhvita hand för hans mun: — ”den enda klädnad, jag nu tänker på, är min brudskrud; och hvem skulle ej förlåta mina sjutton år, om denna enda tanke fängslade mitt sinne.”

Och när Valdineau såg den lockande glädjen i hennes ögon, och slöt den englasköna, retande flickan i sin famn, göt sig ett Eden af fröjd i hans själ, och han lefde ej mera för det tillkommande, utan endast i det närvarande. Med hvarje dag drog hon honom mer och mer ifrån hans andaktshimmel ner i glädjens förtrollande krets, der hon i tusen gestalter sväfvade omkring honom, städse förskönande den jord, som hon sjelf i njutningsfulla drömmar ansåg såsom den härligaste, då hon der med fulla drag andades sitt ungdomslif.

Riddaren förvånade sig högeligen öfver sitt förändrade sinnelag, som, fordom rigtadt mot ett allvarligare mål, nu bortdrömde sina skönaste bemödanden vid en flickas sida. Men han hade ej tid att återgå till sig sjelf, och den fulla utströmmande kraften af lif och glädje från hans älskarinna väckte också ingen längtan att göra det.

När Cunigunda blef ensam och eftersinnade Valdineau's fromma tro, som, lik en helgon-gloria genomskimrade hans känslas eld, tänkte hon stundom, under ett ögonblicks sansning: hvilken skall nu hafva rätt, min Far eller Valdineau? Den förre har njutit sitt lif på jorden, och klagar ändå, att han gjort det för litet; — den sed-

nare förveklar alltid den närvarande stunden med en evig tillvarelse, och svärmar i en oviss drömverld. Min Far måste dock hafva rätt, ty jag ser honom alltid glad under bemödandet att förlyckliga verkligheten, utan att tvista om skuggbilder af det tillkommande, och hans Vasaller hafva ej att klaga öfver honom. Veronica åter talar i sitt mystiska språk om själavandringen; men det vore också rätt besynnerligt, om min lifliga själ skulle förflytta sig i den tröge Apis! Nej, jag vill ej grubbla derpå, blott njuta den rikedom och det anseende, hvartill slumpen gifvit mig rättighet.”

Emellertid gjordes stora anstalter till brölloppet, och den gamle Grefven hade en synnerlig glädje deraf: ty lustbarheter, af hvad slag som helst, hade alltid försatt honom på hans rätta plats. Aldrig kunde en Furste mera pryda en thron, än hans runda och vällustiga figur högsätet vid ett gästabud. — Derföre var också hans borg för alla lycksökande Riddare en tillflyktsort: ty, på många år, hade ingen sedesam Hus-Fru med vördnadsjudande ordning satt en gräns för det fria-
re ungarls-lifvet. Cunigunda hade tidigt förlorat sin Mor, och uppväxt bland hvirfveln af de artiga gästerna, som vid alla tillfällen hyllade henne som borgens herrskarinna.

Öfver all beskrifning skön var anblicken af den unga Bruden, som, i sin hvita, med guld-
blommor inväfda atlasklädning, stod på slotts-
balconen, att visa sig för det tillströmmande folket.

Vid hennes sida syntes Valdineau, i sin blanka rustning, förhärligad af manliga ridderliga dygder: kärlek, mod och fromhet.

Om aftonen, när vinets anda i gästernas krets uppstigit i tusen gestalter ur gyllne bågare, och alla Riddarne stortalige omförmälde sina äfventyr, hviskade en af Borgens Tärnor till Bruden: "Den gamla Veronica ber om ett samtal."

En rysning genombäfvade Cunigunda, och med sänkta blickar och klappande hjerta närmande hon sig det inre rummet, der Veronica, i känslan af sin fulhet, stod dold bakom det perlstickade omhänget kring den praktfullt uppbäddade brudsängen, och räckte henne, hemligt hviskande, en med brokiga bilder sirad pokal.

Sedan Veronica reglat dörren, och i midten af rummet med sin krycka ritat underliga kretsar kring sig och Bruden, började hon med hes röst sjunga:

Gadd af Krokodilen,
 Giftig ört från Nilen,
 Hjertblod af en tiger,
 Fräsande sig blande!
 Dunkla Maktens Ande
 Ur pokalen stiger:
 Kretsande han svingar
 Och mot ljusets vingar
 Strider,
 Sprider
 Död i blommans famn.
 Svartblå drycken jäser,

Ödlans tunga hväser:
Vällust, vällust är hans namn.

Cunigunda tömde, med ursinnig häftighet, drycken, och utropade: "Ve dig, om detta var min döds kalk!"

I detsamma kastade hon en blick i spegeln, och en lång svart figur med glödande ögon och en hånligt grinande mun skymtade fram öfver Veronicas hufvud.

"Bort, bort!" skrek Cunigunda, och flydde med ilande steg genom de höga salarna ner på slottsterrassen.

Men de suckande aftonvindarne sväfvade ej mer som fordom med sälla kyssar från de doftande blomstren; nej, ångrens suckar förjagade oskuldens anda och brände för första gången som en het siroccovind i hennes inre.

"Tillbaka, tillbaka i nöjenas hvirfvel!" — suckade hon hemskt, när den dånande dansmusiken nådde hennes öron, och hon skyndade med förstäldt leende i brölloppssalen.

Redan var dansen börjad, och Cunibert sökte med kärlekens oro sin Brud, då hon hastigt med glödande kinder ilade till hans sida, och under vild glädjeyrsel svingade fram mellan de sirligt smyckade brölloppsgästerna i dansens lekande hvirflar, till dess midnatten kastade sitt stjerniga brudtäcke öfver jorden.

Cunigunda följde snart sin Cunibert till rid-dargodset Valdineau, der kärleken blef en ständig gäst, som dock aldrig tröttade med sin närvaro. Den vänliga glädjen gycklade som ett lekande barn i Cunigundas anletsdrag, och omgaf alla, hvilka nalkades henne, med sitt förtrollande skimmer; hvarföre också hennes boning blef en samlingsplats för nöjen och väl ordnade lustbarheter.

Så flydde åren sin kos, som vågor bland rosor, och tiden vågade ej lemna något spår af sin vexling på den sköna Borgfruns anlete eller vext.

För Riddaren hade jemväl ungdomsåren bortflugit, med ilande fröjd, under delandet af sin makas fester, jagt och torneringar. Några vapenbragder, påkallade till eget och grannars försvar, voro af den obetydlighet, att de ej kunde väcka honom ur hans glädjedröm; och han skulle ej så hastigt blifvit varse, att han närmat sig mannaåldern, om ej Cunigundas Syster, Gertrud, med sina väl uppfostrade barn, efter tjugo års frånvaro, hade kommit att besöka sina aflägsna fränder.

Hennes Söner voro nu alla uppväxta till stolta Vapensvenner, som med ljusa, längtande blickar sågo in i verlden, sina framtida bragder till mötes; och Döttrarna sköna blommor, som gladde sig åt känslans vårluft, der deras tankar svingade sig som lätta sångfoglar för att söka sig en make.

Vid de unga flickornas anblick mulnade Cunigundas ögon, ty hon upptäckte nu först, att

vå-

vårens rosor hade förbleknat på hennes kinder. Liljorna blomstrade ännu; men tiden, som, lik en tålig gäldenär, länge hade uteblifvit, kom att på en gång uttaga sina fordringar. För första gången sänkte hon en blick i sitt inre, der det förflutnas färglösa bilder ej återkallade något huldt minne. Hon såg med vaknad smärta, att hon ej, som Gertrud, skulle upplefva en ny vår i sina blomstrande barn.

För att qväfva dessa sorgsna föreställningar, lät Cunigunda anställa Tornerspel, och inbjöd nejdens unga Riddare till sin borg för att roa sina gäster. Men ingen täflade mera om Cunigundas pris: endast i hennes systerdöttrars blickar glänste, för de täflande, hoppet om segrens belöning.

Från denna tid öppnade sig förtviflans afgrund i Cunigundas hjerta. Samvetsqvalen tärde hennes helsa och föråldrade hennes anlete. Hon kunde ej nu mera, såsom förr, uppfylla dessa mellanstunder, då mannen, ryckt från sina pligter, söker nöjets hvila i sin makas sällskap: hon blef snart blott en drömmande skugga, förtrogen endast med sitt tärande qual.

Harpan klang hade tystnat i borgsalen, ty de kringvandrande Troubadourerne sågo ej mera skönhetens vinkande solblick i Cunigundas ögon, som fordom med magisk glans framkallade sångens tjusning från deras läppar: jagthornen gäfvoo ej mera sina glada genljud i de kringgränsande

skogarne; ty de unga Riddarne voro försvunna, och Valdineaus egen värma för dessa nöjen hade afsvalnadt med styrkans ålder. Då sade han första gången, suckande, till den tysta, med sin inre smärta kämpande Borgfrun:

”Hvarföre har Gud nekat oss barn? Hvarföre får jag icke lemna ett välfrejdadt namn i arf åt en föryngrad ätt? Sjelf är jag snart ett fallet träd, som ej lemnar minsta spår, huru stolt det höjde sig mot himmelen, att dricka ljusets evigt ungdomliga vågor!”

Länge hade dessa ord, likt döds-klockans ljud, isat Cunigundas hjerta; men då Valdineau oftare förnyade denna klagan, ja, nästan gjorde den till deras enda samtalsämne, blef hon slutligen en gång, vid utbrottet af de brinnande samvetsqualen, ej mera mächtig att bära förställningens vapen. Hon kastade sig, nedtryckt af sitt brott, till Riddarens fötter, och bekände Veronicas djefvulskonst på deras bröllopsdag.

På en gång upplämnade vredens mäktiga låga i Riddarens barm, och hans ögon gnistrade afsky och förbannelse:

”Gå, synderska!” — dånade hans röst till den arma, förgråtna makan, som låg vid hans fötter — ”Gå, lät din åsyn ej förnya helvetet i mitt bröst. Gå, innan mordstålet blixtrar i min hand; ty denna famn, som med kärlekens rena himmel räcktes dig, denna borg, som mina stamfäder uppbyggde under glansen af sin ära, kunna ej mera upptaga dig, jordens afskum!”

”Förlåtelse!” — suckade Cunigunda ur djupet af sitt qvalda hjerta — ”Förlåtelse!”

Men Riddaren vände sig bort, och hans vredgade stämma genombäfvade hennes inre. ”Förr skall ett grönskande palmträd uppskjuta ur detta kalla marmorgolf, än jag förlåter dig. Du har hört din dom; och jag svär, vid mina stamfäders förintade namn, att hålla denna ed.”

Kall, som döden, nedsönk den bleka, aftärda Cunigunda, och den trogne Frans, borgens äldste tjenare, fick befallning, att bära henne ur Riddarens rum, der han i flera dagar under stum förtviflansfull sorg inneslöt sig.

Flera gånger hördes Cunigundas gråtande suckar vid hans dörr; men det stränga Riddarensinnet hade, efter långvarig slummer, uppvaknat med förnyad styrka, och det första utbrottet deraf tystade, med stolthetens kalla magtspråk, den mildare röst, som ännu talade i hans inre för hans maka. Förgäfves bönföll den gamle Frans om nåd för den älskade Frun, som, likt ett gladt barn, äfven hade gifvit borgens tjenare lof att njuta ett friare lif.

”Nej!” — svarade Riddaren — ”vid förlusten af ditt lif, förbjuder jag dig att bönfalla för Synderskan. — Sadla i morgon min Saladin: jag måste andas en renare luft, ty denna är förpestad, sedan kärlekens låga ej mera renar den. Ut att bryta en lans, tillade han, och låt den välgörande dödsengeln klappa på ditt harnesk!”

Det var en mörk höstkväll, då den förskjutna Borgfrun på sitt ensliga rum fick höra en stämma, hvilken samljöd med hennes inre afgrundsmärta: stormen, som vildt rasade och tycktes sönderbryta alla strängar på naturens harpa, för att roa sig åt missljudets rysliga toner, så öfverensstämmande med den olyckligas känsla. Ursinnig, skyndade hon, genom de mörka slottsgångarna, öfver borggården, i samma ögonblick, som trophéerna kastades från tornen, der de i sekler skådat öfver nejden, erinrande om förfädrens bragder, och reglarne sönderryktes, som fäste vindbryggan, hvilken dånande nedföll. Väktarne flydde af förskräckelse från sina poster, när den hvita, spöklika gestalten ilade öfver den fällda vindbryggan ut åt fälten. Svarta drogo molnen förbi, som bårtäcken öfver jordens likrum, och vid blixternas sken uppfögo hvita ugglor ur skrefvornas natt, när Cunigunda, endast flyende sig sjelf, skyndade fram genom skogen. Träden suckade djupt, som ångrens klagan i hennes tröstlösa barm, och skogsströmmens vågor brusade hemskt, som de förflutna dagarne: "Vi vända ej åter!" Från himmelen dånade åskan, som den evige hämnarens röst.

Länge hade Cunigunda, i hopp att hinna ett närliggande kloster, påskyndat sin vandring. Oredigt sväfvade det förflutnas bilder, som hotande skuggor, inom hennes själ, tills den ändtliga, utmattad af det ifriga bemödandet, förlorade sin spänning och förslappad sänktes i en tanklös dvala, hvars hemska stillhet öfverensstämde med

den, efter elementernas strid, uttröttade naturen, som omgaf henne. Stormen var tystnad, och den blekröde månen framskimrade mellan de skingrade skyarna, som en ofantlig lampa i midnattens grafchor.

Då först upptäckte den olyckliga, att hon tagit fel om vägen till klostret, och befann sig i en alldeles okänd trakt. En vidsträckt hed, öfvertäckt med flygsand och glest besådd med dvertallar, på ena sidan begränsad af hafvet, på den andra af till molnen höjda berg, utbredde sig för den häpna vandrerskan. Hastigt tindrade ett ljusken fjerran på den ödsliga slätten, och den utmattade tänkte: der borta sitta, kan hända, fredliga människor vid eldstaden, omgifna af glada barn. ”O Gud! äfven jag” — suckade hon och nedsänkte sina halfsläckta blickar mot jorden — ”Jag måste dock söka en fristad,” — tillade hon sorgsen, och vandrade framåt, med trötta steg, i den djupa sanden.

Ljudlöst flaxade nattfoglarna förbi hennes hufvud, och mellan de förtorkade träden framskymtade bleka gestalter, hvilka tycktes förfölja henne. Längs efter hafsstranden upprepade vågornas entoniga brusning ett echo af ändlös jemmer. Ljusskimret närmade sig, och oförmodadt stod Cunigunda vid porten af en kyrka, som, lik en öfvergifven ruin, ännu qvarstod, till tecken, att nejden varit bebodd. Genom de höga, med helgonbilder målade fenstren kastade mångfaldiga ljus ett kristallklart skimmer, och från det inre hördes dofva röster, i midnattens tystnad, upp-

stämman en klagande sång. Då genombäfvade henne en namnlös känsla, och för första gången utropade hon: "O, att jag kunde bedja!"

I hennes närvarande sinnesstämning, uttrötad till själ och kropp, syntes henne ingen ting öfverraskande vid anblicken af den underbart upplysta kyrkan. Endast skakningen af en ny, okänd röst, som närmade henne, med en helig rysning, till tron på ett evigt lif, genomför hennes inre, då hon inträdde genom den halföppna dörren. Hon vågade ej upplyfta sina ögon till den himmelske Förbarmaren, då sången tystnade, och ett tre gånger upprepadt "Ve!" skallade genom det höga hvalfvat, likt ett ljud ur grafven.

Hon ville vända tillbaka; men vid utgången stod en Engel, i glänsande hvita kläder, med ett högtidligt allvar på den strålande pannan och ett blixtrande svärd i sin hand. I bänkarna sutto blekna vålnader med hotande blickar.

"Hvar är jag?" — ropade hon i vild förtviflan. — "Hvad har jag gjort eder, J hemska väsen! och hvilka ären J?"

Då uppreste sig töckengestalterna, — hvilkas genomskinliga anletsdrag föreföllo henne såsom ett svagt, ofulländadt utkast till hennes egen bild, — och svarade med djupa suckar:

"Vi äro de ofödda själar, som af lifvets Fader voro utsedde, att af dig födas till verlden: du var ämnad att blifva vår moder; men — du blef vår mörderska! Och dessa ännu blekare skuggor, som sitta bakom oss, voro ämnade att

blifva våra barn och barnabarn — — — Alla dessa skola nu irra i den eviga natten, mellan himmel och jord; ty denna jordiska uppfostran, som, genom den fria viljans arfsrätt, skulle leda oss till ett evigt lif, är ofulländad, emedan din fåfänga förtrampat fröet till vår jordiska tillvarelse.”

”Nåd, nåd!” — ropade Cunigunda med en röst, som kunnat genomtränga himlarna, och ned-sönk, med bedjande blickar och sammanknäppta händer.

”Ve! Ve! Ve!” — svarade de främsta skuggorna, och ett upprepadt echo ljud, likt en döds-suck, genom templet.

”Nåd, nåd, för den ångerfulla!” — suckade hon åter ur djupet af sitt förkrossade hjerta; men ett trefaldigt Ve! bäfvade genom tempelgångarna, och vålnaderna trängde sig omkring henne med hotande åtbörder och ropade hemskt:

”Gif oss barndomens drömmar och ungdomens tjusning! Värm oss vid ditt hjerta, att vi må ana, hvad kärlek är: vagga oss på dina armar, att dess gudomliga gnista en enda sekund må sprida salighetens lif i våra till hälften vaknade själar! — Gif oss lif, Synderska! I den eviga natten förbanna vi dig!”

Då blickade den bäfvande Cunigunda med ångrens tårar upp till altaret, och vid korset såg hon den hvitklädde Engeln med svärdet, som hastigt i hans hand förbyttes till en fridens palm. Förföljd af de hotande skuggorna, skyndade hon till altarets fot, der hon, lindande sina armar om

korset, nedföll, och suckade: "Nåd, nåd, för Jesu skull!" — Då öfverskyggde henne Engeln med de hvita, glänsande vingarna, och skuggorna svarade:

"Vi förlåta dig för Jesu skull! Till Guds Moder fly vi åter på stjernornas strålar; och deruppe skall du i sekler, till straff för ditt brott, uppfostra oss alla för ett evigt lif."

Om morgonen vaknad ur en djup vanmakt, låg den olyckliga vid altaret i den förfallna kyrkan. Solen kastade sitt strålände sken genom fenstren, och en gammal Eremit kom att förrätta sin morgonbön. Återkallad till känslan af sitt elände, fann hon en tröst, att åt en lefvande varelse förtro sin ungdomsdröm och den förflutna nattens syner. Och, sedan han upptecknat dem bland kyrkans legender, förde han den af hela världen öfvergifna Cunigunda till ett kloster, der hon vårdades af fromma systrar.

En stilla svagsinhet hade redan kastat sitt dystra täckelse öfver hennes sinnen. Endast den rysliga nattens syner sväfvade i dunkla bilder för hennes själ: det framfarna lifvet var förgätet, och, då man frågade efter hennes namn, svarade hon endast: "det är utplånadt ur de lefvandes bok."

För öfrigt var hon tyst och stilla, följde medvetslöst de andäktiga Systrarna till kyrkan, och försummade aldrig deras bönstunder. Saknades hon någon gång i det vanliga samtalsrummet,

så återfunno de henne alltid i kyrkan, försänkt i vemod, framför Mariæbilden med barnet. Och, som Nunnorna värderade detta tecken af fromhet, fick den stumma Frun, — som de kallade henne, — stundom hela dagar vara öfverlemnad åt sig sjelf.

Flera år hade hon tillbragt i detta kloster, då en dag den gamle Eremiten inträdde. Hon igenkände honom genast: hennes inre blef skakadt af vaknad oro, och den lugna, bildlika varelsen, hvars anlete på en lång tid ej visat något spår af sinnesrörelse, røjde nu liflig känsla af sorg, och med tårar i ögonen frågade hon:

”Har du sett mina barns själar? Vet du, om de ännu ropa: *gif oss lif! gif oss lif!*” —

”Nej!” — svarade Eremiten — ”Guds Moder har åter upptagit dem i sitt sköte.”

Då lugnades hon åter och gick med sakta steg ur rummet, medan de förfärade Nunnorna bådo Eremiten förtälja hennes öden, som han hittills ej velat omnämna. När han hade slutat berättelsen om de rysliga synerna, och alla korsat sig, tänkte man först på Cunigunda. Man sökte henne, som vanligt, vid Mariæbilden i kyrkan; men — hvem målar deras förskräckelse och förundran, då de sågo det lilla Christus-barnet borttaget ur Marias armar! Vid undersökning funno de, att det, genom långvarigt, ifrigt bemödande

med en mejsel och en hammare, som den vansinniga vetat förskaffa sig, blifvit skildt från den större bilden; och barnets litenhet gjorde äfven troligt, att hon förmått fly med sin dyrbara skatt; hvilket ytterligare bekräftades genom den utomordentliga sinnesrörelse, hvaruti åsynen af Eremiten försatt henne. Den Gamles pelgrimskappa, hatt och staf voro äfven försvunna. Förgäfves väntade Nunnorna den flyddas återkomst, och hvarje efterspaning blef jemväl lika fruktlös.

Efter många års frånvaro satt Ridder Val-dineau åter en afton i sina stamfäders borg. Han hade bivistat många heta strider mot Saracenerna under Richard Lejonhertas fanor. Blodrödt lågade ännu korset på hans barm: men hälsans rosor på hans kinder blomstrade ej mera. På den fordom så ljusa, molnfria pannan hade åldern redan tecknat sina mörka tankstreck, och på det varma ungdomshjertat hade tiden laggt sitt iskalla pansar. Som en hög tempelruin af den skönaste byggnad ännu talar om forntidens underfulla kraft; så talade jemväl ännu Riddarens föråldrade drag om hans ungdomskraft och hvad han varit. Han såg hemskt framför sig på det hvita och svarta marmorgolfvet, som hade han derpå läst den förbannelse, han en gång utsade öfver Cunigunda: "Förr skall ett palmträd uppväxa ur denna marmor, än jag förlåter dig."

Och först då den gamle Frans inkom, sporde han, såsom uppväckt ur en djup dvala: "har du ännu upptäckt något spår af den olyckliga?"

"Nej!" — svarade Frans, — "ingen vet, hvart hon flydde den stormiga natten, då riddarvapnen föllo ned från det vestra tornet. Vi hafva, enligt befallning, ej vågat tala derom, stränge Herr Riddare! Men Gud skydde den arma Fruen! Inga juveler, inga penningar hade hon medtagit."

Den gamle Riddaren gick tidigt med sina dystra tankar till sängs, och många minnen af hans ungdoms glada följeslagerska återspeglades, väckta vid de oförändrade omgifningarna i hans fäderneborg. Hans under resa och förströelser domnade känsla af vrede förmildrades till ett svärmodigt medlidande, då den välgörande sömnen tillslöt hans ögonlock.

Ännu sent på qvällen sammanspråkade borgens tjenare om deras fordna glada dagar, och alla öfverensstämde med den åldrige Frans deruti, att all välsignelse liksom bortvikit från Valdineau, sedan den glada Fruen försvann. "Ty" — suckade den Gamle — "en god och glad Fru är själen inom hus: det är utom henne ett stadnadt urverk, som blott på hennes vink kan sättas i gång och få lif och rörelse. Ännu eger väl det inre sitt fordna skick, ehuru föråldradt af tiden; men ingen vänlig solblick från den sköna Fruns ögon lifvar och ordnar det hela till en glad verksamhet: allt är dödt och stilla, som en förgård till den sista boningen."

”Också har du blifvit gammal, sedan den tiden” — sade en annan, — ”och derföre synes dig lifvet så glädjelöst.”

Imellertid hade en åldrig pelgrim inkommit i deras rum: han helsade vänligt, satte sig, med ett barn i sitt sköte, vid eldstaden, och började, med en sorglig, dock behaglig röst, sjunga:

”Marmor-åder, stel och kall,
Tina opp vid tårars svall! —

Värm dig vid mitt hjerta,

Vakna opp, till smärta,

Vyssad på min arm!

Känn, hur' lifvet glöder

Och på jorden blöder

Inom sorgens barm!

Må en själ dig himlen gifva,

Som Guds tanka underbar,

Och din blick för ljuset lifva,

Som en stjernas blick så klar!

Marmor-åder, stel och kall,

Tina opp vid tårars svall!”

Nu nalkades den gamle Frans och sporde:
”Det måste visst vara ditt barnbarn, stackars
Pelgrim?”

”Nej!” svarade denne — ”en gång, när dessa ögon öppna sig och småle åt mig, då först skall mitt hjerta klappa, som en ny pulsåder i skapelsen.”

”Han är vansinnig,” — hviskade alla, flyende ur rummet; — ”se, huru hemskt han stirrar

omkring sig, som en vålnad, uppstigen ur grafven." — Endast den gamle Frans stannade kvar och såg, med rysning och medlidande, huru pelgrimen uppvecklade sin kappa och framtog en skön marmorbild.

"Se!" — sade den vansinniga Cunigunda, (ty det var ingen annan än hon) — "jag har tagit detta leende barn ur Guds Moders sköte, der alla själar få lif, innan de nedstiga till jorden; och endast, när jag uppvärmer denna bild vid mitt hjerta, blir det så lugnt, så lugnt derinne, och det är, som en mild vårfågél sväfvade från den barnsligt sköna munnen. Se, huru ögonen kasta strålar på den fulla drufklasen, det bär i sin hand; — och ändå svaller ingen blod i de kalla marmorådrorna," suckade hon.

"Ditt eget blod tyckes snart vara förstelnadt," — sade Frans. — "Hvila dig här på denna bädd, och i fall Riddar Valdineau ringer i natt, så blif icke rädd; ty det händer, att han ej alltid kan sofva!"

"Riddar Valdineau!" upprepade Cunigunda flera gånger för sig sjelf, sedan Frans gått till hvila i rummet bredvid; och den ena tankan efter den andra började ljusna i det förmörkade sinnet, tills äntligen en ledtråd utvecklade sig, som förde, ehuru oredigt, till ett medvetande af det förflutna. Ännu brann lampan på bordet: stirrande såg hon sig omkring, och allt var så bekant, att hon hastigt uppspratt från sin bädd och kom till klar besinning af det framfarna.

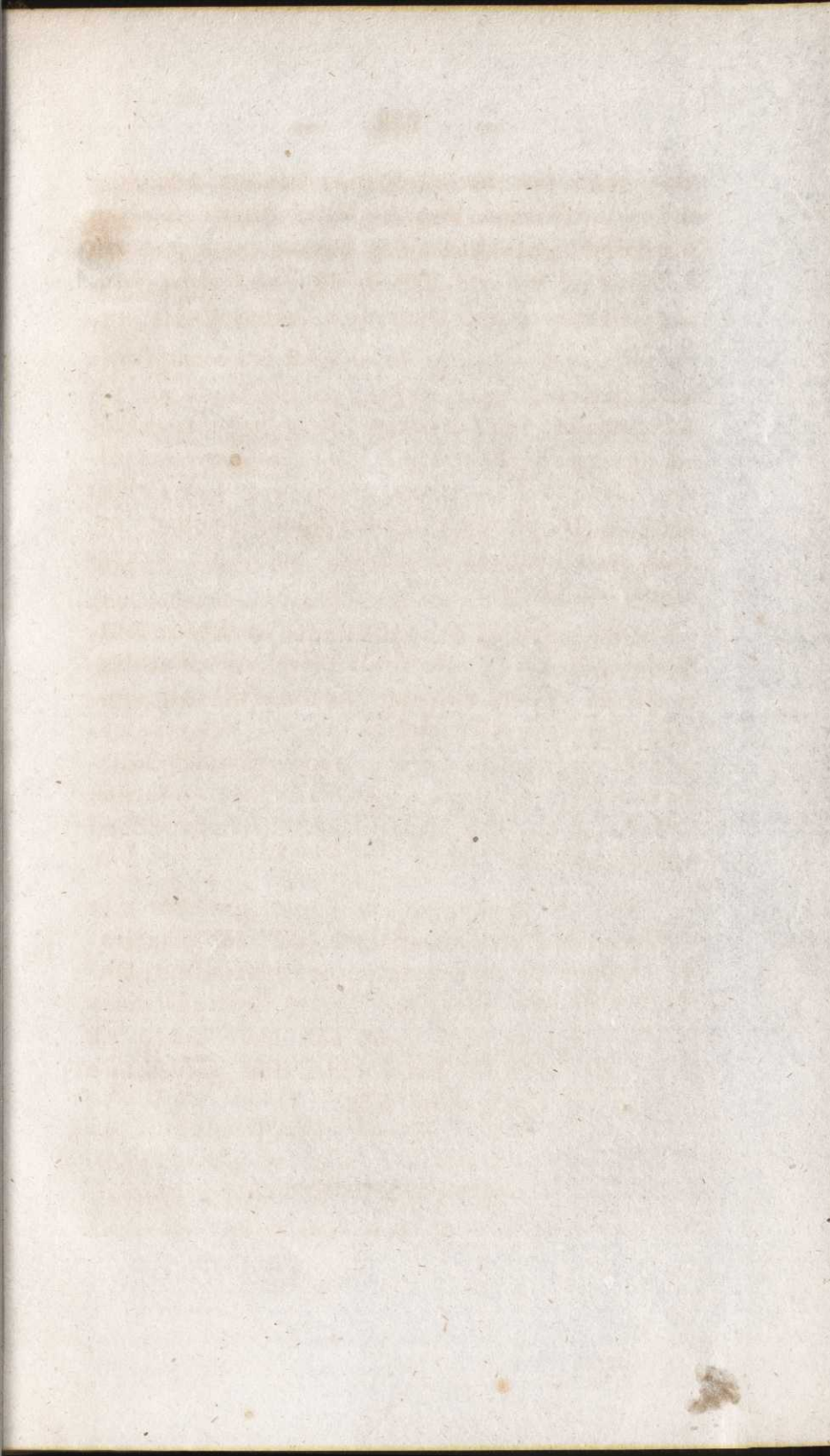
Mekaniskt tog hon lampan i handen och smög sig med varsamma steg in i Valdineau's rum. Han slumrade lugnt; hon lyste honom i ansigtet och nedsönk på knä vid hans bädd, under det hennes darrande läppar suckade: "Förlåtelse!"

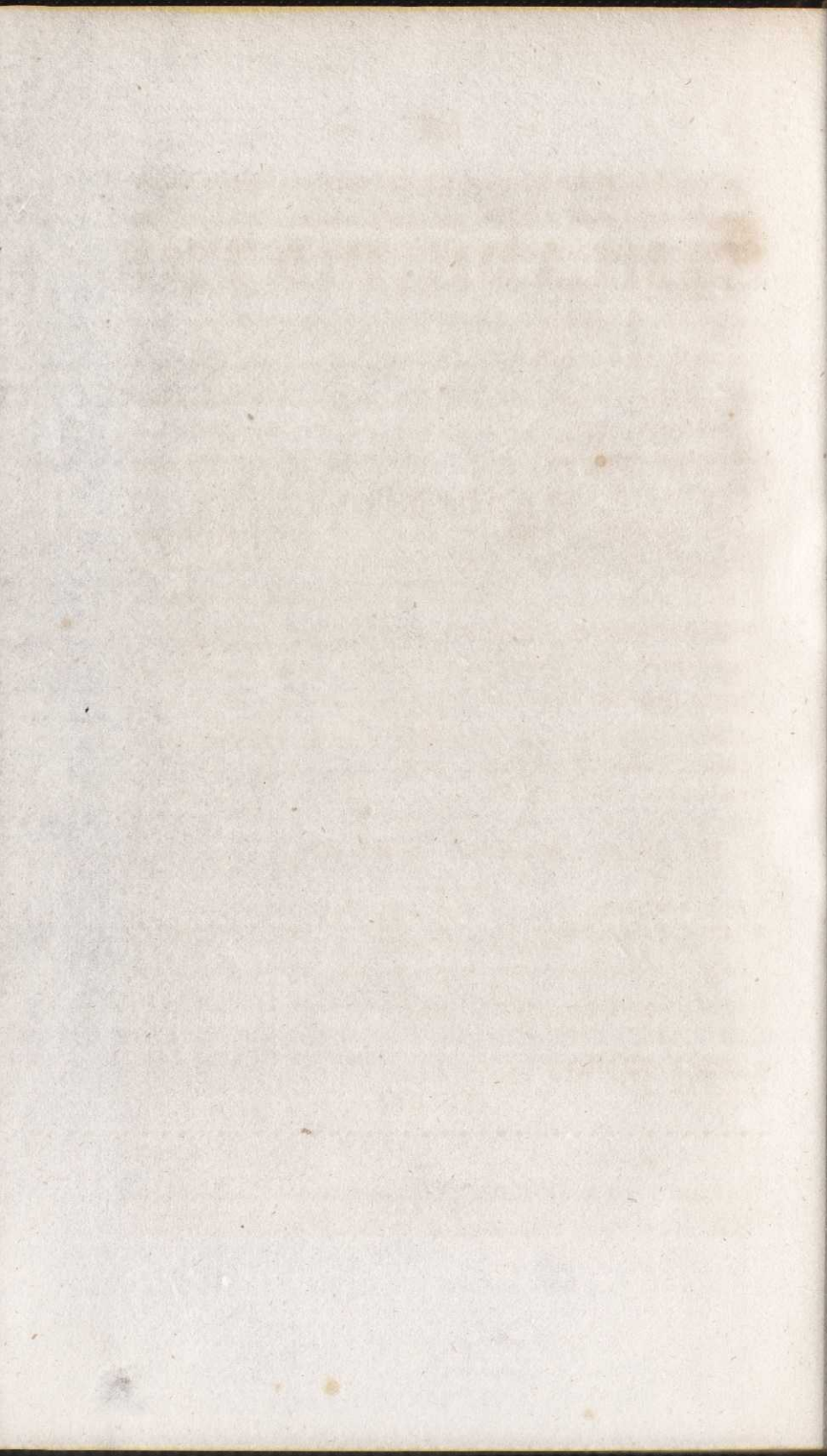
Det tycktes, som en salig dröm omsväfvade hans själ med ljusa vingar, då han ännu sofvande utropade: "Se! hvilken härlig palm med gröna, glänsande blad uppskjuter, ur marmorgolfvet, öfver oss! — Cunigunda, jag har förlåtit dig." — Då sönk Cunigunda i hans öppnade armar, och i samma ögonblick upphörde hennes hjerta att klappa.

Omslingad af den kalla armen, vaknade Rid-daren, och så! på de förut förvridna anletsdragen hade själen, vid uppvaknandet till evig sansning, tryckt sitt himmelska insegel, och ett åter-sken af ungdomens lugna, leende skönhet hvilade deröfver. Valdineau igenkände åter sin fordna älskade Maka, och öfvergöt det saliga anletet med förlåtande tårar.

Han lät uppbygga ett öppet grafchor mot södern, invid sina stamfäders graf, och planterade derinom en skön palm, som sträckte sina glänsande blad öfver grafven. En af Gertruds söner blef arfvinge af hans namn och hans borg, då han sjelf gick till hvila under den grönskande palmen vid Cunigundas sida.

SAMLADE DIKTER

AF

Euphrosyne.

ANDRA DELEN.

Örebro,
N. M. LINDH.

1832.

STATE OF NEW YORK

IN SENATE

JANUARY 1881

REPORT

OF THE

COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE

1881

Innehåll.

Lyriska Dikter.

	Sid.
Pennan	3
Sång till Känslan	4
Sången och Sorgen	6
Rizzio	8
Till min Luta	12
Bön	14
Hjertats Tillflykt	15
Hjertats Dikt	17
Minvanas Klagan	21
Nina	24
Lidner	29
Fantasi	30
Sapphos Klagan	34
Liljan och Spindelnätet	38
Helsningen och Alen	40
Vår och Kärlek	44
Jag flyr till Dig	47
Farväl	48
Jag blir hos Dig	50
Thildas Morgondröm	52
Mitt bästa Poem	53
Din Kärlek	55
Midsommars-Drömmen	56
Sommar-Dagen	58
Höst-Betraktelser	61
Vinter-Sång	63
Maj	65
Blomster-Glaset	67
Jungfrun i det Gröna	70
Nattfiolen	71

	Sid.
Liljan	75
Amaryllis	77
Sensitiv	79
Heliotropen	80
Fågelburen	81
Trasten	83
Bofinken	84
Den Gamle Örnen i Bur	87
Lärkan	90
Falken	93
Grafskrift öfver min Siska	94
Guldbiets Begrafning. (<i>I anledning af en Tou-</i> <i>konstnårs död.</i>)	96
Jägar-Visa	101
Jägaren och Flickan	103
Den Sextonåriga Ebbas Roman	105
Vårlängtan eller Ebbas första Kyss	107
Linus Melancholi	111
Amor Jul-Attrap	112
Barndoms-Minnen eller Resan till Tanten	114
Mosaik-Tafla från Mosebacke	118
Cither-Spelaren	122
Vid Dramatiska Theaterns Brand	125
Vaggvisa, <i>tillegnad H. K. H. HERTIGEN AF SKÅNE</i>	127
Nannas Vandringsönskan	130
En Blick ger Fridens Helsning	131
En Bönsuck	132
Min Morfars sista Afton	133
Nyårs-Natten	137
Lyktan	139
Kolarflickan i Skogen	143
Kolarflickan på Herrgården	145
Högtidsqvällen	148
Frukt-Månglerskan med Tapperhets-Medalj	151
Vallgossen	154
Sädesbandet	156
Skön Botild	159
Mimmis Porträtt	161
Farmors Porträtt	163

	Sid.
Den stackars Anna eller Molltoner från Norrland	167
Hymn på Midsommar-Dagen	170
Jul-Morgonen	172
Minne af vår första Nattvardsgång. <i>Till en Ungdomsvän</i>	175
Dödens Myrten	177
Barnets Lära om Stjernorna	179
Grafven	181
Cypressernas Yaggsång	183
Solnedgången eller Minnets Aftonvisa	185
Ödmjukhetens Lof	188
Till C***, <i>Naturreligions-Bekännare</i>	190
Till Brukspatronen och Riddaren C. J. Adlervald	192
Vid Dess Graf	195
Till en Tonkonstnär	197
I Professor Fahlcrantz' Attelier,	198
I en Jorsalafarares Stambook	201
Till Sophia, på hennes förrlofningsdag	202
Cartesji Hufvudskål	204
Idealet eller Raphaëls Dröm	206
Jesus-Barnet	209
Jesus och Jacob som Barn. <i>Legend.</i>	212
Sanct Ragnbild. <i>Legend.</i>	214
Romfars Källa. <i>Legend.</i>	219
Jul-Ljusen	222
Tvillingarna	224
Tiggars-Gossen	226
Vikings-Tärnan	228
Alrik och Hildur	233
Skattgräfvaren och Brudsmycket	239
Wilhelms Harposlag	246
Lapp-Flickan	249
Maria Eleonora	253
Kampeberget	256
Ebbas Önskan. <i>Tillegnad Kongl. Hof-Secrete- raren Karsten.</i>	259
Skuggan	261
Spegeln, <i>Visa.</i>	263

Vinter-Blomman	Sid. 265
Erotikon. <i>Imitation efter Chlotilde.</i>	266
Stjernorna	268
Miniatur-Teckningar ur Professor Sandbergs Galleri	270

Parabler.

Publik och Författarelott	279
Babels-Tornet	281
Uppfostran	283
De höga Platser	284
Det bästa Sättet	285
Inkräftaren	286
Egoisten	287
Lyckans Tempel	288
Det satiriska och det fromma Sinnet	289
Det ömtåliga Sinnet	290
Det goda Rådet	291
Det högsta Priset	292
Snille och Medelmätta	293
Högmodet	295
Mängden	296
Poesi utan Känsla	297
Allmän Klokhet	298
Recensenten	299
Dagbladet	300
Perl-Fiskaren	301
Himla-Barnen	302

LYRISKA DIKTER.

2:dra Del.

A

LYRICAL DIRECTOR

A

Ed. A. DeL.

PENNAN.

När Vårens melodika hördes i lunden,
Och Flora sig prydde till festliga stunden,
Jag lyssnade glad till de himmelskas röst;
Jag ville, af blommornas blickar, de milda!
Förstå hvarje tanka, och djupt i mitt bröst
Ett språk af de helga symbolerna bilda

Då nalkades vänligt en glänsande svana;
Hon tycktes den längtande tjusningen ana,
Och sänkte på stranden, från ljusrymdens haf,
Din målande pensel! Af glädje och smärta
Du blandade teckningens färgor, och gaf
Åt Sångmön en speglande bild af mitt hjerta.

Du föddes, du växte på flyende vingar;
Min tanke ock stundom förmäten sig svingar
Med dig opp till stjernornas skimrande här;
För kärlekens blick med din kosa du visar
Hvar känslornas saliga hemlighet är,
Den himmel, som ljuft du för saknaden prisar.

O, Diktningens Sylf! skall du våga dig närma
Till främmande hjertan, med enfald och värma,
Ej anande något, som offret försmår? —
Ja! hoppas, om konsten dig än skulle felas,
Att menlös och fri, liksom barndomens vår,
Din lek dock af likstämda sinnen skall delas!

—mcom—

SÅNG TILL KÄNSLAN.

O Själens blomma! först af Skaparns tanka
Gömd inom evighetens dunkla knopp!
Hur' mildt du doftar på din friska ranka,
Väckt af hans kärlekstår, ur slumren opp!
Ditt hem är hjertat. Varma englavingar
Dig skydda der, vid hoppets morgonsol,
Och kring Naturens alla barn du slingar
En helig krans, som når från pol till pol.

Blif du min Sångmö! I ditt inre vårdar,
Sjelf engel, du det Skönas himlabrand,
Och kring dig sväfva, genom Diktens gårdar,
Förtjusta minnen från ditt fosterland.
Låt sången eldas af din skära flamma,
Du stråle från Guds egen kärleksfamn!
Du lärde ju min späda tunga stamma
Det första hulda ljud: min Moders namn?

Du var min första bön till himlen buren,
Du var min barndomsvän, min ungdomsvår;
Din aning, outsäglig i naturen,
Af alla språk det skönaste förstår.
Ett eget välljud, som för hvarje fråga
Har fått en röst, förtroligt underbar,
Du flyr, förklarad genom ögats låga,
Från bröst till bröst, med blida gudasvar.

För dig ej Vårens gud förgäfves kläder
I himmelsk ungdom hvarje skön gestalt;

Med barnslig fröjd du i hans famn dig gläder
 Och hör ett hjerta klappa öfverallt.
 I vindens suckning, och i flodens vågor,
 I fågelns drill, i lundens sakta sus,
 I ängens blomsterprakt, i solens lågor,
 Du ser din egen verld vid eget ljus.

Så oskuldsfullt i lifvets maj du strålar
 Likt dalens lugna källa, klar och mild,
 Som i sin öppna spegel troget målar
 Med flärdlös sanning hvarje närmad bild.
 Snart skall du dock från sällhetsdrömmen vakna,
 När misströns moln din himmels hvalf betäckt,
 Och sörjande de ljusa englar sakna,
 Mot hvilka du din famn så vänligt sträckt.

När menskors kalla löje dig förskjuter,
 Och intet hjerta lyssnar till din röst;
 Förtärd af qual, lik Sensitivan, sluter
 Du ock för dem ditt stumma, veka bröst.
 Hon fick ju namn af Dig? Lik blomman höjes
 Din skönhet ock af tårens arla-regn;
 Som hennes krona, Du ock ödmjukt böjes,
 Blygt trånande till Ljusets milda hägn.

När aftonrodnan bådar nattens timma,
 Du njuter glad en högre verlds förbund;
 Då glänsande ses trenne stjernor glimma:
 Tro, Höpp och Kärlek, från Guds tempelrund.
 Din suck är bön, ditt inre heligt bäfvar;
 Du ilar på Odödlighetens stig. . . .
 Och, höjd af Dig, från jorden själen sväfvar,
 Det Evigas mysterium, med Dig!

SÅNGEN OCH SORGEN.

O Sångens Ande! säg, hvar skall jag ana
Din boning? Tankan djerf, i flygten snar,
Vill hinna ofvan ljusets blåa bana
Den verld, som evigt välljud ordnat har.
Är du nog hård, att mig i fjerran svara:
"Din sorgsna själ kan ej min boning vara!"

Nej! ren du är, af englars ursprung buren;
En fläkt af Gud i hvarje jordiskt bröst.
Från dig till lån sin glädje har naturen,
Ty kärleken dig lärt sin himlaröst.
När Skaparn satte gräns för jorderingen,
Då sönk du från hans barm på silfvervingen.

Och känslan väcktes: paradiset dufva
Sin tjusning tolkade i menlös fröjd.
Kring fälten ljöd en hymn från hvarje tufva,
Och andar svarade från klippans höjd.
Du hördes ömt i balsamvinden tonä;
Hvar blomma då slog ut sin sälla krona.

Och Skaparn hvilade på sjunde dagen,
Sitt verk han glad i jord och himlar såg;
Till morgonsolen, nyss ur chaos dragen,
Din lyra vingad flög på ljusets våg.
När klangen molnets blåa mantel rörde,
Log Jehovah: sin egen röst han börde.

Dock snart förbredde sig ett midnattstöcken
Med vredens åska öfver Edens glans:

Nu Sorgen ensam satt i lifvets öcken,
 Och band i tårar dödens bleka krans.
 Då räckte Du åt Sorgen brodershanden,
 Och söng bland stormarna på ödestranden.

Och, lyssnande, nu stilla hördes brusa
 Det vilda haf liksom en svanesång;
 Och skogen lärde mildt i suckar susa,
 Och lund och floder söngo på engång:
 "Din längtan, Lif, må sig från mullen häfva,
 Med sångens vingar öfver molnen sväfva!"

Då kände människan sig styrkt och lugnad
 Vid evighetens hulda återklang,
 Och lik en stjerna fram, till jordens hugnad,
 Ur himlens azur hoppets lilja sprang.
 Då log för första gången Sorgens engel,
 Och stödde sig mot liljans trogna stengel.

O Sångens Ande! låt dess fackla tindra,
 Der Sorgens hand mig för på enslig stig!
 Snart på min graf blott daggens tårar glindra,
 När soln ur österns flamma höjer sig.
 Låt då en blomma, ur mitt hjerta sprungen,
 Af vårens lena vestan bli besungen!

R I Z Z I O.

Jag vet ett land, der Ossians harpa hvilar
 Bland forntidsbragder i sin tysta graf;
 En Ynglingsvålnad på dess klippor ilar,
 Se'n afundsolkén honom döden gaf.
 På minnets grus hans andestämman klagar,
 Och matt från lutan hörs *Marias* namn —
 Då nattens storm bland dunkla skyar jagar,
 Ur molnen skymtar fram hans bleka hamn.

I känslans vår gick Rizzio med sin luta,
 Sitt fadersarf, till fjerran länder förd,
 Att sångens fröjd i ädla sinnen gjuta,
 Och hvar han kom, blef troubadouren hörd.
 Ej mera såg han le i rosenfärgen,
 Ej i orangens guld, sitt fosterland:
 Han satt en främling på de Skottska bergen,
 Der forssen dånade mot klippestrand.

Kring Rizzios öppna liljepanna lekte
 De svarta lockarna för vindens våg,
 Då sångens gud med lätta vingar smekte
 Den milda sorg, som i hans öga låg.
 Så bildskön tycktes hans gestalt förklara
 Den harmoni, som i sitt bröst han bar;
 Dock vill den helst i ljud sig uppenbara,
 Ty smärtan i sin tolk en vällust har:

”O, sväfv för min själ, i minnets dager,
 Italias himmel, evigt ren och blå!

O Sångens hem, din krona är af lager,
 Och konstens bilder i ditt tempel stå.
 Dock — aldrig åter ser jag tornen blänka
 I purpormolnen öfver Tiberns strand,
 Ej vattensprången sina perlor stänka
 Med bruten glans i aftonskimrets brand.

Men — till sitt hem i börens suckar stiger
 Hvar känsla, renad, som en silfverton;
 Och dikten hvarje lund till eden viger,
 Och finner öfverallt sin blomsterthron.
 Hell dig, o jord! hvars höga fjällkust talar
 Så underbart om flydda sångers vår!
 Hell dig, du kämpevakt kring Zelmans salar,
 Hvars harpoklang mig ljuft, fast sorgligt når!" —

Så Rizzio söng. I skogens hvalf det höga,
 Från häll till häll, gaf nejden återljud,
 Då hastigt, bländande, för vandrarns öga
 Maria, skön som fordom Salgars brud,
 Med kograd skuldra genom dalen sväfvar,
 Lätt som en dofhind öfver daggens flod,
 Och lockad af den klang från klippan bäfvar,
 Snart tjuserskan vid Rizzios sida stod:

"Kring Stuarts Ättling sångens rosor spira
 O, främling! ej i forntidsglans, — likväl
 Hon bjuder dig till fädrens borg, att fira
 Den Gud, du offrar blomman af din själ.
 Ditt språks musik från oförgätna länder
 Har minnets välljud, — näktergalens lön
 Kan äfven bo på dessa klippestränder:
 I Norden ock är qvällens stjerna skön!

Dock vet, en gång, var mig ett rike ämnadt
Mer härligt än en fjällbygds ödetrakt *):
Vid Seinens strand, som jag med tårar lemnat,
Jag herrskade med hjertats tjusningsmakt.
Ej bland ett folk, i stammar deldt, förvildadt
Af inre strid, min ungdomsvår förfliöt,
Nej! allt hvad nöjet i förfining bildat,
Bland snillrikt glada barn jag ymnigt njöt.

När poesien i lifvets bättre stunder
Mig öppnade sin hulda aningsverld,
Åt kärleken, naturens helga under,
Jag ägnade min lyras offergård.
Men tyngre hvärf än snillet's gudalåga
Snart anförtroddes åt min svaga vård! —
Nu är, o främling! ock min rätt att fråga:
Hvi öfvergaf du söderns rosengård?" —

Så Rizzio hörs: "Ju sångens flygting svingar
Fri, som den rymd der han sin lustfärd gör:
Ett gladt allegro än i palmen klingar,
Än Nordens fjäll hans milda klagan hör?
Af Skönheten på thronens höjd benådad,
Af Dig, o Drottning, med en bifallsblick,
Jag nått mitt mål! — Ledstjernan fjerran skådad
I verkligheten högre fägring fick." —

Till hofvet Rizzio kom. Men sångens drömmar
Ej trufdes helt i praktfull kungasal.

*) Maria, uppfödd sedan sitt sjetten år vid Franska Hofvet, blef förmäld 1558 med Frans II, Dauphin af Frankrike; men denne Prins dog i blomman af sin ålder; och med titel af Skottlands och Englands Drottning återvände Maria till sitt fädernesland 1561.

Ett enda hjerta dock för Rizzio ömmar,
 Ett enda hjerta anar Rizzios qual.
 Först när en tår, till hälften fallen, röjde
 Den eld, som i Marias öga brann,
 Djerf hyddans son till thronens blomma höjde
 Sin tjusta blick, — och hvarje gräns försvann.
 O, kärlek! säg, när kring de 'Två du sväfvar,
 Ej vikande för någon makts befäl,
 Hvi Du för Rizzios unga dagar bäfvar
 Den stund, då kyssar gjuta själ i själ?
 Kringsmygande i borgens lönnhvalf lyssnar
 En glömd Gemål, som uppå jungens hed
 Ett lodjur, först när dagens hvimmel tystnar,
 Blodgirigt störtar sig på rofvet ned.

Skrämd näktergalen slöt sin hymn i lunden,
 Nattfogeln ensam dödens budskap bar;
 Blek Cynthia såg den brudligt sälla stunden,
 Som ock till hämdens fröjd utkorad var,
 När Darnley*), hemsk, med straffets dolk beväpnad,
 Af natten dold vid Fröjas läger stod. ...
 Snart Mördarn skådade, med Macbeths häpnad,
 Sin hand för evigt stänkt af offrets blod.

En bildstod lik, i södern kärligt sluten
 I yppig fägring af en rankas arm,
 En gudayngling än i dödsminuten
 Låg Sångens Älskling vid Marias barm. ...
 Hon ensam sparades för grymma öden! —
 Ger aldrig purpurn rätt till sällhets namn?
 Gläds Rizzio, gläds! för dig en fröjd blef döden:
 Han var ditt lif, han var Marias famn.

*) Marias andra Gemål.

TILL MIN LUTA.

I sorgens hem, o väna Luta! klinga
 En mild accord, som döfvar qvalets ljud;
 Högt ofvan töcknen låt min ande svinga
 På klarnad sky till harmoniens gud!
 Hvem stämde dig för glädje, som för smärta?
 Hvem gaf dig känslans röst? I detta hjerta
 Din ljufva klang var, från min lefnads vår,
 Min tröst i skymning och mitt hopp i ljusning:
 Du Näktergal, som ej din egen tjusning,
 Ej sjelf din stämmas salighet förstår!

Ju mera kretsen sluts för lifvets drömmar,
 Ju närmare jag sluter mig till Dig;
 Och när ditt gensvar för min klagan ömmar,
 Flyr själen säll från stoftets dunkla stig.
 En *inre* verld den *yttre* lätt försakar,
 Då fridens engel i dess tempel vakar;
 Och tyst, och tålig vid mitt ödes dom,
 Jag höjer blicken öfver jordens hvimmel,
 Och bär inom mig sjelf den känslas himmel,
 Som utgör ädla själars helgedom.

O, var ett echo af min dolda trängtan
 Till ljusets hem i själens fosterland!
 För kärleken förklara hjertats längtan,
 Och byt dess boja till ett blomsterband!
 Ja, klingen evigt, klara silfversträngar,
 Att minnets suck med känslans tår sig mängar,

Att saknaden i blida drömmar ler!
 Då glömmet jag min plågas långa dagar;
 Lik svanen, då på enslig strand han klagat,
 Säll af det svar, som endast klippan ger.

I ensamheten af min gömda hydda
 Är Du den vän, som ej förskjuter mig;
 Du sjunger om de dar, som äro flydda,
 Och hvarje hågkomst får en tolk i dig.
 När du för barndomsfromma sinnet spelar,
 Min lefnads natt i glesa moln sig delar,
 Och fjerran dagas Elyséens rand;
 Der hvilat Hoppet sina trötta vingar,
 Och med en krans, som han af liljor slingar,
 Mig vinkar gladt den kända engels hand.

En gång, när ögat, djupt i tysta mullen,
 För vårens fröjd och solens blick är släckt,
 Ljud än en sång, i linden öfver kullen,
 När lärkan stämmer opp sin morgonväkt!
 Mer ljuft, än eolsharpan, sjung i qvällen,
 Om någon Vän besöker gröna cellen,
 Och vittnar, hvad mitt brystna hjerta var!
 Då skall min ande susa öfver ängen,
 Och klangen, darrande i sista strängen,
 Ge åt hans trogna gärd mitt sista svar.

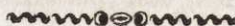

B Ö N.

Med ljuset, som från fästet bryter,
En stråle i mitt hjerta gjut!
Din kärlekseld i rymden flyter,
Och vecklar minsta blomman ut.
Med blicken af Ditt fadersöga
Se ned till stoftet, från det Höga,
Och se ditt barn af plågor tärdd!
Ditt altar var väl städs mitt hjerta:
Men när, i storm af fröjd och smärta,
Var offret Dig, o Herre, värdt?

Dock, vill det svaga sinnet vackla
På nödens brant, vid profvets höjd,
O! må en trofast andakts fackla
En gnista från Din himmels fröjd,
En flägt ifrån Din anda sända,
Ett bloss inom min vilja tända,
Som skyddar hjertats sanna väl!
Må helig tro och helig värma,
Ack, till Din stjerneboning närma
Din dotters djupt betryckta själ!

I känslans rena offerlåga,
Som vårens morgonrodnad klar,
O, låt ett barnsligt hjerta våga
Att nämna Jehovah sin Far!
Vid Korsets fot den svaga böjer
Sitt knä, och upp till himlen höjer
Sitt öga från en ödslig jord.
I världens Allt så mildt förklarad,
Af tingens lofsång evigt svarad,
Din nåd för mig ock blifve spord!

HJERTATS TILLFLYKT.

Om ödets ström bland branta klippor ilar
 Och sorgens dimma höljer lifvets stig,
 Gifs dock ett stormfritt tak, der hjertat hvilar,
 Ett barndomshem, som aldrig sluter sig.
 Dit höjer jag min blick i tårens timmar,
 Då aftonstjernen mellan molnen glimmar;
 Och klart jag templet med dess palmer ser.
 Der helgar sig min tanka och min vilja,
 Och själen, hvit som dalens unga lilja,
 Än ren och öppen emot himlen ler.

Ej denna Himmel oss till slafvar bildat,
 Han gaf oss alla Viljans fria lag;
 Ej hjertats fält blef ämnadt, att förvildadt
 Hos ägarn ligga, utan skörd och dag.
 Må då, i hvarje stund af sommarvärma,
 Till oförgänglighetens lif sig närma
 Hvert frö, som såddes af Naturens hand!
 De blommor, som det bär, skall väl min smärta
 Förgifta dem? skall frosten nå mitt hjerta,
 Förrän det pröfvat all sin lågas brand?

En skatt förborgad är i Ljusets källa;
 I snilletts alster, som i evigt lopp
 Ur hennes rika gyllne ådror qvälla,
 Hon bjuder oss odödlighetens hopp.
 Till stjernor gjutas der dess brutna strålar,
 Naturen i förnyad glans sig målar
 Och famnar Konsten, i ett sällt förbund.
 I ensamheten af min tysta boning
 Är denna verld mitt lidandes försoning,
 Och för min syn står paradiset lund.

O! blott jag lyssnar till en röst derinne,
 Liksom en harpoklang på vinden förd,
 Så glesnar smärtans töcken i mitt sinne,
 Och känslan vet sig af ett echo hörd.
 Ett samljud vaknar då i all naturen,
 Och verklig blir, till låga hyddan buren,
 Hvar helig dröm. Ack! till mitt hjerta tryckt
 Är hvarje hand, som tecknat snillets pregel
 I fantasiens rika bildnings-spegel,
 Vid Sångens slag, vid Tankans gudafligt.

Jag häpen ser Castalias klara vågor,
 Lyst blott af månans blick, så blyg och rädd;
 Dock, lifvad af mitt hjertas glada lågor,
 Jag nalkas ock den Huldans blomsterbrädd.
 Blott vårens förstling dristar handen bryta,
 Den späda Anemonen; tårar flyta
 Som daggens perlor på dess hvita blad;
 Men, under ödets hot och dunklets möte,
 Jag trycker blomman till mitt varma sköte:
 Jag fick dock *Ett*, af allt hvarom jag bad!

Månn' denna enda tröst min själ försonar
 Med hvarje bön, som ödet gäckat har?
 Ja, hörbart ju inom mitt hjerta tonar
 Den harmoni, som ger min fråga svar.
 På vilda fjäll må nordans stormar ryta!
 De skola ej min själs musik förbyta:
 Jag vet, en himmelsk vår skall dock en gång
 Kring Psyches bröst med lätta vingar spela,
 Och dimmans flod i purpurnoln sig dela,
 Och svanen sjunga lifvets morgonsång.

HJER-

HJERTATS DIKT.

Oändlighetens Barn! hvem kan förklara
Din gåtas ord? När känslan i ditt bröst
Sitt guda-ursprung lärt att uppenbara
I viljans renhet, i det godas röst,
Då klarnar tidigt för ditt längtansöga
En strimma af ditt hemland i det höga,
Och från den verld, der du ett svar begär,
Hvar glädjens dröm ett himmelskt budskap är.

Ungdomshjerta! fläta kransen
Af din lefnads blomstervår.
Stunderna i glada dansen
Flyga bort i Helios' spår.
Dock — må deras fröjd förblända,
Och din phantasi fullända
Taflan, der hvar bild du ser,
Du din inre skönhet ger.

Der måla sig de ljusa underlanden,
Dit Kärleken med Psyche flyktad är,
Och Tankan, en Zephir, dig re'n till stranden
Af blomsterön i vakna drömmar bär.
Hvad milda fläftar kring din luftfärd susa,
Att hvarje andedrag med fröjd berusa,
När hoppets sylph ditt lif, i hvar minut,
En saga lik, idylliskt smyckar ut!

Lyssna, lyssna! Englavakten
Från de flydda barndomsår
Sjunger än för dig, och takten
Sällt till melodin du slår:

Renare, än vestanvinden
Nyfödd ros med vingen rör,
Oskuldsanden öfver kinden
Sina blyga blommor strör.

I hjertats fibrer, liksom strängar, stämda
Af Skaparns hand, hvad saligt välljud hörs!
Ej äro tonerna med ord benämnda,
Ty himlens språk ej uppå jorden förs;
Men vingade, som vårens fjäril, flyga
Ljusalferna ur bojans band; att smyga
Sig i en funnen syskonblommas famn,
Elysiskt hviskande förbundets namn.

Svärma, svärma! Du har funnit
Edens första tusenskön,
Och med kronan, som upprunnit
Vid Cherubers morgonbön,
Sväfva, ofvan molnen buren!
I ungdomlighet naturen
Ett symboliskt språk dig lär:
Lifvets poesi det är.

O, Kärlek, själarnas förklaring! brinner
En evig sol ej för din tjusningsblick?
För dig den hotande Cherub försvinner,
Som vård om salighetens himmel fick.
Är jorden ock för arm, att flamman nära,
Väl dig! du dock betydelsen fått lära
Af lifvets dröm: — förklingande, en gång
Du hört ett anslag af Seraphers sång!

Klaga, klaga! Näktergalen
Helst i lundens skymning bor:

Liksom han, de tysta qvalen
Du åt hoppets rymd förtror.
Så af tårar, bittra, sälla,
Skall det godas helgonkälla
Springa opp, — der minnet ser
Hvarje bleknad bild, och ler.

I sorgens natt, när moln din sol betäcker,
Djupt i ditt inre dina blickar bär:
Hvem vet, hur' långt sig malmens ådra sträcker,
Förr än han sjelf i bergets schakt det lär?
Du ande i mitt bröst! en skatt du hyser,
Som, likt Aladdins lampa, dunkelt lyser,
Men trollar fram, när lyckans hjul står still,
En underverld, som ej hör jorden till.

Nalkas, nalkas! Gud derinne
Bor, och tempeldômen är
I ditt brösthvalf, om ditt sinne
Ärar Herrens afbild der.
Klara stjernor, än ej kända,
Gå, vid börens offer tända,
Upp för dig: vid deras sken
Dagas hoppets morgon re'n.

Är hjelten, som en segerfest bebådar,
Mer säll än du, när vunnen är en strid
Inom dig sjelf? Den blick, dig genomskådar,
Dig öfvergjuter med sin himlafrid.
Osynlig är din genius tillstädes:
Med dig han gråter och med dig han glädes:
Din är hans kyss, när morgonsoln uppgår,
Din är hans blick i aftondagens tår

Längta, längta! Trons insegel
 Bryts på grafvens tysta mund.
 Dunklare i flodens spegel
 Gjuts hvar bild i qvällens stund.
 När din sol åt vestern skridit,
 Dock ej fåfängt här du lidit,
 Om i fadershemmet då
 Sist du vågar klappa på.

Du blodskrift i hvart bröst, som Mästarn gifvit
 Sin lärling, då till okänd ort han for: —
 I känslan Han sitt Evangelium skrifvit,
 Åt samvetsrösten varnande förtror
 Han Lagens taflor. Vexlande än ljuder
 Du, æolsharpan lik, än skräckfullt bjuder,
 En thordöns stämman, som förkunna vet,
 Att Mästarns valspråk heter: *evighet*.

Väl, när sist du öfverlåter
 Skriften, om den läslig är!
 Offereld, till himlen åter
 Flyg, och altaret förtär!
 Jordan ej din syn begränse,
 Och med hvita vingar glänse
 Engeln, i sin helga skrud,
 Som bär flamman hem till Gud!

MINVANAS KLAGAN.

På Morvens fjällkust ensam satt Minvana,
 Ljuft rodnande i hoppets sälla dröm:
 Med blicken ilande på ljusets bana,
 Åt rymdens fjerran dunkelblåa ström.
 Långt ut på hafvet, som i vågor svallar
 Vildt rytande mot mossbeklädda hallar,
 Hon såg en vall af skimrande gevär,
 Såg Fingals flotta öfver böljan tåga,
 Och sköldarna, i solens brutna låga —
 ”Min Ryno! Ryno! är du äfven der?”

Till fosterbygdens klippor åter ilar
 Från stridens vapengny en tapper här;
 Minvanas blick på hvarje kämpe hvilar,
 Men ibland dem ej Ryno skådad är!
 En fråga på de bleka läppar sväfvar;
 Den dör, då hjertat af sin visshet bäfvar ...
 Hon frågar ej! — De svara nog ändå,
 De sorgsna blickar, man till molnen sänder —
 Den bygd, der lifvets eld sig återtänder
 Och hjeltars ljusa förste-hamnar gå.

”Är Fingals Son på Ullins slätter fallen?
 Stark var den arm, som honom öfvervann!
 Hans växt var stolt, liksom den unga tallen
 På Conas berg; en blix i ögat brann.
 Är denna stråles fagra glans förkolnad?
 Låt mig då se din höga andevålnad

I molnens silfvermantel svepa sig!
 Min Ryno! säg mig blott ett ord i vinden,
 I qvällens susning, öfver bleka kinden
 Sänk dig i flägten ner, som kysser mig!

Ve mig! jag är allena; stormen brusar
 I rymden, lik mitt hjertas vilda qual.
 I gräset öfver Morvens kullar susar
 Din röst ur fjällen, ifrån dal till dal.
 Må vinden fritt i mina lockar spela,
 Han ensam skall min gråt, min klagan dela
 Och lätt bevinga vandrarinnsans staf —
 Min suck ej länge dock med stormen blandas,
 Min morgonrodnad snart hos Ryno randas;
 Hur' ljuft, att slumra i min Rynos graf!

Minvanas kärlek nu i natten hvilar,
 En blomma, ryckt i stormens mörka flod;
 Ej mer till mig från jagten Ryno ilar
 Med hjeltesteg i glädtigt ynglingsmod.
 Med tystnaden är Rynos själ förtrogen! —
 Hvar är din båga? Ensam går i skogen
 Din trogna hund — Hvar är ditt blanka svärd?
 Ditt spjut, som ljugade i sommarvinden,
 Djupt sårande den rädda, snabba hinden!
 Hvar är din sköld, af blodets flamma tänd?

Ack! Fingals härskepp såg ditt hjertblod stänka
 I purpurdroppar ur din ädla barm;
 Nu i ditt trånga hus ej vapnen blänka,
 Och Selmas sång ej når dig, blid och varm.
 Förstumma, glädjens rop med morgonvinden:
 "Upp! spjutens höfding! redan nalkas hinden,

Upp! jägarn ilar genom dimmans flor" —
 Bort, morgonrodnad! gjut din glans i hafven!
 Djerf springer hinden öfver kämpegrafven,
 Der döden med min Rynos styrka bor.

Men till din grift, då sakta midnattsflägten
 I aspen susar, skall jag smyga mig,
 Att somna på din arm; och morgonväkten
 Skall se'n ej mera skilja mig från dig. —
 J Tärnor! jag ej edra lekar delar:
 När nästa vestan öfver kullen spelar,
 Då är mitt hjerta slutet för dess röst.
 Jag skall ej mera edra sånger höra —
 O, kommen ej, att hvilans slummer störa!
 Minvana sofver vid sin Rynos bröst.

N I N A.

*Jag vill ila, jag vill ila
Till min längtans hulda verld.*

ATTERBOM.

Ensam gick en Tärna,
Ledd af nattens stjerna;
Genom skogen vilda stormen röt.
Håret flög för vinden,
Tåren sänk på kinden,
Och förtviflan genom själen bröt:
”Hjertat föds, att blöda —
Lycklige de Döda!
Gifve Gud, mig grafven inneslöt!”

Sorgligt hördes orden.
Dignande till jorden,
Ser hon hopplöst upp mot stjernans höjd.
Då, vid månans fackla,
Syns en Gubbe vackla
Samma vägen fram, mot kryckan böjd.
Fattigdomen känner
Alltid sina vänner,
Och bekymrets delning är ej dröjd.

”Säg mig, goda Flicka!
Hvarför' tårar blicka
Ur ditt öga, bedjande, mot skyn?
Har då lifvets smärta
Redan nått ditt hjerta,
Qvalets gift förbleknat rosenhyn?”

Säg, hvarför' du klagar,
 Än i vårens dagar?
 Jag, i hösten, tror en huld Försyn." —

"Stormens vingar tystna;
 Hvila dig, och lyssna!
 Snart förtäljas kan mitt lefnadslopp.
 Vid min första timma
 Lyckan syntes glimma,
 Morgonen i purpurglans gick opp;
 Tryckt till Modersbarmen,
 Ledd af Fadersarmen,
 Ljuft jag jollrade min framtids hopp.

Växte, sprang och lekte,
 Hvarje blomma smekte,
 Än af ingen svekfull önskan tärd;
 Byggde hus i sanden,
 Dammar små vid stranden, —
 Dagens möda var af nöjet lärd;
 Satt på spiselhällen,
 Lyssnande, om qvällen,
 Lyft i sagans dunkla andeverld.

Tidigt hjertats aning
 Fick en högre daning:
 Själen lärde känslans harmoni;
 Samljud gaf Naturen;
 På dess fägring buren,
 Upp till Gud gick tankan, säll och fri.
 Men — när hoppet gäckas,
 När dess Jul-ljus släckas,
 Lifvets morgonsång är snart förbi.

Ljufva barndomsminne!
Sänk mitt trötta sinne
Än i det Förflutnas varma famn!
I naturens sköte
Kärlek var ditt möte
Englarnas, och salighet ditt namn.
Flydd är hulda drömmen!
Som en spån i strömmen,
Finner hjertat aldrig någon hamn.

Allt i grafven hvilar —
Snart jag äfven ilar
Återseendets och hoppets stig, —
Fattig, tröstlös vorden,
Utan Far på jorden;
Han i dunklets verldar döljer sig!
Inga makter skydda
Mer min fordna hydda;
Ingen vän der hemma väntar mig.

Är din blick förkolnad?
Sågs ej nyss en vålnad,
Som på stjernehalvvet sorgsen stod?
Ack! mig himlen sände
Min Alexis, tände
I hans sköna bildning ljus och mod.
Helig viljas låga
Styrde hans förmåga,
Och för dygden brann hans unga blod.

Se, vid vestra randen,
Brudkransen i handen,
Hur' han vinkar mig i vindens flägt!

Känner du ej tjusning
 Vid hans andesusning?
 Ser du skimret af hans himladrägt?
 Ninas själ är färdig,
 Än sin brudgum värdig;
 Nalkas englarnas och ljusets slägt.

Från de Helgas throner
 Klinga fridens toner:
 Kom! de hviska, till vår sälla strand!
 Aftonstjernan blinkar;
 Mellan molnen vinkar
 Mig, i silfverglans, en engels hand." —
 Så en suck hon sänder ...
 Själen återvänder
 Till sin urverld, till sitt rätta land.

"Ack, jag gamle arme!
 Herren sig förbarme
 Öfver hennes själ, den flyktat har!
 Hjertat hvilar stilla,
 Ingen hoppfull villa
 Detta brystna öga mer bedrar —
 Troheten dock målar
 Än, i bleka strålar,
 Öfver kinden, huru skön hon var.

Ner i lugna dalen,
 Vid den höga alen
 Skall jag bädda dig en blomstergraf;
 Stänkt af daggens tårar,
 Helsad, alla vårar,

Utaf sångare från andra haf.
 Mildt, du ömma Flicka!
 Solen der skall blicka:
 Men ditt hjerta lifvas ej deraf." —

Grafven han tillreder —
 Gömde flickan neder,
 Svept i mossa, vid sin tysta bön:
 Satt' en gran på griften;
 Under alla skiften
 Grönskar den mot himlen, rik och skön.
 Der en dufva klagar:
 Väntar, alla dagar,
 Kärlekens och troгна hjertats lön.

L I D N E R.

Känslan härdas ej i årens lopp;
 Sångarhjertan! tidigt J förblöden.
 Diktens blomma, fostrad här af nöden,
 Öppnar döende sin rosenknopp.

Näktergalen i cypressens topp
 Sjunger öfver grafven hjertats öden,
 Natten suckar, månan bleknar, döden
 Kläder sig i evighetens hopp.

Ofta flyr du, örnen lik från jorden,
 Ser, som han, din banas mål i solen
 Alltid trånande till ljusets barm.
 Åt din lyras minneskrans i Norden
 Gaf ditt snille, glödande vid polen,
 Hjertats purpur evigt skär och varm.

FANTASI.

Låt mig slumra, låt mig drömma
 Evigheten vid ditt hjerta,
 Och i kärlekens förtjusning
 Ana himlens paradis!

Timman ilar, låt mig slumra
 Stilla öfver evighetens
 Rosor, dem min bildning skådar,
 Dem min känslas vårsol fostrar!
 Spira de mot blåa äthern,
 Mot min andakts helga himmel,
 Växa de till labrynter
 Der min smärta sig förvillar,
 Godt! jag vill i dem förloras;
 Väck mig ej ur hjertats irring!

Må en purprad slöja skimra
 För min framtids skumma branter!
 Om dess färgor ock bedraga,
 Väl! jag alltid dock välsignar
 Handen, som dess förlåt målar,
 Handen, som bakom den döljes.
 Om ett afgrundsdjup mig hotar,
 Sätt en bindel för mitt öga;
 Men blott så, att jag ej anar
 Listen af en skonsam vishet!
 Säg, du älskar mig för evigt —
 Om mitt öra också dåras
 Af ett återklingadt echo!
 Säg det, och jag tacksamt prisar

Offret för mitt lugn af pligten,
 Offret af en mordisk sanning.

Då en sjukling ler i yrslan
 Under febertända drömmar, —
 Sväfvande i dödens armar,
 Redan lyft på molnens vingar,
 Sträckande sin famn tillbaka
 Mot de bilder, som än vinka
 Med en kärleksblick åt jorden:
 Vis ej honom bäreus kläde,
 Ej den hvita svepningsduken,
 Innan lampans sista skimmer
 Flämtat opp och evigt slocknat!

Lifvets lag ej klokt förklara
 För det fromma barnets sinne:
 Lemnadt i sin glada villa
 Låt det svärma, låt det leka,
 Låt dess granna bublor blänka!
 Färgen låntes ju af Ljuset,
 Af det helga, himlaburna? —
 Må då bildningskraften höjas
 Än till milda stjernors kretsar!
 Må då hjertat ännu tjusas
 I sin framtids klara spegel!
 Der en myrtenlund, i fjerran,
 Dunkelgrön sin skymning gjuter,
 Och den hulda Luna glimmar
 Darrande på silfvervägen,
 Och bland löfvens tysta hviskning
 Locka näktergalens toner,

Ack, till skönhet, ack, till kärlek,
 Ack, till himmelen och Dig!

Se! en Genius der kommer,
 Glänsande i fjärilsvingar;
 Vinkar dig, att utan fruktan
 Fatta späda barndomshanden,
 Följa med till palmekullen.
 Vänligt hviskar han: "Från höjden
 Skall du se din dal förvandlas;
 Nejden vidgas, lifvets rike
 Blir till fantasiens land.
 För ditt öga skall det skimra,
 Om du gömmer i ett trofast
 Hjerta hvarje helig syn.
 Hvarje dunkel gåta löses
 Af den evighet, som slumrar
 I din själ. Men var blott trogen!
 Annars plötsligt faller slöjan,
 Och du ser blott öde klippor,
 Kala hedar, der hvar blomma
 Dött i sandens heta hvirflar."

Då till kullens höjd vi hunnit,
 Hvilken reslig gudabyggnad,
 Hvilka strålande colonner!
 Gläds! du blickar Sångens tempel,
 Och ett altare i fonden.
 Flammar, med en offerlåga
 Skön som vårens gyllne skyar.

Knä-

Knäfall, tillbed! Strålen tändes
 Af den Evige — o, hoppas
 Att ej hvarje gnista slocknar!
 Lyssna till den höjda sången,
 Som i hvalfven återskallar!
 Hjertat klappar, sjelft ett välljud,
 Der, med harmoniens pulsslag,
 I ett haf af salighet.

Må då ej, till templets gårdar,
 Någonsin ett missljud hinna
 Från de fjerran kala slätter,
 Dem man kallar *verklighet!*
 Aldrig hvardagslifvets spira,
 'Tung som bly och kall som döden,
 Väcke oss ur sångens drömmar
 Eller slite hjertats band!

SAPPHOS KLAGAN.

Lifvets fröjd, hvad var du mera
 Än en drömbild, af mitt varma
 Hjerta målad? Du är skingrad,
 Såsom dagg på rosens krona,
 Der en fjärl, morgonstunden,
 Såg sin spegel, och försvann.

Underbart, o Minnets prisma!
 Gudarne i skilda sinnen
 Gjuta dina strålar in: —
 Rörliga, som molnen, sväfva
 De i Phaons själ, och byta
 Färgor hvarje dag . . . O! kunde
 Jag så gycklande ock leka
 Med min känslas morgondrömmar!
 Nej, ett altar i mitt hjerta
 Har jag invigt åt min Gudom,
 Kärleken. — O! må derinne
 Heliga orakel-svaren
 Af en högre tjusning klinga
 Lifvets sista offerhymn.

Från Sicilien, dit du flydde
 Undan minnets bleka vålnad,
 Kom en Vän, — och, Echo lik,
 Evigt sörjande sin älskling,
 Lyssnade mitt qvalda hjerta,
 Spanade mitt längtansöga,
 Såsom biet törstigt flyger
 Omkring blommans kalk; men fåfäng
 Var min väntan: ingen helsning,

Ingen dufva kom tillbaka
Med en minnets ros, att gläda
Enslingen i fjerran. — Ändtlig?
Djerf jag sporde: "Är han lycklig?" —
Orden bäfvade, som vinden
På cypressbeskuggad graf.

"Ja, re'n springa Hymens Genier
Opp i famnen af hans maka." —
"Hvad? de bära anletsdragen
Af Olympisk gudaskönhet,
Som jag tillbad? Helgerån
Ur mitt hjerta! — Ve! en annan
Gaf dem himlaformerna
Af oändlighetens urbild" ...

Evighetens gränsor sträcka
Sig omätligt genom lifvets
Öcknar, mellan dig och mig.
Ingen lager vexer mera
Uppå Lesbos' fagra stränder,
För att pryda Sångmöns lockar;
Nej! Föraktets Eumenider,
Stigna ur Tartaren, svänga
Dödens facklor kring min hjessa,
Och med ormars gift de såra
Detta bröst. — Ur Lethe's vågor,
Phaon! äfven jag vill dricka,
Dock ej, såsom du, en brudskål
Invid Hymens altare; —
Nej, min döds kalk vill jag fylla
Opp med tårar, tills jag ändtlig?

Offerkällan af min smärta
Till den sista droppan tömt!

Skall jag lefva att begråta
Sjelf min död, och i hvart solhvarf
Räkna sekler? Eller kanske
I en makas armar ljuga
Lifvets lif, och söfva qvalen,
För att drömmande än trycka
Phaons bild i stundens villa
Till ett dubbelt trolöst hjerta?
Nej, o! Kärlek, själens ungdom!
Den du gifvit Elyséens
Glädje, kan ej häda dig.

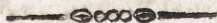
Vid den strand — der, vårens Psyche
Lik, jag skakar mina fjättrar
Af, med egen kraft, att hinna
Ljusets famn, — skall ej, o Phaon,
Offret af mitt trogna hjerta,
Som en re'n förbrunnen låga,
Tindra opp, en höstlig midnatt
Af ditt lif? Skall aftondaggen
På din bleka kind ej glindra
Vid erinringen om flydda
Dagars fröjd? Må några toner
Af min lyra genombäfvä
Rymden mellan dig och mig!

”Phaon! dig jag kallade
Till ett vittne af min äras
Morgonrodnad ... O, hvad sökte
Jag i sångens gudaspråk?
Blott ett namn? Ack, det förklingar,
Som en flygtig suck i vinden,

Då ej mer ett bröst i tiden
 Anar dess betydelse.
 Öfvermåttat af min tjusning
 Gaf jag lyrans återsvar.

Enda, höga konstnärinna,
 Herrliga Natur, som målar
 Minnets taflor, Hellas' öar
 Sista gång för Sapphos blick!
 Sjelf det skönaste poemet
 Öfver kärleken, du sjunger
 Nu min svanesång. Farväl! ...
 Evtigt skapande, hvi gycklar
 Du med döden blott, att kalla
 Lifvet, som på lek, å nyo
 I ett evigt kretslopp fram?
 Men af Gudarna deruppe
 Undan dig blir anden räddad;
 Tröttad af ditt skämt, han söker
 Oförgänglighetens verd.

Hjertat klagar, stormen brusar,
 Och de mörkblå vågor sjunga:
 "Kom! Du står ju vid ditt eget
 Lik? Från Leukas' branta klippa
 Blott ett språng, och ljuft vi vagga
 Dig, du trötta barn, till ro." —
 Ja, jag kommer. Själén höjer
 Fria vingen opp till eder,
 Gudar! Evtigt längtan tände
 Hennes låga, evig längtan
 Återgifver himlens lån!

LILJAN OCH SPINDELNÄTET.

En Lilja stod, så frisk och glad,
 I blomsterdoftets ljufva bad,
 Och log i morgonstunden;
 Med tåren, glänsande på kind,
 Hon böjde djupt i vestans vind
 De späda blad,
 Liksom hon bad
 En morgonbön i lunden.

För blicken låg, i strålar sällt,
 Små silfvermolnens vida fält,
 Der dagens stjärna blänkte:
 En längtan steg i hennes bröst,
 Hon ville ge den ljud och röst —
 Ack, arma barn!
 Ett spindelgarn
 Sig öfver henne sänkte.

Och nätet som en dimma satt
 För blommans öga, dag och natt,
 Och rena sinnet störde;
 Kringspunnen nu af jordens grus,
 Blott skymtvis såg hon himlens ljus,
 Så matt och blekt!
 I floret, vekt
 Sig vindens suckning rörde.

Förgäfves hennes hjerte-blad
 Till höjden om förskoning bad,

Att slippa spindelns galler.
 Af nätets garn så stängd och skynd,
 Hon såg de fria systrars rynd,
 Och tänkte blott:
 Hvad olik lott
 Ur ödets urna faller!

Kom så, i morgonvindens flod,
 En Jägare, af eld och mod;
 Han såg sig om i dalen.
 Från purpurläppen klang en sång;
 Ljuf var hans blick och stolt hans gång;
 En himmelsk bild!
 Så öm, så mild!
 En främling än för qvalen.

Han snart den hvita blomman såg;
 Hon lyste i hans glada håg,
 Och handen bröt dess stengel.
 Nu spindelnätet bort han ref —
 Då se! förvandlad Liljan blef;
 Vid Jägarns bröst,
 Med funnen röst
 Låg en befriad Engel.

HELSNINGEN OCH ALEN.

Vid bäcken i en vacker dal,
Der Vandrarn gerna dröjde,
Sig höjde stolt en åldrig Al;
Och vid dess fot man röjde
En blomsterkrets. Så festligt grann,
Hvar blomma der *sig* skönast fann,
I böljans sköt;
Dock Rosen bröt
Först tystnaden i runden.

ROSEN.

Säg, Lilja! om min drottningsskrud
Ej Hilmars dyrkan vunnit?
Han ensam kom, då lärkans ljud
Till Österns gudom hunnit;
I trånfull glöd jag honom gaf
En blick — han strax tog hatten af! —
Min ungdomsglans,
Så lika hans,
Fick hans beundrans helsning.

LILJAN.

När Dagens drott från fästets höjd
Min silfverkalk bestrålar,
Ser Hilmars blick ej då med fröjd
Den blomsterskrift, jag målar?
Min öppna själ, en sanningsbild
I helig dräkt, från skuggor skild,
Mitt ögas tår
Han glad förstår:
Min var hans oskulds helsning!

NATTVIOLÉN.

Skrämd af er strid ur slumren opp,
 Jag blygsamt vågar svara;
 Och har om er försoning hopp,
 När jag fått mig förklara.
 Min vällukt, förd af Zephyrs flägt,
 Hann Hilmar, då mig Luna väckt;
 På enslig stig
 Han log åt mig:
Jag fick hans längtans helsning.

FÖRGÅT-MIG-EJ.

Du klara spegel! ren och skär
 Som Ljuset i det Höga,
 Var vittne Du, att redligt är
 Mitt lilla blåa öga!
 Jag såg just ne'r emot din famn,
 Då Hilmar hviskade mitt namn; —
 Du tystnade,
 Jag lyssnade:
Min blef hans hjertas helsning.

Då for en susning, sval och skön,
 Igenom häck och buskar;
 Och vida kappan, dunkelgrön,
 Den gamle Alen ruskar —
 Så allvarsam han ser sig kring
 I dalen, och i blomstrens ring
 Han talar då:
 "Nu lyssnen, små!
 Och hören gamle Alen!

Jag lefvat länge, mycket vet
Den Gamle att förklara;
Och äfven *hjärtats* hemlighet
Jag lärde att förvara.
En gång, när jag, för höstens makt,
Min krans till jorden redan lagt,
 Då var jag än
 För Kärleken
Ett träd ur sjelfva Eden.

Hit kom Aline, som rankan vek,
Till Hilmars sista möte;
Jag såg två turturdufvors smek
Än i mitt glesa sköte.
Vid afskedstimmans bittra qual
Sig röjde *hjärtats* tysta val,
 Först tolkadt här —
 Och stolt jag bär
Mot skyn *förbundets krona!*

De hviskade hvarandras namn,
Lik vårens suck i häcken.
Snart ryckta ur hvarandras famn,
På hvar sin strand om bäcken,
Ur blick till blick en stråle bröt
Som än från själ till själ sig göt:
 Aline försvann —
 Och Hilmar fann
Sin första känsla vaknad.

Se! *derför'* ta'r han af sin hatt
Hvar gång för *mig* i dalen;
Och, år från år, än lika gladt
Han helsar gamle Alen,

Sin kärleks gröna minnesvård! —
Små Tärnor! i min blomstergård
 Sen blygsamt ner,
 Då Hilmar ger
Sin gamle vän en helsning.”

BLOMMORNA.

Välan! kan Hilmar dock försmä
Den krans vi också vira?
Må äfven *våra* kronor få
Inom hans Eden spira!
Hur' ljuft, o Systrar! är vårt mål,
Att vara Kärlekens symbol!
 I Diktens spher,
 Likt stjernors här
På Sångens bana tindra!

VÅR OCH KÄRLEK.

Ljufva längtan! Vemodsfulla smärta!
 Ila, ila till min Älsklings hjerta;
 Hviska tyst i qvällens skymningsflor,
 Huru Minnets myrtenkrans sig lindar
 Kring mitt varma bröst, i vårens vindar,
 Der en suck i hvarje susning bor!

Lossad ur de snöbetäckta banden,
 Nalkas böljan med befriad barm;
 Slår sin harpoklang mot klippestranden,
 Vinkar med sin spegel, blank och varm:
 Vårens himmel hon i famnen sluter,
 Lik ett hjerta, der en älskad blick
 Känskans moln och känslans klarhet gjuter
 I ett evigt återstråladt skick.

Dagens unga gud på gyllne skyar
 Hoppets önskan tecknar och förnyar,
 Då han hviftar med sin vinge ner.
 Kunde jag med silfvermolnen segla,
 I ditt ögas blåa himmel spegla
 Denna själ, som jag dig återger!

Blomman spirar, skogens kronor knoppas,
 Hjertat andas fröjd i fulla drag;
 Väckt ifrån sin vintersömn, att hoppas
 Lifvets ljus i en förnygrad dag.
 Äfven fången helsar genom rutan
 Vårens flägt — en blick till Sångens land! —
 Och, försonad med sig sjelf och lutan,
 Rör han strängen än med lycklig hand.

Känslans låga vill sitt fängsel bryta,
 Öfver jordens gränсор sammanflyta
 Med hvar suck, som från ditt hjerta går,
 Med hvar blick, som från ditt öga strålar,
 När i fjerran Aurora målar
 Glädjen af ditt lif, din ungdomsvår.

Skön som kärleken i rymden ilar
 Dagens Gud, och när från ljusets våg
 Strålände fly kogrets gyllne pilar
 Till hvar kraft i djupet slumrad låg,
 Vaknar Jorden ur sin långa dvala,
 Smyckar sig till Helios blomsterbrud;
 Och, fast mystiskt med hvarann de tala,
 Lyssnar hjertat till sitt återljud.

O, hvi dröjer Du? hör, vinden fläftar
 Nöjets hopp, och detta bröst försmäktar —
 O! hvi dröjer Du vid hjertats bön?
 Kom ej Echo re'n ur bergens salar
 Att förtälja Dig, hur' dessa dalar
 Gömma trogna hjertans segerlön?

Himlens altar till ett offer bjuder,
 Vårens unga blad bekransa det;
 Lundens gröna hvalf af hymner ljuder,
 Amor dansar der i Floras fjät.
 Morgonrodna'n vid vår fest vill smycka
 Med rubinens diadem sitt hår,
 Och förtrolig med vår stilla lycka
 Se, hur' den sin ros ur knoppen slår.

Ack! men facklan släcks vid vestra randen;
Ensam står jag på den öde stranden,
Der min öppna famn mot Dig är sträckt!
Ser din bild med aftonstjernen sväfva
Öfver vågen — Alla strängar bäfva
I mitt bröst, vid minnets ljufva flägt!

Natten sänker sig från andeverlden,
Af sin yngre syster Drömmen följd;
Lik en helig nunna, skild från flärden,
I sin vida, dunkla slöja höljd.
Hvilken längtan tycks dess hjerta häfva!
Hvilken bruten suck ur djupet gå!
Hemligheten syns på tungan sväfva;
Trohet kan den, utan ord, förstå.

Susar fram, i qvällens tysta timma
Som i flor sig klädt vid månans strimma,
Denna suck, som genom rymden far?
Anar du mitt hjerta och dess plåga?
Denna dolda eld, hvars helga låga
Blott åt Dig sin hela flamma spar?

Kom! och Näktergalens röst i lunden
Högtidskrans af Ödets kedja gör;
Hvarje länk, som der för hårdt är bunden,
Af hans välljud snart du lösas hör.
Må den lilla Sångarn djerft förklara
Tvenne hjertans dyra hemlighet!
Sången blott förmår den suck besvara,
Hvarom endast *han* och Natten vet.

JAG FLYR TILL DIG.

Jag flyr till Dig, då molnet stilla seglar
Till vesterns rymd, der hjertats aning bor;
Jag flyr till Dig, då aftonstjernen speglar
Sin ljufva blick i hafvets silfverflor.

Jag flyr till Dig, då harmonien strömmar
På känslans vågor till mitt tjusta bröst;
Jag flyr till Dig i fantasiens drömmar,
Och hör ännu ett genljud af din röst.

Jag flyr till Dig, då smickrets joller tvingar
Att lyssna till det tomma gycklets flärd;
Jag flyr till Dig, och trohetsbandet slingar
Från *mitt* sig hemligt kring *ditt* hjertas verld.

Jag flyr till Dig, då timman sakta skrider
Af plågan fjättrad i sin mulna gång;
Hvar hjertats suck, när sorgens dag förlider,
Dig när bevingad i min lutas sång.

Jag flyr till Dig, då ögat stilla slutes,
Och dagen för min blick sin fackla släckt;
Hvad minnet skänkt, i diktens färgor gjutes,
Och Din, blott Din är drömmens rosendrägt.

— meom —

F A R V Ä L.

Förglöm ej mig, när långt från dig jag döljer
 Med konstladt lugn det qual, som mig förtär!
 När sorgens slöja själens spegel höljer
 Och hvarje anletsdrag en bild af saknad är;
 När flärdens grymma hån mitt ögas källa sluter,
 Och blott i nattens famn min tysta suck sig gjuter,
 Då tåren tillrar fram, som evigt säger dig:
 Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

Förglöm ej mig i nöjets värld, bland vänner,
 Som sluta dig i hulda kretsen in;
 Då ingen anar der, hvad Hilma känner,
 Och ingen hviska hörs: "Din Hilma städs är Din!"
 Då nödens tunga hand min bana töcknig målar,
 Ur ingen själf full blick en tröst, en känsla strålar,
 Med minnets dufva då min kärlek säge dig:
 Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

Förglöm ej mig, om Hatet skulle svärta
 Din Hilmas bild, i minnets ljusa glans;
 Gif mig din dygds försvar uti ditt hjerta,
 Och gjut ej misstrons gift i eternellens krans.
 Låt honom fästa tryggt hvar länk af dessa banden,
 Som livvets öde gaf. Se! i de högre landen
 Hvart oförvissnad tblad engång skall säga dig:
 Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

Förglöm ej mig, då löfvens hvalf i lunden
 Af Bores pust i spillror härjadt är;

Då

Då lyssna vid min dörr, i aftonstunden,
 Och hör min vålnads gång, som dig min helsning bär.
 På tankans fria flygt jag ilar till ditt möte,
 Och trycker i en dröm min himmel till mitt sköte,
 Tills i ett vaknadt qual min längtan säger dig:
 Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

Förglöm ej mig, då vårens härold svingar
 Omkring ditt tjäll, att hoppets driller slå;
 Bryt minnets ros, der bäckens bölja klingar,
 Och kyss mitt ögas bild i sippans spegel blå.
 Låt då din lyras ljud det fordnas tro förklara,
 Och från en fjerran strand skall hjertats luta svara
 Med trohetens accord, som evigt säger dig:
 Förglöm ej mig! Förglöm ej mig!

JAG BLIR HOS DIG *).

Sköna Italia!
Herrlig du strålar,
Lik en Madonna
Af Raphaëls hand;
Kransad af myrten
Och lager, du målar
Konsternas trollgård
För längtningens brand.

Jag blir hos *Dig!* Men om en tanka smyger
Med molnen bort åt Söderns minnesverld,
Håll vingen kvar! se, lärkan glad ju flyger
Vid Makans vink från skön, men enslig färd.

Skönhetens gloria
Heligt förklarar
Äfven i Norden
Hvad lifvet begär.
Lyckligt det sinne,
Som troget bevarar
Spegeln, hvars klarhet
Dess återglans är!

Jag blir hos *Dig!* Jemväl i hemmets dalar
Bor Fantasien säll i diktens vår:
Kring skuldran sväfva sångens näktergalar,
Och nöjets rosor *öfverallt* hon sår.

Lyften er krona
Mot himmelen höga,

*) I anledning af en tillämnad utländsk resa.

Susande granar,
 På mosslupen håll!
 Ack! hvarje morgon
 Med barndomens öga,
 Helsar jag ännu
 Ert grönskande tjäll.

Jag blir hos *Dig!* Hvem skulle saknadståren
 Och hjertats röst på fjerran strand förstå?
 Ack! blott hos *Dig* om kärlek talar våren,
 Med tusen, tusen blomstertungor små.

Nord! i ditt sköte
 Jag drömme då stilla
 Hjertats idyll,
 Under lifvets sekund! —
 Nöjd skall min Sångmö,
 När fåglarna drilla,
 Stämma sin lyra
 I björkarnas lund.

Jag blir hos *Dig!* ja, här vid tufvan bunden,
 Lik rankan, lindad omkring almens stam!
 Tyst flyr mitt lif, en delad suck i lunden,
 En källas väg bland ängsfioler fram.

THILDAS MORGONDRÖM.

När vårens sky i rosenvägor strömmar
 Och sången flyr på äthorns böljor opp,
 Då uppenbara sig min känslas drömmar
 I en romans om hjertats barndomshopp.

Jag sjunger ej om stadens slott och fäste,
 Som trona högt i fjerrans dunkla blå;
 Nej! mera tjusar siskans lilla näste,
 Som kärleken har byggt af löf och strå.

På klara spegelfloden flyr min julle
 Bland hvita svanor, smekt af vestans dans,
 Och skimrande, bland lindar på en kulle,
 Min hydda ler i morgonsolens glans.

Hvem bor derinne? Hulda Echo! svara,
 Hvem väntar mig i detta låga tjäll?
 Just den, som kan mitt hjertas dikt förklara
 Och bilda verkligheten lika säll.

MITT BÄSTA POEM.

Jag ett poem till skänks har fått,
 För mig det skönaste på jorden,
 Och ingen får det läsa, blott
 Min kärlek, som dess tolk är vorden.

Hvart ord deri jag tyda vet;
 Ty stilen har en lycklig blandning
 Af ren och hjertlig enkelhet,
 Af lugn besinning, kraft och sanning.

Och hvad den store Auktorn skref,
 I spegeln af ett ädelt sinne,
 Jag läser som ett öppet bref
 Ifrån det godas verld derinne.

När glädjens ros jag ögna får,
 Som vårfrisk i hvar tanka brinner,
 Från moll min luta öfvergår
 I dur, och sorgens suck försvinner.

Af mitt poem jag gjort ett val,
 Som aldrig väcker hjertats ånger;
 Jag sjunger om det, i min dal
 Och i min hydda, tusen gånger. —

Dock alltid vexlande det är:
 I ständigt nya variationer,
 Dess rika thema innebär
 Ett lyckligt hjertas alla toner.

Min egen lefnads melodi
Har Hymen satt till detta stycke,
Och både ord och sång deri
Fått af hvarannan syskontycke.

Så lifvas bådas phantasi,
Att till ett helt sig sammangjuta.
Hvem tyder min allegori?
Du, Wilhelm, själen af min luta!

D I N K Ä R L E K .

Din Kärlek är, — då vårens härold svingar
Att tolka glädjens himmelska befäl, —
Den ljusalf, som min tankas flygt bevingar,
Det enda ljud, som herrskar i min själ.

Din Kärlek är, — då daggens perlor falla
På sippans kind, som huld mot ljuset ler, —
Den enda ros, bland lifvets blommor alla,
Som ögat slumrande och vaknadt ser.

Din Kärlek är, — då lundens krona knoppas
Och siskan bygger nästet, sångar-glad, —
Den röst, som i mitt tjäll en gång, jag hoppas,
Skall sjunga en besvarad serenad.

Din Kärlek skall på dödens högtid bryta
Af myrt och nattviol min bröstbouquett;
Och till en englasolo sist förbyta,
I Sångens *hem*, vårt flydda lifs duett.

MIDSOMMARS - DRÖMMEN.

På tusenstämmiga accorder buren,
Midsommarssolen sönk i nattens sköt;
Ett mystiskt språk jag hörde i naturen.

Nio blommor bröt
Jag till krans, och lade
Under hjessan den.
O, hvad drömmar hade
Jag om natten se'n!

I tårar sänkt, Undina lik, jag drömde,
Att hjertat till en källa sig förböt:
Bland dældens blommor, der hon tyst sig gömde,

Dig i spegeln slöt.
Och, när vestan rördes,
Och din bild jag såg,
O, hvad toner hördes
Darra på dess våg!

Jag drömde, att jag, suckande min smärta
Invid ditt tjäll, dig räckte Daphnes famn:

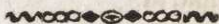
I barken, genomskinlig kring mitt hjerta,
Djupt jag bar ditt namn.

Se, min krans jag sänkte
Vid din fot, så glad!
Kärlekstårar blänkte
På hvart enda blad.

Jag drömde, att jag fick till sömns dig vyssa,
När våren kom bland glada sylphers dans;
Hvar morgon dina ögons blommor kyssa

Opp för dagens glans.
 O, hur' sällt, att gjuta,
 Som en nattviol,
 Qvällens suck, och luta
 Sig mot hjertats sol!

Jag drömde, att jag molnens vingar följde,
 Och bort till dig jag som en tanka flög;
 I lyrans ljud jag mig osynlig döljde,
 Till ditt hjerta smög:
 Som en moll-ton delte
 Klangen af din röst,
 Som en ljusalf spelte
 Qvalen ur ditt bröst.

SOMMAR-DAGEN.

Klara lågor,
Himlavågor,
Strömmen in i blod och barm!
Öfver kinden
Spelar vinden
Glädjens sång, förnyadt varm.
Lunden susar,
Böljan brusar,
Myggen flyr i luftig dans;
Blomman spirar,
Flora virar
Kärlekens och hoppets krans.

Ingen smärta
Tär mitt hjerta;
Våren speglar sig deri:
Skulle qvalen
Här, i dalen,
Störa lifvets harmoni?
Vindar! spelen
In i själen
Denna välbekanta röst,
Än besparad,
Än besvarad
I mitt barnsligt glada bröst!

Helga toner!
Hvilka zoner
Voro först ert barndomshem?
I mitt hjerta
Fröjd och smärta
Redan länge anat dem.

Ljuden, klingen!
 Än bevingen
 Känslan i Naturens famn!
 Båda qvälla
 Ur en källa,
 Och tillbedja samma namn!

Silfverklara
 Vågor fara,
 Ljudande mot klippans häll;
 Luften svalkas,
 Vestan skalkas
 Fladdrande i löfvens tjäll.
 Blott en mening
 I förening
 Tala alla väsen här:
 Klippan lyder
 Den, och tyder
 Ljufva svar i echo der.

Blomman nickar
 Stum, men blickar
 Tacksamt opp mot Ljusets land;
 Lilla engeln,
 Fäst vid stengeln,
 Kysser tyst Naturens hand.
 Gladt, i strålar,
 Färgen målar
 Harmoniens himlamakt;
 Djupt bevarad,
 Rikt förklarad
 Är dess ton i ängens prakt.

Här jag lärde
 Sångens värde,
 Der dess Gud i våren log,
 Under linden
 Mig på kinden
 Med sin lätta vinge slog.
 Blidt han fäktar
 Hoppets nektar,
 I en kalk, med perlor full;
 Ständigt skiftar
 Taflan, hviftar
 Spiran af elysiskt gull.

Lärkans like,
 Ätherns rike
 Genomsväfvar Skaldens flygt;
 Ljuf berusning,
 Helig tjusning,
 Har från jorden honom ryckt.
 Himlens aning,
 Snilletts daning,
 Rena känsloträngars ljud!
 Skynden, hinnen
 Och försvinnen
 Ofvan stjernorna, hos Gud!

HÖST-BETRAKTELSE.

De våta, kalla vindar skaka
 Sitt vemod öfver furans topp,
 Och Sångarlägten flyr tillbaka,
 Ej mera säll af dagens hopp.
 Den svänger af, i skilda flockar,
 På luftens våg till fjerran strand.
 Flyn! flyn! Ännu engång er lockar
 En vårvind opp till Nordens land.

Förr skuggans hvalf, den mörka lönnen
 Med gulnad hjessa härjad står;
 Blott den af klasar höljda rönnen
 Af höstens pust sin rodnad får.
 Re'n Ceres sina håfvor gjutit
 På hvarje fält, som skördar bar,
 Och mödans son belöning njutit
 För sina tunga mullvadsdar.

Den kulna dimman drar sin slöja
 Omkring Naturens ljusa själ;
 För stormen träden ödmjukt böja
 Sin krona, bjudande farväl.
 Ännu bland glesa löfven klagar
 En afskedsdrill, ett återljud
 Af fordna känslor, njutna dagar,
 Af ungdomslifvets rosenskrud.

En bild af saknaden och smärtan,
 O, Höst! går fram i dina spår,

Och, vid din anblick, Sorgens hjertan
Ej blygas mer för suck och tår.
Vid ditt adagio stilla bäddas
Hvar blomma, undan vintren hård;
Blott Minnets hulda telning räddas
I hjertats helga tempelgård.

Han grönskar trogen, liksom granen,
I oförgänglig nordisk skrud,
Och lutan höjer, liksom svanen,
Vid dödens fläkt de skönsta ljud.
Må så min hviskning till Dig hinna,
Du Ende, som min själ förstår, —
Och sympatiens strängar klinga
Den tro, som ger en evig vår!

V I N T E R - S Å N G.

Hell dig, mitt Fötterland! Ej skimrar
 Den rika söderns guldfrukt här;
 Men fri är hyddan, som du timrar
 Af dina furor opp, och der
 Hvad fröjd att bo! Må Bore rasa
 Och slunga pikar kring dess knut!
 Vid skenet af vår tända brasa
 Vi mota den Kossacken ut.

Än Odins ätt, lik fjällets klyfta,
 Som lätt hvart moln på hjessan bär,
 Du kan din höjda panna lyfta
 Mot ljuset opp, hvars barn du är.
 Ej pressar slafveriets hexa
 Ur hjertats planta livvets saft;
 Nej, än på fädrens grafvar vexe
 Kungsblomstren: Frihet, Mod och Kraft.

Så långt som himlens dôme sig höjer,
 Flyr anden, ej af bojor tryckt;
 Ej fruktan slummerns frid fördröjer,
 När Nordens Son sitt öga lyckt.
 O, stjernennatt! de vinterstycken,
 Du målar öfver drifvans land,
 Nedstänkande demantesmycken,
 Förkunna äfven Mästarns hand.

Se, mellan höga furor simmar
 En trollverld öfver dal och håll.

När månens gyllne skifva glimmar,
 Som lampan i ett graf-kapell.
 Der kämparne i segerskruden
 Ha' somnat in på ärans sköld:
 Med Herculsklubban, lejonhuden *),
 De värna sig mot glömskans köld.

På CARLARS thron en hjelte vakar,
 Än örnen lik på alpens topp,
 Som klyfver skyn och glad försakar
 Den däld, der vårens sol rann opp,
 Att målet nå vid polen höga.
 En gång, till lön för hvad han gaf,
 Välsignande skall SVEAS öga
 Bland sina CARLAR se hans graf.

*) Se Carl den Tolfstes Sarcophag.

M A J.

Du dröjer i fängelset än, då han nalkas?
 Och slutar ditt sinne för Gudomens fläkt?
 O! ser du ej gossen, som dansar och skalkas
 Så vänlig och skön i sin ljusblåa dräkt?

Af sippor bekransas hans guldgula lockar;
 Mild oskuldens själ i hans anlete bor;
 Och rundt om hans vingar, i glädtiga flockar,
 Sig svingar i jubel en sjungande chor.

I Norden, den höga, tänd upp till hans ära
 Ett altar i qvällen, på klippornas höjd!
 Må flammande eldar till himmelen bära
 Vårt urgamla offer, vår nytända fröjd!

De töckniga qvalen med röken må fara
 Bland seglande molnen förglesna och fly;
 Och hjertat i klangrika toner förklara
 Sin vaknande känsla, så majfrisk och ny!

O, möt honom glad med din sång och din cittra!
Musik är det himmelska språk, han förstår:
 På fjärden, der vågorna stimmande glittra,
 I lunden sin svarande harpa han slår.

Vid flöjternas ljud, till sitt slott af demanter
 Gudinnau i sjögröna slöjan oss ber;
 I blåklara snäckan med sifrade kanter,
 Hon gungar så lätt, då sin älskling hon ser.

2: dra Del.

E

Sitt tempel Diana har öppnat, och kallar
De tappre att pröfva sitt glädtiga mod:
I skogarnas dunkel re'n jagthornet skallar
Och lofvar förfriskning i morgonens flod.

Hvad tusenfallt echo bland klipporna vaknar,
Som fröjdfullt upprepar dess krigiska sång!
Blott Flora än slumrar; fast Maj henne saknar,
Hon drömmande hvilar i dvalan så lång.

Men gyllene facklan han sänker i dalen:
Då slår hon opp ögat så menlöst, och ser
Sin bild ner i källan; i skuggan af alen
Han kysser Huldinnan, som rodnande ler.

Och tusende stämmor i lunderna fira
De sällas förening vid fjärlars dans,
När Kärleken snart och Zephirerna vira
Kring ungdomens tinning sin rosiga krans.

BLOMSTER-GLASET.

Ett förmaksbord, en sommardag
 Bar blommor utaf många slag;
 Rikt var bouquetten bruten.
 Främst Rosen, skön i ungdomsmod,
 Och under hennes vingar stod
 Linnéa, blyg — och sluten.

Der en Tulpan sig ock befann,
 Som Junos Fågel stolt och grann
 Och prunkande i drägten;
 Hon höjde sig ur blomstrens krets,
 Och såg med hvassa bladens spets
 Förnämst på syskonslägten.

Hon reste sig på dristig fot,
 Och talte, med ett trottsigt hot,
 Till skogens blyga tärna:
 "Hvad gör Du här, så skygg och stum?
 Hvem ser på *dig*, i *dess*a rum?
 Här är *jag* ensam stjerna.

Jag växer blott i Konstens land;
 Der bröt mig mången Skönhets hand
 På trädgårds-promenaden,
 Då hon helt sakta, prydd och rak,
 Skred fram, ett underverk af smak,
 Med sällskap ifrån staden.

Jag snart förnam af deras ord,
 Att bland förtjenster på vår jord

Bör *min* förtjena thronen:
Som de, jag präktig är; se på!
Och mycket mindre stel ändå,
Fast stark i *goda tonen*.

Du, lilla kräk! ej något lär,
I skogen, der du bofast är
Bland fallna barr och svampar;
Der står du, anspråkslös och rädd,
Och vandrarns fot i mossans bädd
Din lilla hjessa trampar.” —

Linnéa endast blygsamt bad:
”Ack, skona mina späda blad;
Jag nog ditt värde känner!
Du fångar, djerf, hvarenda blick
Med glansen af ditt stolta skick;
Men inga sanna vänner.

Du trifs ej fri kring dal och äng;
Blott på en ritad blomstersäng
Är konstens vård dig trogen.
Du på parterren fått din plats;
Men min — är frihetens palats;
Den svala, tysta skogen!

På kala stengeln lyft mot skyn
Den granna, fina purpurhyn,
Som ingen vällukt andas!
Jag lutad står mot Modrens barm;
Men själen, alltid barnsligt varm,
Med himlens vindar blandas.

Jag växer blott i klippans ljung:
 Dock såg mig der Naturens kung,
 Dess Siare i Norden;
 Den tid, då från dess berg han kom,
 Och fann, och gaf sin lag derom,
 Hvad Flora skänkt åt jorden.

Och mången vän utaf mitt land
 Mig söker, genom snår och sand,
 Och glad min anblick njuter;
 Och mångengång en älskad röst
 Mig kallar, och ett själfullt bröst
 Mig till sitt hjerta sluter.

Ej minnets namn mitt högmod gör;
 Dock säll jag på min klippa dör,
 Att jag *hans* kärlek ägde!
 Den blomman aldrig handen bröt,
 Den skatt ej jorden inneslöt,
 Som *kärlek* öfvervägde.

JUNGFRUN I DET GRÖNA.

När aftonstrålen faller
 På Floras rosenhy,
 Kring mina fönstergaller
 Jag ser en Fjäril fly.
 ”Du lilla sammetsblomma.”
 Jag hviskar rädd, och lyss;
 ”Ack! om du ville komma
 Med nöjets första kyss!”

Men förr'n den ystra sprätten
 Har valt sitt föremål,
 Jag blyg vid toiletten
 Mig ser i *daggens skål*:
 Hvad löjen kring mig leka,
 I spegelns skära glas!
 Hvad milda vindar smeka
 Min fina blomstergaz!

Se! hvar min brudgum svingar,
 Så glänsande och grann;
 Ack se! hvad gyllne ringar —
 Till vigsel kommer han!
 I skygd af gröna lansar
 Jag står så skälmsk på lur,
 Och tänker: fågeln dansar
 Snart i min jungfrubur.

Han nalkas. Hjertat bäfvar ...
 Jag fönstret sluta bör ...

Men — om jag husrum jäfvar,
Den späda sylfen dör? —
Så, tvekande, jag dröjer,
Tills i min famn han far;
Och kyss på kyss nu röjer
Hvad tacksamhet han har.

En lysmask i det gröna
Re'n bröllopsfacklan tändt,
Och många blommor, sköna,
Till vittnen Flora sändt.
Beställsamt Klockarn springer,
Herr Vestan, liten skalk,
Och till vår högtid ringer
Med blåa klockans kalk.

Prestkragar kring oss vicka
Med sina strukna fräs,
Och för sin ämbetsbricka
De fordra litet fjäs;
Den blyga Nattviolen
Vill vara anonym,
Men strör kring kullerstolen
Den finaste parfym.

En päll så skön man finner
Visst ej i Hindostan,
Som den Naturen spinner
Högt öfver hjessan grann:
Dock kronans myrt begjutes
Med sakta perleregn,
Och Jungfruns lycka slutes
I höga maktens hägn.

Tulpanerna så raka,
Brudriddarne, i rad
Stå i gevär och vaka,
Som på en stor-parad;
Narcissen, blek om kinden,
De tappas officer,
Står smal och böjd för vinden
Och nåd af Astrild ber.

Vid aftonrodnans skimmer
Fylls klara nektar-båln:
Man glädjesorl förnimmer
Kring vida bröllopgåln.
Små systrarna, de nicka
Med vänlig bifallsmin;
Och Flora sjelf ses dricka
Min skål af daggens vin.

Ett prydligt brudtal håller
En trast i närmsta al;
Af tusen rösters joller
Genljuder lundens sal.
Rågskäran på sin giga
Der knarrar i en vik;
Der syrsan, liten piga,
Hörs drillla sin musik.

Och dansande nu surrar
En myggsvärm, yr och glad,
Och ner i gräset hurrar
En humla kring hvart blad.
Ack, hvad mitt hjerta spritter
Vid Glädjens symfoni!

Allt hvimlar som ett glitter,
Allt hviskar: "lycklig bli!"

Men dunkla slöjan höljer
Nu skog och haf och strand;
Då jag min brudgum följer
Till Amors gömda land.
Hvad sälla drömmars skara!
Hur' ljuf min framtid ler!
Dock — ho kan väl förklara,
Hvad endast Natten ser? —

Snart syns Aurora glänta
På österns gyllne port,
Och Phœbi fålar vänta
Att föra Guden fort;
En fläkt då, flydd ur fällen
Af purpurmanteln, rör
Vid Kavaljers-parolen
Och den i luften strör.

Knappt ser min Älskling detta,
Förr'n otacksam han flyr
På blomstervingar lätta,
Till nya äfventyr.
Den glömda bruden gråter
I lilla hufvan än,
Och suckar: "aldrig åter
Fås *denna* natt igen."

N A T T V I O L E N .

Nattens eterneller i det Höga
 Möta tindrande mitt blomsteröga,
 När *du* sänkt, o dagens rosentärna!
 Fagra hjessan intill Modrens bröst:
Kroppslig skönhet blef din äras tröst;
 Jag mot *själens* byter den så gerna.

Inga fjärilsvingar kring mig leka:
 Näktergalens toner, ömma, veka,
 Nå min barm, att bojans qual försona.
 Främling för det granna ljusets ståt,
 Endast kysst af daggens tysta gråt
 Öppnar sig min slutna, späda krona.

Hvarje flägt, som höjer lindens grenar,
 Äfven *mig* med himmelen förenar:
 Blomsteranden ej vid jorden hvilar,
 Barnet ödmjukt fadren sig förtror.
 Så den frommes suck i nattens flor
 Till Guds thron på bönens vingar ilar.

Emmy! nalkas du mitt väsen blyga,
 Låt min anda i ditt hjerta smyga
 Med en hviskning från de sälla landen!
 Äro vi ej syskon med hvarann? —
Qvinno-själen i Guds tanka brann,
 När *jag* bildades af skaparhanden.

L I L J A N.

Jag stod så menlös i min Faders gårdar,
 I blomsterlivets tysta dröm så glad;
 Och tänkte: *Den*, som alla blommor vårdar,
 Skall äfven skydda *mina* späda blad.

Men stormen kom i nattens dystra slöja,
 Med afundsblick min hvita klädnad såg —
 Hans jättehand min spira ville böja
 Och strö mitt stoft i rymdens kalla våg.

Ack! strida tårar föllo på min krona,
 Mig smärtans kalk sin bittra läskning böd:
 Då Blomstermästarn, som mig ville skona,
 En Eolsharpa satte till mitt stöd.

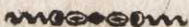
När stormen sig i molnens flöden mänger,
 Nu trygg jag står i hennes himmelrik,
 Och lutar bladen till dess silfversträngar,
 Då vinden spelar Englarnas musik.

En pilgrim kom. Hans öga såg så gerna
 Min Faders vida, stora blomstergård.
 Men, ack! han såg dock ej min bleka stjerna,
 Förr'n eolsharpan slog min själs accord.

Jag lyssnade, i stilla andakt sluten,
 I oskuldsglädjen af ett ödmjukt hopp;
 Då, med en kyss af lätta suckar bruten,
 Jag väcktes ur min stumma dvala opp.

Omkring mig drog en salig fläkt sin anda ;
Jag märkte nu de höga spherers röst,
En ny förtrollning nya färgor blanda,
Och genomskinligt blef Naturens bröst. —

O, sköna Pilgrim! kom din panna strålar
En tankas himmel, öppen som Guds dag:
Så stanna rörd, när Sångens engel målar
I mina hjertblad dina anletsdrag.

A M A R Y L L I S.

Se! min Amaryllis blänker,
Klädd i guld och purpurglans;
Phantasin en färgbild skänker
Af det härliga Provenee.

Ack, till söder, —
Der du glöder,
Lifvet leker bort sitt qual, —
Tankan ilar,
Vingen hvilar
I en drufbekransad dal!

Der, bland myrt och tamarinder,
Lik en bländande Brunette,
Som på kullen rankor binder,
Dansar, spelar kastagnett;
Fullhet strålar
Du och målar
Flamman af ett eldigt blod.
Nöjet andas,
Välljud blandas
I den klara luftens flod.

Kung René i dina lunder
Blott åt nöjet lagar gaf,
Skild från politikens funder: —
Spiran var en herdestaf: —
Sökte priset,
Paradiset,
Hos en älskande bergère.

Du symbolen
 Af Gemålen
 Än, o, Drottningblomma, är!

Under lundens kapiteler,
 Kring det sälla kungapar,
 Näktergalar, Ministreler
 Höjde sina gudasvar.
 Festens kransar
 Ej med lansar
 Vunnos blott i nöjets hof;
 Amaryllen
 I idyllen:
 Skönheten fick sångens lof.

Romantikens borgar throna
 Ej vid Loire's stränder mer;
 Evigt dock din drottningkrona
 Vårens Gud sin hyllning ger.
 När hon skiner,
 Med rubiner,
 Gnistrande i solens brand,
 Hell derinne
 Sångens minne,
 Troubadourens fosterland!

S E N S I T I V A N .

Barmhertig var! — O, väck mig ej till smärta:
 Hvar fiber darrar, om din hand mig rör.
 Jag är ju bilden af ett qvinnohjerta;
 O! säg, hvi du min inre frid förstör?

Ömtåligt är mitt lif, dock af ditt sinne
 Jag är symbolen, om du mig förstår:
 Ditt samvet', Sensitivan lik, derinne
 Ju darrar, ock ett blad, vid ångrens tår?

Men, se! när, städs af *två* demoner dragen,
Du vacklar mellan dem i hjertats val,
Jag har blott *en*: den korta lefnadsdagen
 Af ljusets engel skyddas i min dal.

Hvad har jag brutit? Inga färgor blandas,
 I praktfullt skimmer, till min enkla drägt.
 Ack, skona mig: låt mig i kärlek andas
 Det sälla lif, af Gud en himmelsk fläkt!

Du är ju, liksom jag, en planta vorden,
 Och när en gång du rörs af dödens hand,
 Du sjunker äfven bäfvande till jorden
 Och ber om skoning opp till ljusets land.

Hvi räds jag dig? Jag vet ju sammantrycka,
 För ondskan rädd, hvar känsla i min barm?
 Lef du, som jag, och sök din stilla lycka
 I ödmjukhet, för ljusets kärlek varm.

HELIOTROPEN.

Du, lilla solbarn, som mot ljuset sträcker
 Din öppna famn, och ber om kärlek blott!
 I slöjans hvita flor, som dig betäcker,
 En himmelsk ande har sin boning fått.

Hvar dag hur' säll du till din älsklings möte
 Får blicka opp i nya strålars fröjd,
 Med välluktoffer ur ditt blomstersköte,
 En blyg prestinna, vid hans altar böjd!

Du vänder ögat mot din ursprungskälla,
 Och, fast ett grand i skapelsen du är,
 Du helgar Kärleken, den gudasälla,
 Det mått af skönhet, du i själen bär.

I lilla, blyga stjernekransen sluten,
 Med helgonblicken blott af ljuset närd,
 Du liknar, i den vaknande minuten,
 Den första känslan i sin oskuldsvärld.

F Å G E L B U R E N .

Jag öfver torget sorgsen gick
 Den glada Maj; men solens blick
 Nu fann mig som i buren.
 Jag stackars flicka! tänkte jag,
 Är stängd från vårens ljufva dag;
 Jag ensam fått
 En fånges lott,
 Långt skild ifrån naturen!

Der stod en man, för vinnings skull;
 En liten bur med fåglar full
 Han bjöd åt mig för pengar. —
 Ja — äfven Er kulturen drog
 Från klippor, bäckar, äng och skog,
 Från vestans flägt,
 Från Floras dräkt,
 Från dalens blomstersängar!

De flaxade i bojans bur,
 Så fasligt rädda, stackars djur!
 Det skar mig in i själen:
 Ack, arma fångar, tänkte jag,
 Oss trycker samma ödes lag! —
 Jag tog så gladt
 Min enda skatt,
 Och gaf åt Vinningsträlen.

Nu Maj för ögat ljusnad log,
 Och bjertat så förfriskadt slog;

2:dra Del.

F

Jag bar min bur i handen.
 Det gick så fort till tullen ut,
 Der lyste frihetens minut:
 Bevingade,
 De svingade
 Högt opp i blåa landen.

Se'n stod jag kvar en liten stund,
 Och såg, hur' i en skuggrik lund
 De flögo ne'r i linden:
 Hur' under skilda toners slag
 De firade sin frihetsdag;
 Med harmoni,
 Med vingen fri,
 De svängde om i vinden.

De gungade på grönklädd qvist:
 Ett eget språk de hade visst,
 En hviskning mellan bladen.
 Nu — njut ditt lif, på glädje rik,
 I luften, sångens republik!
 Och bygg i ro
 Ditt lilla bo,
 Och kom ej mer till staden.

T R A S T E N.

En hemlig längtan, tänd af ljusets fader,
Mig bär till Nordanskog, så tyst och sval,
Och der bland sångens flyktiga nomader
Jag kallad är dess glada näktergal.

Der svärmande i ljusa sommarnatten
På klippans borg i vänlig alfa-glans,
Jag Brages harpa hör kring fält och vatten
Från fordom klinga mången skön romans.

Med tystnaden är sången hälst förtrogen:
Från stojets missljud flyr han rädd sin kos,
Och obemärkt i höga furuskogen
Jag är Linnéas lilla virtuos.

När hennes milda, ljufva blomsteranda
Från mossklädt altar höjs till himlens tjäll,
Hörs vindens brusning djupa suckar blanda
Med min choral i Tärnans bön-kapell.

Men när jag för min brud vill uppenbara
I glädjens drill min sälla själs musik,
I bergen skälmska dvärgarne mig svara
Och Näcken spelar i den klara vik.

Och Elfvorne, när de vårt bröllop spörja,
Med silfvervingen klar i månans glans
Och med små lysvedsbloss, de parvis börja
På ängens plan en glättig fackeldans.

Så flyr min sköna sommardröm i norden
Med lifvets glada, vingade minut,
Sjelf blott en liten sångarscala vorden,
Som snart på tidens strängar spelas ut.

B O F I N K E N .

En konstnär i naturen,
Åt Walland stod min håg;
Till myrtenkusten buren,
Armidas park jag såg.
Men ack! den kan ej stilla
Hvartenda själs-begär;
Hvad hjälper ock att drilla,
När hjertat ensamt är?

Så söng jag, helt allena
I en acacie-häck:
Då kom min Papagena,
Så fjäderprydd och täck;
Hon satt sig ner att plocka
På kragens fina spets,
Se'n visste hon mig locka
I en förtrollad krets.

Der lekte kupidoner
På kullens blom-tapet,
Der tydde alla toner
En salig hemlighet.
På elfen-lyror spelte
Najaderna vid strand,
Och mellan sig de delte
Korallens perleband.

Men när i salens krona
Det sista ljuset brann,

Jag började att tona
Just som en äkta man:
"Nu gäller det att sörja
Ej blott för nöjets värld;
Vid solens bloss vi börja
Vår långa flyttningsfärd."

Min Sköna på sin hufva
En liten smula vred;
Men snart hon qvad, den ljufva:
"Hvart helst jag följer med."
Och strax, när dagen grydde
På vida ocean,
Med snälla vingar flydde
Vi ut på himlens ban.

Sist fri från mången våda
I sky och hvilotjäll,
Fick Papagena skåda
Mitt hemlands höga fjäll
I aftonsolen glittra,
Liksom en kungaborg;
Då stämde hon sin cittra,
Nu brydd af ingen sorg.

Hon söng: "Jag fjerran trodde
Dig rik på kärlek blott;
Men aldrig, att du bodde
I ett så herrligt slott:
Se, hvilka torn bekransa
En rymd af skogar klädd!
Se, hur' små sylfer dansa
På ljusgrön sammetsbädd!"

I klippan se'n vi redde
En liten paulun,
Som vi med mossa bredde
Och fina eiderdun.
En trofast kärlek delas
Ljuft inom hyddans rund;
Och snart en vaggsång spelas
Omkring de spädas blund.

DEN GAMLE ÖRNEN I BUR.

Danad för himlens
 Strålände bana,
 Der stjernorna hvälfvas
 I eviga kretsar, —
 Lefde jag fordom
 Bland skyar och åskor;
 Trotsande dem,
 Höjde jag vingen
 Dit menskliga ögat
 Ej följa förmår.

Mennisko-funder!
 Aldrig J tröttnen
 Att gäcka det Stora
 Som J ej hinnen:
 Ränkfulla snaror
 Slöto i nesliga
 Galler min ungdoms
 Djerfva förmåga,
 Ville vid gruset
 Stänga de höga,
 De himmelska tankar.

Här var jag fjettrad
 Från urminnes tider,
 Såg ifrån muren
 Vid marmorpalatset
 Rikdomens armod,

Småsinnets nycker,
 Slafvens grimacer,
 Kryparens vända
 I fåfångans solsken.

Alla sig gladde
 Att skåda i buren
 Fjettrade Örnen!
 Ingen har anat,
 Att den, som lefver
 För det Omätliga,
 Måste *der* bada
 Glänsande vingen,
 Vill han i lifvet
 Stilla sin längtan. —

Fåglarnas Konung!
 Förr såg du världen
 Liksom en tafra
 För dina fötter,
 I Oceanens
 Skimrande vågor
 Såg du din bild;
 Hvar skall nu speglas
 Höghetens allvar,
 Som af Naturens
 Eviga krafter
 Gafs åt din daning? —

Dock, under löje
 Äfven i bojer, —
 Född för att hinna
 Omätta gränser,

Född för att segra
Öfver sitt öde, —
Frihetens ädling
Skådar föraktligt
Masken, som krälar
Sjelfviskt i stoftet;
Glädes att ana
Ljusrymdens bana,
Gläds åt den sista,
Den vissa Befriarn,
Gläds åt odödliga
Stundande värf.

L Ä R K A N.

Mig bland fåglars här
 I guldharpan bär
 Vårens Gud på sångens himmelfärd;
 Innan resans slut
 Flyr hans härold ut,
 Fröjd förkunnande sin barndomsverld.
 Snön från berg och dal i silfradt lopp
 Löser sig i glädjetårar opp;
 Flod och bäckar små
 Bort i dansen gå,
 Famnande hvarann vid vårens visa.

Än i hvilans blund
 Slumra fält och lund;
 Men i blinken, ur sin svepningsdrägt,
 Æolsharpan lik,
 Uppå välljud rik,
 Vaknar jorden, vid Guds Andas flägt.
 Dagen lång jag, öfver öppnad får,
 Hoppets drill för såningsmannen slår.
 Sent på tufvans bädd,
 Re'n af sippor klädd,
 Fredligt ljuder hvilans aftonvisa.

Men förr'n dagens Drott
 Ur sin brudsäng gått,
 Öppnande sitt ögas klara sol,
 Sångarinnan flyr,
 Fladdrande och yr,

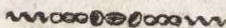
Till orchestern i den blå kupol.
 Fritt må molnen tåga mig förbi!
 När jag höjer glädjens symphoni,
 Glesnar dimmans flör,
 Sjunger lundens chor
 Under kyssars lek sin kärleksvisa.

Ingen boja når,
 Dit min bana går:
 På hvart moln, med genomskinlig hand,
 Englarne i skyn
 Öppna för min syn
 Sångens hem, ett obegränsadt land.
 Först när, längtande, på ängens slätt,
 Makan qvittrar kärlekens duett,
 Som en pil, så snar,
 I dess famn jag far; —
 Trasten stämmer opp vår bröllopsvisa.

Sommarn, modershuld,
 Strör med himmelskt guld
 Skördefälten kring den vida jord:
 Sädens böljor gå,
 Blommor, himmelsblå,
 Fläta kransar kring mitt högtidsbord.
 Men när axen gulna innan korrt,
 Som en moll-ton dör min lofsång bort,
 Och i bleknadt sken
 Flyr min konung re'n:
 Slutad är min glada sommarvisa.

Bild af Gud, o, Sol!
 Ej vid nordens pol

Mer du fångslar sångens tjusta bröst;
Men hvart resan bär,
Du besjungen är
Till det sista ljudet af min röst.
Ger den ena dagen sorg och nöd,
Ger den andra lust och öfverflöd.
Glada sångarlif,
Alltid först mig gif
Friska toner till min lefnadsvisa!

F A L K E N.

I skyhöga ekar, i klippornas mur
 Jag väljer min boning, den höga;
 Ty stolthet jag fick af en stridsam natur,
 Så väl som det klaraste öga.

En forntid jag minnes: så herrlig en gång
 Sig höjde de Göthiska tornen,
 Der stålblanka Riddarn, vid skaldernas sång,
 Drack mod ur de mjödfyllda hornen.

När jagtlusten brann i hans eldiga håg,
 På ridderlig hand blef jag buren,
 Hörsammande snart, uppå skyarnas våg,
 Hans herrskarebud i naturen.

Med rofvet jag sänkte mig ned till hans fot,
 Beundrad i kämpande ringen.
 I borgen tog Hildur sin älskling emot,
 Och smekte den blodiga vingen.

Så lefde jag fordom, då prisad jag var
 Af fursten vid festliga borden;
 Men Riddaren slumrar, och falken han far
 Ej mer på hans vink öfver jorden.

Jag bygger dock än uppå borgen mitt bo,
 Der stormen förödande hviner
 Och murgrönans rankor i remnorna gro,
 Bekransande kraftens ruiner.

GRAFSKRIFT ÖFVER MIN SISKA.

Nej, Lilla! den, som icke vet
 Det Ondas svarta hemlighet,
 Den är ej född att lida.
 Du delade min bojas tvång;
 Men lärde ej, med tro och sång,
 Din frihets stund förbida.

Af mig ej dömd till slafveri,
 Åt luftens rymd, så skär och fri,
 Du skulle återsändas.
 Men ack, försent! En dag, fördröjd
 För denna dig beredda fröjd,
 Kan mer ej återtändas.

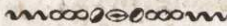
Du sluter lilla ögat till,
 Och slutad är din lefnads-drill;
 Ditt hjerta brast af qvalen.
 Allt ditt begär stod ensam vändt
 På luftens ljusa element,
 Och sångens lust i dalen.

Än är den skön, din fjäderdrägt:
 Dock aldrig mera lifvets flägt
 Dess mått af själ förnyar.
 Ej mer en smärtlig önskan bryr
 Din slummers ro, när dagen flyr,
 Med drömda träd och skyar.

Ej mer skall solens gyllne brand
 I ljusets glada, fria land

Bestråla dina vingar.
I granens konungliga topp
Af kärlekens och vårens hopp
Ej mer din stämma klingar.

Sof sött, du Sångens fagra barn!
Dig hinner mer ej svekets garn,
Ej mer de kulna vindar.
Säll den, som dör då sommarn ler,
Och ingen höst förhärja ser
Sin vårs än gröna lindar!

GULDBIETS BEGRAFNING.

(I anledning af en Tonkonstnårs Död.)

MYRORNA.

Kalla drifvan re'n är slut.
 Biet ropar: ut! ut!
 Och i glans
 Gyllne vingen spänner.
 Fast vår flit ej, liksom hans,
 Klingar bort i spel och dans
 Bland det skönas vänner,
 Gläd dig dock,
 O, trældomsflock,
 Åt hvart högre lif, som tändt
 Sig i ljusets element. —
 Skyndom oss!
 Solens bloss
 In i stacken bränner.

Men hvem sofver här? Låt si!
 Ack, vår halfbror, litet Bi
 Mistat lif och vingar!
 Lilla skälm! af nöjet matt,
 Med en fångad blomsterskatt,
 Nu ej mer du svingar
 Hem från ängen säll och rik. —
 Bärom bort Guldbiets Lik!

Fort låt gå!
 Endast två
 Hinna ej af stället.

Hvil-

Hvilket torn!
 Sandens korn,
 Tvi det branta fjället!
 Nå, låt se,
 Bli vi tre — —
 Flera måste komma.
 Fattom i,
 Här förbi
 Fjärilns hus, en blomma.
 Bli vi fyra — se, hvad gagn:
 Redan rullar likets vagn!

Nyckelpigan, trind och nätt,
 I sin prickiga korset
 Sväfvar fram så näpen:
 ”Hvilken var den döde? säj!”
 ”Arbetsbi det var han ej,” —
 Svarar, sorgligt häpen,
 Fru Gullvifva, täck och söt,
 Hon, som i ungdomligt sköt
 Glada sångarbiet *) slöt.

Kyrkan är ock klädd, se på!
 Tufvan full med sippor blå,
 Och Caroli spira
 Tornar högst mot himlen opp,
 Med juveler på sin knopp.
 Att talenten fira,

*) Det torde vara bekant, att hvarje Bisvärm består sig sina Sångare, hvilka spela för de andra i Samhället.

Luftens hvimlande kapell
Spelar i det helga tjäll.

Redan ljuder orgel-ton;
Samhällsbin i procession
Med till grafven följa.
Dagens sländor surra fram,
Hålla om den döde glam,
Och om tidens bölja,
Som allt störtar från sin brant,
Dagakar! och Musikant.

Lektaren, af blått och gull,
Är med Sångarinnor full;
Lärkan, främst i runden,
Höjer silfverstämman klar:
”Älsklingsbiet, somnat har;
Sörjen, barn i lunden!
Hvilket ädelt tidsfördrif
I det fria samhällslif,
Der han glädjen delte
Åt de trötta Arbetsbin,
Då, med vingen len och fin,
Han i kupan spelte!
Alla lyssnade derpå;
Men — snart är man glömd ändå!”

Genast från de skönas hof,
Från parterrens rike
Vida höres Sångarns lof:
”O, hvar finns hans like?” —
Hyacinther och Jasmin,
If från Södern burna,

Sörja ock med helgon-mine
Vid den Dödes urna.

Sjelfva Flora i gravor

Hviskar: "ack, vår sorg är stor!

Våra offerskålar

Spride vällukt kring hans bädd.

Se, Cupido målar,

I små krusflorsvingar klädd,

Hans porträtt. Säg, veten J

Sagan om vårt älsklingsbi?

Jo, han var en Näktergal,

Som från Galliens sköna dal

Flög, hvad sällan händer,

Bort i vårens unga skrud,

För att höja stämmans ljud

I de kalla länder;

Kom till en förtrollad strand,

Satt på en Prinsessas hand;

Men en Jätte hade

Om den sköna magt och vård,

Strax han svartsjuk blef och hård;

Vredgad, Jätten sade:

"Bli ett bi, du lilla skalk,

Fladdra kring hvar blommas kalk,

Och att bättre hämnas

Mig på ett så trolöst kön,

Sångens tjusning, alltid skön,

Dig till vapen lemna!" —

Strax det öfvergifna Bi

Fick en himmelsk dufva si

Med en myrt i munnen;
 Hennes namn var Harmoni,
 Ifrån MOZART kom hon glad,
 Bar ock, på sitt myrtenblad,
 Sångarn hit på stunden.
 Alltid söng du säll, Pipi!
 Vårens glada symfoni;
 Men den fina vingens gull
 Hvilar re'n i grafvens mull!" —

En Pensé, som ljuset blid,
 Höjde sist de orden:
 "Ack, hvi är det skönas tid
 Städs så korrt på jorden?
 Hvila vingen, nöjets Alf!
 Men ur urnans kalla hvalf
 Hvart är anden gången?
 Vet du nu i Englars chor,
 Der med HAYDN säll du bor,
 Bättre hem för sången?
 Säkert är du, Glädjens vän!
 Af den ljufva
 Harmoniens himladufva
 Till din MOZART förd igen."

JÄGAR - VISA.

Ej Jägarn aktar vind och våg,
 För mödan aldrig vek;
 Åt skogen flyr hans vilda håg,
 Förr'n solen ser hans lek.

Då morgonrodnans purpurpäll
 Betäcker grönan sal,
 En kung på klippans thron, så säll
 Han skådar fält och dal.

Och rustar sig så glad till fejd,
 Med sång vid hornets ljud,
 Mitt rike är den vida nejd,
 Naturen är min brud.

Med gyllne, perlesmyckadt hår
 Och rosenblommig kind,
 Hon kysser mig hvarenda vår
 I hvarje vestanvind.

Och helsar med en jubelchör
 Sin älskling alla dar,
 Och gläds för hvarje skott hon hör,
 I echos muntra svar.

Men när vid höstens kulna flägt
 Hon slutar ögat trött,
 Med bleknad hy, i liljedrägt
 Snart slumrar hon så sött.

När sörjande nu björnen går
I mörka kulan ner,
Och nordan vildt sin barpa slår,
Ej fröjdar jagten mer.

För jägarn dock, i vänners ring,
Bevingad timman flyr;
Han yppar då mång' underting
Från jagtens äfventyr.

JÄGAREN OCH FLICKAN.

HAN.

Sköna Jägarlott!
 Frihet! sommarfröjd!
 Hvarje klippas höjd
 Är mitt riddarslott,
 Och min bössa är
 Herrskarinnan der.

HON.

Dig så varmt jag ber:
 Dröj en enda stund,
 I den tysta lund,
 Der ditt öga ler
 Likt de blommor små,
 Som vid källan stå!

HAN.

Åter tvångets band! —
 Skönt ditt öga är;
 Men på böljan der
 Gungande vid strand
 Jag en andflock ser
 Och dig öfverger.

HON.

Till min trogna barn
 Vill jag sluta dig,
 Som på blomsterstig
 Bäckens silfverarm
 I den gömda dal
 Famnar högan al!

HAN.

Huldt ditt sköte är! —
 Men i skog och mark
 Jägarn hjeltestark
 Följer sitt begär;
 Hela dagen lång
 Harens lätta språng.

HON.

Jag vill smeka dig
 Ljuft, som vårens vind
 I den gröna lind
 Sakta smyger sig,
 Som en sylf, så glad
 Kyssande hvart blad!

HAN.

Ljuf din smekning är! —
 Men förr'n solen gryr,
 Svindlande och yr
 Orren vingen bär
 Öfver ängens plan,
 Som en grann sultan.

HON.

Kärlek är min själ —
Styrkan är ditt lif! —
 I mitt *hjerta* blif
 Fången blott! — Farväl!
 Bojan boja är,
 Fast hon rosor bär!

DEN SEXTONÅRIGA EBBAS ROMAN.

Ett högländskt thema rikt varieradt blifver
 Af Walter Scott; dock mer idylliskt skrifver
 Du din Roman, förr än af ödets Norna
 I mörka gåtor du dess tydning fått.

Du tecknar taflan, och i spegeln målad,
 Af phantasiens majsol öfverstrålad,
 Din känsla, svärmande i vårens dalar,
 Hjeltinnan blir i hvarje äfventyr.

När idealet af din verld du skådar,
 En själ, som skyldskap med din själ bebådar;
 Du liknar, i mystèren af din smärta,
 En blyg Madonna, som i tårar ler.

I hoppets vår, af näktergalar sjungen,
 En blomma, ur ditt eget hjerta sprungen;
 Med himlarnas saphir på bladen gjuten,
 Du helgar åt den första kärleken.

Din dröm, en saga lik, från österns lunder:
 I kretsen slutet af förtrollningsunder,
 En ny Sakontala, du uppenbarar
 Ett blomsterspråk i dina ögon blå.

Din goda Engel heter: Oskuldsfriden;
 Med sälla minnen ifrån barndomstiden
 Och vingar, glänsande som morgonstrålen,
 Han sväfvar öfver skriftens rena blad.

Hvart tankan flyr, till stjernan i azuren,
Kring dalens vår, på nöjets rosor buren, —
Din framtid ler, och i dess fjerran höjer
Inbillningen, en Fée, sitt luftslott opp.

Dröm, sköna Flicka, dröm! Hvi skall du ana
En scenförändring på din lefnadsbana?
Med högvis mine, hvi skall min Sångmö röja,
Att planen i din dikt förfelad är?

Men — snart en Mentor, kall som vinter-ilen,
Skall klandra värman i den enkla stilen:
Af reflexioner, i moral-sentenser,
Ditt hjertas bok du recenserad får.

Hvad långa perioder dig förskräcka!
O, hvad förhoppningar din längtan gäcka!
Romanen, bildrik som ditt unga sinne,
Kan ej i verklighet förbyta sig.

Så dikt och sanning sina strålar bryta,
Att, liksom Målarn öfver dukens yta,
Du i din inre verld, det skönas låga,
Må skåda minnet af din blomstertid!

VÅRLÄNGTAN,
ELLER
EBBAS FÖRSTA KYSS.

Sexton år min Tant jag följde
På visit i Stadens larm,
I voilen pryddigt höljde
Kinden, landtlig röd och varm.
Skild från enfalden der hemma
I mitt glada barndomstjäll,
Mer ej trastens silfverstämna
Hörde jag i vårens qväll.

Hvarje tanka var en vinge,
Som på molnen flög sin kos:
”O, att drömmande jag finge
Vårens kyss, som dalens ros!”
Men af Tant och konvenansen,
Såta som ett syskonpar,
Från den lustigt glada dansen
Fogeln stängd i buren var.

Dock — hvad fröjd för hoppets sinne! —
I den slutna sällskapsrund
Vid klaveret ljöd derinne
Sången från en ynglings mund.
Rodnande — hvad var att göra? —
Efter plats jag ser mig om,
Och min själ blef idel öra,
När jag närmst klaveret kom.

Lyssnande, jag tordes föga
 Blicka opp: ett slutet bref
 Än för mig var Sångarns öga,
 Der en Gud sitt thema skref;
 Först en blick till mig han sände
 Öfver Mozarts trollmusik,
 Som Paminas tjusning tände
 I min själ, ett genljud lik.

Så en blixst sin stråle bryter
 I det varma sommarmoln:
 Så från morgonstjernen flyter
 Daggens gråt i blomsterskåln.
 Ack! på Sångens toner strömmar
 Känslans engla-sympathi:
 Idealiskt ljufva drömmar,
 Ewig skönhets harmoni.

En impromptu i minuten
 Kärlekens förklaring böd,
 Som, ur hjertat himmelskt gjuten,
 Från klaveret återljöd.
 Ej en lärkas vinge röres
 Mera fort, när soln sig tändt,
 Än hans lätta fingrar föres
 På hvar klingande tangent.

Snart en pantlek, ack, försåtligt
 Vinkande i qvällens stund,
 Och för Mozarts skull — förlåtligt! —
 Brann en kyss på Sångarns mund.
 Vårens vindar, källans vågor
 Söngo i mitt bröst: det var,

Som på morgonrodnans lågor
Mig en sky från jorden bar.

Ack! i Edens lunder klädde
Staden sina murar in;

Mer än fåglars samljud glädde
Hjertats echo: "Du är min!"

Till sekund förbytt var tiden,
Och en evighet likväl

Ur den sälla barndomsfriden
Vaknade inom min själ.

Som ett marionett-spel flydde
Men'skohvimlet mig förbi:

Med hans bild hvart moln jag prydde,
Speglande min själ deri.

Blick till blick sitt afsked delte,
Men hvart ord på tungan dog —

Månan på mitt fenster spelte,
Klockan i Sanct Jakob slog.

Sömlös jag den första gången
Drömde, hvad jag mer ej mins;

Men i dikten, men i sången,
Skönare ackord ej fins.

'Trollflöjtsljuden ännu rörde
Alla strängar i mitt bröst:

Som ett gensvar, återförde
Klangen af min älsklings röst.

Och när ändtlig' dagen ilar
På sin char, vid hymers ljud,

Morgonsoln med lotospilar
Hjertat hann, lik Indiens Gud.

Sylpher, hoppets lätta flockar,
 Dansade ur ljusets flod; —
 Ordnande de mörka lockar,
 Snart jag för min spegel stod.

”Kom han sedan?” — Trygg jag vågar
 Göra hjertats första bikt:

Ja, han kom. Må den, som frågar,
 Skrifva sjelf sin kärleksdikt! —

Flicka, hör! sentensen följer:

Vårens längtan farlig är;

Vet, en ynglings bild sig döljer

I den blomsterskrud, han bär.

LINAS MELANCHOLI.

När Flora på sin brudkrans binder,
 Åt egen fröjd i dalen ler,
 Och fjärlin på dess rosenkinder
 Den första kyssen får och ger;
 Jag, obemärkt, det ödet har,
 Att sörja bort så vackra da'r.

När stadens unga damer smycka
 Sin bal-kostym med blomsterband,
 Och par med par i dansen trycka
 Med hemligt språk hvarannans hand;
 Jag, obemärkt, det ödet har,
 Att sörja bort så vackra da'r.

När festens ljus i granngäl'n brinna,
 Och lek och stoj derinne rår;
 Min barndoms lyckliga väninna
 Ny värdighet i brudstoln får;
 Jag, obemärkt, det ödet har,
 Att sörja bort så vackra da'r.

Men snart skall ock min brudgum komma,
 Det har min aning länge sagt;
 Bland systrarna parterrens blomma
 Skall stråla i förskönad prakt ...
 Hvad himmelsk fröjd mig ödet spar,
 Att gifva bort så vackra da'r.

AMOR JUL-ATTRAPE.

Å klippig strand en hydda står,
 Och, leende i hoppets vår,
 Med bergsbons glada, fria sinne,
 Min Lina firar jul derinne.

Två hjertan under sabbathsfrid
 Nedblicka på din blomstertid,
 Som dygdens enkla minnesvårdar
 Inom din lefnads rosengårdar.

Re'n Freja ler på qvällens sky,
 Julbrasan skimrar i hvar by,
 Från dal till dal, kring insjöstranden,
 En gräns för sälla barndomslanden.

Gladt ordnas festen inom hus;
 Ur salens loft, vid tända ljus,
 Lätt, som en elfva, Lina svingar
 Hvar gäst emot, på hoppets vingar.

Men — när på rutan innan korrt
 Isblommorna du andas bort;
 I snöljus rymd ditt öga spanar, —
 Männ' du ett himmelskt budskap anar?

Hvi lyssnar känslan i ditt bröst
 Till pendelns knäpp, till vindens röst? —
 "Han kommer!" Se, vid Bores pilar,
 Förklädd till Rimhuss, Amor ilar.

Ej till din port ett dufspann flyr,
 Men trafvarn, frustande och yr,
 Helt visst ej mindre glädje bringar:
 En väpnad Gud — hör, sabeln klingar!

Hvar tanka flyger i hans famn,
 Hvar suck är ljudet af hans namn ...
 Men se, hur' snön i hvirfvelflockar
 Har pudrat in hans svarta lockar!

Han kom som en attrape till slut,
 Hvars innehåll du gissar ut: —
 Hans hjertas slag du vill ju kalla
Jul-klappar, skönast ibland alla?

Det fina löjet kring hans mund,
 Med kindens grop i skälmskt förbund,
 Den själ, ur ögats himmel strålar,
 Din andra vår på jorden målar.

Sitt eget sändebud han är,
 Depecherna i hjertat bär:
 Hvad deras chiffres uppenbara,
 Må blommor, utan korg, besvara!

**BARNDOMSMINNEN,
ELLER
RESAN TILL TANTEN.**

Allt i ordning, som sig bör:
Husets lifhäst spännes för,
Tågar makligt fram till grinden.
Ingen körsven barnen få:
Skaran talrik är ändå.
Glädje hviftar sommarvinden
Öfver ängens blommor små.

Ej med sinnets lätta flygt,
Men blott strängt i tygeln ryckt,
Vår Pegas sin lydnad røjde.
Resan gick i fullt galopp:
Snart dess mål, till ögats hopp
Kring en landtlig boning höjde
Sina berg och lunder opp.

Re'n på trappan, som ett ny
Ur en klarnad vintersky,
Tant i uppsatt mössa nickar
Sitt välkommen rundtomkring, —
Rör vid nyckelknippans ring,
Som vid förklädsbandet vickar,
Under skilda hushållsspring.

Högtidssalen låtes opp,
Der af konterfej en tropp,
Klädd i forntids ärbarheten,
Med robe-ronde af triumfant,

Snörda lif och engageant,
 Blickade från väftapeten
 Vänligt ned på gamla Tant.

På det hvita nattduksbord
 Bibeln låg: — med skrifna ord
 I de sista blad derinne
 Släktens namn och årtal fått
 Sitt archiv i hyddan blott,
 Åradt genom dygdens minne,
 Sedan lifvets dag förgått.

Mormors skåp, så tungt och stort,
 Slöt, massivt, af valnöt gjordt,
 Inom drifvorna af linne
 Husets flit i godt förvar;
 Der hvar skatt för tanten var,
 Med ett fromt, gästvänligt sinne,
 Årans lust på högtidsdar.

Struken, som en spetsmanchett,
 Prydlig i sitt umgängssätt,
 Uppå klackar, tretumshöga,
 Trippade hon in och ut,
 Tills hon stapplat opp till slut
 Läckerbisschen för vårt öga,
 Och bød mer i hvar minut.

Lustigt lag och god ap'tit,
 Kindens friska kolorit
 Gjorde Tantens ögonfägnad;
 Men kring lunder, fält och skog,
 Tufvan vinkade, och log,

Som af smultron öfverregnad,
Der hvar pilt sin brorsdel tog.

Ömsom dansande en stund
Uppå ättehögens rund,
Än från gärdet, som i sädet
Böljade en krusad flod,
Smögo vi med hoppets mod
Varsamt under gukuträdet,
Som i lundens skymning stod.

Andaktstysta allihop,
Lyssnande till gökens rop,
'Trenne önskningar alltredan
För en ösedd framtids da'r
Hvar och en på tungan bar:
"Först Guds nåd, och kärlek sedan" ...
Ha! re'n göken flugen var.

Öfrig dock var stundens fröjd:
En ruin, hvar klippas höjd
Böd, i salar, mossbeklädda,
Fantasin sitt barndomslif.
Fåglarne, som äkta vif,
Från hvar mur, att boet rädda,
Flögo bort vid lek och kif.

Snart, hvad gårdens arsenal
Gömde, tärtdt af rost och mal,
Visiteradt blef och draget
Fram ur hundraårig vrå:
Trekantshatten sattes på,
Kyller, som vid Narvaslaget
Fått för Ryssens kulor stå.

I mundering, styf och rak,
Efter skilda kungars smak,
Krigade den ystra flocken,
Grenadier och Amazon,
Mot en pösande kalkon,
Som bland hela fjäderskocken
Gjorde front för batallion.

Tant, om favoriter mån,
Stridens plats ej långt ifrån,
Några toner högre stämde
Sin discant, och till reträtt
Öfver gårdens gröna slätt
I ett ögonblick bortskrämde
Hvar beväpnad marionett.

Skyndande att natthugg ge,
Värre, än en hel armé,
Hastigt hördes skaran stoja.
Klockan ringde: torparn tog
Renseln på sin rygg, och slog
Eld på pipan, — till sin koja
Trött af dagens arbet' drog.

Och när trastens chorum ljöd,
Innan korrt sitt afsked bød
Ock den muntra karavanen.
I sin jungfrubur alltre'n
'Tant, vid solens bleka sken,
Söng sin aftonpsalm, lik svanen
På en öde strand allen.

MOSAIK-TAFLA FRÅN MOSEBACKE.

Som en daggskål återstrålar
Ljuset, länt af morgonskyn,
Så i miniatyr jag målar
Taflan för min häpna syn.
Solens klot, i purpurlågor,
Öfver dunkla ekars topp
Speglad öfver Ejstra-vågor,
Som en eldkolonn, går opp.

Stadens hvimmel hvilar,
Sänkt i slummer än;
Men, när dagen ilar
På sin thron igen,
Öfver jorden strömmar
Hoppets glada mod,
Med de gyldne drömmar,
Ur den klara flod.

Riddarholmens tempelspira
Skildtvakt står vid hjeltars ben,
Helgonbilder fenstren sira:
Morgonrodnans återsken.
Herrligt stadens hvita öar
Opp ur dimmans töcken stå;
Rundomkring de klara sjöar
Sina silfverarmar slå.

Klippans malm hörs ljuda,
Sänkt från mödans arm,
Att åt Södern bjuda
Klangen ur sin barm.

Allt sig rör, och andas
I ett brokigt lif:
Stort och smått här blandas
I mitt perspektiv.

Präktigt Kungastaden prålar
Inom horizontens ram.
Ner vid bron matrosen skrålar,
Lastar af Vest-Indiens kram.
Stålpriydd vapenskaran blänker
Längst på Lad'gårdsgärdets plan,
Och med färgrik pensel stänker
Solen molnens ljusa ban.

Re'n kassellets flagga
Svajar, blå och gul;
Roslagsskutor vagga:
Der ur väfda skjul
Landtlig rikdom lyser,
Mjök så hvit som snö;
Der på däcket myser
Ros från Häfverö.

O! hvad enkel storhet glimmar
I den höga Kungaborg!
Hvimlande hur' folket stimmar
Öfver gator, hamn och torg! —
Myran flyr att bördan bära,
Hvar och en har fått sitt strå,
Och, hvad drönarne förtära,
Trefna bin insamla få.

Hvilken tropp af qvinnor
Med heroisk ton!

Två Amiralinnor
I hvar båt vid bron!
Herrn, som lorgnetterar,
Vacker utsigt har:
Gumman manövrerar,
Brun, som en Tartar.

Se! hvad mängd af Ståndspersoner
Öppna sina korgars rund:
Valnöt, persikor, citroner ...
Mys, du söta sockermund! ...
Kors, bevar's, hvad kursen gäller ...
Undan Svalfvelsticks-madam! ...
Börs-Magnatens piska smäller,
Kusken kör till porten fram.

Än med ögon alla,
Och än enögd här
'Tärningen ses falla;
Lyckan blind ju är!
Halte Fan *), än vaken,
Stod han här också,
Skulle lyfta taken
Bort, att se derpå.

Gå ej der en mängd Jurister
Opp till Rättens President?
Fickan, spänd af ordregister!
Mer barbariskt språk ej kändt!
Handelsmän och Kontorister:
Hjernan är ett räknetal.
Militärer och Kanslister:
Tankan qvar på qvällens bal.

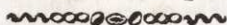
*) *Le Diable boiteu.*

Öfver Djurgålns ekar
 Spelar solens glans,
 Väcker vindens lekar
 Åter upp till dans.
 Tremastskeppen segla
 Längs vid bergens rand,
 Sina vingar spegla,
 Gungande, vid strand.

Som en svan på hemlandsfjärden,
 Seglarn skådar hamnen glad,
 Helsande från södra världen,
 Åter Birgers gamla stad.
 Spelande kanoners dunder
 Dubbla svar af klippan får;
 Elden från kastellets lunder
 Fram ur rökens hvirflar går.

Men när blomman springer
 Ur naturens hand,
 Dödens klocka ringer
 Ifrån tornets rand;
 Ordnar, bandrosetter,
 Allt hör mullen till:
 På hvart hjerta sätter
 Döden sitt sigill.

Evigt skogarne bekransa
 Dig, o, Stad! med klippors vakt;
 Spända segel kring dig dansa,
 Böljan målar af din prakt.
 Må, lik stjernan under polen,
 Du ej tälja dina år!
 Häfdens glans, lik morgonsolen,
 Lysa dina hjeltars spår!

CITHER-SPELAREN.

Uppå malmen längst en gång
Ryktet vida bar min sång:
I kvarteret alla kände
Citherspelarn, — men hvad hände?
I mitt grannskap kom, o ve!
Snart en Kopparslagare.

Knack, knick, knack, fortissimo!
Hammarn störde sångens ro,
Sårande mitt fina öra . . .
Nu för mig hvad var att göra?
Jo, jag hyr mig innan korrt
Andra rum, och flyttar bort.

Snart en blåögd skön Blondine
Genom fenster-jalouisi'n
Till sin nya granne skickar
Sångens lön i hulda blickar . . .
Se! hon blef för hvar andante
Mera huld och languissante.

Men o, ve! hvad hände då?
Galonerad med tschakot
En kusin i Hebes fönster,
Just af Hercules ett mönster,
Snart min serenad förstör:
Missljud i mitt bröst jag hör.

Martialisk på sitt sätt,
Blandning af off'cer och sprätt,

Snart han började sifflera,
I min solo intonera;
Men — ett moderato är
Bästa spel i slik affär.

Vid hans sida sällan fick
Jag en halft förstulen blick;
Men, var Älskarn nerom brinken,
Opp till mig hon såg i blinken;
Jag dock tänkte: "nej, ma Chère!
Ingen trio duger här."

Snart con expressione ljud,
Saknadens farväl jag bød:
Inom sjelfva hufvudstaden,
Lik den irrande nomaden,
Suckande mitt o och ack,
Drog jag bort med pick och pack.

Men — o, toner! hvart J flyn,
Chaisar à demie fortune,
Vagnar, än på promenaden,
Än till bodarna i staden,
Störde sångens harmoni . . .
Snart jag hyr ett nytt logis.

Dock Apollos helgedom
Var bekrigad, hvart jag kom,
Af Titaner, bryggardrängar,
Rop och klatsch vid åkarslängar;
Öfverallt hvad dissonans
Inom stadens murar fanns!

Ja, mitt öde var fatalt;
Knappt ett annat hem jag valt,
Knappt begynt en amoroso,
En allegro grazioso,
Förr'n en lismande rival
Sång-Gudinnans hjerta stal.

Snart med cithran på min arm
Långt jag flydde stadens larm;
Men ett orons barn, mitt hjerta,
Var du städs i fröjd och smärta,
Och, hvar du din boning fäst,
Blef du flyktig hyresgäst.

VID DRAMATISKA THEATERNS BRAND.

Hvad rysligt bål, i vinternatten tändt,
Kring den moderna staden festligt brinner!
Det sista spår af Götisk konst försvinner
Med dig, o, Riddartidens monument!

Du står på vakt omkring en feisk värld;
Låt, gamle kämpe, ej din stormhatt falla:
Strid med din lans, fast tusen lågor svalla
Kring kopparskölden, snart af glöd förtärd.

Än stå trophéer af din ungdomstid
Mot draken segrande, den heta flamman,
Snart störta de i glömskans graf tillsammans,
Som hjelte-vålnader i blodig strid.

Väl dig! Du ej på stråbädd dör. Ej stort
Det båtad dig, att brytas ned i stycken,
Och ge det nya dina forntidssmycken;
Nej, heldre gånge du till Valhalls port!

I dödsminuten bågaren dig räcks:
Månghöfdad mot din mur flyr vattenanden,
I ormande kaskader, opp från stranden;
Men, fåfängt! ej det heta bålet släcks.

Se! vid de hemska tempelklockors ljud
Hur' offerlågan emot himlen ilar; —
Thalia snart med dig i grafven hvilar,
Lik stoftet af en oförgätlig brud.

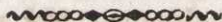
Hvad sälla genier gyckla för min syn,
 Ån i förtrollningens magi derinne!
 De flydda nöjen, blommor i mitt minne,
 Tag dem i lågan ock dit opp till skyn!

Här första gången, med din masque i hand,
 Thalia, dig jag såg vid lampans strålar,
 I mystiskt sken, som fantasien målar
 En Féers Drottning ifrån sagans land.

Armida lik, du på en drakvagn far,
 Från scenen bort, från konstens tempelsalar:
 Snart ingen röst i lifvets sorgspel talar,
 Från detta rum, om hvad du fordom var.

Som, uppå stridens ödelagda plats,
 En ensam kämpe döende än hvälfver
 Sin blick till skyn, det sista tornet skälfver
 Af *De la Gardie's* prunkande palats.

Der ofvan spiran sist, vid lågors ljus,
 En Riddare i forntidsrustning höjde,
 Sin lans och, vinkande, i molnen dröjde,
 Tills tornet störtade i spillrors grus.

V A G G - V I S A,

tillegnad

H. K. H. HERTIGEN AF SKÅNE.

Lunden susar sval och grön,
Och, lik Maj, så frisk och skön,
Liten Prins i vaggan ler: —
En Madonnabild han ser,
Vid de första blickar,
JOSEPHINE han skickar.

Fröjd och lofsång utan tal
Inom stad och kungasal,
I hvar kyrka, i hvar by!
Lärkan drillar högt i sky,
Siskan för de späda
Hörs en vaggsång qvåda.

Landtman, hoppfull vid sin plog,
Gullkorn sår kring mark och skog;
Bergsman i sin underverld
Spränger malm till hjertesvärd;
Sjöman seglen böjer,
Vida hafven plöjer.

Och på gärdet fjerran från
Ljuder vapenlekars dån:
Prins EUGENE på sidenbädd
Spritte opp, men blir ej rädd:
Liten hand han knyter,
När kanonen ryter.

På sin stridshäst svingar sig
Pappa, skön och ridderlig,
Ilar Drottningberget ned,
Som en ljungeld; led från led
Glädtigt hurra skallar
Kringom borgens vallar.

Snart skall Ölandshästen stå
Med schabrack, guldkronor på,
Sadlad vid din port, — hopp, hopp!
Sporren rörs, och i galopp
Vid sin *Farfars* sida
Lilla Herr'n får rida.

Tjust skall då hvart öga se
Samfält Älsklingarne tre, —
Pappa med sin krigarflock
Gör kring Liten Prins en choc,
Så att dammet ryker;
Ler, moustachen stryker.

Slumra! Ljuf är drömmen än,
Vaksam Moderskärleken.
Snart nog komma disciplin,
Informator och Latin,
Konsten att regera,
Krönikor, med mera.

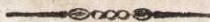
Farmor, med sitt hvita spann,
Köper fjäderhatten grann,
Liten sabel och karbin
Och en Soldatesk, så fin,

Att

Att på bordets skifva
Exercis kan blifva.

Grande-Tante skall sin Gudson ge
Mången from välsignelse: —
Gläds åt liten Rosenknopp,
Som vid Wasastam står opp.
Ekens dubbla krona
Skall för stormen skona.

OSCARS, JOSEPHINAS kyss
Smeka dig till sömns. Vyss! vyss!
Sof i Hjeltens vagga, sof:
Englar, ett osynligt Hof,
Liten Prins omskygga,
Blomsterhyddor bygga.

NANNAS VANDRINGS-ÖNSKAN.

Ack! som en sylf, en vestanvind,
 Jag ville kring hvar blomma svinga,
 Och kyssa deras rosenkind
 Och dem till fjärilar bevinga.

Och hvimla om i glädtig dans
 Med alla fåglar genom häcken,
 Och leka med hvar stråles glans
 Och hvarje liten våg i bäcken.

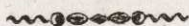
Jag skulle spela på hvart blad
 I lind, och asp, och björk och viden,
 Och svalka mig i daggens bad
 På grässets matta, fin som siden.

Ack! hvad jag skulle hinna snart
 Högt opp i himlens ljusa rike,
 Och följa silfvermolnens fart,
 Och bli en lärkas glada like.

Jag skulle till hvart fönster fly,
 Att som en eolsharpa spela;
 Och i hvar ton, så skär och ny,
 Med vingen sorgens hjerta hela.

Och så med vänligt sångar-ljud
 Jag skulle hviska i hvart öra:
 "Var trogen mot Naturens bud!
 Låt Konst ej enkla sinnet störa!"

Men sist, då Nordans drifva kom,
 Jag ville se den *fjerran* glindra;
 Och frälst, i Ljusets helgedom
 Som Svanen eller Lyran tindra.

EN BLICK GER FRIDENS HELSNING.

I hyddans famn, med tysta qual förtrogen,
 Jag böd min Sångmö in i aftonstunden,
 Att lifva opp min själ med strängaspel;
 Men sorgsen äfven, hon med stilla vemod
 På lutan slog ett svagt adagio blott.

Re'n syntes böljans himmelsblåa spegel
 I aftonrodnans purpur smycka sig,
 Och skogens toppar bugade sig stilla
 För Hvilans majestät. Jag såg då ut
 Igenom fönstret, med en halfqväfd fråga:
 Om ingen engel sönk på qvällens svalka
 Till sorgens hem med fridens helsning ner?

Då se! hvem sväfvade förbi, så herrlig,
 I maktens glans af hvita spannet förd?
 Det Nordens Ande var. Sänk ner, o Svea!
 Din fjällthrons purpursky kring hjeltens vagn!

Och du, o Kärlek! *folkets* helga Kärlek!
 Knyt ifrån bröst till bröst en eklöfskrans
 Och vira kring hans mörka lockars prakt!
 Hur' skön han var, då höga hjeltepannan
 Sin himmel sänkte i mitt låga tjäll,
 Då fridens helsning från CARL JOHANS öga
 Gaf Nordens tärna sångens tjuflva lön!

Naturen log så sällt i aftonskimret,
 Och delade mitt hjertas tysta bön.
 Jag slog min luta — och med vaknad fröjd
 Hvar sträng i aftonvinden hördes tona,
 När stjernorna, på fjällets blåa höjd,
 Sig bildade i glans till Hjeltens krona.

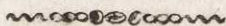

EN BÖNSUCK.

Kärlek! Tro! i hjertat blifven,
 Likt en helig englavakt!
 För det Goda endast, lifven
 'Tankans ljus och känslans makt?
 Lär mig själens gäfva se,
 Och dess låf åt Gifvarn ge!

Gud! hur' underbart du förde
 Mig från sorgens töckenstig;
 Dolda röster hjertat hörde,
 Som från branten ledde mig.
 Lär mig, att förädla här
 Hvarje skatt, som anden bär!

Om en ovän hjertat sårar,
 Om det krossas af en vän,
 Genom ögats klara tårar
 Lär mig känna Dig igen;
 I det ord, som tröst mig ger!
 I det ljus, som mot mig ler!

MIN MORFARS SISTA AFTON.

Från ängens fyllda lada
 Kom hem en munter tropp;
 I lönnens krona, glada,
 Hvaren nu satte opp
 Sin räfsa och sin lia.
 Hvad fögnad se'n det var,
 Att sitta få så fria
 Kring hyddans gamle far!

På förstughälln han hvilar
 Bland barnen, ungdomsglad;
 Blott sakta vinden ilar
 I aspens rädda blad.
 Den Gamle prisar qvällen
 Af mödans långa dag.
 I gröna sångar-tjällen
 Slår trasten gälla slag.

Kring höga lönnen lekte
 De ungas ystra flock.
 Ljum aftonflägten smekte
 Den Gamles silfverlock.
 Han höjde opp till Herran
 Sitt hjertas fromma bön:
 Då hörde han, i fjerran,
 En klang så underskön:

LUFT-SÄNGEN (*En Röst*).

Som lärkan sig höjer
 Vid gryningens rand,

Och sjungande dröjer
I strålarnas brand:
Så glad skall du komma,
O, Andaktens blomma!
Till oskuldens land.

CHOR.

Så glad skall du komma,
O, Andaktens blomma!
Till oskuldens land.

En vink: de lekar tystna.
Till barnen talar han:
"Ett englaljud, ack lyssna!
Mitt gamla öra hann.
Kan ej ert sinne dela
De milda toners lopp?" —
"Blott trasten höres spela
I granens höga topp." —

LUFT-SÄNGEN (*En Röst*).

Bland barndomens fröjder
Vi söngo för dig,
Från dalar och höjder,
På blomstrande stig.
Men fjerran du fördes:
Der missljuden hördes,
Likt vindarnas krig!

CHOR.

Men fjerran du fördes:
Och missljuden hördes,
Likt vindarnas krig!

”Från vesterns gyllne strömmar
Det milda ljudet flyr:
Ur fordna barndomsdrömmar
En himmelsk stråle gryr!
Barn! låten klangen tjusa
Er själ, som våren säll!” —
”Blott löfven sakta susa
I lundens tysta tjäll.”

LUFT SÄNGEN (*En Röst*).

Det spel-ur skall stanna,
Som slår i ditt bröst.
O, klarne din panna
Vid englarnas röst!
Förkunnan, J toner
Från himmelska zoner,
Den dödliges tröst!

CHOR.

Förkunnan, J toner
Från himmelska zoner,
Den dödliges tröst!

”Barn! sjungen; himlen unnar
Mig snart en salig död.” —
Och från de frommas munnar
Mild aftonpsalmen ljöd:
”Nu hvilar hela jorden!”
Så sakta hjertat slog —
Och vid de sista orden
Hans röst i vinden dog.

LUFT-SÄNGEN (*En Röst*).

Förenen, förenen
Hvar stämman så klar!

Bortvältad är stenen
 Från grafvens förvar.
 Ty människans like,
 I plågornas rike,
 O Gud! Du ock var.

CHOR.

Ty människans like:
 I plågornas rike,
 O Gud! Du ock var.

Säll den, hvars hjerta domnar
 Vid Gudalärans röst,
 Hvars öga stilla somnar
 Vid Hoppets troгна bröst!
 För Dig dess helga dufva
 Sist vigde fridens bo';
 Och Sångens ljud, de ljufva,
 Dig vaggade till ro.

NYÅRS-NATTEN.

Åter i tidernas brusande haf
 Sista sekunden af året har skridit.
 Fader! så flydde de stunder jag lidit,
 Den fröjd du gaf.

Herre! åt Dig öfverlåter jag mig,
 Önskningens hopp, hvarje tanka och vilja,
 Blifve mitt hjerta likt vårdagens lilja
 Öppet för Dig!

Syskon och vänner! o Fader! för dem
 Höjs detta tårfulla, bedjande öga.
 Skyddande Fader! O, se från det Höga
 Mitt barndomshem!

Heliga skatter det bär i sin vård;
 Fjerran från dem vike sorgen och smärtan!
 Blifve dess hydda, för trofasta hjertan
 En tempelgård!

Stöd den, som vacklar, förbarmande Gud!
 Lifvet mig fattar, så mörkt liksom griften.
 Gif mig till tröst, under vexlande skiften,
 Min lyras ljud!

Tag den ej åter! hon är ju en skatt,
 Öfrig ännu på min törniga bana.
 Himmelens gryning hon lärde mig ana
 I jordens natt.

Verldar Du hvälfver — dock alltid Du såg
Sparfven, som söng i den frostiga linden.
Skydda ett blad i den brusande vinden
På tidens väg!

Okänt är målet på sorgernas stig,
Okänd är vägen från lifvet till döden;
Fader! som leder de dödligas öden,
Förbarma Dig!

L Y K T A N *).

Marie! ser jag dig åter? Delte
 Du ej min vår? Ditt vallhorn klang,
 I lunden näktergalen spelte,
 Och mellan bergen hjorden sprang;
 Som Alpens hvita ros du stod
 I aftonrodnans purpurflod.

Då var det morgon i mitt sinne,
 Fast solen sänk från fästets höjd;
 Nu härjar nattens storm derinne
 Hvar blomma af min lefnads fröjd;
 Ett inre sken jag endast fick:
 Sänk i mitt öppna bröst din blick!

Läs där, Marie! Hvar hjertats åder
 Har ju kristallens klarhet fått,
 Och bilden, som mitt qual förråder,
 Är ju din egen spegel blott!
 Du tvekar, tror mig hufvudyr?
 Men se, hur' lågan uppåt flyr!

Du fäfanget jäfvar, att en Lykta
 Mitt hjerta är. — Ja, fast du ler,
 Hur' alla tankar till dig flygta,
 Du tydligt genom glaset ser.
 Du må väl glädja dig deråt! —
 Men hör, hur' ödet skiljt oss åt. —

*) *Jacob W—r*, en Schweitziak yngling, yttrade endast på detta sätt tecken till vansinnighet, att han ansåg sitt hjerta vara en lykta.

Du svor mig tro, och säll jag flydde,
 En vinterkväll, då stormen hven,
 Till fadershyddan hem; der grydde
 I festligt skimmer ljusens sken —
 Och snart i gästabudets ring
 Med häpen blick jag såg mig kring.

”Välkommen!” ropade tillsammans
 Med enad röst min Far, min Bror —
 ”Men hopplös är den dolda flamman,
 Den kärlek, nyss Marie du svor.” —
 ”J veten då?” — ”Ditt hjerta var
 Städs genomskådligt för en hvar.”

”Slå sorgen bort! Stig fram i salen,
 Der glädjen vinkar dig! Se här!
 Den skönsta brud i Schweitzerdalen
 Nu tillhör dig — Din Fader är
 Din målsman. Lyd!” — Hvar frände vill
 Nu dricka brud och brudgum till.

Ur fylld pokal min välgång klingar.
 Än höll min Far med kraft min hand,
 Och hastigt med förlofningsringar
 Beseglades det knutna band.
 Af odelt kärlek, hemligt röjd,
 Log brudens blick med hämnens fröjd.

Förrådd, en annan Jakob, dragen
 Jag blef emot min Leas famn,
 Och stod, liksom af åskan slagen,
 Än hviskande min Rachels namn.

Det blef så mörkt, min syn försvann,
En afgrundseld i hjertat brann.

Jag glas på glas i ångsten tömde,
Välönskningar jag tog emot,
Dock blott om dig, Marie, jag drömde,
Och, med din hjord vid Alpens fot,
Jag såg dig än, — der först din röst
Söng smärtan vaken i mitt bröst.

Jag måste ut, att andan hämta:
Hvar stjerna var på himlen skynd;
Blott stormens klockor hördes klämta
På Alpens topp, i kulen rynd.
Mitt hufvud svindlade: då slöt
En snö-lavin mig i sitt sköt.

Jag vet ej mer; men, när jag väcktes
Ur qvalets tunga sömn, alltre'n
Mitt kyllda bröst af glas betäcktes,
Och som kristall hvar åder sken.
Se! hur' jag hjertat dölja må,
Det genomskimrar här ändå.

Hvart skall jag fly? För ljusets låga
Jag räds; — i mörkret dold likväl,
Min hårda slägt, som gjort min plåga,
Ser ej blott hatet i min själ,
Men ock din bild ... Se der mitt qual,
Det grymmaste bland plågors tal!

Da var ju Alpens ros? På kinden
Hvart blomsterdoft försvunnet är.

Jag var ett träd: den kulna vinden
Nu hvarje blad kring rymden bär:
Lyktgubbarne i höstlig natt
Sitt irrbloss i dess krona satt.

Farväl! Du är ju till min smärta
En annans brud! Gråt ej, Marie!
Jag lägger handen på mitt hjerta,
Att dölja dina drag deri.
Den inre plågan blir väl slut
En gång, när lyktan slocknar ut.

— moon —

KOLAR-FLICKAN I SKOGEN.

I villande skogen helt ensam jag satt,
Att vakta på milan den höstliga natt;
Snart hvirflade röken mot himmelen opp,
Och tystnad var trasten i granarnas topp.

Blott hvinspolen hvisslade gällt i sin dy,
En trana på mossen, med klagande gny,
Se'n skaran försvunnit, satt vingskjuten kvar,
Och vildt genom nejden sin enkesorg bar.

Som suckande andar i lundernas krans,
De fallande löfven begynte sin dans,
Det prasslade tyst på den mossiga håll,
Der Elfvorna svinga, den stjerniga qväll.

Der flaxade ugglan från ihålig stam,
Och trollen de höllo i bergen sitt glam:
Än härmande skratt, och än härmande gråt,
Än hjordarnas klockor och vallhornets låt.

Jag bäfvade, rädd, när, lik vålnaders ring,
De skymtande skuggor sig höjde omkring
Den rykande milan; men, klar ur mitt bröst,
Fick sången ett gensvar af klippornas röst:

Jag söng *Liten Carin*, hur' själen till Gud
Sig höjde, en dufva, i menlösa ljud,
Då hastigt jag slöts i en jättelik famn ...
"O, viken båd' gästar och troll, i Guds namn!"

"Ej bergtroll, ej skogsfru, ej rå eller gast
Jag är" — sade Erik — och gaf mig i hast
En ring och en Psalmbok i fagraste band:
På permarna lyste två hjertan i brand.

"Jag kommer från markna'n." — "Och genast
du sprang
Till mig opp i skogen?" — "Jag hörde, du sang,
Och smög mig så varligt bland buskar och snår.
Om söndag vårt bröllopp på Herrgården står.

KOLARFLICKAN PÅ HERRGÅRDEN.

Min hedersdag var inne:
Vid morgonsolens blick,
Med glädjen i mitt sinne,
Jag fram till Herrgåln gick:
Der vänligt hvarje öga
På Kolarflickan ser,
Som stjernan i det höga
På dalens blomma ner.

Der var en Herredotter,
Till brud hon klädde mig: —
Mitt hår i papiljotter
För tången krusar sig;
Hvad plymer, biefs och nålar,
Som på en vink, till hands!
Som dagg i blomsterskålar,
Juvel i myrten bands.

Gullkronan, bygdens ära,
Jag fick vid nitton år
På fagra hjessan bära,
Grann, som en rosig vår.
I brölloppssaln jag stiger,
Blyg, som för vindens fläkt
Blomstängeln ödmjukt niger,
Tyngd af sin rika dräkt.

Bland den förnäma flocken
Jag blott en like har,
I grofva vallmarsrocken;
Hans arm min rikdom var.

Dock ej min fröjd jag byter,
 När, med sin bok i hand,
 Högvördig Pastorn knyter
 Ett evigt trohetsband.

Snart bröllopsbordet vinkar
 I festlig ståt och prakt: —
 Männ' drakens silfver blinkar,
 I soln på drifvan lagdt?
 Högsätet främst intager
 Det unga Brudepar,
 Hvar Fröken, snörd och fager,
 En vänsäll granne har.

Jag mig bland Elfyor tänker
 På en förtrollad ö.
 Ett glasberg, tårtan blänker
 Med rosor på sin snö.
 Man sjunger, dricker skålar,
 För Brudgum och för Brud,
 I vin ur porfyrbålar,
 Vid sorl och fröjdeljud.

Så hedrad, ej jag bäfvar,
 När gladt, i lagets rund,
 Ett namn på tungan sväfvar,
 Kärt från min barndomsstund: —
 Ur klingande kristaller
 En skål för Husbond's väl!
 En tår i glaset faller —
 Det ser ju ingen själ?
 Men snart slår nöjets timma,
 O gläds, mitt unga sinn'?

De tända ljusen glimma,
Och Spelman kommer in.
När Pastorn hör fiolen,
Med mig i polskans ring,
Vid fras af sidenkjolen,
Han svingar först omkring.

Se'n kommer ock en skara
Ungherrar: — mången gång
Guldkronan är i fara
Vid dansens raska språng.
De hviska i mitt öra:
"Väl Erik, som i qväll
Får sådan brud hemföra
I skogens gömda tjäll!"

Men snart hvad stoj i salen!
Man dansar bruden bort: —
När Drottningen på balen
Som blindbock innan korrt
Åt flickorna ger kronan,
Hvem som af ödet får
Den sköna hufvudbona'n,
Står äfven brud i år.

Till Kolarskogen sedan
Hem till min Far och Mor —
De gamla sofvo redan —
Jag trygg med Erik for.
Här brölloppsflamman
I Frejas tända bloss,
Och i vår brudekammars
Så tyst vi smyga oss.

HÖGTIDSQVÄLLEN.

Det var en molnfri högtidsqväll,
 Det klämtade i tornet;
 Med hjorden hem från skogens tjäll
 Valkullan kom, på klippans håll
 Hon spelade i hornet.

Kring byn ej mera slagan ljud
 Sin jemna takt på logen:
 Till hvila sabbathsstunden bjöd,
 Och bonden kom, vid vesterns glöd,
 Med dragarn spänd från plojen.

Då satt församlad under lind?
 På gården hela släkten,
 Med helsans färg på solbränd kind —
 ”Men se! hvem kommer der vid grind?
 Med plym och granna drägten?”

”Bror Sven, från kriget kommer han!” —
 Så Syskonskaran hördes —
 Och, hvem som först till Modren hann
 Med glädjens budskap, om hvarann?
 I kapp en täflan fördes.

När Farfar, ej ur kretsen skild,
 På Sonsons hjerta röjde
 I pregladt silfver Kungens bild, —
 I stilla andakt, saligt mild,
 Sin blick den Gamle höjde.

Men bredvid höstens bleka sol
En klarögd stjerna lyste:
Ett syskonbarn i helgdagskjol —
"Du vet, hon gick till skrift i fjol,"
Sad' Far, och skälmskt han myste.

"Topp!" — hördes Sven — "Till Kungs vi gå,
Jag lösen sjelf betalar;
Men Svärfar Tolfman skall bestå
Vårt bröllopp: spel, kanoner då
Ge ljud åt berg och dalar!"

Ett handslag knöt förbundet fast;
De unga tu man brydde.
Med kinden rosenröd i hast
Och ett förstulet ögonkast
På Sven, — lill' Anna flydde.

Längst moderblicken dröjde kvar
På Sven, att oron stilla;
Hon väntade så rädd på svar,
När hennes första fråga var:
"Säg, har du farit illa?" —

"Att gå i fält, se sjelf, min Mor!
Det skapar tappra gossar.
I krigets buller glädjen bör:
Der blir man härdad, stark och stor,
När mod i hjertat blossar.

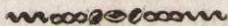
Knappt trummans larm reveillen slår,
Förr'n hvar soldat ur tälten
Till vapenlek och ordning går;
På stridens fält, en sköldmur, står
Han omkring segerhjelten.

Jag sett de höga fjällens rand,
Der CARL, mot svärdet lutad,
Fick kulan af förrädisk hand;
Nu striden om vårt brödraland
Är af CARL JOHAN slutad.” —

Nu blef en fröjd i laget spord.
Far sjelf, med frejdadt sinne,
Som på mång’ Riksdag haft sitt ord
Och spisa fått vid Kungens bord,
Med vördnad böd derinne:

”Hell Hjeltens mod! CARL JOHAN har
Bevakat Sveriges ära.
Dernäst en skål för Landets Far!
Ett troget blod till hans försvar
I fria bröst vi bära.”

Nu silfverbägarn sattes fram,
Af idogheten vunnen,
Der kornets must i råga samm:
Och under allvar, skämt och glam
Var aftonen försvunnen.

FRUKT-MÅNGLERSKAN

MED TAPPERHETS-MEDALJ.

Drofvans flod och Bellmans toner
 Jemna alla plågors strid.
 Se! Madamen med citroner
 Kommer just i Grefvens tid.
 Kors bevars, hur' Gumman prålar,
 Och en skrynklig Sköldmö målar!
 Har hon pantat eller länt
 Den der Tapperhetsmedaljen? —
 "Nej! den har jag i bataljen
 Ärligt vid Svensksund förtjent." —

Sällsam Amazon! Berätta
 Oss sin hjeltedat! — "Jo, jo,
 Ibland är nog mins jag detta:
 Sjuttonhundra-nittio.
 Då, när Ryssen tänkte fånga
 Skärgårdsflottan, fingo många
 Svenska Gossar lukta krut;
 Nys jag blifvit gift den tiden;
 Men, förr'n smekmån' var förliden,
 Drog min Flink i örlog ut."

Var just ingen fogelskrämma
 Den der tiden: — ensam satt
 Jag i torpet, måste hämma
 Saknaden båd' dag och natt.
 Städs jag hörde kulor smälla,
 Suckande! Nu lär det gälla

Stackars Flink! Artillerist,
Ständigt, vid kommandotonen,
Han servera' vid kanonen,
'Tände an båd' först och sist."

"Hej, courage! jag var en snärta
Utan barn och utan sorg,
Hade kinder, likså hjerta,
Som Borsdorfern i min korg.
Flink han var min enda tanka
Och jag drömde: På en planka
Du och jag! Må vågens brant
Heldre mig i djupet draga,
Än i stugan ensam klaga! —
Följde tross och proviant."

"Förlig vind i seglen spelte;
Snart Svensksund jag skåda fick.
Ondt och godt jag gerna delte
Med min Flink, hur' ödet gick:
Honom glad om bord jag följde,
Under relingen mig döljde —
Men — i striden hetast, då
Snart hans blod, hans hjerna stänkte
På mitt bröst, — kryp fram, jag tänkte,
Tag muskötén och gå på!"

"Tåren fick ej tid att falla,
Äntringen var börjad re'n:
Bomber fräste, kulor knalla',
Bajonetten purprad sken
I min hand, af Ryssblod tvagen.
Flink blef hämnad. Slug, den dagen

Cronstedt gick ur fällan ut.
Stora Mogol måst' förlora
Femti skepp, med små och stora,
Tre dertill, så var det slut."

I rapporten när med ära
Ock mitt namn till Kungen hann,
Fick jag segrens tecken bära
I blått band, liksom en ann'.
Trumf i högsta färgen sedan
Ofta vexlat har, — men redan
Har jag sjungit ut, och går.
Korgen på den gamla armen
Är ej lätt i sommarvarmen." —
På medaljen föll en tår.

VALLGOSSEN.

Ljud fjerran, mitt horn, öfver klippornas topp!
 Så dejelig Vallborgsmessdagen går opp:
 Nu följer mig hjorden, i glädtiga språng,
 Åt skogen så lång. Tusslullerilu!

Nu fröjdas mång fänta i lundernas tjäll
 Åt Vallgossens sång på den klippiga håll:
 Båd' gubbar och gummor i stugdörren stå
 Och lyssna derpå. Tusslullerilu!

Hej, lustigt, min skällko! Se, våren är här,
 Då Skogsfrun å nyo sin roskjortel bär.
 Kring tufvor och backar, med gull-ögon små,
 Smörblomsterna stå. Tusslullerilu!

Se björklöfvet öppnar sin grönskande knopp,
 Der ekorren svingar från topp och till topp;
 Skogsdufvorna näbbas i lek och i kif:
 Nu är det ett lif! Tusslullerilu!

Fast orren sin bullrande visa hörs slå,
 Med alla små fåglar han stämmer ändå
 Guds orgor i skogen: en pipa så len
 Nu hörs på hvar gren. Tusslullerilu!

Hvar endaste fågel med lockande ljud
 Jag härmar: han lyssnar och söker sin brud.
 Der kommer ock göken, en narrfågel ju,
 Och ropar ku! ku! Tusslullerilu!

Men hvarför' sk'a dvärgarne härma min röst,
 Och skogen, så djupt som ett klagande bröst,
 Kringsocka mig arme? Så ensam här gå
 Är vådligt ändå. Tusslullerilu!

Hvi räds du för trollen? Du känner Guds ord.
 Du blåser ditt horn, och du vallar din hjord
 Om qvällen i solgången åter till byn, —
 Som sparf under skyn. Tusslullerilu!

Om sönda'n här vandrar mång' blomstrande mö
 Till kyrkan i helgdagens drägt, som en snö;
 Men ack, i min fattiga valltröja klädd,
 Så blir jag ock hädd! Tusslullerilu!

Så tung är min barndom. Jag tänker, en gång
 Får Vallgossen följa trumpeternas sång,
 Stå grann uti ledet, och skyllra gevär
 I Konungens här. Tusslullerilu!

Se'n kommer jag hemåt med plym i min hatt;
 Då myser hvar mö åt soldaten så gladt —
 Men vänta, är gossen i flickornas smak,
 Då först blir han rak. Tusslullerilu!

Hej, lustigt i skogen, du klingande sång!
 Den fattige gossen blir karl ock en gång,
 Och styrkan hon kommer — se, då får jag bröd:
 Det har ingen nöd. Tusslullerilu!

S Ä D E S B A N D E T.

Då Vindsväler blåste sitt skallande horn
På Nordanfjäll,
Liten fågel ej ägde ett endaste korn
Om juleqväll.

Han sväfva' så frusen mot mulnade skyn;
Och titta så hungrig på ladan i byn.

På kyliga drifvan han hoppande qvad:
Hu, hu! hu, hu!

Ej höstvinden sparat det ringaste blad
För fåglar nu."

Med dufnade vingar i stormarnas tjut,
Så klagade Sångarn vid *Idugans* knut.

Vid festliga bordet re'n Idugan satt
Fast sparsamt nog;

Så nöjdt var hans sinne, så skuldfritt och gladt
Hans öga log.

Till ladan han ilar; med gifmildan hand
Han ger liten fågel ett axdigert band.

Då fladdrande glädtigt lik sommarens vind
I högan Nord,

Nu söng liten fågel: "I rimkransad lind
Mitt julebord

Är dukadt så herrligt af himlen också;
Kom, delen min gäfva, J sångare små!" —

I linden en skara sig sänkte i ring',
Så säll! så säll!

Och Elfvorna dansade glada omkring

Dess glesa tjäll!

De söngo: "Den urgamla nordiska sed

Till Idugan kallar välsignelse ned."

Snart Vindsvaler flydde, och Freijer nu såg

Från fjällens topp

De stelnade böljorna lossa sin våg,

I silfradt lopp;

Och hastigt kom Guden, med smekande vind,

Till fåglarnas jul-bord, till Idugans lind.

Der ögnade nådigt hans strålände blick

I hus och gård:

Allt vittnade inne, med ordning och skick,

Om *Huld*as vård.

Der väfdes, der äflades dagen så lång,

Och fåglarna söngo sin tacksamma sång.

Och arla från *Huld*as förtroliga barm

Smög Idugan;

På åkrar och ängar hans bergfasta arm

Var arbetsvan.

Skön Freijer halp osedd att plöja och så,

I fåran gladt hoppade ärlorna små.

Allt frodades herrligt, och sommaren lopp

Just som en dans.

Rikt lindade Freijer, till nordmannens hopp,

Af ax sin krans.

Den prydde ungdomliga Guden en qväll,

Då åter han stannar vid Idugans tjäll.

Fördubbladt de Himmelskas ynnest blef röjd
 I hyddans famn:

Der ljudade redan, med välkommans fröjd,
 Lill' *Frides* namn!

I vaggan sött slumrade Idugans son;
 Små elfvorna flägtade mygg derifrån.

Och kärleken log, under trohetens bön,
 Vid Huldans bädd,

När natten sig höljde i mantelen skön,
 Med stjernor klädd;

Då sväfvade Freijer, i drömmarnas vår,
 Kring Hulda, med rosor i guldlockigt hår.

Snart sjufaldt och sjufaldt, vid dagningens rand,
 Af lian bröts

Den axrika skörden; mång't sädesband
 Af Freijer knöts.

De sträckte sig vida kring gården och strand,
 I gyllene råga ur Skördgudens hand.

För Idugan lyste nu himlen så ljus,
 Han såg dit opp; —

Då hördes en stämman, ur vindarnas sus
 I lindens topp:

"Den lönar, som fågeln på luftvägen när
 Och menlösa liljan i dalarna klär.

S K Ö N B O T I L D .

När en gång, i sagans underfulla da'r,
Hvarje konstnär som en trollkarl aktad var,
Verland, Smed på Göthakungens gård, förstod
Sig tillegna kronans skönaste klenod.

Botild satt i loftet, ner i dalen såg,
Der, i klippan huggen, Verlands grotta låg:
Eldens ande drog, i ljusa kretsar, kring
Konstnärns djupa blickar en förtrollad ring.

Guldomgjuten brann saphir och diaman
I hans hand; och för Vulcani anförvandt
Svärdet, som en båge af det blanka stål,
Spänstigt bröts, men nådde ändå rakt sitt mål.

Och när kronan på Prinsessans gyllne hår
Verland pröfvar, hammarn likt hans hjerta slår.
Ingen gnista snabbare från härden flög,
Än den stråle, som från blick till hjerta smög.

Snart skön Botild sade under suckars ljud:
"Heldre blef jag din, än Balders tempelbrud:
Vakta lågan på hans altar, sjelf förtärd? ...
Nej, den hvita Gud är bättre offer värd!" —

Konung Alle, anande ej hjertats magt,
Tog sitt runesvärd, af Verland guldbelagdt,
Och med hundra drakar uppå hafvets våg
Drog han bort med Götherna på vikingståg.

Från bevakad borg Prinsessan flydde ned,
Och på sadelknappen bort med Verland red:
Mellan skogens kronor månan, en juvel,
I facetter bröt de klara strålars spel.

Hvarje stjerna darrade på vattnets våg,
 Stranden, opp och ner, sin bild i spegeln såg,
 Lund och bölja, suckande om kärlek blott,
 Ägde mera fröjd än något kungaslott.

Vestan susade, i blomsterångor klädd,
 Hviskande om kyssar öfver gräsets bädd.
 Hvarje känsla lyssnade i Botilds bröst
 'Till musiken af naturens anderöst.

Kärleken, en ljusalf, från hvar boja fri,
 Flög till himlen, som en vingad melodi.
 Uppå Ungmöns kind brann hoppets rosenmoln;
 Tåren skalf i ögat, som i blomsterskåln.

Snart på hemlig stig, i otillgänglig trakt,
 Stod ett ensligt tjäll förutan kungavakt:
 Natten, en Prestinna, ledde bruden in,
 Höll sitt brudtal: "Du är min! och jag är din!"

MIMMIS PORTRÄTT.

Vill någon måla af mitt konterfej?
 Det vore roligt nog att äga.
 Med ögon blå, liksom Förgät-mig-ej,
 Tör hjertat ha' ett ord att säga.
 Se! skälmen tittar fram ur kindens grop,
 Att göra narr af eder allihop,
 Som tro på sorgernas saga.

Nej, Glädjens Ljusalf är min unga vän,
 Den enda hvarför' hjertat brinner;
 Och vill han fly, han kommer nog igen,
 För'r'n tåren bort jag torka hinner.
 Lik soln, som klar ur molnen synes gå,
 Ett kärleksbref med svarta kanter på,
 Så ser jag ut, när jag gråter.

Glöm skuggen ej på ögonens gardin,
 Likt lockarna kastaniebruna.
 Magistern sagt, att läpparnas rubin
 Är lik ett äple af Iduna.
 Jag ej förstår mig stort uppå hans vers;
 Han skrifver mycket både härs och tvärs,
 Och sig vid Tantalus liknar.

Poeter äro konstigt folk, min sann!
 De drömma vår, när himlen snögar;
 I gamla folianter hvad han fann,
 Likt brutna svärd i ättehögar,
 2:dra Del. L

Han vill min lilla hjerna anförtro; —
Men hvarför' skall det lumpna skräpet bo
Inom ett lusthus och spöka?

I en roman jag ens ej tittat har,
Mitt hjerta är den bästa boken.
Om tiden något äfventyr mig spar,
Hvad jag lär skratta åt den token,
Som ville böja knä för mig en gång!
Då straxt på dörren med ett hurtigt språng
Jag flög, som fågeln ur buren.

Nå, är din målning färdig? Mitt porträtt
Så troget som min spegel härmar?
Om själens täcka tittelblads-vignett
Till skriftens innehåll sig närmar;
Så läse hvem, som vill, i denna skrift!
Åt ingen christen själ, förr'n jag blir gift,
Originalen jag gifver.

FARMORS PORTRÄTT.

*När själen är i himmelen, känner
kroppen icke tyngden af sina bojor.*

Fru COTTIN.

”Säg, hvart så glad du ilar,
Som vid en Engels hand?” —
Till kojan der, som hvilar
Vid klara insjöstrand.

En yppig tid ej prålar
Inom det låga tjäll:
Ur fromma ögon strålar
En stilla sabbathsqväll.

Haf andakt i ditt sinne,
Kom, se min helgedom!
En Gumma bor derinne,
Som dygden glad och from.

Nig djupt för silfverhåren!
I lifvets skumma dal
Den Gamla räknar åren
Med nio tiotal.

Lägg fem dertill; hon äger
En vacker lefnadstid!
Dock mer, än åldren, säger
Dess glada sinnesfrid.

Ur länstoln fåfängt hindrar
Du Gumman, rask och kry,
Hvars blick som stjernan tindrar,
Att till ditt möte fly.

Sin gäst hon fryntlig gläder
 Med hulda ordalag.
 Se, hur' bindmössan kläder
 De gamla anletsdrag!

Och drägten målar tydligt
 En bild af forntidsår:
 Bondgummans lik, när prydligt
 Hon klädd till kyrkan går.

En flärd den Gamla anar,
 Så kär, som dagens ljus:
 Den renlighet, som danar
 En lux i hennes hus.

Kring kökets väggar bilda
 De blanka kärl en prakt.
 På bordet *Leonilda* *),
 Sin tids roman, hon lagt.

När sysslan mer ej lider,
 Hon söker opp sin tröst
 I sagor, riddartider,
 Och *Andlig Dufvo Röst* **).

God syn har Herren gifvit,
 Hon konstens hjälp försmår:
 Glasögon hafva blifvit
 En skänk åt mindre år.

*) *Calloander och Leonilda.*

**) *Andaktsbok af Kommodin.*

Säg, hur' ditt lif, en Saga,
 Du lärt att fatta rätt?
 "Jag lärt, att aldrig klaga,
 Nöjd med Guds delningssätt.

Jag Man och Barn begråtit,
 Men ser Guds hand deri;
 Se, till min vård han låtit
 En Dotter ogift bli.

När hennes hjerta delar
 Min hyddas enslighet,
 I flit och ordning felar
 Ej lugn förnöjsamhet." —

Hvad fröjd, när s'en hon talar
 Om Barnbarns-barnen små!
 Men, när i granna salar
 Mot okänd verld de gå.

Ej Farmor ville byta
 Sin koja mot ett slott,
 Ej mot all jordens yta
 Den frid, af Gud hon fått.

Af vishet prydd, hon blickar
 Emot sin jubelfest:
 Dödsengeln Herren skickar
 Liksom en vänlig gäst. —

Gif mig i ord och lära
 Ditt rena hjertelag,
 Att, styrkt af Gud, så bära
 Båd' glad och mulen dag.

Må, när min sol går neder,
Jag åldras såsom Du:
I enfald, tro och seder
Ett vänligt barn ännu!

Tack för den stund jag dröjde
Hos dig, så lärarik!
För det farväl, du höjde,
Ett heligt väsen lik!

Gengåfvor Odin prisa —
Jag ock vill offer ge:
Du tage då min *Visa*,
Jag din *Välsignelse*.

DEN STACKARS ANNA,
 ELLER
MOLL-TONER FRÅN NORRLAND.

Vårvindar friska
 Leka och hviska,
 Lunderna kring, likt älskande par.
 Strömmarne ila,
 Finna ej hvila
 Förr'n ner i djupet störtvägen far.
 Klaga, mitt hjerta, klaga! — O, hör!
 Vallhornets klang bland klipporna dör,
 Strömkarlen spelar,
 Sorgerna delar
 Vakan kring berg och dal.

Hjertat vill brista —
 Ack! när den sista
 Gången jag hörde kärlekens röst:
 Afskedets plåga,
 Ögonens låga,
 Mun emot mun vid klappande bröst.
 Fjälldalen stod i blomstrande skrud,
 Trasten slog drill på drill för sin brud;
 Strömkarlen spelte,
 Sorgerna delte,
 Suckande, berg och dal.

Natten så fager,
 Ljus som en dager,
 Göt öfver skog och bölja sin glans.

Elfvornas vingar
Glänsande ringar
Slöto kring ängens tufva i dans.
Suckande hjertan, suckande lund,
Smekande ord och saligt förbund!
Strömkarlen spelte,
Sorgerna delte
Vakan kring berg och dal.

Ack, att vid polen
Midsommarssolen
Tusende år bortsofvit så sällt!
Hastigt hvem kallar?
Krigsbudet skallar
Fjerran ifrån: "Till vapen!" så gällt.
Nu var ej tid hos flickan att bo,
Löftet han gaf om kärlek och tro;
Strömkarlen spelte,
Sorgerna delte,
Suckande, berg och dal.

Hurtigt på slätten,
Med bajonetten,
Snabb som en ren, han ilade ned;
Der, ibland fanor,
Flygande svanor,
Klingande spel, i blixtrande led,
Rak som en tall, han höjde sig opp,
Såg jag hans bild vid tårarnas lopp.
Strömkarlen spelte,
Sorgerna delte,
Suckande, berg och dal.

Snart han marchera' —
 Kom aldrig mera
 Åter till hemmets brudliga tjäll.
 När af min Modig
 Vålnaden blodig
 Sväfvar på vesterns rodnande fjäll,
 Klaga, mitt hjerta, klaga! — O, hör!
 Vallhornets klang bland klipporna dör:
 Strömkarlen spelar,
 Sorgerna delar
 Vakan kring berg och dal.

HYMN PÅ MIDSOMMARS DAGEN.

När österns glöd på skogens toppar blänker,
 En daggfrisk morgon öfver jorden sänker,
 I lundens tjäll på kullens tempelrund
 Skön är, Natur! din helga sabbathsstund.

En blomsterbrud, du underbart predikar
 Ett himmelskt ord, kring spegelklara vikar,
 Der löfklädd strand, i festlig skrud så skön,
 Sig lutar ned, liksom i helig bön.

Båd' lund och flod af andaktssuckar bäfva;
 Med sångens fröjd de lätta fåglar sväfva
 Från tufvan opp, när, omkring dal och höjd,
 Du tyder lifvets första oskuldsfröjd.

Mång' tusen röster i oändlig scala,
 Profetiskt om sitt höga Upphof tala:
 Uppslagen är, omkring den vida jord,
 En bilderbibel, prydd af blomsterord.

O, att den hand jag till mitt hjerta slöte,
 Som bundit kransarna i däldens sköte!
 O, att den röst jag i min själ förnam!
 Som kallat verlden med sitt *varde* fram!

En verld så skön, der Gud, i spegeln gjuten,
 I himmelskt ljus, och dock i töcken sluten,
 Till hjertat ser, likt stjernans återsken,
 Som målar källan mera klar och ren.

Som själens skönhet genomskinlig strålar
 Ur anletsdrag, som Herrans afbild målar;
 Så talar Gud i all naturens prakt,
 Der andan i sitt verk fördold han lagt.

Oändlig, som den rymd, din sol förgyller,
 Der stjernkrets öfver stjernkrets hvalfvat fyller,
 Af stoftet, Gud! du dock ett rum begär:
 En afgrund, utom dig, vårt hjerta är.

Af Dig har ljuset fått en verld derinne: —
 I evig klarhet af dess himmel brinne,
 Midsommarssolen lik vid polens rand,
 Din kärlek, Gud, i sorgens öckenland!

I höjd af glädje och i djup af smärta
 Är gränsen mellan Gud och men'skans hjerta:
 Då flyger tankan tid och graf förbi,
 Att närmare förent med himlen bli.

Då fann jag dig: jag skall dig återfinna,
 När ögat slocknar, dina stjernor brinna
 Kring thronen, der i ljusets härlighet
 Cheruber sjunga: "Evig salighet!"

Som morgonsolen hämtar daggens droppe
 Ur dældens natt till purpurskyn deroppe,
 Så skall din kärlek, o, min själs Försvar!
 Förena hvad af himmelskt ursprung var.

JULMORGONEN.

O, Jesus! din ära i morgonens stund
 Förkunnar, kring himlens omätliga rund,
 Julottan, der stjernorna glimma.
 I jordiska tempel, till tusende tal,
 Som lysande punkter i skuggornas dal,
 Vi fira din födelse-timma.

Trons stjernbild, Orion, upplyser min stig
 Och leder den längtande själen till dig,
 Som fordom i Bethlehems dalar,
 Hvad heliga taflor för kärlekens hopp,
 När löftets fullbordan i tidernas lopp
 De lidande hjertan hugsvalar!

Från hvalf och till hvalf genom himlarna flyr
 Äonernas låfsång, när morgonen gryr,
 Som frälsningens timma bebådar.
 En dufva omfläftar, likt vårvindens sus,
 Den Späde, och klart i hans anletes ljus
 Sin afbild den Evige skådar.

Seraph med Seraph ur den öppnade skyn
 Nedsväfvat till marken, för herdarnas syn,
 Så talrikt, som lilja vid lilja,
 De sjunga vid harpors melodiska ljud:
 "Frid vare på jordene, ära åt Gud!
 Och godhet i människans vilja!"

En stjerna gick opp öfver Siloas flod,
 Der, Zion! på höjden förlåten du stod,
 Beröfvad din jordiska spira:
 Ej genljöd af sångernas heliga fröjd
 Ditt tempel af ceder från Libanons höjd,
 Att konunga-ättlingen fira.

På strå har Maria sin förstfödde lagt;
 Så glad var dock Salomo ej i sin prakt,
 Som känslan den moderligt fromma,
 När Barnet upplyste med glorians sken
 Det torftiga tjäll, der hon vårdar allen
 Försoningens paradisblomma.

Det qvinliga hjertat, på allmagts bud,
 Förenande men'skan å nyo med Gud,
 Först älskade Verldens Messias.
 Hvad fröjd i bebådelsen ofvanifrån:
 "Välsignadt af dig, genom Gudomens Son,
 Skall slägte från slägte befrias!"

Fridsfursten, som skapade, blott med sitt ord,
 De lysande solar, den grönskande jord,
 I dag blef en menniskas like: —
 Till Jesus, ett barn i sin vagga, vi gå,
 Och oskuld och frid ur hans blickar vi få,
 Och del i hans härlighets rike!

Min broder du blef, i ditt hjerta du bar
 De dödligas qual, när, o Jesus, Du var
 Guds Kärlek, förklarad på jorden:
 Min tår var din tår, och mitt väl var ditt väl,
 Du källa af styrka och ljus för min själ,
 Du Konung för Konungar vorden!

Slut, Jesus, hvart hjerta i nådens förbund,
Låt sanningens ord af din heliga mund
 Upplysa den töckniga heden,
Der själen skall hinna sitt hemland på nytt! —
I dag har Cheruben mot palmen förbytt
 Sitt väktare-svärd i Guds Eden!

MINNE AF VÅR FÖRSTA NATTVARDSGÅNG.

Till en Ungdomsvän.

Mins du den dag, hvars helga ljus ur öster
Oss bar förklaringen af Herrans ord?
Då känslan närmade, vid englaröster,
Sig först till Jesu Nattvardsbord?

Än hade ångrens heta tår ej fuktat
Vår friska kind: det godas engel än
Log i vår blick, liksom han aldrig fruktat
Förlusten af sin barndomsvän.

Omkring Guds altar vi förbundet slöto,
Som syskonblommor vid en källas rand,
Och trones stjernor i dess spegel göto
En återglans af hoppets land.

Guds andas flägt på bönens dufvovingar
I nådens himmel tog vår suck emot,
Och hviskade: "Det offer, du mig bringar,
Är hjertat, lagdt vid korsets fot."

Vi hörde Jesu röst vid lifsens källa:
"O, låten Barnen komma fram till mig!"
Med sinnets ödmjukhet, o, Gud, hur' sälla
De späda famnades af dig!

I glorian kring törnekronan lyste
Ett evigt lif, när vi, med böjda knän,
I Jesu famn ett enda hjerta hyste,
Och anden flög från jorden hän.

Mins du den dag? Än var han aldrig fjerran,
Fast skilda vi till Fadren återgå.
Förnyom våra löften inför Herran,
Att der som barn vi råkas må!

D Ö D E N S M Y R T E N .

Liten Hilma låg så skön,
 Händren knäppta hop till bön,
 Och på munnens ros
 Själen, som en fjäril, nyss
 Hade tryckt en himmelsk kyss,
 Förr'n hon flytt sin kos.

Modershanden myrten bröt,
 Liten krans och krona knöt
 Åt sin englabrud:
 Tåren föll på bladen ner,
 Och re'n smyckad Hilma ler
 I sin svepningsskrud.

Resan stundade så fort:
 Vägen bar till grafvens port.
 Hilma, ack, så säll,
 Fick se'n endast helsa på
 Far och Mor bland englar små
 Någon högtidsqväll.

Men, förr'n kistan slogs igen,
 Kysste moderskärleken
 Kindens lilja sist,
 Och, vid smärtans heta tår,
 Ur det fina silkeshår
 Tog en myrtenqvist.

Hilma göms i mullen ner:
 På de gröna bladen ser
 Än den sorgsna Mor;

2:dra Del.

M

Och, när grafvens klockor slå,
 Hon åt jorden äfven då
 Telningen förtror.

Och af plantan, ung och späd,
 Se! det blef ett myrträd:

Emot ljuset opp
 Höjer kronan, dunkelgrön,
 Sina armar små, så skön,
 Som ett barndomshopp.

Moder! ja, ditt hjerta vet
 Tyda gåtans hemlighet:
 Skall ditt barn ej så
 Fostras opp i Englars vård,
 Att i himlens myrtengård
 Lifvets krona få?

BARNETS LÄRA OM STJERNORNA.

På höjden satt en astronom
 Och blickade mot hvalfvets dôme,
 Dit Herschels tub hans tanka sträckte
 Så långt, som ögats synvidd räckte.

Då kom ett Barn: "Stjerntydare,
 Hvad det är grannt i taket, se!
 Säg, vet du, om min lefnadsstjerna
 Är klar? Jag ville det så gerna!" —

Den Lärde i kalkulen störs;
 Men vänligt dock till barnet hörs:
 "Jag kan din fråga ej besvara,
 Förr'n ditt problem du vill förklara." —

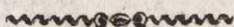
"Jo, vet, hvar men'ska ofvan skyn
 Sin stjerna fått; — hvad härlig syn!
 När lydnad fromt mitt hjerta hyser,
 Ett Jul-ljus lik, min stjerna lyser.

Men, då jag ej är god, alltre'n
 Hon släcker ut sitt blida sken,
 Och vill ej mer min bana följa,
 Men sorgsen i ett moln sig dölja.

Dock har man sagt, att klarast lär
 Hon bli, när ett Guds barn man är;

**Ty ack, jag vet, när stjernor blinka,
De Godas själar saligt vinka.**

**Gif mig din tub: i fästets höjd
Jag skåda vill min Moders fröjd!" —
"Nej, Barn, din lära om det höga
Du skådar bäst med Trones öga."**

GRAFVEN.

O, att som barn jag re'n ur tiden gått,
Och syskonkärlek af Guds Englar fått,
Då själen, som en liljas hvita knopp,
Mot ljuset slog sitt oskultsöga opp!

Hvar är din boning ofvan molnen höjd,
O, Hoppets verld! Hvar skall, o barndomsfröjd,
Din hyddas Eden blomstra opp igen? —
"Der döden återgifver vän åt vän."

Så suckar Sorgen. Ack, hur' ofta flöt
Hans hjertblod, förr'n i grafvens tysta sköt'
Han vyssas som ett barn i modrens famn,
I slummern hviskande sin faders namn!

Hvem läker i hans bröst det öppna sår,
När vandrarn lik på bergets brant han står,
Och skimrande vid österns morgonrand
Sitt hemland ser? Jo, en osynlig hand.

Och vänligt vinkar, gömd i skuggrik dal,
En torflagd hydda, blomstrande och sval:
Af intet fenster låga tjället pryds;
Men klart der ofvan livvets gåta tyds.

Der står ett träd i snöhvitt blomningskrud
Af Tron planteradt under hymners ljud.

Så härligt genomkimras kronans rund
 Af stjernors ljus i qvalets midnattsstund.

Der flätar Kärleken af myrt och palm
 Min ungdomskrans vid fridens aftonpsalm;
 Der skall i evighet min ande bli
 En glad accord af själaharmoni.

CYPRESSERNAS VAGGSÅNG.

Slumrande barn, som i grafvarna bo!

Här vi er vagga till ljufvaste ro:

Vyss, vyss, vid fåglarnas sång,

Vyss, vyss, vid stjernornas gång!

Slumrande Hjelte! hvar har du ditt svärd?

Nu har du vunnit en sofvande verld.

Vyss, vyss, m. m.

Slumra, o Flicka! i himlen du fann

Kärlekens dröm, vid uppvaknandet, sann.

Vyss, vyss, m. m.

Slumra, du Yngling! förr'n blomman föll af,

Stod du i templet en invigd Seraf.

Vyss, vyss, m. m.

Slumra, du Äldrige! — Vål, om din qväll

Var, som din morgon, i barndomens tjäll!

Vyss, vyss, m. m.

Slumra, du Armodets Son! På din graf

Jemnat har jorden hvad ojemnt hon gaf.

Vyss, vyss, m. m.

Tjenare, slumra! Se, Herren han skall

Lätta din börda, när dagen är all.

Vyss, vyss, m. m.

Slumra, du Lärde! Ett klart alfabet,

Strålar du nu på en funnen planet.

Vyss, vyss, m. m.

Seglare, slumra! På klarnande sjö
Upptäckt är hoppets lycksalighetsö.
Vyss, vyss, m. m.

Slumra, o, Målare! Taflan är skön:
Englar, kring himlens Madonnä i bön.
Vyss, vyss, m. m.

Slumra, o, Skald! Ju i tonernas ljud
Anade själen sin längtan till Gud.
Vyss, vyss, m. m.

Slumren, J; Bröder! Af Dödsengelns hand
Frukten är skördad i pröfningens land.
Vyss, vyss, vid fåglarnas sång,
Vyss, vyss, vid stjernornas gång!

S O L - N E D G Å N G E N ,

ELLER

MINNETS AFTON-VISA.

På rosor slumrande, o, sol, du målar
Ett magiskt skimmer öfver flod och lund;
Der Minnet firar, i de bleka strålar,
Med Sorgen en förnyad högtidsstund.
O! lyssnen vänner, tidigt hädanfarna
Till återseendets och fridens Gud,
Från moln till moln, när vesterns skyar klarna,
Likt Ossians andar, än till sångens ljud! —

Dock intet gensvar, ingen helsning gifven
J jordens pelgrim på hans öckenfärd.

”Tro profetian, i ditt hjerta skrifven” — — —

Så hviskar känslan i sin aningsverld.

En evig längtan dock mitt qual föröker;

När himlen ler i stilla aftonglans,

Den dolda källan för mitt hopp jag söker:

Der blommor ock för mig en segerkrans.

I minnets ljus, när den försvunna dagen

De klara stjornor kallar fram på nytt,

Jag ser de oförgätna anletsdragen

Inom min själ, der glädjens morgon flytt.

Oskrifvet är ett hoppets ord derinne:

Den fröjd, som i ett ögonblick försvann.

Solvärman af all kärlek återfinne
De trogna, älskande i Gud hvarann!

När bönens suckar jordens sorg förbyta
I himmelsk frid, och ofvan molnen gå,
O, att min tanka finge sammanflyta
Med stjernors ljus, och eder boning nå!
Hvar är den vän, som hjertats minnen delar?
Hvar famnas åter lifvets syskonslägt? —
Ack, intet svar! — En hymn blott trasten spelar,
Och poppeln rörs af sommarens aftonflägt.

När nattens stjerna i den högblå ether
Uppå Guds vink i ödmjuk lydnad förs
Omkring sin sol igenom evigheter,
Af inre strid ej i sitt kretslopp störs, —
En planta, menskan lefver blott för stunden,
Att i sin spegel måla ljusets bild.
O, hvad är själen här, i stoftet bunden?
En låga, från en högre låga skild.

I dödens sömn jag såg en fjärl fången;
En stråle brann, och i ett ögonblick
Till lifvet vaknande för andra gången,
Fulländad skönhet vårens Psyche fick.
O, själsförädling! blef din länk då bruten?
Nej, i oändlighetens verld från dig,
Du ljusets afbild, främst i kedjan sluten,
Till Gud äoner väsen höja sig.

Må Vännens blick, i fridens verld förklarad,
Min helsning bli, så ungdomsglad, så skön,

Som, när, i himlens förgård re'n bevarad,
Den första kärlek blef hans kärlekslön:
Så morgonklar, som källans lugna yta
Bär dagens strålar i sin blomsterrund:
Lycksalig, som när Herrans Englar knyta
Med syskonsjälur himlarnas förbund!

ÖDMJUKHETENS LOF.

Åt dig, du obemärkta dygd,
 Jag vill mitt hjerta viga
 Till ett Bersaba, i hvars skygd
 De fromma suckar stiga
 Mot himlen opp, likt Englars här,
 Hvars himmelsstege bönen är.

Det Godas Engel, hör mig till!
 Ej mig du öfvergifve!
 ”Den främst bland eder vara vill,
 Den ytterste han blifve!”
 Så Herren sagt. Inom min själ
 Må jag hans lära minnas väl!

Inom mitt barndomstjäll din frid
 Så skön från späda åren
 Jag fann, när bönen, englablid,
 Först brann i kärlekståren.
 På lifvets bana, utom dig,
 Kan vandrarn lätt förirra sig.

Den drömnda borg, hvori han står
 Och ser kring jord och hafven,
 Skall grusas sakta, år från år,
 Och bli — den stilla grafven,
 Der Tidens hand så kallt, så fort,
 Slår ner hvar bräcklig äreport.

Hur' osäll den, i tidens elf,
 I spegeln af Guds rike,

Blott skådar bilden af sig sjelf,
 Men ej sin bror, sin like!
 Snart eller sent hans egen barm,
 Som vintrens hed, blir kall och arm.

Hell dig, du själens nattviol
 I Herrans blomstergårdar,
 Der Kärleken, Guds andesol,
 Ditt lif i skuggan vårdar!
 Min själ, vid aftonstjernans glans,
 Infläte dig i dödens krans!

TILL C***,
Naturreligions-Bekännare,

Ditt unga hjerta i Naturens lära,
 Afspeglande den höga Fadrens ära,
 'Tror på en Gud; likväl från honom skild,
 Du ser — blott återskenet af hans bild.

På fästets hvalf, när nattens stjernor brinna,
 Från verld till verld, du ville Herran finna;
 Du hör hans röst i vårens milda sus,
 Du ser hans blick i morgonsolens ljus.

Du hör med fröjd de glada sångarljuden
 Från moln till moln, när, klädd i blomsterskruden,
 En tyst församling uppå kullen står,
 Och vällukt, som en suck, till himlen går.

Så öppnar tidigt för din själ Naturen
 Guds första ordbok, ner till stoftet buren;
 Men snart du längtar, uppå sorgens jord,
 Att skåda få ett högre andans ord.

I nattlig dæld går vilseförda anden:
 En stjerna ler långt bort i österlanden,
 Vid solens uppgång evigt morgonklar:
 I Skriftens ord du hennes tydning har.

En förebild är åt din själ förunnad:
 Naturens lag, i hjertats djup förkunnad,
 Men skynd alltmer för verldens skumma blick,
 Af Evangelii ljus förklaring fick.

Gläds, fromma hjerta! När du tror och hoppas
 En evig vår af fridens liljor knoppas.
 Gläds, Jesu Kärlek är den sol, som ler
 Ur sorgens moln, när vid hans kors du ber.

Gläds, ödmjukhet! Din ringhet ej förglömme,
 Att adlad genom Jesu efterdöme
 Du blef en gång. Med Trones rika skatt
 Du äger Gud i qualomtöcknad natt.

Nu i den själ, som Kärleken dig gifvit,
 Sitt löftesord religionen skrifvit,
 När höstens kulna vind på grafvens gård
 Elegiskt slår förgängelsens accord.

En inre röst, som intet ljud kan härma,
 Odödlig längtan, barnlig kärleksvärma
 Då hviska i din själ: "Jag ej förgår!"
 Och Jesus, Jesus blott, din suck förstår.

TILL BRUKS-PATRONEN OCH RID- DAREN C. J. ADLERVALD.

I.

Min tacksamhet, som ingen tid försvagar,
Förnyad städs, af hvarje skuld förhöjd,
Blef heliggjord, då, re'n i vårens dagar,
Jag värnlös stod, mot sorgens urna böjd.
Med himlens röst inom min själ förblandas
Den röst, som i min barndom ledde mig:
För Dig min första suck, när dagen randas,
För Dig min sista, då han sänker sig!

När aftonstjernan ofvan tjället blänker,
Af friden i din själ en bild så klar,
Och dessa blad en vänlig blick Du skänker,
Mins då, min Vårdare, min Fosterfar!
Min Majdag flyktad i ditt hägn, det milda,
Lik källans våg i lugnet af din däld,
Der känslan väcktes, att i toner bilda
Sin vår-idyll, så glad och oförställd.

Ett Sångens tempel var den vida jorden,
Der hoppets genier höjde glädjens ton;
Naturen blott min Lärarinna vorden,
Slog gyllne harpan på sin blomsterthron,
Tills, skild från Dig, en okänd verld sig målar:

En

En folkrik öcken, der i konstfull prakt
 Hvar diamant, som med facetter prålar,
 Ej alltid bruten blef ur klippans schakt.

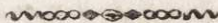
Hvar helst en fröjd omgycklade mitt sinne,
 Hvar smärtans allvar räknat årens tal,
 Med himmelskt anlet' log mitt barndomsminne,
 Och taflans grund var i min barndomsdal:
 Din ordningsverld, med stränder löfbeprydda,
 Der flitens hjul i kapp med forsen gå,
 Och der ditt väl, en bön i hvarje hydda,
 För Dig blott syns i andras väl bestå.

Förädlande hvad lyckan Dig beskärde,
 En Patriark inom din fosterbygd,
 Hvar grad af hennes delningssätt Du lärde
 Ej blott förstå, men ock med christlig dygd
 Du gör det goda, ej att lön begära
 I men'skors pris, nej, i ditt eget bröst —
 Så, ledd vid ljuset af all sanningslära,
 En sabbathsmorgon är din ålders höst.

Din kunskapshåg sin helgedom upplåter,
 Förljufvande din hyddas enslighet:
 De gamla skrifter, der en fornverld åter
 Uppvaknar ur sin sunkna herrlighet;
 Än hänförd af det höga, ursprungsrena
 I tankans kraft, som der afspeglar sig,
 Än täljer Dig stjernhimmels bok allena
 Om Skaparns storhet, oföränderlig.

Men, när allt jordiskt som en dröm försvinner,
 En samlad skatt din själ för himlen har:

Den Vises lugn, den tro, i hjertat brinner,
Och men'skovän ditt namn i tiden kvar. —
Må, der min morgon log, ock qvällen gjuta
Sin bleka stråle öfver grafvens rand,
Och barnslig kärlek från mitt hjertas luta
Ett sam ljud bli i ljusets fosterland!

VID DESS GRAF.

II.

Fira din Älskling i dag
Menniskokärlek! — Din tår
Glänser så skön i den herrliga krona
Gud åt försakelsen ger.

Lifvet Han offrade dig,
Åran åt Gudi Han gaf;
Hjertat, en bok af Försonarens lära,
Följde Dess yppersta bud.

Dygdernas anor af Gud
Dö ej i grifternas ut: —
Lefvande vårdar i människohjertan,
Ädling! förvara Ditt namn.

Krossade vapnet med dån
Talar förgängelsens ord:
"Verlden ta'r åter hvad verlden tillhör!" *)
Evig är himlarnas lån.

Hell! i det eviga ljus,
Närmare forskningens mål,
Längtande Ande! i sanningens klarhet
Skapelsens under du ser.

*) Dessa ord uttrycktes af Talaren vid vapnets krossande.

Öde är barndomens dal;
Lifvet, en dödsmelodi,
Klagande hörs, som när vågorna brytas
Doft mot den klippiga strand.

Gråter ej barnet sig trött
Äfven på moderlig arm? —
Jord, ej så varm är din bädd, men ditt sköte
Vaggar dock smärtan till ro!

TILL EN TONKONSTNÄR.

Höj dina vingar,
Ljufva Musik!
Själfullt du klingar,
Enkel, dock rik.

Salighet strömmar
Ner i din röst;
Känslornas drömmar
Tjusa mitt bröst.

Dagar du målar,
Flydda alltre'n.
Klarare strålar
Stjernornas sken.

Hoppet, en blomma,
Ler på din strand,
Aningens fromma
Heliga land.

Såta derinne,
Englarne bo:
Kärlek och Minne,
Samljud och Tro.

Sången, en svana,
Längtar att nå
Flyttningens bana,
Himmelen blå.

Saliga toner!
Sändningebud,
Mellan äoner,
Hjertan, och Gud!

~~~~~

I PROFESSOR FAHLCRANTZ' ATTELIER.

Saliga Natur! härinne
Lefvande i Konstnärns sinne,
Återspeglas du i magiskt ljus:
Lyssnande till sorl af vattnets vågor,
Hjertat värms af sommarns lågor;
Lunden rörs af vestanvindars sus.
Säg mig andens namn, som talar
I de solbeglänsa dalar?
”Konstens Genius” — till svar jag får. —
Känslan blott hans gudaspråk förstår.

Se Förtrollarn, hvar han svingar!
Himlen bär hans ljusa vingar,
När på duken med etherisk hand
Taflans färgspel harmoni han skänker.
Och när solens glans han sänker
Öfver lummigt ekbevuxen strand,
Mellan trädens gyllne skimmer, —
Drömmande min själ förnimmer
Fåglarnas koncert, idyllers ljud,
Saligt hyllande naturens Gud.

Der i molnens brutna strålar
Kring ett Götiskt Slott *) han målar
Minnets tafla i sin aftonglans.

*) Gripsholm.

Månn' i tornets långa sorgedagar
Än Kung ERIKS ande klagar
För sin Herdariinn' en ljuf romans?
Himlens tårar sakta dugga
Öfver lundens dunkla skugga,
Och kring Sagans verld, på bilder rik,
Sörjer böljans florbeklädda vik.

Men från Mälarn flyr mitt öga
Bort, att tjasas af den höga
Nordens under: Göta-elfvens fall:
Fram ur sprängda klippors hvalf det kastar
Sig med jättekraft, och hastar,
'Tumlande i skummigt silfversvall,
Ned i djupets hvirfveldansar.
Under trädens friska kransar
Klart i perspektiv ur dalens lund
Yppigt strålar Edens morgonstund.

Tusenskiftad sig förnyar
Ljusets prakt, ur varma skyar,
Likt ett guldregn på hvart Landskap stänkt.
Frid och välljud själen återfinner,
När i klara strålar brinner
Himmelsk skönhet, ner till jorden sänkt;
Som ett echo fjerran svarar
Hennes inre röst, bevarar
Gudasynen, — men i tjusning blott
Har hon spegeln af dess bilder fått.

Stolt, att få din Landsman vara,
I min däld jag vill förklara

Dig, o, Konstnär! min beundransgård.
Men när Diktens ros för stunden blommar,
Evigt skall *din* rika sommar
Sprida tjusfullt sin förtrollningsverld
Till hvars bröst i Nordens lunder;
Och så länge Konstens under
Bildrikt i det skönas tempel stå,
Skall ditt namn till efterverlden gå.

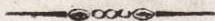
I EN JORSALA-FARARES STAMBOK.

Med ordet skrifvet i ditt rena sinne,
 Du gick, o Pilgrim, hän till Christi graf:
 Der känslans blomma du till offer gaf:
 Din ungdomsdröm, din första kärleks minne.
 Med trons myster, försakelsen, bekant,
 Allen du stod i helgedomen inne,
 Bland oinvigda, lik en Hierophant.

På helig jord att bedja och försaka,
 Hvad salig fröjd! — Ack, hvart du hänförd såg,
 En samling för ditt fromma öga låg
 Af rika taflor, dem du gett tillbaka,
 Helgjutna ur din själ, åt Nordens hem.
 Vål dig, som fick med österns stjernor vaka
 En Julnatt, evigt klar, i Bethlehem !

Tack för oliven, som för mig du brutit,
 En skön relik från Oljobergets topp!
 Der vid Guds andas fläkt den runnit opp,
 Har Jesus tårar af sin kärlek gjutit.
 Må, när jag felar, på de späda blad
 Min tår ock falla! Aldrig Gud förskjutit
 Det hjerta, som om frid och bättring bad.

Göm i din Stambok dessa enkla orden,
 Som sippan ibland österns blomsterprakt,
 Den samlaren i sitt herbarium lagt,
 Att se de skilda plantors art på jorden.
 Men framför allt, var i ditt hemland säll,
 Med resans minnen rikt begåfvad vorden,
 Och med en älskad brud i landtligt tjäll.

TILL SOPHIA,

PÅ HENNES FÖRLOFNINGS-DAG.

Väl dig, som snart på Skaldens bana
Ledstjernan får i tiden bli!
Att vid hans sida älska, ana
Det skönas verld, hvad fröjd, Sophie!
 Hvad heligt är,
 Hvad Sången klär
I ord och bilders glans derinne,
 Ju kvinnans själ
 Förstår så väl,
Med poësiens barndomssinne?
När ögat frågar, hjertat svarar,
Då skådar harmoniens Gud
Till jorden ned, och uppenbarar
I känslans röst sitt återljud.

Dock räds, att en rival du äger:
En ungdomsbrud, en hjertanskär,
Som städs din man fleurette säger,
När stundom du förgäten är. —
 "Hvem då?" — Jo, vet
 Min hemlighet:
Hon är en flygtig Nymph, som vinkar
 I vårens fläkt,
 I himmelsk drägt
På azurgrund, när stjernan blinkar;
Men när, en nyckfull älskarinna,
Ej sångmön lyssnar till hans röst,

Han flyr, att trogen kärlek finna
Besvarad i sin makas bröst.

Om någongång ett moln förskymmer,
Den vårblick, Hymens himmel ger,
'Tro därför' ej, att glädjen rymmer,
Men tänk, när du din älskling ser:

”Kanske i dag

Du, eller jag,

Ett elakt lynne bör bevaka?

Stor sak, låt gå!

Snart skall ändå

Den goda dagen fly tillbaka.”

Och innan kort försoningsstunden,
Lik en Seraph med palm i hand,
Mer skön skall vira bojan, bunden
Af rosor från ett himmelskt land.

Den fägring, som du fått, erindre
Dig om den mening, Gifvarn haft:
En trogen spegel af ditt inre,
Den äger dubbel tjusningskraft.

När älskaren

Förbyts till vän

Sin fröjd han blott förädlad skådar

I själens bild,

Som, ren och mild,

Sitt högre fosterland bebådar.

Ack! mer än *skönheten* på jorden,

Från öga och till hjerta går

Den *godhet*, hymens engel vorden,

Som talar ur ditt anlets vår!

CARTESII HUFVUDSKÅL *).

Se, den hufvudskål, som fordom verldssystemer
innebar,

Som för GUSTAF ADOLFS Dotter sina läror tolkat har!

Nu, som basiliken, stirrar ögongropen dåren an:
Allt är säljbart här på jorden, döden ock är hand-
delsman.

Under pannans svarta bågar brann geniets gudalån:
Nu, hvem aktar mig, bland skräpet i ett sterbhus,
gömd i vrån?

Snillet's thronpell har jag varit: underbara trådar här
I mitt hvalf har ljuset spunnit till sin väfnad, fin
och skär.

Blixtrande en gång mitt öga spanade i etherns våg,
Och med tankans skarpa örnblick bortom tidens
gränсор såg.

Kretsen under Empuréen syntes fordom mig för trång:
En omätlig själ härinne följde stjernan i dess gång.

Djerf, i skådning sänkt, jag sade, tryggad vid för-
nuftets lag:

*"Gif mig rörelse och ämne, — och ett verldsallt
skapar jag.*

Dock hos Gud, som verldsidéer stoftet gaf, jag
källan fann

För all vishet: sanningsstjernan klarast i dess spe-
gel brann.

*) Sald på en Auction i Stockholm, men sedan åter-
sänd till hans fädernesland.

IDEALET ELLER RAPHAËLS DRÖM.

Skön öfver Romas Älskling blänkte
 Re'n ärans morgonsol; likväl
 Han sig en gräns i konsten tänkte,
 Oöfverstiglig för hans själ.
 Med synligt, ej med inre öga,
 Engång ifrån sin genius skild,
 På jorden sökte han den höga
 Modellen till Madonnans bild.

Väl med en romersk höghet prålar
 Marias ljufva anletsdrag:
 En vår sf liljor Raphaël målar
 På taflans duk; men dag från dag
 Han plånar ut, hvad handen tecknar:
 I moln är åter grunden bytt:
 Ett irrbloss, hvarje bild förbleknar,
 Den stund ingifvelsen har flytt.

Så städs vid konstens altarlåga
 Han hänryckt stod, och dock, förtärd
 Af inre qval, han höres fråga:
 ”O, Gud! hvar är din urbilds verld?
 Jag hör naturens harpa klinga
 Melodiskt öfver tidens haf;
 En återglans jag ville bringa
 Dig af den helga tro, du gaf.” —

I skolan af sin fornverld danad,
 Hans själ var Gudars hemlighet:

Dess kraft, af evig längtan manad,
 Ej sjelf sitt mål i tiden vet.
 Förgäfves öfver jorden strödde
 Italias vår sin rosenprakt;
 Ej Fornarinas *) öga glödde,
 Som förr, med ljuf berusningsmakt.

På solbeglänsta höjder thronar
 En brud i from förklaringsglans,
 Kring hvilken englachoren tonar,
 I harmoni med spherers dans.
 Hon är hans suck, när bönen brinner
 Inom hans bröst på hvilans bädd,
 Tills verklighetens verld försvinner,
 I magisk natt af stjernor klädd.

I drömmarnas mysterier sluten,
 För Konstnärns blick hvad helig syn:
 Marias bild, af ljus omfluten,
 Af rosor krönt på morgonskyn!
 Dess anlet', lik en lotosblomma,
 Som ser sin bild i källans våg,
 Med ögon klara, helgonfromma,
 I djupet af hans hjerta såg.

En stilla glans af skönhet hvilar
 I hvarje drag, så lugn och klar,
 Som himlen, när af stormens ilar
 Ej mer en flägt, ett moln är qvar.
 En slöja **) kring Madonnan sväfvar,

*) Raphaëls Älskarinna.

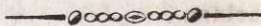
**) *La Vierge à Voile*, en målning, hvarom anekdoten förmåler, att Raphaël efter en dröm tagit modellen.

Skär som en glesnad silfversky,
Och, rörd af välljud, luften bäfvar,
När orden från dess läppar fly:

”Johannes lik, ditt öga känner
Igen Guds Moder, som hon stod
Kring korset främst bland Jesu vänner,
Och blandade i Sonens blod,
I verldens offer sina tårar,
Den stund, då solen släcktes ut. —
Nu denna syn från helga vårar
I spegeln af din ande gjut!

Ej i de yttre föremålen,
Men i ett högre ljus, alltmer
Försänkt i din idé, symbolen
Af Konstens inre verld du ser.” —
Som dimmans hvita väg från jorden,
Ett skingradt moln, gestalten flyr;
Men lefvande är drömmen vorden
I Raphaëls själ, när dagen gryr.

En Gud, till sin pallet han flyger:
Hvar tanka lyfts från jordens rund,
I strålar från hans pensel smyger
Madonnans drag på taflans grund.
Den helga syn förnyad stiger
Ur duken fram. I lifvets dal,
Vid kyrkans altar, Raphaël viger
Sin konst med himlens Ideal.

JESUS - BARNET.

Guldvingade fjärl'n kring liljornas blad
 Bortlockade barnen från Nazareths stad:
 Med oskuldens vänner förtrogen
 Och glad med de glada, kring dalar och höjd
 Gick Jesus, den spåde, med lekande fröjd,
 I skuggan af svalkande skogen.

Lik stjernan, bebådande dagningens rand,
 Johannes blef sedd vid den älskades hand:
 Balsamiska vindarna spelte
 Kring Gudomens afbild i barndomens vår,
 Och vänligt det sköna kastanjbruna hår
 Kring anlets-ovalen sig delte.

Hvar blomma i cedrarnas susande lund
 Bar kärlekens lön på sin rodnande mund:
 I kronan af palmerna blänkte
 De mognade frukter; dit barnet såg opp,
 Och genast till jorden sin molnhöga topp
 För verldarnes Herre de sänkte.

Sin glädtiga hyllning hvar sångfågel bar:
 Omsväfvande hjessan, mång't glänsande par
 De klangfulla tungorna rörde.
 Att andas den luft, der hans anda sig göt,
 Den sörjande turtur flög ned i hans sköt,
 Och kärlekens gensvar han hörde. —

2:dra Del.

O

Men hastigt förmörkades lunder och fält:
Af thordönet bergen genljudade gällt,
Der vilddjuren bäfvande röto.
Lekbröderne höjde sin klagande röst,
Och samfällt till Jesu förtroliga bröst
I faran sig närmare slöto.

Den ljungande strålen ur molnbäddens flor
Till jorden med tändande flammorna for:
I skogen, der klipporna skälfdde,
Som eldstoder lyste, i blixternes ljus,
De splittrade cedrar; vid stormarnes brus
I låger sig himmelen hvälfde.

Den värnlösa skaran kring Gudomens Son
Uppsökte i nejden, vid åskornas dån,
Ett skygd i den mossiga klyfta.
Då rusar ur kulan en rytande tropp
Af lejon, med fladdrande mahn i sitt lopp,
Att ramen mot barnen upplyfta.

"Tillbaka!" böd Jesus, och vilddjurens hot
Försvann, och de sönko på knä för hans fot;
Mildt skogarnas Konung upphöjde,
Med hyllande åtbörd, sin talande blick;
Men djupt, när af Barnet en smekning han fick,
Sitt lockiga hufvud nedböjde.

Då himmelen ljusnat och stormarne flytt,
En paradislustgård blef synlig på nytt:
På blommande gräset så roligt,
Vid bäckarnas sorl och vid fåglarnas sång,
Med lejonets ungar, i dansande språng,
De menlösa lekte förtroligt.

När aftonen göt sitt kristalliska bad
På rosor och myrt och acacieblad,
I grottan, än hvilande trygga,
De tacksamma bönföllo: "Jesus! med dig
Hur' sälla, om åter, på öcknarnas stig,
Ditt Zion vi finge uppbygga!" —

"Hell eder!" — sad' Jesus — "J Lärjungar små!
En gång, som i dag, när vi husville gå,
J skolen ock trogne mig vara
Vid dödarnas hot!" — 'Till den heliga syn,
Vid klingande harpor från gyllene skyn,
Nedblickade Englarnas skara.

JESUS OCH JACOB SOM BARN.

Legend.

När Jesus var barn, till sin Moder han bad:
"Gif lof, att jag plockar mig liljor och blad
Med Jacob, min broder, i lunden!" —
När löftet var gifvet, de skyndade fort
Så glada och sälla, ur Nazareths port,
Som fågeln i gryende stunden.

Hvar vindfläkt i vårsolens doftande land
Sig framsmög att kyssa den Eviges hand;
Hvart strå ner på marken sig böjde.
På skiftande kullen, vid cedrarnas sus,
För himmelska barnet små tindrande ljus
Ur blommornas kalkar sig höjde.

Med fröjdefull tunga den vingade tropp
Uppstämde i palmerna, topp ifrån topp,
Ett genljud från englarnas rike;
De söngo en andelig visa, så skön,
Om kärlekens krona, om sorgernas lön
Se'n Gud blef en människas like.

Och Jacob mot jorden sig böjde, så glad,
Att bryta en ros med de fagraste blad:
En orm, som i gräset sig gömde,
Vid handen, den späda, då hängde sig fast;
Och, slingrad i vågor kring armen, med hast
Sitt gift i dess ådror han tömde.

När maktlös den Älskade dignade ned,
 Bröt Jesus en lilja och hastigt dermod
 Den hväsande ormen berörde:
 "Drag giftet tillbaks ur det menlösa blod!" —
 Naturen i hyllning hans stämma förstod,
 Hvert djur i sitt inre den hörde.

Strax giftet ur handen den svekfulle sög:
 Det renade blodet i ådrorna smög
 Sig åter i lekande vågor;
 När Jacob med leende ögon igen
 Såg opp på sin Frände, sin himmelska vän,
 Då brann det af kärlekens lågor.

Han sprang i sin Frälsares öppnade famn;
 De blandade tårar, de blandade namn,
 De kysste hvarannan, så sälla!
 Och åter till heliga Modren med fröjd
 De kommo, när solen från glimmande höjd
 Giek hem till all varelse's källa.

SANCT RAGNHILD.

Legend.

Till Nunnorna i höga klosteralen
Så vänligt ljuder Abbedissans bud:
"Gån, Systrar! nedom kullen der, i dalen,
Och bryten blommor till en festlig skrud.
Marias högtid skall i morgon firas,
Dess bild och altare med kransar siras,
Vid helig bön och fromma sångers ljud!"

Den unga Ragnhild, menlös som naturen,
Med lätta steg ur trånga cellen går.
Glad, att i fjerran lemna klostermuren,
Der solen galler blott och regler når,
Hon öppnar hjertat, lik en ros i lunden
Af ljusets stråle helsad morgonstunden,
När vestan kysser bort dess längtans tår.

Med korgen i sin liljehand, hon söker
De skönsta blommor, hvilka dalen bar;
Men snart hon lockas af en stig, som kröker
Upp till en bergshöjd, der hon aldrig var.
En yppig rosengård hon skådar: — "Blänkte
Väl Nordens blomster nå'nsin så?" — hon tänkte:
"Guds Moder! snart din krans jag färdig har."

Men häpen Ragnhild vid sin sida röjde
En väpnad Kämpe, bäst hon glad såg opp.
På fasta skuldran purpurmanteln dröjde,
Lik dagens rosenskrud kring fjällets topp;
En gyllne hjälm hans ljusa lockar prydde;
Och blix på blix ur ögats azur flydde,
Dock mildt de tolkade ett vaknadt hopp.

Sin fägrings låf för första gången hörde
Hon rodnande, med Nunnans blyga skick;
Och medvetlös, hvart kämpen Ramund förde
Sin sköna gäst, med ny förtjusningsblick,
Hon klostret i naturens tempel glömde;
Ej visste hjertat än, hvarom det drömde —
Dock re'n förtroligt vid hans arm hon gick.

Med vingar tyckte Ragnhild nu sig dansa
Från häck till häck, lik sommarfågeln glad:
Hon tusen blommors färgprakt såg bekransa
Hvar jemnad klippvägg, och från blad till blad
Den skönsta fjäril fladdra; ljumma vågor
Göt balsamvinden öfver kindens lågor;
Från klippan sprang en brusande kaskad.

På spetsen der fick Nunnans öga följa
En synvidd, ej af trånga gränser stängd:
Förent med himlen tycktes hafvets bölja
Och bergens kedja, i omätlig längd.
I fjerran, på den blanka, glatta spegel,
Likt svanor hvimlade de hvita segel,
Att lifva taflan af den vida ängd.

Ett dukadt bord vid rosenhäcken kallar,
Med frukter, hämtade från fjerran kust;
Till gyllne randen bräddadt, hornet svallar
Af mjödets perlor och af drufvans must.
Bland löfven, brutna darra solens strålar
På silfverkärnen; mildrad så, hon målar
Hvar ungdomsbild i återspeglad lust.

Och Nordens sommarqväll, den ljusa, milda,
Knappt märkbar skymning öfver höjden göt;

Ty Natt och Dag, så fjerran annars skilda,
Här smögo vänligt i hvarannaus sköt:
Och drömmande stod hela blomsterflocken,
Med perlor glindrande på ögonlocken;
Blott fåglars flöjtljud helga tystna'n bröt.

Hvad under, att en namnlös trängtan bäfvar,
Af sälla qual, i Ragnhilds fantasi?
På jorden paradiset är! Det sväfvar
I lundens prakt och sångens melodi.
Och dagens stunder, förr så afmätt kända,
Nu kunde fly, nu kunde återvända,
Likt glada drömmar, gycklande förbi.

"Säg mig" — sad' Ragnhild — "hvi så himmelskt
blommar

Här allt, så doftande i glädjens färg?"

"Jo," — Ramund svarar — "jag från Söderns
sommar

Har flyttat dessa plantor på mitt berg.
I Valland såg jag fordom drufvan glöda,
Mång' Kämpe för min båges pilar blöda
Och för mitt hedna svärd mång' christen dvärg.

Du äfven, skönsta Ros, ej mer må skilja
Din mogna knopp från Ramunds hjeltebarm!
Allt måste vika för en Kämpes vilja,
Och allt begränsas af hans fasta arm.
Dock mild är Styrkan, näns ej att befalla . . .
Väl hyllas Dagens Gud af blomstren alla,
Men *derför'* blott, att han är blid och varm."

Ur blick till blick besvarad kärlek flyger,
Frå själ till själ han eldbevingad når;

I Ragnhilds bröst en okänd vällust smyger,
 Som medvetlös sig sjelf ej rätt förstår:
 I qväfda suckar hjertat tjusning andas,
 På kinden fruktans färg med glädjens blandas,
 I blyga ögat darrar — nöjets tår.

Då, hastigt, mötte Ragnhilds sänkta blickar
Korsliljan på sin stängel — Korssets bild!
 "Du varnar mig!" — hon bröt den — "Himlen
 skickar

Dig till min räddning . . . Gud! O, var mig mild!"
 Mot Ramund, korsande, hon blomman höjde;
 Med vaknad sans, förtrollningen hon røjde,
 Och ljus blef känslan, från sin yra skild.

Trons helga Under! — Se, vid klippan bunden
 Stod Ramund, lik en bildstod! — Från hans famn,
 Med liljan väpnad flydde Ragnhild lunden,
 Och nämnde, bedjande, *Försonarns* namn —
 Från bergets krökta irrgång strax hon finner
 En banad stig — och hastande hon hinner
 Snart åter klostrets lugna, tysta hamn.

I helig andakt stum, vid portens galler
 Står Ragnhild: re'n med dån det öppnadt är;
 Men ingen högtidsglans i ögat faller,
 Af djupa suckar blott hon mötes der.
 "Här, Systrar! till Mariefestens ära
 Ett vördnadsoffer äfven jag vill bära!
 En korg med sköna blommor jag förär." —

Då hörs den stränga Abbedissan svara:
 "Kom, ynderska! att straffas för ditt brott!"

Sex veckor kunde du hos Ramund vara!" —
"Sex veckor? Nej!" sad' Ragnhild — "timmar
blott.

Jag gick från klostret denna morgonstunden,
Jag vilsefördes till den fagra lunden:
Men blommor der jag till vår högtid fått." —

"Marias fest är längese'n förliden,
Och äfven snart din dag! Till evigt väl
Blott få sekunder än oss skänker tiden,
Att bedja troget för din arma själ.
Gå! förrän sista stunden dig förkunnas;
Än ångrens tårars svalka dig förunnas ...
Snart bålet resas skall, på mitt befäl!"

På fältet redan, ack! det tänds, och lågar —
Vid fromma Systrars bön och orgors ljud
Till döden ohörd späda offret tågar;
Ty oskuld gäller ofta — blott för *Gud*.
Från klosterkyrkan ljödo dödens psalmer ...
Men Ragnhilds själ såg englar små med palmer
Från bålet vinka sig, i liljeskrud.

Der Ragnhild brändes, nu en helig källa
Ur jordens dolda ådror vällde opp.
När Ramund såg dess klara vågor qvälla,
En flod han blef, och högt från bergets topp
Han störtade i dalens djup, att blanda
Med källan få sin gråt. Ännu hans anda
Der brusar fram igenom seklers lopp.

ROMFARS KÄLLA.

Legend.

I fordomtid, kring land och haf,
 En Pilgrim drog från Norden;
 Ett krucifix, en vandringsstaf
 Hans rikdom var på jorden.
 Han bad med tro, med ödmjuk dygd
 Om guld, båd' när och fjerran:
 En Kyrka, i sin fosterbygd,
 Han helga vill åt Herran.

Den rena viljan, hvar han kom,
 Blef hörd af christna bröder;
 Och snart i konstens land, i Rom,
 Hans själ af andakt glöder.
 Sanct Petri väldiga kupol
 Sig för hans öga höjer,
 Der söderns fulla morgonsol
 På seklers ära dröjer.

Af salig bäfvan hjertat skalf
 Då börens fromma sånger
 Sig höjde emot templets hvalf
 Vid helig bot och ånger.
 Liksom de klara stjernors här
 Guds rika tanka målar,
 Så skimra konstens bilder der
 I minnets Brustna strålar.

En *Kalk* han fick af Påfvens hand,
 Att hjertats törst lugsvala;
 Så gick han hem till fädrens land,
 Att det sin gärd betala.
 Hvar ädel kraft af mödans tvång
 Förhöjs till segerstyrka:
 Snart trofast bön och helig sång
 Blef hörd i *Romfars Kyrka* *).

På trons och hoppets altar der
 Den gyllne kalken blänker:
 Så mången själ, med fromt begär,
 I Nådens flod sig sänker.
 Men plötsligt kalken derifrån
 Sågs genom rån försvunnen;
 Och blef — så ville Svekets hån! —
 I Romfars rensel funnen.

Ej gäller ärans vittnesbörd,
 Ej mödans vandringsöden! —
 Som trons martyr blir Romfar förd
 Till afrättsplats och döden.
 Hans rena själ vid Korset fast
 Såg segrens krona virad,
 Och hjessan föll, i blodig kast,
 Med silfverlockar sirad.

Hvar fågel söng, vid svärdets klang,
 En morgonpsalm i dalen;

*) *Romfartuna*, i Vestmanland.

En *källa* der ur djupet sprang,
 Så klar som stjärnesalen.
 Hon hviskar än, båd' dag och natt,
 I jemn och stilla susning:
 "Så slog hans hjerta, lugnt och gladt,
 Mot evighetens ljusning."

Der Romfar himlens englar såg
 I dödens stund förtroligt,
 Nu leker källans blåa våg
 Med blomstren små, så roligt.
 Från polen åter solen far
 I bleka vinterstrålar;
 Men *Romfars Källa*, alltid klar,
 Ett Helgons oskuld målar.

JUL - L J U S E N.

I torpstugans skymning satt Nöden så blek
Och skrämde små barnen i Julqvällens lek.
De klagade: "Moder! ack, glimmande ljus
Ju re'n blifvit tända i Rikemans hus?"

Hos oss endast hvirflande drifvorna slå
Mot fönstret, och snölakan hänga derpå.
Så klädde du hyddan, när Far stod på bår,
Och fällde, som nu, ock mång' sorgelig tår.

Ej mera han kommer med bränsle om qvälln,
Att sprakande Jul-brasan tända på hälln;
I snötäckta grafven han sofver allen.
För Rikemans barn dukas Julbordet re'n ...

Hvart skola vi gå? I från grinden, som förr,
Ej Far banar gångstigen fram till vår dörr;
Och himlen är mulen, han ser ej vår nöd.
O moder, o moder, gif småbarnen bröd!"

Så klagade barnen, tills midnatten klar
Sitt stjernljus till ensliga backstugan bar.
Då sönko de ner i den mörkaste vrå
Och quidde, så ömkligt, på bädden af strå.

På sjuksängen sakta med klagande ljud
Bad modren en bön till de menlösas Gud:
"O, *Jesus!* förglöm intet barnen, de små,
När åter din födelsetimma skall slå.

Dig bådade stjernan på glänsande stig,
 Och Konungar kommo, att tillbedja dig;
 De buro dig myrrham och rökelsedoft,
 Och englarna söngo i himmelens loft." —

Så slöt hon. Och hastigt i armodets hus
 Stod himmelska barnet, i herrlighets ljus —
 Två strålande liljor han räckte de små,
 Dem smekte på kinden, och talade så:

"Jag bjuder er opp till den stjerniga höjd,
 Att dela den frälsade oskuldens fröjd.
 Kom följn, J spåde! mig hem till min Far,
 Ett rike så herrligt för eder han har.

Der leker kring Herran nu englarnas tropp,
 Och tänder opp Jul-ljus i palmernas topp."
 Då räckte små barnen åt *Jesus* sin hand:
 Han bar dem i blinken till Kärlekens land.

"Hvad Herren mig gifvit, han tagit igen!"
 Sad' Modren till *Jesus*, de menlösas vän:
 Och ödmjuk i hjertat och fast i sin tro,
 Snart fick hon ock dela de älskades ro.

TVILLINGARNA.

Kring en liten enslig stuga,
Byggd af ris på klippans häll,
Skogens höga toppar buga
I den tysta helgdagsqväll.
Re'n hörs aftonklockan klämta —
"Sofven sött, o mina Små!
Mamma skall åt bygden gå,
Mödans lön till Sönda'n hämta —
Sofven sött, o mina Små!"

Mamma gick — Blott Sven den lilla,
Fem år gammal, hemma var;
Och i vaggan, ljuft och stilla,
Slumrade ett tvillingpar.
Några kol, som månan bleka,
Skimrade på spishälln än —
"Ack! så roligt," sade Sven,
"Att med granna stjernor leka!
Mamma är ej snart igen."

Leende, i vrån han finner
Än en knippa torkadt ris;
Hastigt fladdrande hon brinner
I den lilla hyddans spis.
Stormen, yr i hvirfvelflockar,
Bräckta rutan sönderslog;
Furan trygg åt larmet log,
Skakade med silfverlockar
Kronan i den höga skog.

Redan

Redan flögo hyddans bränder,
 Gnistrande från topp till topp:
 Då till himlen, på Guds händer,
 Buros tvillingarna opp.
 Modren kom — I kulna vinden
 Sven, förstelnad, blek och rädd,
 Dignad låg på drifvans bädd,
 Med en frusen tår på kinden:
 Snart i dödens snöfärg klädd.

Djupt var qvalet, hemsk var natten!
 Stormen öfver liket hven.
 Modren fann den sökta skatten,
 Ack! de innebrändas ben;
 Sönk till dem med brustet hjerta
 Kärlek! Skapar'ns hemlighet,
 Himlarnas lycksalighet!
 Afgrundsdjupet af din smärta
 Blottar dock din evighet.

Morgon kom — det ringdes samman;
 Döende hon blickar då
 Opp till skyn. Ur purpurflamman
 Englaljud dess öra nå:
 "Bland Guds valda helgonskara,
 Att hans ögon skåda få,
 Mamma! kom till dina Små!
 I Guds stjernegårdar klara
 Vi som späda liljor stå."

TIGGAR - GOSSEN.

Ensam och förglömd jag ilar
 Öfver hedens dunkla stig,
 Vid hvar sten och buske hvilat
 Skuggan, gömd att skrämma mig —
 Gud! som hafver barnen kär,
 Se till den, som liten är!

Mamma slumrar ner i mullen,
 Hör ej gossens klagan mer;
 Hyddan öde står på kullen,
 Kulna vindar hvina der,
 Och i vinternatten lång
 Ljuder ufvens klagosång.

Fordom, fordom ljöd derinne
 Aftonpsalm vid spishällns brand,
 Då för barnets glada sinne
 Sörjde flitig modershand.
 Ingen spinner och mig ger
 Nya helgdags-kläder mer.

Ingen suckar, då jag gråter,
 Ingen glädes, när jag ler;
 Då jag går, att komma åter
 Ingen hjertlig röst mig ber —
 Ack! så ensam under skyn
 Går en tomt blott i byn.

Skynda, ila! snart du hinner
 Någon vänligt öppnad dörr;

Fast ej lågan mera brinner
 I den hydda, der du förr
 Bad och somnade hvar qväll,
 På din moders arm så säll!

Månan, svept i mörka skyar,
 Är mitt hulda vandringsljus,
 Blyg jag nalkas gård och byar,
 Fönstren glindra i hvart hus:
 Barnen dansa gladt omkring
 Dukadt bord i syskonring.

Ack! låt opp för lilla gossen,
 Himlen är af mörker skymd,
 Der mitt tak med stjerneblossen
 Höjs i nattens kalla rymd . . .
 Låt mig slumra få, i qväll,
 På din hårda spisehäll!"

VIKINGS-TÄRNAN.

Neck-harpor gunga
 På vassen i sunden,
 Fåglarna sjunga
 En brudsång i lunden.
 Kring sipporna blå
 Dansa ljusalfer små.

Ängarna skifta
 I prunkande drägter;
 Vällukter hvifta
 I smekande flägter.
 Kring sipporna blå
 Dansa ljusalfer små.

Fjärilen prålar,
 Och ilar att dricka
 Blommornas skålar,
 Som perlfyllda nicka.
 Kring sipporna blå
 Dansa ljusalfer små.

Kärleken lifvar
 Ju hela naturen?
 Hasta, min Ivar,
 På vågorna buren!
 Låt Svanhildas famn
 Bli din fridsälla hamn!

Uller på fjällen
 Dig väntar med bågen;
 Sagan i qvällen
 Om Vikinga-tågen.
 Låt Svanhildas famn
 Bli din fridsälla hamn!

Fåfängt jag spanar
 Din snäcka på fjärden!
 Spjutskifte anar
 Jag vådligt på färden.
 Låt Svanhildas famn
 Bli din fridsälla hamn!

Ack! som en svana
 Jag längtade följa,
 Ivar! din bana,
 Från bölja till bölja!
 Då skulle min famn
 Bli din fridsälla hamn!

Strandmåsar svaja
 I snöhvita flockar,
 Ensam en kaja
 På tornspiran lockar;
 Snart stormarna gå
 Öfver böljorna blå.

Molnen sig bädda
 Som vallar kring fästet;
 Fåglarna, rädda,
 Sig gömma i nästet —
 Och stormarna gå
 Öfver böljorna blå.

Vindarna ryta
 Och furorna gunga,
 Störtfloder flyta
 Och blixterna ljunga;
 Och stormarna gå
 Öfver böljorna blå.

Djuren de flykta
 Med klagan kring fjällen,
 Vårdtornets lykta
 Re'n slocknat på hällen;
 Och stormarna gå
 Öfver böljorna blå!

Asa-Thor ilar
 På dånande karmen,
 Glödande pilar
 Han slungar ur barmen:
 På flammande sky
 Ses Valkyrian fly.

Gudar! jag röjer
 Mång' härskropp på vågen —
 Vikingen höjer
 Den stridsvana bågen.
 På flammande sky
 Ses Valkyrian fly.

Ivar! — din flagga
 Med sigrunor skrifven —
 Snäckan ses vagga
 Af stormarna drifven;
 På flammande sky
 Ses Valkyrian fly.

Krigslurar skalla
Mot klippan — o Himmel!
Ivar! de kalla
'Till stridsgnyets hvimmel!
På flammande sky
Ses Valkyrian fly.

Pil-regnet susar
Och lansarna hvina.
Hafsdjupet brusar
Och blixterna skina.
På flammande sky
Ses Valkyrian fly!

Ensam på klippan
Jag klagar, som dufvan.
Bleknade sippan
Jag liknar på tufvan.
I brusande haf
Bäddas Vikingens graf.

Tårarna tillra
Som perlor i sanden.
Ve mig! en spillra
Der nalkas till stranden.
I brusande haf
Bäddas Vikingens graf.

Gudar! hvem hamnar
Så blodig mot hällen?
Ivar! — jag famnar
Din vålnad i qvällen.
I brusande haf
Har du funnit din graf!

Tappre! du slutit
Ditt öga i striden,
Tidigt du njutit
Einheria-friden,
I brusande haf
Har du funnit din graf!

Sköldar förgyllda
I Valhalla blänka;
Mjödhornen fyllda
Jag längtar dig skänka.
I brusande haf
Bäddas Svanhildas graf.

Freya! du blinkar —
Hemskt hafsdjupet svallar!
Ättstupan vinkar,
Min Ivar mig kallar.
I brusande haf
Bäddas kärlekens graf!

ALRIK OCH HILDUR.

Af mannakraft bevärdad,
 Med frejdadt mod och frejdad glaf,
 Drog Alrik ut i härnad
 Att kämpa för den helga Graf.
 Det röda korset lyste
 På stålblank hjeltebarm,
 Der unga Riddarn hyste
 En bild så ljuf och varm.

Stolts Hildur satt i borgen,
 Såg hären glättigt tåga fram;
 Och ögat, dränkt i sorgen,
 Fann Alrik dock bland moln och dam.
 Snart kända fjäten skalla
 I slottets hvälfda rum,
 Der han på knä ses falla
 För Hildur, rörd och stum.

Ett skärp, till trofast minne,
 Hon lindar kring hans fasta arm:
 "O, bär *mig* blott derinne!" —
 Hon hviskar, tryckt intill hans barm;
 "Svär mig, vid korsets fana,
 Vid svärdet, som du bär,
 Att du på stridens bana
 Din Hildur trogen är!"

Han svor sin hulda tärna
 Sin tro, på riddarmanna-sed;

Blott dagens helga stjerna
Var vittne till hans dyra ed:
Snart timman var förliden,
Trumpeten kallar re'n
Till äran och till striden —
Och Hildur var allen!

Snabbt hingsten sporen lydde,
I Riddarns hjälmskrud luften hven,
Och dal och klippa flydde;
Blott borgens torn, i solens skea,
Ännu en helsning sände
Till strand, der skeppet låg,
Tills vinden seglen spände
På hafvets vida våg.

I nya tafkor blänkte
Nu verlden, liksom hafvets rymd,
Och minnets dæld sig sänkte
Bakom hvar våg alltmera skymd.
I tusen färgor skifta
Hans ungdomsmöd och lust,
Tills flagg och segel hvifta
På Saracenens kust.

Hans dolda eld nu lågar
I skyhög brand vid vapnens larm,
Och Turkens spjut och bågar
Förgäfves syfta åt hans barm;
I hvilat drufvan blöder
Vid vapenlek och dans — — —
Ack! hvarje dag föröder
Ett blad ur minnets krans.

Hvar näktergalar tona
 Och dadeln vinkar purpurklädd,
 Der skuggar cederns krona
 Hans tält, vid Jordans rosenbädd:
 Der Österns fagra Tärna
 Na Alriks dyrkan är;
 Och lik dess middagsstjerna
 Hon *strålar*, men *förtär*.

Hvad hår, i mörka vågor,
 Kring elfenbarmen vekt sig smög
 Hvad blick, i vällustlågor,
 Ur svarta ögat glödgdad flög
 Hvad dunkelsköna bågar,
 De stolta ögonbryn,
 Då Sultaninnan rågar
 Åt Riddarn segrens vin!

En Pilgrim kom till hären,
 Hans valfart öfver hafvet gått;
 Bland skimrande gevären
 Han sökte Riddar Alrik blott.
 I liljehvita handen
 En furustaf han bar;
 Det sågs, från högre landen
 Hans rena sinne var.

Hans smerta vext sig döljde
 I vida kappan dunkelgrå,
 Och pilgrimshatten höljde
 Det blonda håret; ögats blå
 Log sorglikt, likt azuren
 Bland moln en månskensqväll,

Och tycktes i Naturen
Se blott ett grafvens tjäll.

På skullran cittran hvilar;
Ett återljud från flydda da'r!
Från tält till tält han ilar
Och sent vid Alriks tält han var,
Då soln vid nedergången
Sig slöt till hafvets bröst;
Allt stilla var; blott sången
Så klang med sakta röst:

"Då vårens gudom tänder
Sin fackla öfver himlens blå,
Då solen återvänder
Hvar höst med sommarfåglar små,
Då månans silfverglitter
På drifvan speglar sig, —
I loftet Hildur sitter
Och spejar efter Dig."

"Så, natt och dag, hon blickar
Åt hafvets fjerran dunkla rymd;
Blott afonstjernan skickar
Ett svar, men blek, i molnen skymd.
I dimmans flor vid stranden
Der böljan tumlar sig,
Hon vinkar dig med handen
Och famnar efter Dig."

"Ej fadersväldet fjettrar
Dess vilda sorg i sluten cell:
Från brant till brant hon klättrar
I regn och storm, från häll till häll;

Och ljuder borgasalen
 Af harpoklang och fröjd,
 Då, ack! förstämd af qvalen
 Hon söker klippans höjd.”

”En qväll det fyllda hornet
 Gick rundt omkring med skumrikt mjöd,
 Och slaget Tolf från tornet
 I skog och dalar återljöd,
 Och mörk, och dufven, sorgen
 På nattens vingar låg:
 Då flydde Hildur borgen,
 Med Alrik i sin håg.

”Sin fosterbygd förlåter
 Den arma, flyr kring vida haf;
 Min brudkrans blommar åter,
 Hon tänker, vid Försonarns graf!
 Här *fanns* ock kransen, skuren
 Af myrt och palm så skön, —
 Men inom klostermuren,
 Vid sång och trofast bön!”

”Ack, Alrik! hatets låga
 Vid Korsets fot ej brinna kan;
 Din glömska var min plåga,
 Men äfven detta qual försvann.
 Farväl! vi äro vänner;
 Snart gry ju himlens da'r?
 Då vet jag, att du känner
 Hvad Hildurs kärlek var.” —

Väl hann den ömma sången
 Än djupt den häpna riddarns bröst:

Men Hildur re'n var gången,
En vålnad lik, en anderöst.
I skog, i nattens dimma
Hemsk, vilseförd han lopp,
Tills dagens första strimma
Förgyllde palmens topp.

Då, ensam i naturen,
Med tända minnen, slocknadt hopp,
Står han vid klostermuren
Och ber till tysta cellen opp.
Försent! — vid porten faller
Med rysligt återljud,
Det tunga, dystra galler,
Som gömmer Alriks brud.

SKATTGRÄFVAREN OCH BRUDSMYCKET *).

”Skall, evigt höljdt af glömskans natt,
Hvart minne dö i Norden?
Djerfs ingen söka upp en skatt
I denna kämpejorden?
Är *lifvet* blott den usla lott,
Som vi till arf af fädren fått?
Skall Sagan fåfängt lära
Oss deras bragders ära?”

Så klagande, en yngling gick
Bland skogens dystra stammar;
En ättehög han skåda fick,
Hvars spets i låga flammar.
Hans hjerta ej af fruktan skalf,
Han nalkades till kullens hvalf,

*) Anledningen till denna Romans är tagen af en i Vestmanland, på Berga gårds ägor i Skultuna socken, år 1816 upptäckt Runsten, hvars inskrift utvisar, att den blifvit ristad till minne öfver en kämpe vid namn *Kirfast*, som gjort en resa till Österlanden. Nära vid det ställe, der stenen hittades, träffade man under gräfningen i en backe, på hvilken den förmodligen varit upprest, följande ålderdoms-lemningar: Urnor af jern och lera; betsel, pilar, spjut; ett svärd, som tyckes hafva varit af damasceradt arbete; sirater af ett slags brons; ändtligen en liten oval låda, af brons i genombrutet arbete, med inneliggande fyra små och tvenne något större perlar, sannolikt af kristall, väl spheriskt slipade.

Och sökte der, i natten,
Den djupt fördolda skatten.

Kring kullen strödd var daggens gråt,
Klart nattens facklor blänkte.
Stum fortfor Gräfvärn på sin stråt.
Då se! hans blick sig sänkte
Uppå en dunkel runehäll,
Som höljde *Kirfasts* trånga tjäll;
I månans bleka strålar
Sig runans trolldom målar.

När tolf i kyrkotornet klang,
Ej spaden längre hinner.
Hvad Glömskan i sitt sköte tvang
Nu skattegräfvärn finner.
Han gladt förmärker, att han re'n
Mött Hjeltens urna, brända ben,
Svärd, betsel, spjut och pilar:
Allt bredvid ägarn hvilar.

Ej utan bäfvan öppnas kan
Den mörka grafvens rike;
Men djerf, han snart i askan fann
Ett smycke utan like.
Af perlor är den skatt han ser,
Så klara, som den tår han ger, —
Ty Trohet, här i Norden,
Är alltid älskad vorden!

Hans aning honom ej bedrog.
En sakta suck han kände

På kinden. Högt hans hjerta slog,
 Då han sig dristigt vände;
 Han såg en Tärna, hjelteskön;
 Och suckande, liksom till bön,
 Hon fattade hans spade,
 Och så med alfvar sade:

”Hvi skall du tusenårig ro
 För stundens vinning störa?
 Men — du haft känsla för min tro,
 Du skall min saga höra.
 I Odins lund, vid trastens ljud
 Och hvita liljors altarskrud,
 Förr huldrikt Freya blänkte;
 Hon mig åt Kirfast skänkte.

Men böljan söng, med väldig klang,
 Om glada vikingsfärden;
 Min kämpe på sin snäcka sprang,
 Att se den södra verlden.
 Förgäfves utåt hafvets våg
 Mitt längtansfulla öga såg:
 Mot klippan tredje gången
 Söng böljan svanesången.

När solen badade sitt guld
 I hafvets blanka spegel,
 Och aftonrodnan myste huld
 Mot mången Vikings segel;
 Jag sorgsen satt å klippig strand,
 Med hjessan lutad emot hand,

2:dra Del.

Q

Och önskade, att följa
Hvar våg på hafvets bölja.

Då kom med lockigt silfverhår
Den väna Sångar-Guden,
Han smålog åt min stumma tår
Och gaf en tolk åt bruden;
Mig Brage lärde harpan slå!
Då såg jag ljusets alfer små
I ringar kring mig dansa
Och hvarje brant bekransa.

När Moder min, af strängalek
Och sång, min längtan sporde,
Hon sade: "Ej så sinnesvek
En Sköldmö vara borde.
'Tag dig ett svärd; att fly din sorg,
Drag ut från dina fäders borg!
Hvart hafvets böljor vagga,
Låt segrens vimplar flagga!

Med fader min, jag fjerran hann
På långa vikingstågen.
I stilla vind, på snäckan grann,
Jag söng vid harpobågen.
Snart strängen klingade med lust
Fornryrdalag *) på Greklands kust;
Mång' christen lyssna' gerna
'Till Odins hjeltetärna.

Då *Thyras* namn till Kejsarn kom
På ryktets vingar lätta,

*) Gammalt skaldeslag på vår halfö och Island.

Snart i palatsets helgedom
 Man Sångmön bad berätta.
 Kring thronens österländska prakt,
 Jag såg en jernblank Kämpevakt
 I Nordens pansarskrudar,
 Och skön — liksom dess Gudar!

Jag säng om Hjeltars tidsfördrif
 I Vallhalls höga salar,
 Om Baldurs flydda gudalif,
 Så kort för jordens dalar;
 Om Nannas kärlek, Nannas död! —
 Då brann en Värings blick i glöd;
 För mig ett knä han böjde
 Och fagra stämman höjde:

"Jag ägde blott ett skepp, ett svärd
 På hafvets väg, den vida;
 Nu Drott jag är, i striden värd
 Att stå vid Kejsarns sida.
 Dig, Thyra, tillhör segrens lön,
 Om blidt du svarar Kirfasts bön,
 Att hem, på hafvets bölja,
 Trolofvad brud få följa!"

Jag log — och Kyrialax *) med fröjd
 Såg paret ifrån Norden;
 Han sade då, från thronens höjd,
 De milda Kejsar-orden:
 "Drag hem till ättfädrens tjäll!
 Engång på edra vilda fjäll

*) Herr *Alexius*: Kejsarnamn i Väringspråket.

Skall äfven Korset höjas
Och Nådens flamma röjas.

För Nordens vemodsfulla sång,
Tag dessa perlor klara;
Låt dem på trofast barm engång
Ditt bröllops-smycke vara:
De återspegle i din själ
Din kejsrerliga Väns farväl,
När under kalla polen
Du minns den södra solen!"

Och hem med skatter utan tal
Oss lätta segel buro.
I Vestanskog, en Disar-sal
Såg eden, som vi svuro.
Högt steg då offerlågans brand,
Så skär, som våra hjertans band.
Se'n krönte sälla stunder
Vårt bo i Berga lunder.

Men lyckans dröm så flyktig är!
Snart Nornan, vred, mig väckte:
Valkyrian förde här mot här,
Och Kirfasts öga släckte.
Med sina vapen, pausarklädd,
Han lades på sin ättebädd.
Min bön till Odin sändes,
Och bålets flamma tändes.

Då sönk jag till min älsklings barm;
Het var, men kort, min plåga.
Mig grep hans Andes starka arm
Ur skyhög flammas låga.

Vi nådde så till Ljusets thron! —
 I Norden dog min harpas ton:
 Men sången än, på vingar
 Till Freya der sig svingar.

Tag dessa perlor af min hand,
 Brudsmylets hulda minne!
 Sök lyckan ej kring haf och land,
 Blott i ditt eget sinne.
 Och skatta högst på jorden se'n
 Ett strängaspel, en fulltro vän!
 Sång, Kärlek, i förening,
 Är lifvets andemening." —

Hon slöt. Vid hanens rop försvann
 Dess luftgestalt i vinden.
 En minnestår, så lycklig, rann
 Skattgräfvaren på kinden.
 Hvar gång han perlesmycket såg,
 Han Thyras lära kom ihåg:
 "Sång, Kärlek, i förening,
 Är lifvets andemening!"

WILHELMS HARPOSLAG.

Wilhelm dansade i syskonringen
Nära stranden af Östersjö;
Aftonflägten sänkte lena vingen
Öfver sippornas blomstersnö.
Daggens perla log
På hvarje blommas kind,
Näktergalen slog
Sin drill i högan lind,
Elfvor lekte på tufvans bädd,
Och böljan var med himlens liljor klädd.

Lifvets engel än i barndomsdrömmen
Vänligt smekte hans lugna själ:
Hastigt hördes, klingande från strömmen,
Sakta ljud af ett strängaspel.
Necke-lille satt
På sina gröna blad,
Nickade så gladt
I vassen, der han qvad:
"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!"

Liten Wilhelm ilade till stranden:
"Vill du lära mig harpan slå?" —
"Kom, du Hulde! räck mig hjertligt handen:
Sångens vänner ej ondt förmå.
Necke-lille vet
Blott klangens fröjd och qual,

Ooh dess hemlighet
Han lärt i böljans sal:
Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!

Fattar dig en ljuf, omätlig längtan,
Lifvets vemod i Nordens bröst,
Fly till sången; i dess milda trängtan
Talar aningens dolda röst.

När på himlens fält
De blyga stjernor gå,
Ljuder harpan gällt
Och genljud svarar då:
"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!" —

Wilhelm rörde harpans gyllne strängar,
Och en fläkt, lik en stråle, for
Darrande kring nejdens blomsterängar,
Öfver böljornas skymningsflor.

Mången sommarqväll
Vid harpans väna klang,
Se'n på grönan häll
Med Necke-lill' han sang:
"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!"

Hoppets ljus på blanka harpobågen
Freyas öga i natten göt,
Brages ande öfver dunkla vågen
Som en sörjande svana flöt.

Djupt i Wilhelms själ
Som Nordens längtan bar,

Lekte ve och väl
Vid harpans andesvar:
"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!"

Snart blef Wilhelm ryckt från fadersborgen,
Necke-lille ej hördes mer;
Men då hjertat klagar tyst i sorgen
Barndomsengeln i drömmen ler;
Hviskar än så glad
Vid strängospel och sång;
"Minns, hur' Necken quad
Vid Östersjö engång —
Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå."

I hans hydda leka nu så roligt
Glada barn, liksom Elfvor små;
Hvarje strängspel, med hans själ förtroligt,
För de späda han höres slå.
Sångens hulda Gud
Derinne tyckes bo,
Sjunger dessa ljud
I helig barndoms tro:
"Vill du rik genom lifvet gå,
Så lär dig sångens gudakonst förstå!"

LAPP-FLICKAN.

Öfver fjällets topp
 Tänder vårens Gud,
 Väckt af lärkans ljud,
 Gyllne facklan opp;
 Strålen, mer ej skynd,
 Gryr i nattens rymd.

Kulna dimmor fly
 Ifrån himlen blå;
 Sommarfåglar små,
 Från en rosensky,
 Sänka vingen ner
 Der en tufva ler.

Hvit, som drifvans snö,
 Vinkar mossans bädd,
 Blott af sippor klädd,
 Öfver dal och ö;
 Och till bröllopps-tjäll
 Smyckas våra fjäll.

Och om saknad bryr,
 Högt bland molnens lopp
 På Himellars topp
 Vig och lätt jag flyr:
 Himlens klara flod
 Lifvar hjertats mod.

Med sin silfverram
 Strömmen, vild och stor,

Dånar, liksom Thor,
 Utför klippans barm;
 Snön, bland skyars dans,
 Smyckar hennes krans.

Som en vildren, snart
 Forssen, på sin stråt,
 Drar min gosses båt
 I sin klippefart;
 Bäst, som sol'n gått opp,
 Uppfyldt är hans hopp.

Böljans rädda barn
 Stimma i sin lek;
 Under sluga svek
 Kastar han sitt garn:
 Ty hans öga vet
 Böljans hemlighet.

Mycket nog jag kan;
 Vall med renar gå,
 Bryta rötter små,
 Binda korgen grann —
 Sådant arf jag blott
 Af min Moder fått.

Klättrande hon gick,
 Då jag liten var,
 Mig på skullran bar;
 Och min späda blick
 Öfver molnens våg
 Goda andar såg.

Blott af kärlek lärd,
Fäste hennes hand
Granna perle-band
Vid min hufvudgård.
Ack! det var så sällt
I min barndoms tält.

Mellan sjö och skog
Se'n jag växte opp
Fritt, som granens topp;
Bruna ögat log!
Källan, himmelsklar,
Enda spegeln var.

Men då Hösten slog
Vingen mot vårt tjäll,
Då på våra fjäll
Glädjens stråle dog,
Kom, vid brasans rund,
Sagans siarstund.

Vinterns långa natt
Öfver skog och land,
Öfver sjöstrand,
Hemsk, som ufven, satt.
Men jag sof så säll
På min renskinns-fäll.

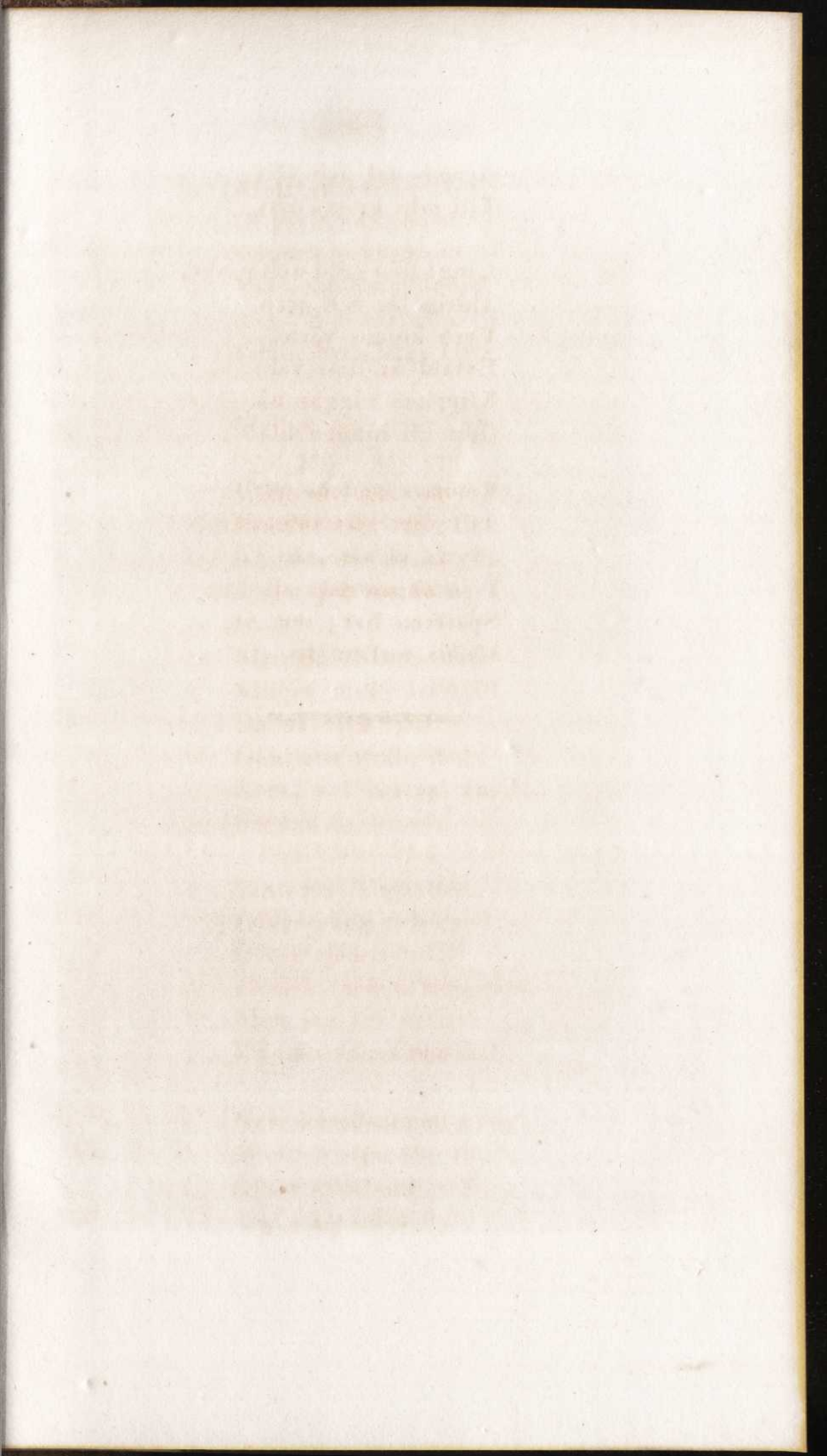
Norrskensflamman gryr
Mången stjerneqväll;
Öfver snöklädd håll
Jag på skidor flyr,

Genom dal och fält
Till min gosses tält.

Långt från guld och prakt,
Aldrig lås och jern
Voro kojans värn;
Enfald är dess vakt:
Klippans väggar nå
Opp till himlen blå.

Kommer nödens qual
Till vårt lilla fält,
Flytta vi vårt tält
I en annan dal.
Sparfven har, som vi,
Gröna torfvan fri.

J. Holmbergsson lith.

T. hos Gyllétröm & Ripmansson.

Maria Eleonora.

MARIA ELEONORA.

På tornets höga spira, på korsets fridsbanér,
I ljusa stjerneqvällen den fromma Skalden ser.
Snart darrar öfver kinden en helig minnestår,
Af sångens anda fattad, sin luta så han slår:

För Herrans helga lära, för jordens dyra frid,
På Tysklands vida slätter drog Hjelten ut i strid.
I borgen bad MARIA, vid himla-harpors ljud,
Och slöt i trofast sinne sin Konung och sin Gud.

Sin lott, i glans och oskuld, så Drottning-liljan bar,
Och GUSTAF ADOLPHS hjerta dess enda rike var.
Der sökte sig MARIA den myrtenkrona blott,
Som lika herrligt lyser i hydda och i slott.

Förtärd af trogen längtan i tjusfull ungdomsbarm,
Hur' fann hon kungaborgen på glädjeblommor arm!
Hon hastar öfver hafvet till ärans kämpefält,
Der döden, eldbevingad, framsusade så gällt.

Der möttes Tapperheten, och Troheten så mild:
Ack, när de båda famnas, hur' skön är Sveas bild!
I GUSTAF ADOLPHS armar MARIA, ljuf och öm,
Än njöt i salig tjusning sin kärleks första dröm.

På Lützens hedar skalla kanonens vilda ljud;
Hvar knall, hvart rop ett afsked ifrån en älskad brud.
En kulen aning breddes för GUSTAF ADOLPHS själ,
Då han (för sista gången) MARIA bød farväl.

I Weissenfels hon dröjde i enslig saknads håg;
Och bidade med andakt sin Hjertes segertåg.
Snart kom han ock från striden, i blodig pur-
pur klädd;
Än frisk var hjessans lager, men bären var hans
bädd.

MARIAS hjerta ägde på jorden dock en tröst,
Att än med tårar värma sin Älsklings kalla bröst.
Och hem, den långa färden, hon följde kistan åt,
Till Ridдарholmens grafvar i dyster kungaståt.

Sin store Konungs hjerta, som förr så mäktigt slog,
Af minnets balsam räddadt ur griftens hvalf hon tog.
Inom en gyllne dosa sitt Allt hon gömde då,
Och kärleken i tårar skref tänkespråk derpå.

Och stängd för dagens strålar i svartklädd Drott-
nings-sal,
Så närde städs MARIA ett ljuft och heligt qual.
I bönen säll hon kysste sin smärtas altar-skatt,
Då bleka stjernor logo i Nordens vinternatt.

Så hvilar sorgens dufva, se'n åskan tystnat har
Vid pelarns sista spillra, som förr ett tempel bar.
Förgäfves ler Naturen, se'n vilda stormen bröt
Det kärleksblida nästet, der hon sin himmel njöt.

När lifvets kärna saknas, hvad båtar väl dess skal?
En själ, som blott kan älska, — hvi smädar man
dess qual?

Begabbad blef MARIA med högvist klanders hån,
Tills grafven fick tillbaka det dyra Hjertats lån.

Än var af hopp ett skimmer hos trogna makan väckt:
 En minnestelning växte af Wasas ädla slägt. —
 Ack! äfven Dottren rycktes ur Modrens armar snart,
 Och spände lefnadsvingen till snillet's Ljungeldsfart.

Den lysande CHRISTINA en tacklös blomma var
 Inom det enkla Eden, som Modershjertat bar.
 Väl glänste blommans krona af alla färgor grann,
 Men aldrig känslans flamma till hennes hjertblad
 hann.

En praktfull, drifven planta, hon kyldes vid vår pol;
 Och sökte snart i Södern en mera herrlig sol.
 I bittra afskedsstunden, vid tårens heta svall
 På bleka moderskinden, stod Dottren — stolt och
 kall!

Ej nöjd med att förakta sin Svenska ätte-thron,
 Nu fann hon ock för torftig sin Faders religion:
 Hon öfvergaf den lära, som kostat GUSTAFS blod,
 Som fästet helgonkronan uppå hans ärestod!

Då fick MARIAS hjerta sitt sista djupa sår,
 Snart tempelklockan kallar och fridens timma slår:
 Den döende MARIA, skild från hvar jordiskt band,
 Gick att i himlen finna sin kärleks fosterland.

I skumma kungaborgen, vid dystra facklors prakt,
 Kring trogna Hjeltebruden Guds englar höllo vakt.
 De flägtade med palmer kring hennes hvilas ro;
 Och Wasa-grafven talar om hennes lif och tro.

K A M P E B E R G E T.

På klippornas hall
 Vid hundarnas skall
 Den glädtiga Jägaren ilar;
 Och först i skymningens dimmiga flod
 På Kampeberget han hvilat.
 Det höjer sig opp
 Öfver skogens topp
 Ett minne från forntida-fejden,
 Och ser, som en jätte, kring nejden.

Med flämtande bröst
 Och gnisslande röst
 Mån' stöfvarne villbrådet funnit
 De hejda sitt lopp, liksom spåren i hast
 Inunder en stenhäll försvunnit.
 Till furornas rot
 Med brådskande fot
 De krafsa bort måssan och sanden,
 Och slicka sin herre på handen.

"Hvad gömmer den sten?"
 Sad' Jägarn, och re'n
 Till spaning han lutar sig neder;
 Men dagen är släckt, och när flintan gett eld,
 Han kappan på måssbädden breder.
 Då bössan han har,
 Och hundarnas par
 Vid sidan som spejande vakter,
 Han fruktar ej andarnas makter.

Från

Från ringmurens håll
 Den höstliga qväll
 Ej syns någon tindrande stjerna;
 Men snart vid stockeldens fladdrande sken
 Ser Jägarn en glänsande Tärna.
 Med klädnaden grön
 Af sammet så skön
 Beströdd utaf klara demanter,
 Hon vandrar på klippornas branter.

Snart Jägarns gevär
 Till lågan hon bär,
 Så noga det Bergfrun betraktar,
 Då hörs hennes röst i den nattliga vind:
 "En skatt mera dyrbar jag vaktar.
 Se, stenkumlets graf:
 Der, gömmes en glaf,
 Ja, många från kämparnas dagar,
 Jag dig till det bytet ledsagar." —

Att hämta sin skatt
 I vålnadens natt
 Flyr Jägarn, då möter hans öga
 En grånad Rese, med pansar och sköld;
 Bland skuggor af furorna höga
 Sin stålklädda barm,
 Sin väldiga arm
 Han ynglingen hotande sträcker,
 Ett afbrutit svärd honom räcker.

"Den skatten allen
 Bland vikingaben

Du finner" — en röst han förnimmer —
"Låt kämpen få hvila i svärdfallen krets
Vid ärans förbleknade skimmer.

Gå, Ynglingamod,
Med fäderneblod,
Att viga åt striden din bana,
Då krigsljuden skallande mana!"

Den nattliga syn,
Lik töcknet i skyn,
Vid strimman af dagningen flydde.
Snart ärans och bragdernas vinkande sol
I striden för ynglingen grydde.
Blott sagan är kvar
Från forntida dar,
Och täljes de vintriga qvällar
Om Jägarn på kampebergets hällar.

EBBAS ÖNSKAN.

(*Tillegnad Kongl. Hof Secreteraren Karsten.*)

Ack! vore jag en Näktergal,
Med Amors flygt jag skulle ila
I aftonvinden tyst och sval,
Att på ditt öppna fönster hvila.

Der glömde jag, att Mälarn låg
Så nära med sin klara spegel,
Och att på luftens azurvåg
Jag ägde vindens lätta segel.

Jag glömde lundens täcka strand
Och Floras alla blomstersängar,
Blott rädd, att vingen kom i brand
Då Orpheus rörde sina strängar.

Jag satt der trogen natt och dag,
Blott att du alltid ville sjunga;
Och glömde bort, att äfven jag
Då ägde en så klangfull tunga.

Men då du somnade hvar qväll,
Då skulle jag din stämman härma
I klara ljud, och öm och säll
Min lätta vinge till dig närma.

Och sitta vid din hufvudgård,
Och tjasas af de ädla dragen,
Der åldern glad och vörtnadsvärd,
Har lånat penseln af behagen.

Jag skulle, som en vestanvind,
 Med lätta kyssar dig begjuta,
 Och fladdrande omkring din kind
 Din anblick fri och ostörd njuta.

Men om, i glada drömmars här,
 Jag syntes dig en vacker flicka,
 Så fick du inte, kall och tvär,
 I sömnen mig på dörren skicka.

Med sångens fina spindelgarn
 Min hämnd ditt hjerta skulle binda.
 Och bjuda alla Floras barn
 Att vårens kransar kring dig linda.

S K U G G A N .

En bild af lifvet du agerar,
 Mån' därför', att i stort och smått
 Så mästerligt du reflecterar
 Hvert föremål på ytan blott?

Du *Hofman* är; ty städs du prålar
 I skygd af Ljusets Majestät,
 Försvinner med dess sista strålar,
 Likt andra Hofmän, som man vet.

Du är *Artist*: vid lampans skimmer
 Inom den skönas kabinet
 Den tjuste älskaren förnimmer
 På florsgardin dess silhouett.

När *Spelarn* sista fyrken vågar,
 Kring bordet vankar blek som lik,
 Du sanslös vid hans sida tågar,
 Och visar, att du har mimik.

När *Älskarinnan* ej förfelar
 I qvällens stund ett rendez-vous,
 Vid månans blyga sken hvem spelar
 En pantomim så väl som du.

När *Rimman* förlägen samlar
 En ny Sonett i diktens krans,
 I luften efter bilder famlar,
 Du vid hans skrifbord är till hands.

Som stor *Actör*, mot konsten trogen,
Fast nykter sjelf, vid månans ljus,
När *Movitz* raglar hem från krogen,
Det syns som du ock fått ett rus.

När Fru *Justitia* rådvill håller
Etthundra akter i sin hand,
Att hvitt blir svart du ensam väller,
Som skymmer ljuset bort ibland.

Med *Misanthropen* ensam tränger
Du dig i hyddan in: — ju mer
Hans mulna anlet sig förlänger,
Som sällskapsman du trefnad ger.

Kringsmygande med skräck förföljer
Du jalusin på hemlig stig,
Och mången *äkta* man sig döljer
För dubbelgångaren i dig.

Hvar qväll en stor *Héros* på fälten,
Fastän dess rigtning går på sned,
Du följer — hvem? Visst *Dagbladshjelten*,
Som i ditt rike stiger ned.

Af *Balens Drott* du formen lånar
Och rör dig lika lätt och fritt:
Fast *Titus-hufvudet* förvånar,
Så är det kanske tomt som ditt.

Men gäckande förflutna tider,
Från lifvets pirnetter skild,
Med *Gubben* sakta fram du skrider
Till grafven som en vålnadsbild.

S P E G E L N.

Visa.

Säg, Flicka! hvarför' spegeln får
Din tjusningsblick i lifvets vår?
Jo, vet, din själ
Ej blott sin bild i glaset ser,
Men gläds, ett fridens barn, än mer,
Att bo så väl.

Med löjet på din rosenmund
Hur' ljuft att hvarje morgonstund
Sin hyllning ge
Åt detta klara genomsken
Af själens inre verld, så ren:
Ditt anlete!

En hydda, värd en Gud, så glad —
Skönt väfd af ros och liljors blad
Har Psyche fått!
Men — timman har ej slagit än
För ett besök af kärleken
Han väntas blott.

Ack! snart när hans förtrollningsmakt
Din fria själ i bojor lagt
Vid hoppets röst,
Hans bild ditt ögas tjusning är
Och *spegeln*, gömd i djupet, bär
Du i ditt bröst.

Hur' skön din värld, *din hela värld,*
Der känslan, ren och oförtärd,
Än spegla får
Ett idéal utaf din själ;
Och Amor gläds, *att bo så väl*
I livets vår.

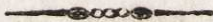
VINTER-BLOMMAN.

Gengångerska, från flydda våren!
 I ensligt tjäll, en kulan dag,
 Dig helsar blott, vid saknadstären,
 Min sorgsna suck: "du dör som jag!"

Hvi lefva, när den gudaflamma
 Är skymd, som utgör lifvets väl?
 Hvad ljuset är för dig, detsamma
 Är kärleken inom min själ.

Ej lyser, att din vår förljufva
 En stråle mer från dagens rand.
 Välan! o, flyg, som minnets dufva,
 Så snabb, till mina drömmars land.

Der, vid hans varma hjerta sluten,
 Säg, att jag ville dö som du:
 En solblick, från hans öga gjuten,
 Mig kallade till lif ännu!

E R O T I K O N.

Imitation efter Chlotilde.

Till ärans verld, af segerns glans omstrålad,
 Min dal du flyr, en efterlängtdad syn,
 Med snillets eld i glädjens öga målad;
 Då ej en stråles fröjd ur morgonskyn,
 Från aftonstjernan, mer min själ hugsvalar.
 Ack! skild från Dig! — i öde vinterdalar
 Kring himmel, jord,
 Ej mer ett återsvar;
 En blick, ett ord,
 Som till mitt hjerta talar! —
 Blott minnets tröst ännu jag öfrig har.

En glädjekalk dock lifvets engel räckte,
 Då först din röst, melodiskt ljuf och varm,
 Förgättna toner saligt återväckte,
 Som slumrade i djupet af min barm.
 Från tufvans verld, opp till den blå azuren,
En känsla blott, som ur ett hjerta buren,
 Upplöste sig
 I tusen tungors ljud:
 "Jag älskar Dig!"
 Och hänryckt söng naturen
 Sin hymenée för harmoniens Gud.

I majfrisk dal, der nöjets kyssar brunno
 Från rosig morgon och till stjernig qväll,
 Genkärlek, blomman af vårt lif, vi funno
 I själsförvandtskap, öfverjordiskt säll!
 Der hoppets sol ej var i molnen sluten;

Men glöd med glöd blef i hvarannan gjuten,
 Hvert qual förgick,
 Och suck i suck försvann —
 I blick från blick
 Af magisk natt omfluten
 Hvar ljuf mystèr i säll förklaring brann.

När än din bild i drömmens famn jag smeker
 Mitt namn i välljud på din tunga hörs,
 Hur' värmande din kyss bland liljor leker,
 Der hjertat, gömdt för Dig, af kärlek rörs! —
 Men lärkan lik, som sänkt från skyn, försvinner
 Till nästet ner, än lika varmt det finner,
 Dock ej deri
 Den vän, som fjerran flytt ...
 Min fantasi
 Sitt hjertas öcken hinner —
 Och villans tjusning blir i qual förbytt.

Dock, ljufva plåga, som i lutan klagar!
 Du är mig kärare än stojets flärd,
 Fast ej du *byter* i sekunder dagar,
 Du *målar* dem ifrån min sällhets verld.
 Der höjer hjertat, — att sitt qual fördela,
 När ej dess pulsar mer i lågor spela,
 Bröst emot bröst,
 Och hoppets dag är slut, —
 Sin soloröst,
 Likt dalens philomela,
 Och älskar Dig, tills det har klappat ut!

S T J E R N O R N A.

Se, himmelens liljor, de blomma ej ut:
Från dagarnas början till dagarnas slut,
För evigt desamma!
Blott människans lif är en irrande flamma.

Den tändes och slocknar; den tändes på nytt
Från död och till lif i sin vexling förbytt. —
O! säg, hvart du hamnar,
Du, Tanka! som verldar i blinken omfamnar? —

Hvem tyder din gåta? Den bleknaude mund,
Som Dödsengel'n kysser hvarenda secund?
De släkten, som vandra
I likrummet qvar, att begråta hvarandra? —

Hvad tårar och löjen i tidernas lopp,
Hvad lysande drömmar, hvad gäckande hopp,
Hvad öden, som tåga! —
Ur grafvarnas tystnad ej rösterna stiga.

Men stjernorna gå, i sin kretsande rund,
I dag som i går. — I Gethsemanes lund
Från banorna höga
De sågo sin spegel i Frälsarens öga.

Hvad heliga strålar! Från sorger och strid,
De vinka med oskuldens eviga frid
Till kärlekens boning,
Som voro de alla ett ord af Försoning.

Hvad tröst att beskåda de festliga ljus,
 Dit fjerran, som barn till sitt fädernehus,
 Ur tårar vi blicka,
 Och helsningar hem till de älskade skicka.

Då öppnar sig hjertat likt morgonens ros:
 Åt himlen blott känslornas öden förtros;
 Och stilla hugsvalar
 Den röst, som oändlig i rymderna talar.

Der mötas i dag, som för tusende år,
 De älskandes blickar vid saknadens tår,
 Med längtande sinne
 De hviska: "Vi skiljas ej mera derinne!"

Med aning om himlarnas eviga hopp,
 I glädje och smärta vi blicka ditopp.
 Der, kärlek, du målar
 Din verld i förklaring af stjernornas strålar!

MINIATUR-TECKNINGAR

UR

Professor **SANDBERGS** Galleri.

Omgifningen poetisk är
Inom den verld, der hjertat känner,
Bland Snilletts genier, Sångens vänner,
Så mången bild, för minnet kär.

Hvad Döden skördat, Konstens hand
Än lefvande på duken målar,
Der själen genomskinligt strålar
Likt stjernan, gömd i molnets rand.

I **KELLGREN** först jag skåda vill
Af snilletts ljus den klara spegel —
Se, hans profil! skön, à la règle,
Hör ock en Skaldekonung till.

Det höga ättenamn Du bär,
Naturens Bard! i *Dig* jag vördar: —
Lik blomstren i din lyras *Skördar*,
Så mild, så ljuf, din anblick är!

Camillas Skald! med pudradt hår
Och sin förbindlighet i dragen
Än kallar fram den tid i dagen,
Då GUSTAF log mot Sångarns vår.

När, GYLLENBORG! med CREUTZ din rang,
Som Sångare, Du troget delte,
Öm, ljuf den mollton var, *han* spelte,
Men kraftfull, klar *Din* lyras klang.

Se, BELLMAN! — Då kring dal och höjd,
Sann, som Natur'n, Du föremålen
Besjög, hur' djup var dock symbolen
Af menskolifvets qual och fröjd!

Satirens udd, på sluten mund,
Fru LENNGREN synes blygsamt gömma,
Och blott om de Idyller drömma,
Som ljödo skönt från hjertats grund.

Hur' glänsande Ditt ryktes låf!
Hur' lagerkrönt i ungdomsåren!
Nu, Philosoph! med silfverhåren:
"En Sångarkung i utdödt hof."

Med rena, ädla drag, LINNÉ! —
Så länge jordens blomster spira,
Skall hvarje Zon i kransen vira
Ditt namn, och Dig sin hyllning ge!

Hvi klandra Norden? EHRENSWÄRD!
 Sjelf en caprice utaf naturen.
 Ditt blix-genie såg claire-obscurer
 Så djupt af konst- som men'sko-verld.

Der hvilar ÖDMANN! — lutad än,
 Glad, fryntlig, uppå hufvudgården,
 Från hvilken tankan flög kring verlden,
 Och kom på upptäckt rik igen.

Se, MARTIN! from, Elias lik,
 Som såg förklaringen den höga:
 Med *trons* och *hoppets* inre öga,
 Blott anande sitt himmelrik.

Dig, LAUREUS! grafven slöt,
 När skönast hoppets stjerna lyste: —
 Den eldsjäl, som din genius hyste,
 Du glödande på duken gjöt.

Sin efterverld ser, EHRENSTRAL!
 Trygg ifrån konstens äresäten.
 Ooh KARSTEN! — Ack, hur' snart förgäten,
 Liksom en tystnad näktergal! —

Johannes lik, ett Sändebud
 Af himlens frid i jordens dalar,
 FRANZÉN! om englaoskuld talar
 Ditt anlete, din lyras ljud.

Med österns drag, WALLIN! din röst
 Så skönt i Zions tempelhallar
 Den Kungaskald än återkallar,
 Hvars harpoklang bor i ditt bröst.

Se, Frithiofs Bard! — Lugnt hvilande
 Hans anlet tycks inspirationen
 Förbida, att, lik Zevs på thronen,
 Eld åt geniets blixtrar ge!

Din blick — så värmande, så ljus,
 Har dag åt *Sveas Häfder* gifvit.
 Till Hjeltars Bard Du fostrad blifvit
 Bland högblå berg och forssars brus.

Hvart anletsdrag, så rent och skärt,
 Som själen i din lyras toner,
 Hvars blomsterspråk, från fjerran zoner,
 Dig, **ATTERBOM!** en Peri lärt.

Den Nordiske Pygmalion! — Se!
Hvar Grazie vekt ur marmorn bruten,
Ber, att i Konstnärns armar sluten,
Uppvakna få, som Galathée *).

Att konstens myth på klassisk jord,
Falköga, FOGELBERG! du tyder,
Det vittnar *Odins bild*, som pryder
Fulländad, gudalik, vår Nord.

En vacker Forntids-Riddare
Är FAHLCRANTZ lik, med syskontycke
Af hvart romantiskt landskapsstycke,
Han målat så förtjusande!

Svenskt mod och kraft, ej blott i krig,
De Tappre ryktets låf beskära: —
I dubbel glans din konstnärns ära
Ger lagrar, SÖDERMARK! åt Dig.

Se, HJORTSBERG! snilletts ungdomsvår
I mimisk lek ur ögat spelar —
Hvart hjerta gläds, med tjusning delar
Det låf 'Thalias Älskling får!

*) Man erinne sig Rousseau's Melodram Pygmalion.

I dessa drag, som Melpoméne
Varmt, söderländskt, åt ALMLÖF gifvit,
Har penseln talande beskrifvit
Hur' väl han pryder hjelte-scène.

Apostill.

Förlåt, att minnets skilderi
Ej kan din Samling *hel* förklara! —
Lång visa är ju städs i fara,
Fast rik på namn, att tröttsam bli?

Dock, fjerran från din konstverld skild,
Jag troget ser Dig sjelf derinne
Med hugfull kraft, alfvarligt sinne,
Sann, genialiskt klar och mild.

Och Dig, som hvar tangent en själ
Melodiskt ger — o, Konstnärinna!
I toner, som till hjertat hinna
Du målar Sångens gudaväl.

När, SANDBERG! Du åt duken ger
Din samtids glans — i offergården,
Skön, oförgänglig — Efterverlden
Af ditt geni en spegel ser.

Lef säll i *konstens gallerie*,
Säll, trefallt säll, att uppenbara,
Bland dina Geniers hulda skara,
Det Skönas själa-harmoni!

~~—————~~

Förhåll, att minnets skildring
Ej kan din Sanning väl förklara? —
Långt vis är ju städs i Lära,
Fast rik på namn, att tröttna bli?

Dock, fjern från din konstverld skild,
Jag troget ser Dig ej till hörsinnas
Med dugligt kraft, allvarligt sinne,
Sann, genialiskt klar och mild.

Och Dig, som hvar tangent en själ
Stödbukt ger — o, Konstnärinna!
I toner, som till hjertat hinna
Den väldig Sångens gudarsäl.

PARABOLER.

P A R A B O L E R .

PUBLIK OCH FÖRFATTARE-LOTT.

Stunderna vexla och fly; den vingade Tiden
vill roas:

Flickan en docka begär, Gossen en målad trumpet.
Modren hör dem: till fröjd hon ger dem de öns-
skade skatter;

Men — hvad händer ändå? Nöjet ju mattas
så snart!

Dagen derpå, re'n ligger i vrån den putsade dockan,
Och trumpeten är stum. Nyhetsbegäret med makt
Fattar de menlösa små; och genast de ropa till
Modren:

"Nyare saker hit! Hvem kan väl leka med dem,
Som du oss skänkte i går?" — "Godt!" tänker då
Modren," de stigit

Högre i bildning!" och strax gifver hon skö-
nare fram.

Dock, med dessa det går just liksom det gick med
de förra:

Allt behandlas som kram, vräkes på sidan och
glöms;

Ofta det raraste först! — "Mer nytt! mer nytt!"
de befalla.

Ändtligen svarar engång Modren: "Nu ger jag
ej mer!"

Barnen knota en stund: men omsider till vrån de
sig skynda,
Se på det gamla igen, tjusas ånyo deraf,
Ställa det opp i pryddiga rum på den städade hyllan,
Fordra, att sedan enhvar skall det beundra med
dem.

Är ej *Publiken* ett barn, som i sjelfsväld fostras
och näres?

*Snillet*s gudomliga verk, gifs det för dagen
till lek?

Ofta en Auktor i vrån förborgas, och smädas på
köpet,

Tills i arlequins-drägt kommer en fintlig aktör,
Slumpen, och letar fram ur vinkeln det gömda
porträttet,

Visar åt Tiden sitt fynd, ropar: "Hvad herrli-
ga drag!

Gif det ett rum i Hans Nåds galleri!" — "Ja,"
svarar då Tiden,

"Jag har betänkt mig, min son: Sätt det nu in
på sin plats!"

BABELS - TORNET.

Länge en tempelresning sig höjt och höjer på
jorden:

Murargesäller i kapp flitigt arbeta derpå;

Ingen af dem förstår Byggmästarens mening; men
alla

Tro sig dock vuxne att se in i hans djupaste plan.
Därföre träta de jemt; och allt, hvad den ene har
uppbyggt,

Rifver den andre på stund ner, till det mesta, igen.
Fast deras flygtiga lif ej mer, än i hafvet ett sand-
korn,

Till *det* verket förslår, kifvas och äflas de så!
Och när, ensam på stranden af Styx, den åldrige
Charon

Vinkat ned i sin båt hela den tvistande hop,
Fylles dess lediga plats af andra gesäller, som genast
Börja vid halfgjordt verk, liksom de förra det
gjort;

Något de lemna deraf i behåll, och mura ett stycke.
Sjelfva dertill: hur' stolt klättra de opp deruppå!
Villigt de offrat sin kraft, och tro att fulländnin-
gen nalkas;

Knappt dock en smula de nått högre från jord,
än förut:

Alltid vandrarens blick, oväldigt betraktande, märker
Huru *litet* ännu *färdigt* af byggnaden är.

Männe de *Lärde* ej så, i evighet klättrande, mura
Babels-tornet, som de modigt af *meningar*
byggt? —

Komma de närmare skyn, och höra de Mästarens
stämma ?

En och annan, kanske. Gjorde det *alla* också!
Väl dig, o Kunskapens träd! då blefve du Lif-
vets tillika,
Och Guds Helige då vore hvarendaste Lärd.

UPPFOSTRAN.

En Trädgårdsmästare mycket hade,
 Att syssla, både med harka och spade;
 Då sade han till en nykommen dräng:
 ”Gå, börja, att rensa min kryddgårdssäng! —
 Den främmande visste ej än att skilja
 En kejsarkrona ifrån en lilja,
 Spenat och sparris ifrån persilja;
 Hans tunga hand öfver sängen far,
 Tills aldrig ett blad mer syntes qvar —
 ”Ty,” tänkte han: ”blir endast sängen ren,
 Så går det väl an att plantera se'n.”

Men hur' bestört blef ej mästarn den fromma,
 Som kom att se kryddorna hinderfritt blomma,
 På sängen ej fanns ett enda strå ...
 Så plär det i världen stundom gå,
 Der *hyfsningens* konst ej alltid lyckas:
 Det godas frön med felen borttryckas;
 Naturens verk så hyflas och styckas,
 Tills ingen pregel mer finns derpå.

DE HÖGA PLATSER.

En gosse opp i aspen smög,
 Att nå ett fågelbo;
 Fast honan klagade och flög
 Rundtom förutan ro,
 Den djerfve dock i trädets topp
 Lätt klättrar opp.

Från murknad greni hast han föll,
 En blodig kind han fick;
 Så var den monolog han höll:
 "Hur' väl *ditopp* det gick!
 Men aj! aj! aj! det värsta var,
 Att sitta *qvar*."

INNEHÅLLET
DET BÄSTA SÄTTET.

Hvi fattar Dumhet, snäcklik i sin gång,
 Så ofta Lyckan i dess lätta språng?
 När mången liflig själ en flik ej får
 Af slöjan fladdrande kring nymfens hår?

I blindbockslek *den* lyckas bäst af alla,
 Som hvarken räds att knuffas eller falla.

INKRÄKTAREN.

Näktergaln var sjuk en gång,
Orkade ej sjunga;
Staren tänkte, dagen lång:
”Männ! jag intet ock till sång
Höja kan min tunga?
Annars tystnar sången af,
Och naturen blir en graf.

Och hvad tjenar *klagan* till
Jemt hos Näktergalen?
Vare *glad* den sjunga vill!” —
Och han hvisslade sin drill
Så det hven i dalen.
Skatan höjde skratt på skratt,
Turtturn från sin hvila spratt.

Kajan ropte: ”bra, mon cher!
Det går ej så illa;
Blott man vet att ta’ sig air” —
”Som en hvar i konsten plär” —
Sade Siskan lilla,
’Trasten ropade: ”Publik!
Kan du tåla sådant skrik?”

Och det blef ett larm på stund
Ibland Fåglars skara:
”Stare! öppna ej din mund;
Ej du får, i sångens lund,
Ens i chören vara.
Gå, att sladdra i en bur:
Prosa är *din* själs natur.”

~~~~~

EGOISTEN.

En Blomma sade till en Snäcka:

”Vill du ej dela fröjd med mig?

Låt soln och lärkan äfven väcka

Ditt öga för att glädja sig:

Kryp ut till mig i vårens ljufva vind,

Och luta dig emot min blomsterkind.”

Då talte Snäckan första gången:

”Det är väl godt att solen gryr;

Men om ditt lif, och fågelsången,

Jag föga mig i verlden bryr.

Narr den, som delar andras fröjd och qual:

Jag lefver helst inom mitt trånga skal.”

LYCKANS TEMPEL.

Moder! se, på bergets topp
 Reser sig ett tempel opp;
 Säg, hvi spirorna derpå
 I luften gå?

”Jo, det snabba vingespänn
 Skaffar bröd åt mången man:
 Det är lyckans tempel, barn!

En Väderqvarn.”

DET SATIRISKA
 OCH
 DET FROMMA SINNET.

”När blomsternas moder, fast skön såsom Leda,
 Mot Svanguden Maj vände blickarna vreda,
 En gång, när han hade en kallsinnig mine;
 Då skapte mig Flora” — sad’ Nässlan, — ”att sveda
 Den flygtiges fot, hvar han dansade fram!
 Lik *dig* jag ej drömmer, du krumpna Receda,
 Som myggan så fin,
 Och så from som ett lam!”

Recedan hörs svara: ”Hvi skall du förtycka
 Den menlösa dröm, som blott utgör min lycka?
 Mitt inre, min anda du dock ej förstår,
 Som höjer från jorden den doftande vingen.
 När skönheten sluter mig huld till sin barm,
 Hvem älskar din uddhvassa tunga? visst ingen:
 Den, som *såra* förmår,
 Blir på *kärlek* så arm!”

DET ÖMTÅLIGA SINNET.

Min Cittra just i ordning var:
 Hvarenda sträng, så blank och klar,
 Nyss stämd, och på sitt ställe.
 Då kom en hand, så tung; i hast
 Han cittran slog — hvar sträng nu brast —
 Det var en elak sälle!

Allt inre välljud så förgår:
 När oskick, sårande, det når.

DET GODA RÅDET.

Målarn vid sitt färgebräde
 Tänkte, der han flitigt satt:
 "Min talang ej ligga får i träde,
 Den begär min öfning dag och natt.
 Syns ej Konstens stjerna ständigt smila,
 Som hon ensam hörde *mig* blott till?
 Jag behöfver ej naturens hvila:
 'Träd och frukter växa, när jag vill."

Hastigt hördes Konstens anda
 Hviska mild, som vårens sus:
 Bida *stunden*, om du rätt vill blanda
 Dina färgor i ursprungligt ljus.
 Vet, till dina trägna böner svarar
 Alltid ej Naturn, min himla-mor:
 Hennes huldhet *sjelf* sig uppenbarar,
 Kommer åter, när du minst det tror."

DET HÖGSTA PRISET.

Lyrans Gudom satt i ringen
 Af poeters skilda tropp;
 Alla stämde sången opp:
 Men belöningen fick ingen.
 In i templets helgedom,
 Jagad af en stormvind, kom
 Näktergalen, och sin vinge sänkte
 Ner vid altaret, der lågan blänkte.

Strax han började att drilla,
 Alla lyssnade derpå.
 Glad Apollo hördes då:
 "Du skall priset få, du lilla!
 Ty med enkla, rena ljud
 Prisar du Natur och Gud." —
 "*Kärlek är min lön!*" — söng Näktergalen,
 Fjerran svingande ifrån portalen.

SNILLE OCH MEDELMÅTTA.

Det gifs en flod, som sällan stiger öfver
 Sin brädd, och drifver tidens hjul så jemnt;
 En hvar der mal den skäppa, han behöfver,
 Tillfreds med måttet, honom blef bestämdt.
 Der stod en dvärg, att på sin lycka akta,
 Och sade stolt: "På lifvets lugna elf
 I hvarje våg, som rinner fram helt sakta,
 Jag utan hinder kan förnöjd betrakta,
 Narcissus lik, kopian af mig sjelf."

Men bäst han gladdes åt sin drömda fröjd,
 En reslig Jätte kom från bergets höjd:
 "Förlåt" — han sade — "att jag stör din gamman;
 Men, se! jag kan ock krypa hop tillsamman
 Och sänka mig i stoftet ned till dig.
 Kom, gör mig sällskap, och du skall förnimma,
 Att från min ljusverld ock en vänlig strimma
 Skall i ditt inre återspegla sig.
 Jag är en vexplare, som glad förskjuter
 Naturens lån: i ständigt omlopp satt,
 Jag tusenfaldigt af min lycka njuter.
 Så delar snillet ut sin ärfda skatt." —

"Om än jag trodde på din själs förmåga,
 Så gagnlös färd jag har ej lust att våga" —
 Skrek dvärgen, rädd: — "hvad vinner jag derpå?"

Jo, att du kan det leda infall få
 Mig skymma bort — och, se! det gör min plåga.
 Ett gångbart mynt, just ej så klent ändå,
 Jag ständigt har till hands på livvets bana;
 Det gäller öfverallt. Knappt verlden vet,
 Om något högre ens den vågar ana,
 Än hvad min fräjdade autoritet
 Insinuerar: *Småförståndighet.*” —

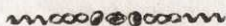
~~moon~~

H Ö G M O D E T.

Ett isberg, ryckt från polens trakt,
 Från syskonkedjan fjerran bragt,
 Allena gick på ocean: —
 Det skådade sin hjessas prakt
 I spegeln af den klara ban
 Och mente: "öfver ytan, se!
 Jag konung är — med stjernorne
 Jag manteln strör: männ' ej för mig
 Blott himlahvalfvet smyckar sig?"

Men Nordan kom på jättesed,
 Och tog sitt berg på resan med
 Åt södern, rytande: "min Bror,
 Hvad du är otillgängligt stor!
 Men vet, din brant ej stöter bort
 Min starkhets ande: innan kort
 Skall Sol-monarken i det blå
 Dig mäta ifrån topp till tå."

Och snart i södra böljans sköt
 Det stolta berget dvärglikt flöt,
 Till's småningom dess ringa topp
 I hafvets skum sig löste opp.
 När seglarn nu förvånad såg,
 Det jemnadt var med böljans våg,
 Han sade: "Fast omätligt stort,
 En solblick dig till droppa gjort!"

M Ä N G D E N.

Det är höst, jag vill spatsera,
 Se mig om i Floras fjät,
 För mig sjelf helt smått fundera,
 Vid hvar afskedsblick än mera
 Hylla solens majestät;
 Men — vid vindens hemska toner,
 Hvert jag går på fältet ut,
 Stöter jag, i hvar minut,
 På en här af champignoner.
 Ej de äro mycket djupa;
 Men de yfva sig dess mer,
 Tills de kullra hufvudstupa
 Utan rot i mullen ner.

Fort de växa, fort de falla,
 Stora hufvu'n ha' de alla.

POESI UTAN KÄNSLA.

Sköna sol! hur' härligt bryta
 Dina strålar molnen re'n,
 Kastande på drifvans yta
 Ljusets glada återsken!
 Glänsande, hvar klippbrant skimrar
 Af demant, ett feiskt slott.
 Böljan sig en brygga timrar,
 Som kristallens klarhet fått.

Svarande hörs vintersolen
 I sin nedgång öfver polen:
 "Ja, visst glindra molnen här
 Kring min bädd, men sval den är:
 Ingen kärlekstår jag speglar,
 När till hvilans bädd jag seglar,
 Ingen enda blommas blick
 Jag i dag till hyllning fick.
 Ingen sång, när jag försvinner,
 Höjer saknadens farväl!"

Skåda Poesiens själ:
 Ljusets, utan värma, hinner
 Intet hjerta, men förgår
 Likt en flyktig meteor.

ALLMÄN KLOKHET.

Jag på ett dårhus gick en gång att se,
 Hur' Tankans Majestät, dethroniseradt
 Af sina undersåtare, de vilda
 Passionerna, ej anade sitt öde.
 I denna mensklighetens jemmerboning
 En olycksbroder närmade sig snart
 Och sade under löje öm sin granne:
 "Den der är galen!" — Och vid dessa ord,
 Som likt ett echo gick från mun till mun,
 Hvaren, tillfreds med egen sjelfklokhhet,
 Log åt den andra. — Strax, förmätet nog,
 Jag såg en parodi, der inom gallren,
 Uppå det stora dårhuset, som når
 Ifrån den ena polen till den andra.

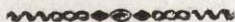
RECENSENTEN.

"**H**ej, min Pegas!" sad' Gossen yr,
Och i galopp, som piln, han flyr,
Att ängens blommor plocka.
Hvad sippor, hvita, himmelsblå,
Framtittade, som elfvor små,
På kullens ättebädd.

Der satt en Man och såg sig kring,
Så stolt, som på allheriar-ting
En drott i fordomtima;
Han log åt barnets tidsfördrif,
Ty känslan af naturens lif
Dött ut inom hans bröst.

Men Gossen sprang med glädtigt mod, —
En avvig blick han ej förstod, —
Till kullen fram, och sade!
"Att plocka blommor sjelf kanske
Du ej förmår? o, får jag ge
Dig denna vår-bouquet?"

Men, knappt har Mannen blomstren fått,
Förr'n, bit från bit, så smått, så smått,
Han sönderplockar bladen ...
"Hvad! Motta'r du min skänk så kallt?
Hvad gör du här då, snö-gestalt?" —
"Jag *recenserar* blott."

D A G B L A D E T.

Vid dagens gryning snälla Bin
 Re'n hemta honing, blomsterfin,
 Från dal till dal; på gräsen
 Hvar fjäril släckte nöjets törst;
 Då vaknade Dagsländan först,
     Med surr
     Och hurr;
 Det blef ett fasligt väsen.

Hvart bi hon slog med vingens flor
 Och ropte: "Undan, mygg!" Så stor
 Hon ständigt var i orden.
 Så hela dagen for hon fram;
 Men ack, när soln i vestern sam
     Sin kos, —
     Hvad tros? —
 Död sönk hon re'n till jorden.

PERL - FISKAREN.

"**H**ur djupt ligger Vishet?" sad' Grubblarn på
strand,

Och ritade runor med stafven i sand,
Som vågorna plånade ut —

"O, finge jag skåda, bland stormarnas brus,
Ditt anletes ljus,

Så skön vore lifvets minut!

Men fåfängt! i dimmiga slöjan du bär,
Hvad är du? en gåta, som funnen ej är."

När Perl-fiskarn hörde hans klagande ord,
Han sade: "Det är ej så lätt på vår jord,
Att finna det *Ädla*. Se på!

Hvad fångade, glänsande snäckor jag har;
Men perlan, så klar,

Jag hittar ju sällan ändå?

Dock — hafvet mig lockar: dess trädgård jag ser!"
Och åter i djupet han dykade ner.

HIMLA - BARNEN.

Vid sömnens vallmoflägt,
 I drömmens fantasi
 Två hulda Genier min glada aning såg;
 Med hjessan myrtenprydd och vingen lätt och fri,
 De sönko i min famn, från luftens silfverväg,
 I ljusblå himmelsdrägt.

Ur ögats milda blick
 Ett evigt barndomshopp
 I stilla trånad log mot hvälfda azurskyn;
 De söngo: själens flygt i brutna strålar gick
 Vid tårens återglans på liljehvita hyn,
 Till andra verldar opp.

Så saligt hvarje ton
 På deras läppar dog,
 Som mellan lindars sus en eolsharpas ljud,
 Och som ett vallhorn hörs i furans höga skog,
 Då Flora vaknar opp i daggens perleskrud
 På vårens blomsterthron:

”Vi tolka hoppets dröm
 I våra lena ljud,
 Och sänka fridens palm till smärtans stumma bild,
 Vi sluta själ till själ, tvåfaldig flägt från Gud,
 Att smeka känslans färd, att göra böljan mild
 På lifvets vreda ström.

Af evigt ursprungsljus
Vi äro strålar blott;

Men gåtan af vårt lif vi än ej tyda lärt.
Dock der man hyllar oss, i kojor eller slott,
Har vid vår dufvo-röst sig hatet sjelft förtärt
Och flytt från jordens grus.

Hur' ljuft att spegla få
Sin egen känslas värld

I rena sinnens fröjd, af deras echo hörd!
Vid konstens altarrand bli offerflamman värd,
Från låga dimmors rymd på fria vingar förd
'Till himlens klara blå!

Af Jorden föddes vi,
Och Himlen är vår far:

I tidens öcken han till hennes tröst oss gaf;
Men ack! vår sorgsna Mor bland törnen jemt oss bar;
Dock lindas våra namn af myrten på dess graf;
Musik och Poesi."

Af svigt utspingeljus
 Vi oro stället blom;
 Men kätan af vint till vi på vint
 Dock det man byller oss, i kofor eller slott,
 Har vid var hufva fört sig på ett förtort
 Och står från guldens grus

Har hjert att spegla på
 Och sin egen kändas vrid
 I ren minnas löjd, af detas och löjd!
 Vid konans afstund till offerstamman vrid
 Från läga blommers tynd på sin ringar löjd
 Till himlans klara löjd!

Af Jordan föddes vi,
 Och Himlen är vår far;
 I tidens böken han till hennes tröst oss kal;
 Men och i vår sorgens Mer bland lönnen jämt oss bar;
 Dock lindas våra nann af myrten på dess gräs;
 Musik och Focet.

Hellberg

